

Tình Nhân Tuổi 18

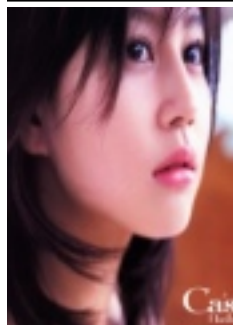
Contents

Tình Nhân Tuổi 18	3
1. Q.1 - Chương 1: Mang Thai Ngoài Ý Muốn	3
2. Q.1 - Chương 2: Thông Báo Chia Tay	4
3. Q.1 - Chương 3: Cầu Xin	5
4. Q.1 - Chương 4: Phỉ Nhổ	6
5. Q.1 - Chương 5: Phỉ Nhổ 2	7
6. Q.1 - Chương 6: Ba Người Không Hẹn Mà Gặp	8
7. Q.1 - Chương 7: Thương Tâm Đến Chết	9
8. Q.1 - Chương 8: Vô Tình Trách Cứ	11
9. Q.1 - Chương 9: Nắm Chắc Cơ Hội	12
10. Q.1 - Chương 10: Vô Tình Nhục Nhã	13
11. Q.1 - Chương 11: Lần Đầu Tiên Mang Thai	14
12. Q.1 - Chương 12: Lần Đầu Tiên Mang Thai 2	15
13. Q.1 - Chương 13: Gặp Nhau Ở Bệnh Viện	16
14. Q.1 - Chương 14: Hồ Dữ Không Ăn Thịt Con	17
15. Q.1 - Chương 15: Tàn Ác Cực Độ	18
16. Q.1 - Chương 16: Tàn Ác Cực Độ 2	20
17. Q.1 - Chương 17: Bốn Năm Sau	20
18. Q.1 - Chương 18: Xem Ai Dám Ưc Hiếp Tôi!	21
19. Q.1 - Chương 19: Gặp Nhau	22
20. Q.1 - Chương 20: Ngoan Xao Nhất Bút	23
21. Q.1 - Chương 21: Ngoan Xao Nhất Bút 2	24
22. Q.1 - Chương 22: Đứa Trẻ Siêu Cấp Đáng Yêu	25
23. Q.1 - Chương 23: Đứa Trẻ Siêu Cấp Đáng Yêu 2	26
24. Q.1 - Chương 24: Người Mẹ Tức Giận	27
25. Q.1 - Chương 25: Tức Giận Quay Cuồng	29
26. Q.1 - Chương 26: Mặt Đỏ Tai Hồng	30
27. Q.1 - Chương 27: Ghen Tuông Bay Tút Tung	31
28. Q.1 - Chương 28: Duyên Đến Người Một Nhà	32
29. Q.1 - Chương 29: Chiếc Vòng Xinh Đẹp	33
30. Q.1 - Chương 30: Bồi Thường	34
31. Q.1 - Chương 31: Yêu Cầu Tà Ác	35
32. Q.1 - Chương 32: Yêu Cầu Tà Ác 2	36
33. Q.1 - Chương 33: Ra Giá	37
34. Q.1 - Chương 34: Không Dám Nhớ Lại	39
35. Q.1 - Chương 35: Mới Quen	40
36. Q.1 - Chương 36: Mới Quen 2	41
37. Q.1 - Chương 37: Tình Yêu Mua Bán	42
38. Q.1 - Chương 38: Vô Hạn Thương Cảm	42
39. Q.1 - Chương 39: Vì Tiền Liều Mạng	42
40. Q.1 - Chương 40: Bị Người Quấy Rầy	43
41. Q.1 - Chương 41	43

42. Q.1 - Chương 42:	Khơi Lại Vết Thương Lòng	43
43. Q.1 - Chương 43:	Một Hòn Đá Ném Hai Con Chim	43
44. Q.1 - Chương 44:	Một Hòn Đá Ném Hai Con Chim (2)	43
45. Q.1 - Chương 45:	Âm Thanh Non Nót	44
46. Q.1 - Chương 46:	Xấu Hổ Không Chịu Nổi (1)	44
47. Q.1 - Chương 47:	Xấu Hổ Không Chịu Nổi (2)	45
48. Q.1 - Chương 48:	Tâm Đau	46
49. Q.1 - Chương 49:	Tâm Đau 2	46
50. Q.1 - Chương 50:	Trầm Mặc Không Nói	46
51. Q.1 - Chương 51:	Lòng Được An Ủi (1)	46
52. Q.1 - Chương 52:	Lòng Được An Ủi (2)	46
53. Q.1 - Chương 53:	Tiểu Quỷ Bá Đạo	46
54. Q.1 - Chương 54:	Mồ Hôi Lạnh Ròng Ròng	46
55. Q.1 - Chương 55:		47
56. Q.1 - Chương 56:		47
57. Q.1 - Chương 57:	Đùa Giỡn	47
58. Q.1 - Chương 58:		48
59. Q.1 - Chương 59:		48
60. Q.1 - Chương 60:	Hắn Muốn Gặp Tôi	48
61. Q.1 - Chương 61:		49
62. Q.1 - Chương 62:		49
63. Q.1 - Chương 63:	Nhảm Mà Thôi	49
64. Q.1 - Chương 64:	Bị Cường Chế	51
65. Q.1 - Chương 65:	Điều Kiện Kèm Theo	52
66. Q.1 - Chương 66:	Dây Dưa Không Tha	52
67. Q.1 - Chương 67:	Tóm Được Con Ất Chủ Bài	53
68. Q.1 - Chương 68:		55
69. Q.1 - Chương 69:	Ăn Ý Mười Phần	55
70. Q.1 - Chương 70:	Dào Dạt Đắc Ý	57
71. Q.1 - Chương 71:	Cô Ăn Dấm Chua	57
72. Q.1 - Chương 72:	Hắn Là Ba Ta	59
73. Q.1 - Chương 73:	Va Chạm Kịch Liệt	61
74. Q.1 - Chương 75:	Bị Bắt Buộc	63
75. Q.1 - Chương 76:	Cự Tuyệt Yêu Cầu	63
76. Q.1 - Chương 77:	Tiến Vào Công Ty Người Mẫu	63
77. Q.1 - Chương 79:		66
78. Q.1 - Chương 80:	Bên Trong Xe Nói Chuyện Với Nhau	66
79. Q.1 - Chương 81:	Tôi Là Chị Của Vũ Hân	66
80. Q.1 - Chương 82:	Hoang Đường Đến Cực Điểm	68
81. Q.1 - Chương 83:	Hội Nghị Tuyên Bố Sản Phẩm Mới	71
82. Q.1 - Chương 86:	Cầm Túc	74
83. Q.1 - Chương 87:	Được Xem Tin Tức Liên Tục	75
84. Q.1 - Chương 88:	Nhỏ Bữa Sáng Ra Cho Tôi	78
85. Q.1 - Chương 89:	Xé Rách Búp Bê	81
86. Q.1 - Chương 91:	Duyên Phận Hay Là Trùng Hợp	82
87. Q.1 - Chương 92:	Tin Tức Chết Người	85
88. Q.1 - Chương 93:	Quý Trọng Công Việc	87
89. Q.1 - Chương 94:	Ai Gọi Điện Đến	89
90. Q.1 - Chương 96:	Câu Hỏi Ác Ý	91
91. Q.1 - Chương 97:	Trêu Đùa Ác Ý	92
92. Q.1 - Chương 99:	Thoát Khỏi Trói Buộc	95
93. Q.1 - Chương 100:	Ai Bá Đạo Nhất?	97
94. Q.1 - Chương 101:	Có Chuyện Gì Xảy Ra	99
95. Q.1 - Chương 103:	Ngủ Lại Khách Sạn Nhật Bản	100

96. Q.1 - Chương 104: Lừa Gạt	104
97. Q.1 - Chương 106: Đứa Bé Trong Tay Siêu Sao	107
98. Q.1 - Chương 107: Số Mệnh Giống Nhau	108
99. Q.1 - Chương 108: Nhạc Nhạc Ở Buổi Trình Diễn!	110
100. Q.1 - Chương 109: Cơ Hội	112
101. Q.1 - Chương 111: Đa Tình Là Bản Năng Của Hồn!	114
102. Q.1 - Chương 112: Được Ông Chủ Mời!	116
103. Q.1 - Chương 113: Người Giàu Có Tụ Tập.	117
104. Q.1 - Chương 114: Dám Chua Bốc Lên	119
105. Q.1 - Chương 116: Xem Ai Ác Độc 2	121
106. Q.1 - Chương 117: Sáng Sớm Trêu Túc	123
107. Q.1 - Chương 119: Kiên Trì Đến Cùng	125
108. Q.1 - Chương 121: Khiêu Khích Bạo Long	127
109. Q.1 - Chương 122: Ngoan Cố Mà Ra	129
110. Q.1 - Chương 123: Không Phải Lấy Lòng	131
111. Q.1 - Chương 124: Tự Trách	133
112. Q.1 - Chương 126: Bối Rối Và Tự Trách	134
113. Q.1 - Chương 127: Đề Nghi Vô Tình	137
114. Q.1 - Chương 131: Lựa Chọn Đau Đớn	140
115. Q.1 - Chương 132: Biến Sắc	143
116. Q.1 - Chương 133: Khẽ Giật Mình	146
117. Q.1 - Chương 134: Ngăn Cách Ngoài Thang Máy	147
118. Q.1 - Chương 136: Chuyển Biến Kỳ Diệu	149

Tình Nhân Tuổi 18

Giới thiệu

Hôn nhân là gì nhỉ có ai đó đã nói hôn nhân là nắm mồ chôn của hạnh phúc, phải có lẽ đúng như vậy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nhan-tuoi-18>

1. Q.1 - Chương 1: Mang Thai Ngoài Ý Muốn

“Chúc mừng cô Hạ tiểu thư cô đã có thai được tám tuần rồi!” Bác sỹ nữ tuổi khoảng năm mươi lộ ra nụ cười yêu thương nói.

Trên mặt Hạ Vũ Tình căng thẳng lên, tái nhợt đi! Tại sao lại mang thai, không phải anh đã dùng biện pháp tốt sao! “Bác sỹ, tôi không muốn đứa con này, được không?” Hạ Vũ Tình nhận chưa xót xuống lòng, khổ sở hỏi.

Bác sỹ nhìn cô một lúc lâu rồi lắc đầu. “Tôi vừa nhìn bản ghi chép của cô, trong hai năm, cô đã phá thai hai lần. Nếu lần này cô còn không muốn nữa thì có thể sau này sẽ không thể mang thai nữa. Cho nên cô không nên làm phẫu thuật này đâu!”

Hạ Vũ Tình nghe bác sỹ nói thì cắn chặt môi dưới, trong mắt lộ ra hơi nước. “Tôi biết rồi!”

“Trở về dưỡng thai thật tốt, làm mẹ cô nên biết, trẻ con là đáng yêu thế nào!” Ngay sau đó bác sỹ bổ sung nói, không hiểu sao người trẻ tuổi bây giờ, đều không muốn có con, không hiểu họ nghĩ thế nào nữa.

Tiếp theo nữ bác sỹ lại dặn dò vài công việc cần chú ý.

“Tôi biết rồi, cảm ơn bác sỹ!” Hạ Vũ Tình nhịn nước mắt xuống đi ra khỏi phòng.

Đi trên hành lang bệnh viện, không khỏi nghĩ đến hai đứa con lúc trước. Cô không phải là một cô gái tốt, cô từng tự tay giết chết hai đứa con mình. “Thật xin lỗi, lần này mẹ nhất định sẽ sinh con ra!” Bàn tay nhỏ bé xoa lên bụng, trên mặt lộ ra nụ cười chua xót.

Hạ Vũ Tình vội mở cửa nhà ra, rón rén đi vào.

Dọc theo đường đi, cô đang suy nghĩ phải nói với anh chuyện mình có con thế nào!

Thấy trước cửa có giày nam Ý, cô biết anh đã đến.

Hạ Vũ Tình không giấu được kích động trong lòng, vội chạy vào phòng khách.

A, tại sao lại không có? Hạ Vũ Tình nghi hoặc nhìn phòng sách trống rỗng, không khỏi sửng sốt. Vậy anh chắc chắn ở trong phòng ngủ, Hạ Vũ Tình đi đến phòng ngủ.

Thang Duy Thạc lấy quần áo ra rồi thả vào một cái rương lớn. Có thể anh thu xếp quá tập trung cho nên không phát hiện ra Hạ Vũ Tình đứng ở cửa.

“Anh phải ra ngoài sao?” Cô thấp giọng run run hỏi.

Không biết vì sao, cô bỗng có một loại cảm giác thật không tốt, giống như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Thang Duy Thạc dừng động tác lại, quay đầu nhìn người phụ nữ làm bạn với mình năm năm này.

Không đáp, hỏi lại: “Em đã về?”

“Vâng, vừa rồi đến bệnh viện!” Cô trực tiếp nói cho anh biết địa điểm, đây là thói quen đã hình thành nhiều năm.

“À” Anh chỉ ‘à’ một tiếng, hiển nhiên không cảm thấy hứng thú với việc cô đi đâu.

“Anh phải đi sao?” Hạ Vũ Tình không nhịn được lại hỏi một lần nữa.

Thang Duy Thạc nhìn quần áo sau đó lại nhìn cô một chút. Khuôn mặt tinh xảo như tranh kia, tóc dài xõa ra phía sau, khiến cả người cô vô cùng quyến rũ.

Ánh mắt của cô rất đẹp, dù không lớn, nhưng lại rất đen.

2. Q.1 - Chương 2: Thông Báo Chia Tay

Thang Duy Thạc nhìn quần áo sau đó lại nhìn cô một chút. Khuôn mặt tinh xảo như tranh kia, tóc dài xõa ra phía sau, khiến cả người cô vô cùng quyến rũ.

Ánh mắt của cô rất đẹp, dù không lớn, nhưng lại rất đen.

Đến hôm nay anh mới phát hiện ra, nói cũng buồn cười, dù bọn họ đã sống cùng nhau năm năm nhưng, anh thật sự không rõ đáng về cô thế nào.

Ban ngày cô luôn đánh một lớp phấn thật dày, biến mình thành một con búp bê. Buổi tối dù cô có tẩy trang, anh lại chỉ chú ý đến thân thể chứ không phải gương mặt của cô.

Hôm nay cẩn thận nhìn lại, mới biết được, đôi mắt của cô xinh đẹp như thế.

Nhưng, xinh đẹp hơn cũng không hấp dẫn anh nhìn chăm chú nhiều, vì bây giờ cả trái tim anh đều bị khuôn mặt thuần khiết trẻ tuổi đó chiếm giữ mất.

Anh điên cuồng yêu cô, cô như một con búp bê dễ vỡ, cần sự thương tiếc và che chở của anh.

Mà trên thực tế anh cũng đã đưa vào vào dưới cánh chim của anh.

Ngày hôm qua anh đã đến thăm người nhà cô, thuận tiện cũng đã quyết định thời gian cưới. Mười sáu tháng sau anh và cô sẽ bước lên giáo đường hoàn thành hôn lễ của họ.

Nghĩ đến đây, trên gương mặt vẫn luôn lạnh lùng từ trước đến nay, bỗng xuất hiện một tia nhu tình.

Sau một lúc lâu, anh như bàn giao công chuyện, không hề ảm áp mở miệng nói:

- Không phải đi công tác, mà là anh chuẩn bị dọn đi!

Lời của anh phảng phất như một quả bom, cô ngậy ra như phồng.

- Vì sao?

Hồi lâu sau cô run run hỏi thành tiếng.

- Bởi vì tháng sau sẽ kết hôn, anh rất yêu cô ấy, cho nên anh phải chấm dứt quan hệ của chúng ta!

Nói xong khoe miệng anh thậm chí còn mang theo nụ cười rất dịu dàng.

Đắm vào đôi mắt đầy hơi nước của cô, tầm mắt cô mơ hồ.

- Anh định kết hôn?

- Đúng vậy!

Bàn tay nhỏ bé của Hạ Vũ Tình dán chặt lên bụng mình. Đứa con, con của cô nên làm thế nào? Cô đè nén trái tim không ngừng rỉ máu của mình, khổ sở cầu xin nói:

- Có thể đừng bỏ em được không, em sẽ không phá hỏng gia đình anh, chỉ xin anh, chỉ xin anh thỉnh thoảng đến thăm em một chút thôi?

Cô rất yêu anh, cô thật không muốn rời khỏi anh.

Thang Duy Thạc lắc đầu không hề suy nghĩ, rất thẳng thắn mở miệng: “À, em yên tâm, anh sẽ cho em chi phiếu một trăm ngàn! Cuộc sống sau này không cần lo đến áo cơm!”

Trong giọng điệu của anh có biết bao nhiêu mùi vị châm chọc. Nhìn mặt cô hoa dung thất sắc. anh cảm thấy thật ghê tởm.

Cô phô bày quá mức, không phải là muốn kiếm thêm trên người anh ít tiền sao?

Ha ha, dù sao thứ anh không thiếu nhất là.. tiền, không sao cả, anh có thể cho nhiều một ít!

Nói xong, anh lấy một xấp chi phiếu trong cặp tài liệu ra, tuyệt bút vung lên, sau đó xé chi phiếu ra, đưa vào trong tay Hạ Vũ Tình.

3. Q.1 - Chương 3: Cầu Xin

Hạ Vũ Tình không lập tức nhận lấy, chỉ lưu luyến nhìn mặt anh, cầu xin lần nữa nói: “Duy Thạc, anh có thể suy nghĩ thêm không! Dù sao chúng ta cũng đã nhiều năm như thế, chẳng lẽ anh không hề thích em một chút nào sao?”

Em không cần danh phận, chỉ mong có thể ở cạnh anh! Chỉ cần, chỉ cần thỉnh thoảng, anh có thể lại đây thăm em là được rồi, em sẽ không gây thêm rắc rối cho anh!” Vừa nói xong, Hạ Vũ Tình quỳ rạp xuống bên chân anh, nắm lấy bàn tay to của anh khẩn cầu.

“Em đừng như thế, anh không thể nào đồng ý với em. Bởi vì sau khi anh kết hôn, sẽ quyết định làm một người chồng tốt, anh không muốn về ba làm bầy ở bên ngoài!” Anh nghiêm mặt khinh bỉ nhìn cô, thật ghét sự nín kén của cô.

Hạ Vũ Tình đầy lệ trên mặt ngồi phịch xuống sàn, nhìn anh ghen ngào. Cô thật hâm mộ cô gái kia, sao cô ấy có thể dễ dàng nắm được trái tim của anh chứ.

“Cô ấy rất đẹp, gia thế cũng tốt đúng không?” Cô rất muốn biết, rất muốn biết người con gái thế nào, mới có thể xứng đôi với anh.

“Cô ấy rất đẹp, ít nhất trong mắt anh, cô ấy hơn tất cả các cô gái khác. Nhà cô ấy rất nghèo, có một người mẹ bị bệnh nặng, còn có một em trai đang học lớp 12.

Nhưng cô ấy rất mạnh mẽ, mình vừa đi học, còn vừa đi làm thêm để trả tiền học phí của mình, cùng với việc nuôi gia đình của cô ấy. Anh đúng là bị điểm này của cô ấy hấp dẫn, sự kiên cường của cô ấy, thiện lương của cô ấy, lần nữa lại làm anh kính phục!” Khi nhắc tới Hoàng Vũ Hân, ánh mắt anh lộ thâm tình không gì so sánh được. Còn kèm theo châm chọc với Hạ Vũ Tình, ngụ ý, nhìn lại cô đi, chỉ có thể bán thân thể của mình, đổi lấy cuộc sống phú quý.

Hạ Vũ Tình bị anh nhìn không khỏi xấu hổ cúi đầu, nắm chặt hai tay mình.

Thang Duy Thạc vứt chi phiếu xuống cạnh chân cô, sau đó tiếp tục thu xếp quần áo của mình.

Hạ Vũ Tình nhìn tấm chi phiếu kia hồi lâu, cuối cùng vẫn chọn nhặt chi phiếu lên. Sau đó lau nước mắt, đứng lên.

Thang Duy Thạc châm chọc bĩu môi, quả nhiên vẫn là người đàn bà hám giàu. Với Vũ Hân của anh, căn bản không thể so.

“Em thu xếp giúp anh!” Hạ Vũ Tình dè nén ghen ngào, nhận quần áo trong tay anh.

Thang Duy Thạc nhìn một đống lộn xộn trên giường, thật đúng là vô cùng nhếch nhếch. Có cô đến thu xếp lại cũng không tệ, anh lui người ngồi xuống ghế bên cạnh.

Động tác của Hạ Vũ Tình nhanh nhẹn, từng giọt nước mắt rơi xuống quần áo anh. Rơi đi, để càng nhiều nước mắt của cô rơi trên quần áo anh, để chúng đưa cô chạm vào anh, an ủi anh, ôm anh.

Nước mắt rất nhanh đã chiếm đầy hơi thở của cô, cô không thể dùng mũi để hít thở được nữa, chỉ có thể khẽ mở miệng.

Nhìn bóng dáng mảnh khảnh của cô, Thang Duy Thạc bỗng cảm thấy có một tia không nỡ.

Cô đúng là một người bạn đời rất tốt, dù là trên giường hay trong cuộc sống hàng ngày.

Cô chăm lo cho cuộc sống của anh rất tốt, cô luôn dậy rất sớm, chuẩn bị cho anh một bữa ăn sáng thịnh soạn, quần áo của anh cũng luôn được là phẳng.

4. Q.1 - Chương 4: Phỉ Nhỏ

Lời của cô rất ít, luôn mang theo nụ cười thật dịu dàng.

Cô đúng là đã đem công việc tình nhân này, làm đến vô cùng nhuần nhuyễn.

A, đương nhiên cũng bao gồm việc cô rất biết tiêu tiền, hàng tháng hẳn đều để thư ký của mình gửi một khoản tiền cho cô, cô cũng tiêu sạch rất nhanh.

Đối với điểm này, hẳn thật không thích cô. Cũng không phải hẳn tiếc tiền của hẳn, mà là cô chỉ là người đàn bà ham giàu vì tiền.

Vừa nghĩ đến cô dịu dàng với hẳn, đều là vì mục đích lấy tiền, đều coi tiền của hẳn làm mục đích, hẳn lại không nhận được coi thường cô vài phần.

Hạ Vũ Tình, kéo dài tốc độ thu xếp, động tác trong tay cô càng ngày càng chậm. Cô không muốn rời khỏi anh, không muốn, một ngàn một vạn lần không muốn! Nhưng anh nói rõ ràng như thế, muốn cô có thể nói chuyện mình đã mang thai cho anh thế nào?

Cô không thể hèn hạ đến mức dùng đứa bé để gây rắc rối cho anh, không thể.....

“Còn chưa thu xếp xong à?” Nhìn cô cố ý chần chừ, Thang Duy Thạc có chút mất kiên nhẫn.

“A, sắp xong rồi ~!” Hạ Vũ Tình lau qua mặt, sau đó động tác nhanh hơn, cuối cùng bỏ bộ âu phục phẳng vào trong vali! “Được rồi!” Đóng nắp lại, kéo tay cầm lên.

Cô xoay người rồi cúi đầu, không dám nhìn anh. “Buổi tối, ăn cơm xong rồi đi được không?”

“Không được, tối hôm nay anh phải đón cô ấy đến chỗ ba mẹ anh!” Hấn thần nhiên nói.

Sắc mặt Hạ Vũ Tình lại nhợt nhạt vài phần, trái tim như bị một cái dùi hung hăng ghim nhiều lần vào. “Ừm!” Ngay cả ăn bữa tối cùng cô, anh cũng thấy lãng phí thời gian ư.

“Ừ, anh đi đây! Trong thời gian ngắn anh sẽ không đến đây, em tìm một cái nhà rồi đi đi. Về phần chia khóa, em có thể giao cho thư ký của anh.” Hấn dặn dò ngắn gọn xong, không ngoái đầu nhìn lại, không tạm biệt, tuyệt tình đi đến cửa, đi ra khỏi căn nhà.

Hạ Vũ Tình tham lam nhìn bóng lưng hấn, sau đó tê dại ngã xuống.....

Cô gái hấn thích, chỉ là gia đình bình thường, cũng không phải tiểu thư quý tộc.

Hấn nói thích sự thuần khiết, kiên cường của đối phương! Cô muốn hét to, cô cũng là cô gái tốt, cô không phải loại gái ham vinh hoa phú quý. Cô sợ dĩ làm tình nhân của anh, là vì cô có nỗi khổ bất đắc dĩ, là cô bị cuộc sống bức bách.

Ở trong phòng một mình, cô ngồi trên sàn nhà khóc, khóc đến đỏ mắt, khóc sưng mắt lên, khóc đến toàn thân mất hết khí lực.....

Hôm nay là cuối tuần, sáng sớm Hạ Vũ Tình ngủ dậy, khác với lúc trước, trên mặt có một lớp trang điểm nhẹ, giấu đi vẻ tiêu tụy của mình. Sau đó đi hai lần xe bus, đến trước một nhà trọ rất cũ nát.

Đẩy cửa ra, Hạ Vũ Tình thấp thỏm bất an đi vào.

Chỉ thấy một người phụ nữ yếu ớt ăn mặc chỉnh tề ngồi trên ghế sofa, nhìn chăm chú tivi cũ trước mắt.

“Mẹ, con đã về!” Hạ Vũ Tình sợ sệt kêu, mang theo một túi đồ lớn bước vào.

5. Q.1 - Chương 5: Phỉ Nhổ 2

Hạ mẹ vừa thấy cô vào, sắc mặt trở nên cực kỳ phẫn nộ. “Cút, ai cho cô vào!”

“Mẹ, mẹ đừng nóng giận, là con đến thăm mẹ, còn có em trai em gái!” Hạ Vũ Tình đứng trước cửa, không dám tiến vào nửa bước, rất sợ làm mẹ giận đến thân thể không tốt.

“Cút, đồ đệ tiện không biết xấu hổ này, không được gọi tôi mẹ!” Hạ mẹ tức giận đến thở mạnh chỉ vào Hạ Vũ Tình, từng chữ từ miệng vô tình làm tổn thương người.

“Không.....” Sắc mặt Hạ Vũ Tình nhợt nhạt lui về sau vài bước, không tin được những chữ khó nghe kia lại phát ra từ miệng mẹ mình.

“Hạ Vũ Tình, cho dù tôi chết, cũng không lấy của cô một đồng. Tiền kia của cô rất dơ bẩn, khó trách tôi trị bệnh lâu như thế mà không thấy chuyển biến tốt. Vì tiền của cô, rất xui.” Hạ mẹ thật khinh bỉ nhìn Hạ Vũ Tình liếc mắt một cái, sau đó đi đến ngồi xuống sofa.

Hạ Vũ Tình đứng trước cửa lớn, cắn chặt môi dưới nghe mẹ chửi rửa.

Tiền của cô thật sự rất bẩn sao? Cô vì nhà này, vì người thân của cô, cô bán rẻ tất cả, chẳng lẽ sai lầm rồi sao?

Tiếng của Hạ mẹ lại truyền đến, bên trong giọng nói có sự kiêu ngạo của người mẹ. “Về sau chúng tôi không cần cô quản, học phí của em trai cô cũng không cần cô lo. Vì em gái cô đã tìm được một nơi rất tốt, tháng sau nó sẽ kết hôn ”

“Em ấy muốn kết hôn? Không phải nó mới tốt nghiệp thôi sao?” Cô lẩm bẩm nói.

“Đúng thế, em gái cô không giống cô, nó giữ mình trong sạch, đương nhiên có thể tìm được đối tượng tốt.” Hạ mẹ thật kiêu ngạo nói, giống như Hạ Vũ Tình căn bản không phải con của bà.

Tuy rằng thật bất ngờ khi em gái lại lập gia đình sớm như vậy, nhưng Hạ Vũ Tình vẫn cảm thấy vui mừng cho em gái.

Lấy một xấp tiền từ trong túi ra, cô đặt trên tủ giày cạnh cửa thật cẩn thận. “Mẹ, em gái muốn lấy chồng cũng phải dùng một số tiền, chỗ này mẹ nhận hộ em nó đi.”

“Cút, ai cần tiền dơ bẩn của cô. Người em gái cô lấy có rất nhiều tiền, người ta đã thu xếp chuyện này ổn rồi.” Hạ mẹ lại đứng dậy, ném tiền vào mặt con gái.

Hạ Vũ Tình cắn chặt môi, không để mình khóc thành tiếng. Từ tháng trước, bị em gái phát hiện ra cô đi làm tình nhân. Cả nhà bắt đầu không để ý tới cô, mẹ lại tức giận nói với cô bà không có đứa con gái hèn hạ như thế.

“Mẹ, đây là tấm lòng của người làm chị con!”

“Đồng tiền dơ bẩn của cô, chúng tôi không cần, để em gái cô có thể an tâm kết hôn đi! Về sau tôi không có đứa con gái như cô, tôi không muốn vì cô, nó không ngẩng nổi đầu trước mặt mọi người!” Hạ mẹ lạnh nhạt nói.

Mỗi một câu giống như một lưỡi dao sắc bén, hung hăng đâm vào trái tim cô.

“Cô nhanh lên, lát nữa em gái cô và bạn trai nó sẽ qua đây.” Hạ mẹ thật khẩn cầu nói.

“Mẹ, con đi, có thể có người chăm sóc nhà chúng ta, con an tâm rồi!” Cô nhìn lại mẹ, nhìn xung quanh nhà mình một vòng. Sau đó Vũ Tình ngồi xổm xuống, nhặt từng tờ từng tờ tiền mà mình đã dùng thân thể để đổi lại.

“Đúng rồi, hôn lễ của em gái cô cô không cần tham dự. Đỡ phải vì cô, làm em gái cô mất mặt!”

“Con biết rồi!” Vũ Tình cắn chặt môi, sau đó đứng lên.

Xoay người rời đi trong nháy mắt, cô lại nhìn thoáng qua bóng lưng mẹ.

6. Q.1 - Chương 6: Ba Người Không Hẹn Mà Gặp

Hạ Vũ Tình mang theo vài món đồ cũ ra khỏi nhà trọ, nước mắt đọng trong mắt làm tầm nhìn của cô mờ hồ.

Cô không oán, cô không thể oán hận mẹ mình. Chỉ trách, vì sao ông trời lại an bài số phận nhà họ thê thảm như thế.

Nếu năm đó ba không từ bỏ trần gian, cô cũng sẽ không đi đến hoàn cảnh bán rẻ mình.

Cô vô lực tựa vào cửa nhà, ha ha, tất cả mọi người vứt bỏ cô. Cô đã không còn người nhà, đã không còn anh.

À, không! Cô còn có đứa con, đứa con sẽ là người thân của cô. Một tay cô đặt lên bụng mình, nặn ra một nụ cười.

Lơ đãng nhấc mắt, một chiếc xe quen thuộc dừng trước mặt cô.

Xe của Thang Duy Thạc, cô sẽ không nhìn lầm! Vũ Tình không dám tin dụi mắt, cẩn thận nhìn lại!

Đúng vậy, xe của anh.

Sao anh lại đến đây? Nơi này không phải nơi anh nên đến.

Cùng với sự khiếp sợ của cô, cửa xe bị mở ra.

Thang Duy Thạc thân hình cao lớn, gương mặt anh tuấn, bước vào trong tầm mắt của cô.

Mà khi nhìn đến cô gái cạnh anh, cô không dám tin hít phải một ngụm khí lạnh, bàn tay nhỏ bé dán chặt trên bụng.....

Thang Duy Thạc cũng rất bất ngờ khi nhìn thấy cô, trán nhăn lại thật sâu.

Mà cô gái cạnh hắn, sắc mặt càng thêm khó coi. Bên trong hai mắt tràn ngập áy náy, sợ hãi và lo lắng.....

Vũ Tình nhìn hai người bọn họ, khiếp sợ không thể mở miệng.

Chẳng lẽ, cô gái anh muốn kết hôn là.....

Đáp án sống động này, làm cho cô không dám nghĩ thêm tiếp. Không, cô không thể thừa nhận sự thật này.....

Khi cô không ngừng rơi lệ, thương tâm muốn chết, Thang Duy Thạc lạnh lùng nhìn cô, trong ánh mắt có kinh ngạc, trách cứ, khinh thường và nhiều hơn là cảnh cáo.

Đi theo bên cạnh anh nhiều năm như vậy, đối với nhất cử nhất động của anh cho dù là một ánh mắt, cô cũng hiểu rõ.

Tại một khắc này thời gian như yên lặng, qua kính mắt màu đen Vũ Tình nhìn anh lưu luyến, bốn ngày, đã bốn ngày cô không gặp anh.

Anh vẫn anh tuấn như quá khứ, một thân nhẹ nhàng khoan khoái.

Trong lòng Vũ Tình ngập tràn chua xót, xem ra quan hệ của bọn họ chấm dứt, cũng không tác động đến một tia cảm xúc của anh!

Cô không tin, thật sự không tin, chẳng lẽ năm năm sớm chiều ở chung, anh lại không có nổi chút xúu tình cảm nào với cô ư?

Cho dù là một loại thói quen, chẳng lẽ cũng không sao? Ngay cả nuôi chó con mèo con, đều có tình cảm chứ, huống chi là con người có quan hệ thân thiết?

Trong mắt hơi nước càng ngày càng nhiều, cuối cùng cô đã không nhìn thấy bọn họ nữa.

Thang Duy Thạc giả vờ như không nhận ra, kéo cô gái bên cạnh, đi ngang qua Vũ Tình, đi vào hành lang.....

Vũ Tình hít sâu một hơi quay đầu nhìn bóng lưng bọn họ, gắt gao che miệng mình, đề phòng mình khóc thành tiếng.

Chỉ thấy nước mắt nóng bỏng liên tục chảy xuống, chảy vào tay cô, làm ướt cả bàn tay.

Vũ Tình cắn môi dưới, chính cô lại buột miệng gọi ra tên anh!

Cô gái bên cạnh Thang Duy Thạc lơ đãng ngoái đầu nhìn lại, bên trong hai mắt có sợ hãi nồng đậm!

7. Q.1 - Chương 7: Thương Tâm Đến Chết

Vũ Tình nặng nề xách đồ, chẳng có mục đích đi trên đường cái.

Linh hồn của cô như bị rút đi, thân thể lão đảo căn bản không chú ý đến những chiếc xe đi lại.

Vừa mới ngừng khóc, mắt cô lại ươn ướt một lần nữa. Ông trời ơi, rốt cuộc cô nên cười thế nào đây?

Vì sao người anh muốn kết hôn lại đúng là em gái cô, dù là người cô không biết, giờ phút này có lẽ cô không thương tâm đến mức như thế ư?

Vũ Tình rút cuộc không chống nổi thân mình nữa, lập tức ngã trên đường cái. “A.....” Giờ phút này cô quên đau đớn, vì trên người cô đau, cũng không thể đau bằng trái tim cô.....

Người xung quanh đi đến, đều kỳ quái nhìn người ngồi dưới đất, nhưng không một ai chủ động nâng cô dậy.

Vũ Tình không quan tâm đến ánh mắt của người khác, đắm chìm trong đau đớn vô cùng của trái tim.

Mười tám tuổi, cô bị ép từ bỏ việc học ở trường T, biến thành người tình của anh. Cô biết mình không nên yêu anh, giữa bọn họ chỉ là khế ước, là tiền bạc và giao dịch thể xác.

Nhưng chuyện tình cảm, lý trí nào có thể khống chế?

Thời gian năm năm, nói dài cũng không dài, bảo ngắn cũng không ngắn. Cô tặng anh năm năm thanh xuân, đổi lại là anh vô tình vứt bỏ.

Cô bán rẻ tuổi thanh xuân năm năm, thân thể và trái tim, chỉ vì có thể chữa bệnh ẹ, có thể để em trai em gái được đi học.

Kết quả, cô lại đổi được cái gì?

Mẹ khinh bỉ và chửi rủa, Thang Duy Thạc miệt thị!

Buồn cười nhất là, khi cô chuẩn bị nói chuyện mang thai cho anh biết, anh lại muốn kết hôn, mà cô dâu đúng là em gái của cô!

“Tiểu thư, cô không thoải mái sao?” Một giọng nam quan tâm hỏi.

Vũ Tình ngẩng đầu, hai mắt đắm lệ mông lung nhìn chủ nhân giọng nói.

“Vũ Tình?” Chàng trai trẻ với gương mặt trắng nõn có phong độ của người trí thức, hưng phấn gọi tên cô.

Vũ Tình chớp mắt nhìn kỹ hắn, cố gắng tìm kiếm có quen người này không. “Anh là.....” Cảm giác nhìn thật quen mắt, nhưng cô không nghĩ ra.

“Tân Kỳ đây, cậu nhớ chưa, chúng ta cùng học trung học, khi thi đại học, cậu đứng thứ hai, còn mình đứng thứ ba!” Chàng trai có vẻ rất hưng phấn, hơn nữa còn rất nhớ về Vũ Tình.

Cô tỉnh ra, đúng vậy, cô nghĩ ra rồi!

Nhưng nghĩ đến sự chật vật của mình lúc này, cô vừa thẹn vừa rủ mắt xuống. Chậm rãi đứng dậy, nhặt đồ lên.

“Vũ Tình, thân thể cậu không thoải mái à?” Tân Kỳ nhanh tay nâng cô dậy, giúp cô nhặt đồ.

Cô gạt đầu qua loa, phủi bụi trên người. “Cám ơn cậu!”

“Việc này cần gì cảm ơn, cậu đỡ hơn chưa? Nếu vẫn không thoải mái, chúng ta đến bệnh viện đi?” Dáng vẻ cô như thật tiều tụy, khiến hắn có chút lo lắng.

Thật ra khi học trung học, hắn cũng rất thích Vũ Tình. Nếu không phải vì cô, hắn cũng sẽ không thi vào trường T! Vì sao lại thế chứ?

Thành tích của Vũ Tình đều là thứ nhất thứ hai ở lớp, chắc chắn có thể thi đậu trường T. Mà thành tích học tập của hắn thì có vẻ không ổn định, thi vào T có điểm khó.

Nhưng để về sau có thể cùng trường với cô, mỗi ngày hắn đều giục mình học đến liều mạng.

Cuối cùng, hắn rốt cục toại nguyện có thể vào trường T cùng cô! Nhưng, cô lại tạm nghỉ học giữa chừng, hắn tìm thế nào cũng không thấy cô. Vì thế, hắn khổ sở một thời gian dài.

Hôm nay, hắn lại gặp được cô! Đúng là điều bất ngờ! Vũ Tình miễn cưỡng lộ ra một nụ cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không có việc gì, bây giờ không có việc gì! Mình còn có chuyện, đi trước nhé!” Xoay người rồi cô sẽ rời đi!

“Đợi chút!” Tân Kỳ kéo tay cô lại, mang theo vài phần ngưng ngừng nói: “Vũ Tình, điện thoại của cậu là bao nhiêu. Có thể để lại không, về sau chúng mình có thể thường xuyên liên lạc!”

Vội vã, Vũ Tình nhẹ nhàng nói ra số điện thoại di động.

“Tốt, về sau chúng mình hay liên lạc nhé!” Tân Kỳ lưu điện thoại rồi, mỉm cười nói.

“Ừ!” Vũ Tình nhẹ nhàng gật đầu, lại xoay người lần nữa rời đi!

8. Q.1 - Chương 8: Vô Tình Trách Cứ

Về mặt u sầu, Vũ Tình đi ra từ trong phòng tắm, khi chạm đến thân người cao lớn lúc trước, trong nháy mắt trái tim nhảy lên. Hai mắt vốn đã sưng đỏ, lại hiện ra hơi nước.

Môi run run, kích động nhìn anh.

Lần này khác là, lòng cô nổi lên vui sướng mỏng manh. Anh vẫn không thể quên được cô, vẫn thích cô, có phải không? “Duy Thạc.....” Cô chủ động tới gần trong lòng anh, khéo léo dựa đầu vào ngực anh.

“Xin cô tự trọng một chút, đừng dựa vào tôi!” Thang Duy Thạc khinh thường cúi đầu nói với cô.

Trái tim Vũ Tình vừa mới kinh hoàng, lại chìm vào thung lũng một lần nữa. Nghe vậy lui về phía sau hai bước, lại vẫn si mê nhìn anh!

Thang Duy Thạc híp mắt nhìn cô thù hận, vô cùng phẫn nộ mở miệng. “Hạ Vũ Tình, cô đúng là khiến tôi nhìn với đôi mắt khác xưa!” Vũ Tình không hiểu, không rõ vì sao anh lại nói như thế. “Duy Thạc, em đã làm gì à?”

“Cô làm gì? Ha, cô còn hỏi tôi!” Thang Duy Thạc bồng hét to, kéo tay Hạ Vũ Tình, dùng sức giữ chặt!

“A.....” Vũ Tình kêu đau, không nhận được cầu xin tha thứ với anh. “Duy Thạc, đau quá!”

Cô càng kêu đau, lực trong tay hắn lại tăng thêm vài phần.

Vũ Tình đau đến nước mắt tuôn rơi, môi run run tái nhợt cầu xin. “Đừng mà, xin anh buông em ra!”

Thấy cô thật sự không chịu nổi, hắn mới giảm bớt sức, nhưng không thả cô ra. “Hạ Vũ Tình, cô nói cho tôi biết, hôm nay cô đến nhà Vũ Hân làm gì?” Hắn lớn tiếng chất vấn.

Nhà Vũ Hân? Trong mắt Vũ Tình lộ ra chua xót. Làm sao anh có thể biết, cô chính là chị Vũ Hân. Đó cũng là nhà cô, mà cô đã trả giá tất cả vì cái nhà đó.

“Cô nói chuyện cho tôi, đây là ánh mắt gì?” Thang Duy Thạc chất vấn nói, giọng nói rất lạnh lùng.

Vũ Tình mâu thuẫn nhìn anh, không biết có nên nói cho anh không!

Lúc này lời mẹ lại vang lên bên tai cô, ‘Cô không cần tham dự hôn lễ của em gái cô, đỡ phải vì cô, làm em gái cô mất mặt.’

Cô không thể để em gái mất mặt, không thể! Vũ Tình vội vàng nuốt lại những lời đến khóe miệng vào bụng.

Thấy cô không mở miệng, Thang Duy Thạc tưởng cô đuối lý. Càng thêm kiên định về suy nghĩ lúc trước của hắn, người phụ nữ này lại đến nhà Vũ Hân làm loạn! “Hạ Vũ Tình, tôi nói cho cô biết, chúng ta đã hết rồi! Biết không, tôi muốn kết hôn. Mời cô giữ lại sự tự trọng cuối cùng của mình, có thể chứ?” Hắn giật tóc cô, găm nhẹ bên tai cô. “Mời cô về sau không được làm phiền Vũ Hân, nếu cô làm ra chuyện tổn thương cô ấy, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!”

Vũ Tình ngẩng đầu lên nhìn anh, bỗng cảm thấy thật buồn cười. “Duy Thạc, chúng ta ở chung năm năm, em là người thế nào, chẳng lẽ anh không biết tí nào à? Anh cho rằng em sẽ đến nhà cô ấy làm ầm lên ư? Anh cho rằng em sẽ làm chuyện tổn thương người ư?”

Thang Duy Thạc bị cô chất vấn không biết trả lời như thế nào, nhưng trong lòng còn có một sự nghi ngờ. “Vậy cô giải thích việc xuất hiện ở trước cửa nhà Vũ Hân như thế nào, cô nói đi?”

Vũ Tình không thể trả lời nhắm hai mắt lại, khước môi nhếch lên, cười khổ nói: “Quên đi, anh không tin em thì quên đi!”

“Việc này không thể trách tôi nghi oan cho cô, ngay cả chính cô cũng không thể giải thích. Dù lần này không tính, nếu còn có lần tiếp theo, tôi nhất định sẽ không tha cho cô!” Thang Duy Thạc ném lại câu nói, xoay người muốn đi.

Không biết dừng khí ở đâu ra, Vũ Tình bỗng ôm lấy anh từ phía sau. “Duy Thạc, nếu như, nếu như em mang thai con của anh, anh vẫn không muốn em sao?”

Hắn dừng bước, nhưng không quay đầu lại, giọng lạnh như băng nói: “Nếu có, vậy bỏ đi như trước đi!”

Thân thể Vũ Tình trong nháy mắt cứng đờ lại, hít một ngụm khí lạnh.

“Cô có à?” Khi hỏi câu này, giọng hắn lo lắng biết bao nhiêu.

Mà ‘Lo lắng’ này cô hiểu được, là anh lo lắng ‘Phiền toái’!

Vũ Tình khẽ cười một tiếng, ra vẻ thoải mái nói: “Không, em chỉ hỏi một chút!”

“Vậy tốt nhất, bỏ đi đỡ rắc rối!” Cuối cùng hắn yên tâm, sau đó không từ biệt cô, mở cửa chuẩn bị rời đi!

9. Q.1 - Chương 9: Năm Chắc Cơ Hội

Khi anh vừa mới đặt tay lên khóa cửa, Vũ Tình lại nhào đến lưng anh lần nữa.

Cô ình một cơ hội, cô thật không thể chịu đựng được sự thật anh sắp thành em rể của cô. Cô chỉ còn một cơ hội, cho nên cô không thể bỏ qua cơ hội này!

So với đau đớn mất đi anh, so với đau đớn anh sắp trở thành em rể mình. Tất cả đau đớn khác, đều đã không thể làm cô cảm thấy đau!

Thang Duy Thạc rõ ràng mất kiên nhẫn, trên mặt anh tuần đầy miệt thị và phiền chán. “Buông tôi ra!”

“Không, Duy Thạc đừng đi, xin anh!” Vũ Tình ném ngược lưng đi, bàn tay nhỏ bé từ từ di chuyển trước người anh, nhẹ vỗ về chơi đùa.

Đi theo anh năm năm, cô đã biết rõ nơi mẫn cảm của anh, biết rõ làm thế nào để khơi mào cảm xúc của anh.

Quả nhiên gương mặt lạnh lùng của Thang Duy Thạc nhiễm màu đỏ, hơn nữa giống như đèn nén đau đớn nào đó!

Khước môi Vũ Tình khẽ nhếch lên, lộ ra nụ cười đầu tiên trong mấy ngày này, cô đã thành công!

Thang Duy Thạc bỗng xoay người lại, phần nộ giữ cầm cô, bên trong hai mắt chất đầy lửa giận thiêu đốt và khát vọng. “Mụ đàn bà chết tiệt, cô đúng không biết thế nào là tôn nghiêm à? Tôi không chạm vào cô, cô không cam tâm đúng không?”

“Duy Thạc, không phải, đừng nhục nhã em, là em yêu.....”

Lời của cô còn chưa nói xong, đã bị hắn vô tình cắt ngang. “Được lắm, tôi chưa chạm vào cô thì cô chưa hết hi vọng, vậy bây giờ tôi sẽ thỏa mãn cô.” Vừa nói xong, hắn xoay người bế cô lên, đi vào giường lớn trong phòng ngủ.

Một tiếng ‘Chạm vào’, chỉ thấy thân thể gầy yếu của Vũ Tình ngã xuống giường lớn. Đau đớn truyền đến từ sau eo và thắt lưng, làm bàn tay bắt an sờ lên bụng.

“Tự cởi quần áo ra!” Hấn thấp giọng ra lệnh, trong mắt là khinh thường.

Xác định cục cưng trong bụng không vấn đề xong, Vũ Tình nhin tất cả ngượng ngùng và khinh bỉ đến từ anh, cởi quần áo toàn thân.

Nhìn dáng vẻ cô không tình nguyện, Thang Duy Thạc lộ ra một nụ cười châm chọc. “Cô không muốn?”

“Không, em không!” Vũ Tình vội vàng lắc đầu phủ định, bỏ rụt rè đi quỳ di chuyển đến trước người hấn.

Dang hai tay ra ôm lấy cổ hấn, sau đó đưa đôi môi đỏ mọng của mình lên.

Thang Duy Thạc mang theo khinh bỉ và châm chọc, mút đôi môi đỏ mọng của cô, đảo khách thành chủ đoạt lấy ngọt ngào trong miệng cô.

Hấn tàn khốc không cho cô có cơ hội hít thở, cố ý tra tấn cô.

Trên làn da tuyết trắng ngày càng có nhiều ấn hồng, cô cảm thấy đau đớn truyền đến trên da mình, nhưng cô cắn chặt răng đón nhận tất cả!

Thấy cô càng kiên cường, hấn càng dùng nhiều sức.

“Đừng, Duy Thạc.....” Bầu ngực bị hấn giữ trong tay, giữa ngón tay hiện ra da thịt đỏ hồng.

“Đây chẳng phải là cô muốn sao? Tôi làm như cô thích mà!” Miệng của hấn lộ ra nụ cười ma vương tàn ác, lực trong tay lại tăng thêm vài phần.

Vũ Tình cắn chặt môi nhin đau đớn kịch liệt này xuống, hai tay vẫn không rảnh đi lấy lòng hấn.

Nếu có thể sử dụng thân thể của mình để giữ hấn lại, cô cũng sẽ vui vẻ chịu đựng. “Duy Thạc, yêu em đi!”

“Ha ha, cô đúng là tự tôn cũng chẳng cần!” Nói xong, hấn kéo dây khóa của mình rất nhanh....

Không có khúc dạo đầu, không có mơn trớn, chỉ có tổn thương và tổn thương.....

10. Q.1 - Chương 10: Vô Tình Nhục Nhã

Sau khi phát tiết xong, hấn buồn bực thở dốc trên người cô.

Đáng chết, hấn lại không khống chế được mình lần nữa.

Không thể phủ nhận hấn rất thích thân thể cô, bất kể bọn họ đã hoan ái bao nhiêu lần, cô vẫn khít chặt như lần đầu tiên, khiến hấn thoải mái không dứt!

Nhưng sự yêu thích của hấn với cô cũng chỉ giữ lại ở trên giường, không hơn.

Mà hấn cũng không muốn làm người đàn ông lãng nhãng, nếu hấn đã quyết định kết hôn, thì nhất định sẽ không tiếp tục lưu luyến ở bên ngoài.

Sự tàn khốc của anh cuối cùng cũng ngừng lại, trán nhăn giãn ra, nước mắt trong mắt lại càng không ngăn được chảy xuôi, nơi bí mật truyền đến đau đớn tê liệt, cho dù không nhìn, cô cũng có thể cảm thấy nơi đó nhất định đang chảy máu!

Trải qua chuyện thân mật này, anh có thể thay đổi suy nghĩ lúc trước không? Vũ Tình căng thẳng và đợi chờ tuyên án!

Trong lòng không ngừng cầu nguyện, cầu nguyện anh sẽ tiếp tục giữ cô bên cạnh!

Chỉ một giây sau, Vũ Tình nhận được đáp án tan nát cõi lòng!

Anh đứng dậy rất nhanh, giống như cô có bệnh truyền nhiễm!

Giờ phút này cơ thể cô như một đồng hồ hỗn loạn, trên thân thể tuyết trắng, nơi nơi hiện ra vết tím sâu khác biệt. Bàn tay trên gương mặt nhỏ nhắn, lại càng trắng bệch như tờ giấy.

Mà anh đâu? Cả quá trình hoan ái, ngay cả quần anh cũng không cởi, đứng lên rồi chỉ cần kéo khoá là ok!

Nhìn dáng vẻ anh chỉnh tề nhẹ nhàng khoan khoái, giống như người vừa hưởng thụ sự kích thích kia, căn bản không phải anh.

Đôi mắt sâu như nước liếc người trên giường một cái, nhìn thấy cô thê thảm như thế, trong hai mắt không hề có tia áy náy, chỉ có giễu cợt.

Hắn quỳ xuống trên giường, đến cạnh người cô. Vươn tay hung hăng giữ cầm cô, để cô nhìn mình.

Vũ Tình sợ, trong mắt đã không còn kiên định lúc trước, chỉ khiếp đảm. “Đừng, đừng!” Cô cầu xin như hét lên, cô thật sự rất sợ lại đến một lần nữa!

“Ha ha, nói như vậy bây giờ cô thỏa mãn rồi?” Vẻ mặt của anh rất lạnh lùng, trong giọng nói tràn ngập cảnh cáo:

“Cô đã thỏa mãn rồi, thì về sau đừng quấy lấy tôi nữa! Chúng ta hợp được, tan được!”

Lần này Vũ Tình không mở miệng cầu xin, trong mắt cũng không còn lưu luyến.

Sau khi hắn nói xong, rút ra từ trong ví hai tờ tiền giá trị lớn ném vào mặt cô. “Chỗ tiền này chắc là đủ để chơi cô một lần, lần sau cô còn muốn bán, xin đi tìm người khác, vì tôi sẽ không mua!” Nói xong, hắn xoay người rời đi. (đáng chết, bầm bầm vầm vầm, cho vào máy xay nhỏ)

Vũ Tình nằm trên giường, hai tờ giấy tùy ý dán trên mặt, che khuất hơn phân nửa khuôn mặt của cô.

Chỉ thấy tiền giấy bị nước mắt thấm đẫm, càng dán chặt vào hai má cô.

Cô thật sự hối hận, vì sao vừa rồi lại xúc động như thế, chẳng lẽ cô đã quên trong bụng mình còn có cục cứng sao?

Thôi, quên đi, cô không thể lấy sinh mạng của cục cứng ra nói đùa!

Cô đã không phải người mẹ tốt, cô từng nhẫn tâm giết chết hai đứa con của cô, nước mắt từ khóe mắt cô càng trào ra nhiều hơn....

Cô vì người nhà của cô, trả cả tuổi thanh xuân, thân thể, tự tôn cũng không cảm thấy uất ức.

Điều duy nhất khiến cô cảm thấy uất ức là, vì người nhà, cô phải bỏ đi sinh mệnh của hai đứa trẻ kia.

11. Q.1 - Chương 11: Lần Đầu Tiên Mang Thai

Mấy ngày qua không muốn ăn uống, khiến thân thể cô vốn gầy yếu lại càng lão đảo sắp ngã.

Bảy rưỡi sáng, cô bày bữa ăn sáng trên bàn đúng giờ.

Mà người mặc âu phục Ý màu xanh đậm, đi từ phòng ngủ ra phòng ăn.

Kiểu tóc của anh rất thời thượng, vài sợi tóc rủ xuống trước mắt. Không có cảm giác lạnh lùng, ngược lại còn khiến gương mặt lạnh khốc tăng thêm vài phần nhu hòa.

Anh rất tuấn tú, so với ngôi sao nam đương thời không biết đẹp hơn biết bao nhiêu lần.

Dù đã có vô số lần dây dưa nóng bỏng vào ban đêm, nhưng mỗi lần cô nhìn thấy anh, vẫn sẽ đỏ mặt, tim đập cộng thêm hô hấp thường xuyên bị loạn nhịp.

Vũ Tình triển bày ra một nụ cười tiêu chuẩn, kéo ghế tựa cho hắn. “Đêm qua ngủ ngon không?”

“Anh nghĩ anh không thể ngủ ngon được, em cũng rõ mà, anh không cần phải trả lời chứ!” Thang Duy Thạc nói rồi, sau đó ngồi xuống ghế tựa!

Vũ Tình bỗng cảm thấy mặt nóng lên như bị thiêu đốt, may mà cô đã sớm liền trang điểm rất tốt, nếu không nhất định sẽ bị hắn phát hiện ra gương mặt đỏ như cái mồng khỉ của cô.

Đêm qua bọn họ làm ba lần, một lần cuối cùng cô ngủ mê man trước giờ! Ha ha, thật sự rất khó tưởng tượng, làm sao hắn có thể có thể lực tốt như vậy!

Thang Duy Thạc uống một ly nước lọc trước, sau mới bắt đầu ăn cháo trứng muối thịt nạc. “Ừm, nấu không tệ!” Hắn không nhìn được ca ngợi một câu.

Được đến hắn khen ngợi cô lộ ra một nụ cười ngọt ngào, sau đó đặt bánh trứng gà vừa làm ở trước mặt hắn! “Ăn cái này đi, để lạnh không ngon!”

Thang Duy Thạc lập tức ăn một miếng, lại bày ra biểu tình vừa lòng. “Tài nấu nướng của em thật sự khá lắm đấy, nếu có một ngày chúng ta chia tay, anh cũng sẽ nhớ kỹ tay nghề của em!” Hắn cảm thán nói.

Một câu vô tâm của hắn, khiến gương mặt nóng của Vũ Tình phục hồi một chút. Cô là người phụ nữ anh dùng tiền để mua, cũng không phải bạn gái, loại quan hệ này sớm hay muộn sẽ phải chấm dứt thôi!

Thật đáng buồn là từ mười tám tuổi khi cô cho anh lần đầu tiên, đã yêu anh rồi!

Vũ Tình không tiếp nhận lời anh nói, giả vờ như không nghe thấy, múc một thìa cháo đưa vào miệng!

Vừa ăn vào miệng, trong dạ dày sôi trào lên. “Ừm.....” Cô vội vàng bịt mồm, chạy vào nhà vệ sinh gần đó, “Ừm....”

Nôn mấy tiếng xong, cô mới từ từ ngẩng đầu. Rửa chỗ bẩn bên miệng xong, lại đi vào nhà ăn.

Thang Duy Thạc nheo mắt lại nhìn chăm chăm mặt cô, giống như đang nghiên cứu cái gì.

Vũ Tình cảm thấy có chút áy náy, người ta đang ăn cơm cô lại nôn. “Thật xin lỗi, bỗng có chút không thoải mái, ảnh hưởng anh ăn cơm!”

Thang Duy Thạc không để ý đến lời của cô, nhìn cô một hồi, lạnh lùng mở miệng: “Chu kỳ của em chưa đến bao lâu rồi?”

Vấn đề của hắn khiến Vũ Tình giật mình, trời ạ, hay là cô mang thai?

“ Bao lâu?” Hắn lại lạnh băng hỏi, giống như rất quan tâm vấn đề này.

Khóe miệng Vũ Tình lộ ra biểu tình vui mừng lại sợ hãi, trời ạ, cô có con của anh! “Tháng trước chưa đến, mừng bảy tháng trước...”

“Sao em không nói sớm? Chẳng lẽ một tháng mà chu kỳ của em chưa đến, cả bản thân cũng không chú ý tới sao?” Lúc này giọng hắn lạnh như băng, mang theo lửa giận mãnh liệt!

Vũ Tình choáng váng, thật không ngờ hắn lại cáu giận như thế. “Thật xin lỗi, lúc trước em hơi xem nhẹ vấn đề này!” Cô sợ sệt nói.

12. Q.1 - Chương 12: Lần Đầu Tiên Mang Thai 2

Gương mặt Thang Duy Thạc lại lạnh vài phần, tóm lấy cánh tay cô, đôi mắt sắc bén như chim ưng như muốn nhìn thấu cô. “Em không chú ý? Em bận à? Tiểu thư, tôi hỏi em, hàng ngày em bận việc gì ở nhà? Nếu tôi nhớ không lầm, công việc của em chỉ có buổi tối, là ở trên giường~” Tay hắn lại tăng lực thêm vài phần. “Em nói cho tôi biết, em bận việc gì?”

Lời nói của hắn như một cái tát đánh lên mặt Vũ Tình, khiến cô nhất thời mê muội một trận.

Trái tim nhỏ bé giống như bị người ta dùng vũ khí hung hăng đâm vào, lại vừa hung ác rút ra, khiến cô đau đớn đến không thể thở nổi.

Nước mắt nhệch nhẽ giống như dê vỡ rơi xuống, nước mắt làm mắt cô mờ đi. “Em.....” Cô ‘em’ nửa ngày cũng không nói ra một chữ.

Thật ra tháng trước mẹ cô có bệnh nằm viện, ban ngày cô phải dành thời gian để vào viện chăm sóc.

Vì lúc trước bọn họ có ước hẹn, cô là người của hắn, tất cả thời gian đều là của hắn. Cô không thể đi làm, không thể tùy tiện đi nơi nơi. Nếu bị phát hiện không tuân thủ ước hẹn, vậy thì quan hệ của họ liền hủy bỏ!

Bởi vậy cô không thể nói, nói cô đi chăm sóc mẹ bị bệnh.

Trên mặt Thang Duy Thạc xuất hiện một tia chán ghét, mở miệng nghi hoặc hỏi một vấn đề khác: “Em không tránh thai à?”

Cô sợ sệt gật gật đầu, lại lắc đầu.

“Rốt cuộc có tránh thai hay không?” Hấn đã rất mất kiên nhẫn rồi.

“Lúc trước có, nhưng sau khi uống thuốc em cảm thấy mình béo lên rất nhiều, hơn nữa chu kỳ cũng không hay theo đúng lịch, em liền ngừng lại!” Cô thành thật nói, nhìn thấy sắc mặt hấn càng ngày càng đen, lại vội vàng bổ sung thêm. “Nhưng em có chuẩn bị áo mưa cho anh.....”

Lúc này Thang Duy Thạc thật muốn bóp chết cô, thật không ngờ nhược cô nhìn như dịu dàng nhu nhược, nhưng lại có toan tính như thế.

Hấn nghiêng răng nghiêng lợi quát: “Em có biết tôi không thích mang mũ trên người không, đáng chết, không phải em muốn có con của tôi, rồi mẫu bằng tử quý trở thành vợ tôi chứ?” Vì hấn là người đàn ông duy nhất của cô, cho nên hấn mới có thể yên tâm, phóng thích mình trên người cô.

“Em không có, em không si tâm vọng tưởng!” Vũ Tình vội vàng lắc đầu, cô tuy rất yêu hấn, nhưng cô chưa từng nghĩ tới mẫu bằng tử quý!

Hấn buông cô ra, phiền chán châm một điều thuốc lá, hướng tới bên kia phun mạnh ra. “Phù~~”

Rồi lại quay đầu, ra lệnh nói: “Thế này đi, tôi tìm bác sỹ cho em, mau bỏ cái thai này đi!”

Mặt Vũ Tình tái nhợt, cả người như không còn hạt máu. “Bỏ?”

“Nói nhảm, chẳng lẽ còn muốn sinh ra à? Chúng ta cũng không kết hôn, cần con làm gì? Tôi muốn thân thể em, cũng không phải để em sinh con cho tôi, hiểu chưa?” Hấn phần nộ hết to.

Vũ Tình ôm môi đỏ mọng, không để mình nghẹn ngào thành tiếng. Cô còn chưa kịp cảm thụ phần vui sướng này, thế nhưng lại sẽ mất đi đứa con này!

“Nói cho em biết, lần này tôi có thể tha thứ cho em. Nếu em lại tạo ra con lần nữa, kết cục của chúng ta chỉ có chia tay, mà đứa con kia cũng nhất định sẽ không thể sinh ra, hiểu chưa?” Hấn lạnh lùng vô cùng nói, không nhìn gương mặt Vũ Tình càng ngày càng tái!

“Em biết rồi!” Cô lau khô nước mắt trên mặt lệ, mím môi đỏ mọng gật đầu!

13. Q.1 - Chương 13: Gặp Nhau Ở Bệnh Viện

Vũ Tình chớp mắt nhìn tờ hóa đơn hai nghìn rơi vào tay mình, lấy tay gạt đi nước mắt trên mặt, cố nén đau đớn truyền đến từ hạ thể, khó khăn đứng dậy mặc quần áo lại!

Đối mặt với tất cả, quá khứ cũng sẽ đi qua!

Một lòng say mê chân tình với anh cũng không thể giữ anh lại, thân thể lại không cách nào buộc được anh.

Mà anh sắp trở thành em rể cô, đây là điều cô phải đối mặt!

Trên mặt Vũ Tình lộ ra một nụ cười, khe vuốt chiếc bụng bằng phẳng của mình. “Cục cưng, mẹ chỉ còn lại có mình con, cho nên con nhất định phải cho mẹ sức mạnh. Cho dù rất khổ rất mệt, cho dù mẹ có nhớ ba bao nhiêu, mẹ cũng sẽ chịu đựng được!”

Lúc này, trên mặt cô đã không còn nước mắt.

Nước mắt vì anh đã chảy hết, sẽ không chảy nữa!

Vũ Tình đã lập tức chuyển ra khỏi nhà anh, đến một nơi hẻo lánh thuê nhà trọ.

Cô không bằng cấp lại không kinh nghiệm làm việc, cộng thêm mang thai. Căn bản không thể tìm được một công việc, đơn giản cô chỉ ở nhà an tâm dưỡng thai. Tuy rằng anh ột trăm ngàn, nhưng cô sẽ không rối loạn nữa!

Vì cô chuẩn bị dùng tiền này cho đứa con, coi như là anh kết thúc nghĩa vụ nuôi nấng làm ba đi!

Hôm nay là ngày khám thai, Vũ Tình đi xe điện ngầm rồi xuyên qua một đường cái, đi vào trong bệnh viện.....

“Thai nhi vẫn khỏe lắm, như mà mẹ gầy quá, như vậy sẽ không cung cấp đủ dinh dưỡng cho thai nhi! Cho nên làm mẹ phải chú ý ăn uống, nhớ ăn nhiều một ít!” Bác sỹ mỉm cười nói!

“Vâng, cảm ơn bác sỹ!” Vũ Tình cầm giấy xét nghiệm đi ra khỏi phòng.....

Mà khi cô ngẩng đầu nhìn lại phía trước, có chút giật mình. Trong nháy mắt, cô cảm thấy mình bị lấy hết đường khí, tay cầm giấy xét nghiệm không nhận được run run!

Thang Duy Thạc đưa em gái đi khám thai, thật không ngờ đang chờ ở khu này, lại gặp được cô. Đáng chết, hắn không thể không biết đây là khoa gì!

Hắn nheo hai mắt lại tức giận nhìn chằm chằm cô, đi bước một đến chỗ cô.

Dưới ánh nhìn chăm chú của hắn, Vũ Tình sợ hãi lập tức bỏ giấy xét nghiệm vào túi!

Cô cố gắng duy trì bình tĩnh, cúi đầu giả vờ như không biết hắn, lập tức đi đến chỗ thang máy!

Hắn giống như một con báo, động tác mãnh liệt lại có tính tấn công, một tay giữ chặt lấy cô đang chuẩn bị chạy trốn.

Vũ Tình cảm thấy tim mình như ngừng đập, cả người lạnh như băng! Lời hắn nói lúc trước lại vang bên tai cô, lại lặp đi lặp lại. ‘Tôi muốn thân thể em, không phải để em sinh con! Có con thì bỏ, căn bản em không xứng làm mẹ của con tôi!’

“Lấy ra!” Hắn lạnh lùng ra lệnh.

Vũ Tình khổ sở nuốt nuốt nước miếng, dùng sức chống lại sự kìm kẹp của hắn. “Em không có gì cả, em đã chuyển ra khỏi căn nhà, không lấy thêm của anh một phần nào! Anh muốn em lấy cái gì?”

“Đáng chết, cô còn giả ngu với tôi? Giấy xét nghiệm, cô vừa mới nhét vào trong túi, lấy ra cho tôi!” Hắn thấp giọng rống giận, ánh mắt vô cùng lạnh khốc!

“Không, không có gì, Duy Thạc, tôi chỉ đến kiểm tra phụ khoa, không có gì đâu!” Vũ Tình vẫn khóc, mà lần này là bị dọa cho khóc!

Cô không thể lại mất đi đứa con, không thể!

Cô không làm, hắn cũng chỉ có thể giữ chặt cô. Hắn dùng lực kéo túi của cô xuống, lấy tờ giấy bên trong ra. Sau khi xem rõ ràng nội dung, hắn lấy di động ra bấm số điện thoại của em rể. “Chú đến bệnh viện với vợ đi, anh có việc cần làm một chút!”

Vũ Tình bị hắn giữ chặt trong tay, không có chỗ trốn!

Sau khi cúp điện thoại, hắn dùng lực kéo cô ra khỏi bệnh viện.....

...

14. Q.1 - Chương 14: Hồ Dữ Không Ăn Thịt Con

“Duy Thạc, con không phải của anh, là của em và người khác!” Vũ Tình ngồi trong xe hắn, không ngại vấy bẩn lên mình, chỉ vì muốn giữ lại đứa con trong bụng!

Giữ cầm nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lên, để cô không thể không đối mặt với mình. “Dựa theo ngày tính ra, lúc đó chúng ta vẫn ở chung! Trách không được cô hỏi tôi nếu có con, tôi có cần cô không?” Hấn chậm rãi nói, mắt sắc nhìn chăm chú vào biểu tình của cô.

Trên mặt Vũ Tình đã sớm nhợt nhạt như tờ giấy trắng, cho dù nói ‘Không phải’ như thế nào, cũng không giấu được sự thật!

Nhưng, cô không thể từ bỏ, vẫn vùng vẫy lần cuối “Duy Thạc, khi đó em chỉ hỏi bữa, đứa con không phải của anh, thật không phải của anh!”

“Cho dù có phải của tôi hay không, đều phải bỏ dđi. Thà rằng giết sai một ngàn, cũng không thể bỏ qua một! Bây giờ tôi sẽ kết hôn, cũng không muốn nhiều năm sau, lại mọc ra đứa con riêng! Biết không, tôi muốn gia đình của tôi là hoàn mỹ !” Miệng hấn lộ ra nụ cười lạnh lùng, khiến hấn thoát nhìn càng thêm lạnh khốc vô cùng!

“Xin anh bỏ qua cho em, nể tình em theo anh nhiều năm như thế, tha cho em được không? Bác sỹ nói em mà bỏ nữa, về sau không thể có con nữa!” Vũ Tình cầu xin nhìn hấn, khóc không thành tiếng. “Em cũng là phụ nữ, tem cũng nghĩ làm mẹ, có con của mình, xin anh, đừng cướp đoạt đi quyền làm mẹ của em, được không?”

“Không được!” Gương mặt lạnh lùng, không có nửa điểm giãn ra!

“Duy Thạc, em xin anh, em sẽ không tìm anh gây rối, thật sự sẽ không. Em có thể rời khỏi Đài Bắc, em sẽ tìm nơi không có ai quen em, mang theo con mà sống! Được không?”

Khuôn mặt đầy nước mắt, tiếng khóc cầu xin của cô, khiến trong lòng hấn đau nhói khó hiểu, nhưng lập tức bị hấn bỏ qua. “Cô đừng trách tôi, tôi và cô đã nói rất nhiều lần rồi. Cô đừng nghĩ có con, vì tôi không thể nào để cô sinh con của tôi ra! Hôm nay đến tình huống này, cũng là cô tự tìm lấy!”

“Em không hề tìm mọi cách để có con của anh, em không muốn lợi dụng nó để được cái gì cả! Em biết mình có thân phận gì, em chỉ là bạn giường tiêu khiển của anh!” Nói đến đây, lòng cô đau đến không thể mở miệng.

Hấn hừ lạnh một tiếng, giữu cợt nói: “Một khi đã rõ ràng như vậy, vì sao còn làm rối lên? Tôi thấy cô là người phụ nữ bụng dạ khó lường, lòng dạ sâu hiểm!”

“Chẳng lẽ em mang thai, đều là trách nhiệm của mình em, anh chẳng có chút nào sao?” Vũ Tình buồn bực hét to, vì sao hấn lại giao hết trách nhiệm cho mình. Chẳng lẽ hấn không biết, nếu không phải hấn đưa mầm mống vào, cô có cơ hội mang tha sao?

Lời của cô, khiến hấn nhất thời tức cười.

Đáng chết, đúng thế, ở trên người cô, hấn luôn không khống chế được mà phóng thích mình.

Nhưng, hấn sẽ không thừa nhận hấn sai dù chỉ một chút. “Cô là tôi dùng tiền để mua, biện pháp đương nhiên phải mình cô làm. Quên đi, đây chỉ là nói nhảm! Bây giờ tôi sẽ liên hệ với bác sỹ cho cô, lập tức nạo đi!”

Vũ Tình không sợ hấn nữa, thuận tay tát hấn một cái!

‘Bốp’ một tiếng, khiến hấn sững sốt tại chỗ.

Thang Duy Thạc xoa chỗ bị đánh, cảm tức nhìn cô “Cô cũng dám đánh tôi, mụ đàn bà chết tiệt!” (mimi: lẽ ra tay chị phải ghim dao rồi mới tát anh)

“Tôi đánh anh thì sao, Thang Duy Thạc, ngay cả súc sinh anh cũng không bằng, hổ dữ không ăn thịt con, nhưng anh lại nhiều lần, giết ba đứa con của mình!” Vũ Tình khinh bỉ nhìn hấn, kiên định thét to với hấn.

15. Q.1 - Chương 15: Tàn Ác Cực Độ

Edit phudunggia

“Tôi đánh anh thì sao, Thang Duy Thạc, ngay cả súc sinh anh cũng không bằng, hổ dữ không ăn thịt con, nhưng anh lại nhiều lần, giết ba đứa con của mình!” Vũ Tình khinh bỉ nhìn hắn, kiên định thét to với hắn.

Thang Duy Thạc khó xử, sắc mặt lại hổ thẹn, thẹn quá thành giận gầm nhẹ. “Tôi giết con của mình lúc nào, đó cần bản không phải là con, đó chỉ là trứng thụ tinh!”

“Ha ha, anh nguỵ biện ỉn à. Nó chẳng lẽ không phải sinh mệnh? Chẳng lẽ anh không lớn từ trứng thụ tinh!” Khóe miệng Vũ Tình tràn đầy giễu cợt, hai mắt đầy thù hận nhìn hắn!

Ánh mắt của cô có vài phần gan góc, điều này càng làm hắn thêm căm tức. “Chết tiệt, tôi phải bỏ cái thai trong bụng cô đi!” Lập tức, Thang Duy Thạc nhấc chân ga, đi một đường đến bệnh viện khác!

Vũ Tình nhất thời bình tĩnh, không tranh cãi ầm ĩ nữa, không la hét, không lạnh lời châm chọc. Chỉ cúi đầu xoa bụng bằng phẳng của mình, cố gắng cảm nhận được sinh mệnh nhỏ chưa thành hình!

Một giọt nước mắt rơi xuống, đọng trên tay cô. Hai giọt rơi xuống, ba giọt rơi xuống.....

“Cục cưng, mẹ và con vô duyên, mẹ hứa với con, kiếp sau mẹ sẽ sinh con ra! Nhớ đó, con mãi mãi vẫn là con của mẹ!” Vũ Tình khóc không thành tiếng, hai tay dè chặt trên bụng!

Thang Duy Thạc lạnh lùng quét cô một cái, hừ nhẹ nói: “Đừng giả vờ nữa, thật ghê tởm!”

Vũ Tình không nghe được lời nói lạnh nhạt của hắn, đau thương từ biệt với con.

Tốc độ xe đi rất nhanh, một khắc kia khi xe dừng lại, cũng có nghĩa bọn họ sắp đến quỹ môn quan!

Vũ Tình bình tĩnh nhìn hắn đã dừng xe lại, bình tĩnh nói: “Thang Duy Thạc, đời này tôi mang thai ba đứa con của anh, ba đứa đều có vận mệnh giống nhau!”

Vũ Tình đau đớn nhắm mắt lại, lại lập tức mở ra. “Tuy rằng bọn chúng đều chưa thành hình, nhưng xin anh nhất định phải nhớ kỹ, chúng đều là con anh. Anh phải nhớ kỹ, là chúng ta có lỗi với chúng, là chúng ta tàn nhẫn tước đoạt sinh mệnh của chúng! Hơn nữa anh phải nhớ kỹ, anh cũng tước đoạt quyền lợi và hy vọng trở thành mẹ của tôi!”

Lời của cô, những câu đó đâm vào trái tim hắn, khiến hắn trần ngạt cảm giác tội lỗi!

Nhưng, nghĩ đến mình sắp kết hôn, hơn nữa là dáng vẻ ngọt ngào của Hoàng Vũ Hân, mình làm sao có thể làm ra chuyện không đúng với cô ấy, sao có thể khiến cô ấy bị tổn thương? Sao lại giữ lại quả bom uy hiếp cuộc hôn nhân của bọn họ chứ?

Áp chế cảm giác tội lỗi đầy lòng, Thang Duy Thạc vẫn tàn nhẫn kéo Vũ Tình xuống xe, đi vào trong bệnh viện.

Kể có tiền quả nhiên làm việc rất hiệu quả, vốn muốn phải hẹn trước ba bốn ngày mới được phẫu thuật, thế nhưng lại có thể để cô làm ngay lập tức.

Dưới ánh mắt giám sát của hắn, Vũ Tình đi vào phòng phẫu thuật.....

Hai chân Vũ Tình kéo căng ra, cầu xin nhìn nữ bác sỹ bốn mươi tuổi. “Bác sỹ, cháu xin bác, đừng làm phẫu thuật này cho cháu, được không?”

Vẻ mặt nữ bác sỹ nghiêm túc, không một nụ cười. “Không làm? Cô muốn hại chết tôi à. Nếu để Thang tiên sinh biết, tôi không chịu đựng được đâu! Nhanh nằm xuống đi, sẽ không đau, yên tâm đi!”

“Đừng, cháu không làm! Bác sỹ cháu xin cô, cháu sẽ không để cô có rắc rối! Cháu sẽ lập tức ra nước ngoài, không bao giờ đến đây nữa! Cô hãy tha cho cháu và con, bác sỹ.....”

“Người phụ nữ này sao lại thế này? Nhanh nằm đi? Tôi cũng không muốn có thêm rắc rối đâu, nhanh lên, vài phút là xong thôi!”

Nữ bác sỹ và vài y tá thô bạo ấn Vũ Tình xuống bàn...

16. Q.1 - Chương 16: Tàn Ác Cực Độ 2

“Người phụ nữ này sao lại thế này? Nhanh nằm đi? Tôi cũng không muốn có thêm rắc rối đâu, nhanh lên, vài phút là xong thôi!”

Nữ bác sỹ và vài y tá thô bạo ấn Vũ Tình xuống bàn.....

Vũ Tình với khuôn mặt đầm nước mắt đi ra từ trong phòng giải phẫu, ôm nỗi hận nhìn chăm chăm người đứng trước cửa với vẻ mặt ‘Lo lắng’! Thang Duy Thạc

Nhìn thấy dáng vẻ Vũ Tình lão đảo sắp ngã, âm thầm thở phào nhẹ nhõm! “Cô đang ở đâu, tôi đưa cô về!”

“Không cần anh giả vờ tốt bụng, tôi có thể tự đi!” Vũ Tình vòng qua hắn, đi thẳng về phía trước.....

Có lẽ là không chú ý đến dưới chân, bỗng chập vật bổ nhào xuống,

Thang Duy Thạc ôm lấy cô, đi vào trong thang máy!

“Anh thả tôi xuống, hành động này chỉ làm điều thừa thôi!” Vũ Tình lạnh lùng nói, sau đó cố gắng thoát khỏi cái ôm của hắn!

Thang Duy Thạc nhìn cánh tay trống trơn, từ từ buông ra. Cô nói đúng, hắn làm như vậy đúng là làm điều thừa.

Tiếp theo hắn lấy ví tiền từ trong áo, lấy ra một tờ chi phiếu. “Đây là một trăm ngàn, tự chăm sóc mình!”

Thương tâm muốn chết, Vũ Tình nhìn chi phiếu trước mắt, bỗng có xúc động mãnh liệt.

Cô mỉm cười nhận chi phiếu, trên mặt cười lạnh hỏi: “Thang Duy Thạc, tiền này dùng để mua mạng người, hay là bồi thường cho tôi?”

“Tùy cô nghĩ thế nào, dù sao cũng là tâm ý của tôi!” Thang Duy Thạc không nhìn cô, chờ thang máy mở ra.

‘Bíp’ một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Thang Duy Thạc bước ra ngoài thang máy, không chút lưu luyến đi đến phía trước!

“Thang Duy Thạc, anh đứng lại đó cho tôi.” Vũ Tình chạy vài bước, đi đến trước người hắn.

“Thang Duy Thạc anh cho là một trăm ngàn này có thể mua được một sinh mệnh sao? Anh cho là một trăm ngàn này có thể bù lại tổn thương với tôi sao? Hừ, anh đừng tưởng dùng một trăm ngàn này mua được sự yên tâm thoải mái cho anh, tôi sẽ không cho anh cơ hội này đâu!” Khóe môi nhếch lên nụ cười tuyệt vọng, xé tờ chi phiếu thành ngàn mảnh vụn trước mặt hắn.

Thang Duy Thạc không khỏi lắp bắp kinh hãi, thật khó tưởng tượng cô yêu tiền như thế, nhưng lại xé chi phiếu, đây không phải là tác phong trước sau như một của cô!

Khi hắn giật mình còn chưa hoàn hồn, Vũ Tình nắm vụn giấy trong tay, dùng sức ném vào mặt hắn.

Nhất thời vụn giấy màu trắng bắn lại từ trên mặt hắn, phân tán trong không trung.....

“Thang Duy Thạc anh mắc nợ tôi cả đời, cả đời tôi cũng không tha thứ cho anh!” Nói xong, Vũ Tình cũng không quay đầu lại rời đi.....

17. Q.1 - Chương 17: Bốn Năm Sau

Thời gian cực nhanh, chỉ chớp mắt đã qua bốn năm.

Một em bé trắng hồng, đứng ở đường cạnh cửa hàng nhỏ. Có lẽ là chơi quá tập trung, trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một tầng mỏng mồ hôi, vài sợi tóc dán lên trán ẩm ướt.

Thân hình nhỏ bé mặc chiếc váy thắt eo trắng, chiếc váy trên đầu gối nhìn rất đáng yêu.

Một động tác xoay người hay động tác lớn, sẽ dễ dàng lộ ra ‘tiểu đáng yêu’ dưới váy!.(hình như là chip a, ta cũng chẳng hiểu sao bà tác giả lại tả thế nữa T___T)

Nhưng tiểu mỹ nữ này căn bản không ý thức được mình mặc đồ ‘Nóng bỏng’ thế nào, còn nhảy lên, chỉ thấy tà váy nhấc lên, hạ xuống.....

Cùng với ‘tiểu đáng yêu’ lúc ẩn lúc hiện là gương mặt tươi cười, không ngừng chào hỏi người qua đường.

“Thật nhiều bong bóng.....” Tay đứa bé cầm một cái bình nhỏ, một tay cầm que nhựa, nhắm ngay vòng tròn nhỏ, thổi ra một chuỗi bong bóng rực rỡ nhiều màu sắc!

Nhìn bong bóng bay trong không khí, đứa bé cười như chuông ngân không ngừng. “Hi hi.....”

Bên trong có một người mặc âu phục trẻ tuổi nhìn con bé rồi quay đầu lại, nói với cô gái chưa kịp làm móng ỳnh nói. “Chị Vũ Tình, con gái chị đúng là càng ngày càng đáng yêu đấy!”

Vũ Tình đeo khẩu trang, nhìn ra ngoài liếc con gái, bên trong mắt đẹp lộ ra yêu thương vô hạn và thỏa mãn.

Sau đó đưa mắt nhìn lại trên tay ngọc của Thiên Thiên trên bàn, cẩn thận gắn hạt đá lên! “Ha ha, cũng may, nó có thể chơi một mình! Khi chị làm việc, nó cũng không làm phiền chị!”

“Ha ha, Nhạc Nhạc đúng là rất đáng yêu, nếu về sau cục cưng của em cũng sẽ xinh đẹp như vậy thì tốt rồi!” Cô gái nhắm mắt lại bắt đầu ảo tưởng!

Vũ Tình bị cô nói đến cười lên, trên mặt là tự hào của người mẹ! Trong vui mừng, không quên khích lệ khách hàng quen. “Em xinh đẹp như vậy, con của em chắc chắn là một đứa trẻ xinh đẹp!”

Cô gái lải nhải miệng. “Hi ~~ con của em? Không biết ở đâu đây?”

Vũ Tình không nói chuyện nữa, cúi đầu tiếp tục làm việc!

Nhạc Nhạc thật sự rất đáng yêu, tất cả lựa chọn cô đều không hối hận, không hề!

Cô bé bên ngoài bỗng dừng cười, hoảng sợ lui về phía sau mấy bước, mắt to không hề chớp, nhìn vài người cao lớn đi đến chỗ mình.

“Các ông là ai?” Hai mắt Nhạc Nhạc mở to, đề phòng hỏi!

“Con nhóc, cút ngay!” Một chàng trai cầm đầu, đẩy Nhạc Nhạc đáng yêu ra.

Thân thể nhỏ bé của Nhạc Nhạc, bị đẩy ngã xuống đất.

“Các người là người xấu, người xấu!” Nó dùng sức hô lớn, bò lên từ đất. Xoay người, chạy vào trong cửa hàng! “Mẹ, bên ngoài có vài người xấu đến, mẹ!”

Lúc này, Vũ Tình vừa vặn gắn viên đá cuối cùng lên móng của khách hàng.

18. Q.1 - Chương 18: Xem Ai Dám Ưc Hiếp Tôi!

Edit phudunggia

Vũ Tình nhìn thoáng qua người trẻ tuổi có dáng vẻ lưu manh đứng trước cửa. Không dừng lại lâu, sau đó lại chuyển tầm mắt đến người khách quen “Nơi của chị có khách không mời mà đến, hôm nay không thể nói chuyện lâu với em được rồi.”

“Chị Vũ Tình, cần báo cảnh sát không?” Cô gái dùng giọng môi hỏi!

Vũ Tình lắc đầu, cho cô một nụ cười ‘Không có việc gì’. Cô gái trẻ gật gật đầu, rời khỏi cửa hàng làm móng trong run sợ.

“Mụ đàn bà xấu xí kia, chúng tao bảo mày bao lần rồi, nhanh chuyển đi! Mày còn chưa chuyển à? Xem hôm nay chúng tao đập nát chỗ này thế nào!” Một gã cầm lấy bình hoa trong cửa hàng, ném thẳng vào gương trên vách tường.

‘Bốp’ một tiếng, gương thủy tinh rơi xuống, phát ra tiếng lòn hơn nữa!

“Oa.....” Tiểu Nhạc Nhạc đứng bên cạnh mẹ, sợ tới mức khóc thật to. “Người xấu, người xấu!” Nhưng khi khóc, mắt to lại không hề chớp nhìn chúng, tức giận hết to với chúng.

Vũ Tình nhìn dáng vẻ kiên cường của con gái nhỏ, trong lòng hiện lên lo lắng và ~ tự hào.” Nhạc Nhạc, vào bên trong đi!”

Cô gái nhỏ đứng cạnh mẹ không chịu rời đi, giống như muốn dùng thân thể nhỏ nho của mình để bảo vệ mẹ. “Không, mẹ, con muốn bảo vệ mẹ.....”

“Ngoan, nghe lời nào!” Vũ Tình thật nghiêm túc nói, sau đó đẩy thân thể nhỏ bé của con gái vào phòng phía sau.

Ba gã đàn ông bắt đầu thấy đồ liên tục, động tác có thể gọi là ‘Nhanh nhẹn’!

Vũ Tình cảm thấy gậy bóng chày đặt trên bàn, chạy tới chỗ ba gã đàn ông.

Chỉ thấy gậy bóng chày trong tay bay múa trên không trung, mỗi một gậy đều không lưu tình chút nào đập xuống đầu những gã đàn ông kia. “Đánh chết bọn mày, đánh chết bọn mày! Dám ức hiếp bà đây, mẹ nó, cũng muốn ức hiếp tao.....”

Chỉ thấy mấy gã đàn ông bị cô đánh đến ôm đầu, tán loạn nơi nơi. Mà Vũ Tình giống như nghiện đánh, căn bản không dừng tay, chiêu nào cũng dùng hết sức lực toàn thân, mỗi một gậy đều đánh vào đỉnh đầu bọn họ.

“Oa ~ mù đàn bà xấu xí kia, bọn tao có đánh mày đâu, sao mày lại đánh chúng tao trước! Tao thấy mày là không muốn sống nữa, có phải không?”

“Mẹ nó, nhà nước đã bán nơi này cho công ty chúng tao rồi, là mày không đi, là mày bám vào đây không đi!”

Một chàng trai khác với gương mặt trắng nõn khoảng mười tám mười chín tuổi lại rơi nước mắt. “Tao đã nói tao không đi, bọn mày lại ép tao đi. A, đầu đau quá...”

Vài gã đàn ông ôm đầu kêu to, bọn họ cũng rất oan ức! Đến đây vài lần, cô đều không chịu chuyển đi. Hôm nay là hết cách rồi, bọn họ mới nghĩ đến cửa hàng dọa cô.

Kết quả thật không ngờ, cô gái này nhìn thì nhu nhược, sức lực lại quá lớn, ba người đàn ông bọn họ đều không thể chống đỡ nổi!

Thấy bọn họ đã bị đánh đến choáng váng ngồi xuống đất, Vũ Tình mới thả gậy bóng chày xuống. “Bọn mày cút cho tao, nói cho ông chủ bọn mày biết, muốn tao chuyển không dễ thế đâu.”

Vài gã đàn ông như tè ra quần chạy khỏi cửa hàng, mà người chạy đầu không cẩn thận bị vấp ngã, ngay sau đó hai người đàn ông phía sau cũng ngã theo.

Dáng vẻ chạy trốn buồn cười kia, bao nhiêu khôi hài không nói hết!

Đôi nam nữ một thân hoa lệ đi ra khỏi chiếc Porsche sáng bóng, giật mình nhìn một màn này...

19. Q.1 - Chương 19: Gặp Nhau

Nhạc Nhạc từ cửa nhòm ra ngoài, nhìn thấy ba người xấu kia chạy rồi, mới đẩy cửa, hai chân ngẩn ngẩn chạy đến chỗ mẹ. “Mẹ, mẹ thật dũng cảm!”

“Nhạc Nhạc cũng rất dũng cảm!” Vũ Tình cười khở ngồi xuống ghế, lúc này cô mới cảm thấy bị dọa đến run cả người.....

“Ui, nơi này bị phá thành như vậy, đáng ghét, người ta phải đi từ xa đến lại gặp được cảnh này!” Ngôi sao A Đại mới nổi quần lấy người đàn ông mặc âu phục đen, môi đỏ mọng chu lên oán giận nói.

Vũ Tình ôm con gái còn đắm chìm trong sợ hãi vừa rồi, không rảnh bận tâm đến khách vào!

Thang Duy Thạc nhìn xung quanh bên trong, nhìn về phía chủ quán. Hắn đến đây vì muốn nhìn cô, đáng về rốt cuộc thế nào!

Thật khéo, bạn gái mới của hắn cần là móng, thật không ngờ đến cửa hàng, lại chính là cửa hàng không chịu chuyển đi làm cho hắn nổi cơn thịnh nộ gần đây!

Thì ra là người phụ nữ này, mới khiến dự án của hắn bị trì trệ.

Thân thể mảnh khảnh của cô ôm chặt một đứa bé xinh đẹp, mái tóc quăn tùy ý vén lên. Mặc váy như cô bé nhỏ, chỉ là kích cỡ khác nhau.

Đôi chân thon dài tuyết trắng lộ trong không khí, thể nhưng lại khơi lên cảm xúc khó hiểu ở hắn.

Thang Duy Thạc tức giận quay mặt đi, âm thầm nhắc nhở mình. Đáng chết, chẳng lẽ hắn là lợn giống động dục sao? Chỉ nhìn đôi chân ‘không có hộ vệ’, thể nhưng lại có phản ứng!

A Đại dán trên người hắn, nói với chủ quán: “Chị còn bán hàng không? Nghe nói tay nghề làm móng của chị rất tốt, tôi đặc biệt đến đây, chị giúp tôi làm móng nhé!”

“Mẹ, có khách ạ!” Đứa bé nhỏ mở to mắt nhìn người trước mắt, bọn họ mặc rất đẹp nhỉ!

“Buôn bán, buôn bán bình thường! Chỉ cần cô không ngại, bây giờ tôi có thể.....” Vũ Tình lau nước mắt trên mặt, vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn lại khách.

Trong nháy mắt, lời cô bỗng ngừng lại. Người chưa từng quên, cho tới bây giờ cũng không dám hy vọng xa vời, thể nhưng lại xuất hiện trước mắt cô.....

Nghe giọng nói mềm mại quen thuộc kia, mà hắn quay đầu lại, trong mắt cũng lóe sáng. “Là cô.....”

Vũ Tình không để ý đến lời hắn, cũng liếc hắn một cái.

Phản ứng của cô, khiến hắn nhất thời cảm thấy nóng mặt lạnh mông, thật là mất mặt tới cực điểm!

Đáng chết, cô thể dám giả vờ không quen hắn? Hắn chào hỏi cô, cô lại giả vờ không biết hắn?

Thu hồi kinh ngạc và thất kinh lại, buông con gái trong lòng ra. “Nhạc Nhạc, vào trong chơi, mẹ phải làm việc!”

Nhạc Nhạc nhìn dì xinh đẹp, lại nhìn mẹ, như là xác định mẹ không nguy hiểm, rồi mới đi vào bên trong.

Ánh mắt Thang Duy Thạc không tự giác bị bóng lưng nho nhỏ kia thu hút, đó là con của cô? Đúng vậy, vừa rồi cô đã thừa nhận cô là mẹ của nó!

Cô kết hôn? Hừ, chết tiệt. Năm đó không phải cô nói sẽ không mang thai nữa sao? Ha ha, đều là lừa hắn! Bây giờ đứa con cũng lớn như vậy rồi, chắc là rời khỏi hắn không bao lâu, đã lại có con rồi?

Bống, trong lòng hắn bốc lên một trận chua xót, vô cùng không thoải mái!

Cô có con khiến hắn không thoải mái, cô có chồng khiến hắn không thoải mái, cô không để ý tới hắn, càng khiến hắn không thoải mái!

“Hạ Vũ Tình, em không nhìn thấy tôi sao?” Cuối cùng, hắn không nhịn được lạnh lùng mở miệng chất vấn!

20. Q.1 - Chương 20: Ngoan Xao Nhất Bút

Một tiếng này không làm Vũ Tình phản ứng, ngược lại còn đưa đến ánh mắt kỳ quái của A Đại! Cô nhìn Duy Thạc mặt lạnh đến mất hứng, lại nhìn người phụ nữ sửa móng tay ỉnh. “Duy Thạc, hai người quen nhau?”

Thang Duy Thạc không để ý đến vấn đề của bạn gái, nhìn thẳng tắp vào người phụ nữ rũ mắt im lặng không nói.

Vũ Tình cố tập trung vào công việc, cố gắng coi thường cái nhìn của hắn. Nhìn cô như bình tĩnh, thật ra chỉ có chính cô biết, nội tâm sớm nhắc lên sóng to gió lớn rồi.

Một màn chuyện cũ hiện lên trước mắt, ngọt ngào, chua xót, đắng cay, mỗi một loại tư vị đều khiến cô phải mở to hai mắt, để nước mắt không rơi xuống!

Đây chỉ là tình cờ gặp nhau, coi như người lạ không phải tốt sao?

Chẳng lẽ, đây không phải là kỳ vọng của hân ư?

A Đại thấy hân chăm chú nhìn người phụ nữ khác, bỗng mất hứng. “Được lắm, được lắm, không làm nữa!” Cô đại tiểu thư bỗng mất hứng hết to, rút tay mình về, sau đó đứng lên ném cho Vũ Tình mấy tờ tiền. “Tay nghề của cô chắc chỉ là hư danh thôi, làm ngón tay tôi đau hết rồi! Quên đi, không cần trả lại tiền, dù sao tôi cũng không để ý đến mấy đồng tiền này!”

Vũ Tình vô cùng tức giận, chưa từng có một ai nói tay nghề của cô không tốt! Đây là bản lĩnh mưu sinh của cô, không thể bị người ta nói xấu. “Tiểu thư, cô còn chưa làm xong, đã nói tay nghề tôi không tốt? Đây là cô bôi nhọ tôi, xin cô hãy xin lỗi!”

“Xin lỗi? Nói xin lỗi cái gì? Chẳng lẽ cô không cho lời tôi là thật là?” A Đại nhú mày hừ lạnh nói, sau đó kéo Thang Duy Thạc rời đi!

Nhưng Thang Duy Thạc lại giữ chặt cô, dùng sức nhấn cô xuống ghế. “Làm xong móng tay rồi đi!”

“Không, em không làm nữa!” A Đại đứng dậy muốn đi, đáng chết, cô đúng là gây ông đập lưng ông! Vì sao phải dây dưa với hân, đến cùng mình chứ!

Bây giờ, cô có thể cảm thấy rõ ràng hân rất có hứng thú với người phụ nữ này.

Thang Duy Thạc giận bạn gái, lạnh lùng nói. “Anh chờ em làm, phải làm xong!”

A Đại sợ hãi nhìn hân một cái, không tình nguyện lại vươn ngón tay đến chỗ Vũ Tình.

Sau khi làm xong bước cơ bản, Vũ Tình nghiêng người hỏi: “Dán loại đá này?”

“Đương nhiên phải là loại đắt tiền nhất, chẳng lẽ cô không biết tôi có thân phận gì à?” A Đại chỉ cao khí ngang nói, tư thái ngạo mạn đó khiến Vũ Tình thật chán ghét.

Đắt tiền nhất? Khẩu khí không nhỏ, hừ, vậy thì cô liền cho cái ‘đắt tiền nhất.’ Tốt lắm, đắt tiền nhất là bốn ngàn một viên, nếu như muốn càng đẹp..... “Vâng, móng tay của cô rất dài, ít nhất mỗi cái phải bảy viên, như vậy tính ra chỉ hơn hai mươi tám vạn!” Vũ Tình cười lạnh trong lòng!

Hừ, không phải đóng kịch sao? Vậy cô mà không làm thịt con dê này, chẳng phải là có lỗi với chính mình sao.

21. Q.1 - Chương 21: Ngoan Xao Nhất Bút 2

“Đá gì mà đắt như thế, hai mươi tám vạn? Có thể mua được mấy viên kim cương đấy!” A Đại biết là cô ta cố ý chọc cô.

Thang Duy Thạc nghe thấy cô chào giá xong, không khỏi cảm thấy không biết nên khóc hay cười Người phụ nữ này, thật đúng là chào giá trên trời. Đúng như lời A Đại, giá đấy có thể mua được vài viên kim cương.

Vũ Tình chớp mắt, cố giả vờ khó hiểu nhìn cô. “Tiểu thư, chắc là cô hiểu. Chúng tôi dựa vào tay nghề để kiếm tiền. Giá này, đương nhiên là cộng thêm tay nghề của tôi! Cô tuy cảm thấy đắt, nhưng là rẻ rồi, mấy trăm ngàn, mấy chục viên cũng có!”

A Đại bị cô làm không nén được giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hừ, đương nhiên tôi phải làm thứ tốt nhất!”

Sau đó quay đầu nhìn Thang Duy Thạc, khiêu khích nói với Vũ Tình: “Bạn trai tôi có rất nhiều tiền, đừng nói là bốn ngàn một viên, có bốn vạn một viên, tôi cũng không tiếc! Duy Thạc, anh nói có đúng không?”

Khóe miệng Thang Duy Thạc lộ ra nụ cười, cố ý hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. “Người nói đúng, chỉ cần xinh đẹp là được rồi, bao nhiêu tiền cũng không quan trọng!”

“Duy Thạc, em biết anh tốt nhất với em mà!” A Đại cố ý khoe khoang trước mặt người khác, hình như rất sợ người khác không biết cô đang có quan hệ với Thang Đại công tử.

Vũ Tình hung hăng nhìn hai người đến ghê tởm, trong lòng hồi hận không thôi. Đáng chết, vừa rồi sao lại chỉ nói bốn ngàn một viên, nói một vạn đồng một viên, không phải là cô sẽ không cần làm việc nữa ư?

Khi Thang Duy Thạc hôn lên hai má A Đại, bỗng mắt chăm chú nhìn Vũ Tình. Điều này khiến cô vội vàng quay đầu đi, lấy một hộp đá từ phía sau ra.

Hừ, thật ra thì một viên cũng chỉ có năm ngàn thôi!

“Duy Thạc, anh thật tốt quá đi, em yêu anh!” A Đại cố ý khoe khoang chọc giận Vũ Tình, biểu thị công khai Thang Duy Thạc là vật sở hữu của cô.

Mà Thang Duy Thạc vô cùng phối hợp, thân mật hết sức trước mặt Vũ Tình.

Lúc này Nhạc Nhạc đã chạy ra từ trong, mở to hai mắt tò mò nhìn chú và dì. Ba người ở đây có tâm sự riêng, đều không chú ý đến đứa bé kia đã đứng đây hồi lâu.

Cho đến khi miệng hai người họ dán vào nhau, Nhạc Nhạc đỏ mặt hét to một tiếng: “Chú dì đóng phim à?” Chỉ có người trong phim, mới có thể hôn đi hôn lại!

Giọng nói non nớt kia, khiến hai người đỏ mặt tai hồng tách ra thành công.

Vũ Tình trách cứ nhìn thoáng qua bọn họ, sau đó tức giận nói: “Tiên sinh tiểu thư, mời các người kìm chế một chút. Vì cảnh sát tuần tra gần đây rất nhiều, nếu như bị cảnh sát càn quét tệ nạn bắt đi, thì có vẻ khó coi!”

“Cô.....” A Đại buồn bực nhìn người phụ nữ trước mắt, nhưng hồi lâu vẫn không nói được một chữ.

“Không cần cảm ơn tôi, đây là tôi nhắc nhở thôi!” Vũ Tình kéo khóe miệng lên, ngoài cười trong không cười nói.

Thang Duy Thạc vỗ vỗ lưng bạn gái, ra lệnh nói: “Ngoan ngoãn phối hợp, nhanh làm xong móng tay! Lát anh còn có việc, không có thời gian đi với em!” Thật ra, hắn chỉ tò mò, muốn biết tay nghề cô thế nào. Móng tay, có thể biến thành đẹp bao nhiêu!

A Đại ngoan ngoãn vươn ngón tay ra, giao cho cô đùa nghịch.

Nhạc Nhạc không nhìn thấy hình ảnh ‘hôn’ nữa, cũng không tò mò với người lớn bọn họ. Tiếp tục thổi bong bóng của nó trong cửa hàng. “Ha ha.....”

Nhạc Nhạc đứng như tên của nó, rất thích cười, hơn nữa tiếng cười vô cùng dễ nghe.

Đây đã hấp dẫn thành công lực chú ý của hắn, không nhận được nhìn hai mắt của đứa bé.....

22. Q.1 - Chương 22: Đứa Trẻ Siêu Cấp Đáng Yêu

Edit mimi

Beta Nhung

Không thể phủ nhận nó thật sự là một đứa bé xinh đẹp, khuôn mặt tròn tròn, mềm mại, khi cười, trên mặt còn có thể thấy lúm đồng tiền rất sâu, khiến người ta không nhận được muốn cắn một miếng!

Cảm thấy được có người nhìn chăm chú vào mình, đứa bé kia ngừng thổi bong bóng.

Ngẩng cao khuôn mặt nhỏ nhắn, mắt to xinh đẹp chớp chớp nhìn chú cao cao. “Chú ơi, chú đang nhìn cháu à?” Hối xong rồi, lại lộ ra một nụ cười đáng yêu.

Trên gương mặt lạnh lùng của Thang Duy Thạc từ trước đến nay không khỏi lộ một tia dịu dàng, dù là ai đối mặt với một cô bé đáng yêu như thế, cũng không có cách nào không thích!

“Cháu mấy tuổi rồi?”

“Năm tuổi!” Cô bé mở rộng bàn tay ra, mình nhìn trước, xác định đúng số ngón tay rồi, mới để cho chú xem.

Năm tuổi? Chân mày hắn không khỏi nhăn lại lần nữa. Nói như vậy, sau khi cô ta rời khỏi mình, liền có con với người đàn ông khác ?

Hay là? Đây căn bản là con của hắn?

Ánh mắt Thang Duy Thạc trở nên càng lạnh lùng, quay đầu nhìn chằm chằm Hạ Vũ Tình.

Mà Vũ Tình đương nhiên không biết vấn đề của hắn, cố gắng không chế nhịp tim đập điên cuồng. Không để ý tới suy nghĩ của hắn theo lời con nói. Loại chuyện này càng giải thích, càng dễ lộ.

Thấy ánh mắt của chú cao ráo không còn trên người nó, Nhạc Nhạc lại bắt đầu thổi bong bóng bay. Nhìn bong bóng trong không khí, cười khanh khách không ngừng chạy theo đập.

Trẻ con mà, chơi một hồi là chẳng để ý gì nữa, không cần thận lại ngã về phía trước.....

Giờ khắc này.

“A.....” Đứa bé kia kêu to.

Vũ Tình nghe thấy tiếng kêu của con gái, bỗng ngẩng đầu.....

Thang Duy Thạc nhanh tay lẹ mắt ôm lấy đứa bé nhỏ sắp hôn đất.....

Mà trong tay đứa bé có một bình bong bóng nhỏ, toàn bộ đổ vào quần chú cao cao này, hơn nữa còn chẳng may vấy cả vào đùi quần.

Mà trẻ con thì sao để ý đến thứ này, chỉ mở to hai mắt nhìn chú, sau đó nhìn thấy bình nhỏ trống trơn, lập tức méo miệng, ngừng thở, sau vài giây ‘Cảm xúc’ xong. “Oa.....” Tiếng khóc siêu lớn phát ra, nước mắt tuôn trào rơi xuống.

Vũ Tình đau lòng nhìn con gái bị Thang Duy Thạc ôm vào trong ngực, nhưng đang làm việc, cô không thể dừng lại đi ôm con gái đang khóc. Chỉ ngước mắt nói với con gái: “Bảo bối đừng khóc, lát mẹ đưa con đi ăn hamburger!”

Nhưng Nhạc Nhạc đau lòng vì bình bong bóng, vẫn khóc không yên. Nó muốn không phải hamburger mà là bong bóng, nhưng khóc đến tập trung, căn bản không nói nên lời! “Ư.....”

A Đại đang làm móng tay, cau mày phiền lòng hét: “Trẻ con thật đáng ghét, không có việc gì là khóc khóc khóc, ầm ỹ muốn chết!”

Vũ Tình nâng hai mắt lên dùng sức trợn mắt nhìn cô, chằm chọc nói: “Tiểu thư, sao cô có thể ghét trẻ con như thế? Có phải cô không thể sinh, cho nên nhìn thấy trẻ con mới chán không? Tôi quen một bác sỹ Đông y rất lợi hại, chuyên trị không chữa không mang thai!”

23. Q.1 - Chương 23: Đứa Trẻ Siêu Cấp Đáng Yêu 2

Edit mimi

beta Nhung

Nhạc Nhạc là bảo bối của cô, không ai được ức hiếp! Dám nói con gái cô phiền, cô nhất định sẽ không nhượng bộ! Dù sao tiền của người phụ nữ này, cũng kiếm một lần rồi, cô cũng chẳng sợ chọc cô ta giận nữa!

“Cô..... Cô mới không thể sinh ý, tôi là ngôi sao ca nhạc trên thảm đỏ, cô cũng dám nhạo báng tôi thế à!” A Đại mất đi tất cả khí chất tao nhã, hét to lên!

“Ngại quá đi, mỗi ngày tôi đều nghe nhạc, nhưng cũng không biết cô! Tiểu thư, cô tên gì thế, tôi sẽ nhớ kỹ, có rảnh thì nghe thử tý!” Khi nói xong, cô dùng sức dán một viên đá lên..

“A Đại, em ngâm miệng lại, để cô ấy làm móng cho nhanh!” Thang Duy Thạc không vui quát lớn nói.

Đứa bé đáng yêu như thế, cô ta lại nói đáng ghét, bây giờ hấn mới phát hiện người phụ nữ này quá đáng ghét! Khí chất thấp hèn, còn ngang ngược kiêu ngạo!

Đáng chết, lúc trước sao hấn lại không phát hiện người phụ nữ bên cạnh, vô vị như thế?

Chờ nhìn xong dáng vẻ bộ móng hai tám vạn kia, hấn sẽ lập tức đá cô ta.

A Đại đang muốn mắng Vũ Tình về chuyện ‘thanh toán’, lập tức nhịn tức giận xuống.

Với sự ‘mở miệng’ giúp đỡ của hấn, Vũ Tình cũng không cảm kích. Vốn là chuyện giữa họ, chẳng liên quan gì đến cô cả.

Vì hai mươi tám vạn, vì tay nghề của mình không bị người ta vũ nhục. Cô vẫn rất cẩn thận, rất chăm chú làm móng tay cho cô ta!

Sự chú ý của Thang Duy Thạc lại bị đứa bé khóc thương tâm trong lòng hấn vừa rồi hấp dẫn, căn bản không để ý đến đống quần ẩm ướt, cộng thêm có điểm dính dính!

“Ồ.....” Giờ phút này, đứa bé kia đã thành con mèo nhỏ, trên khuôn mặt trắng nõn có điểm đen đen!

“Vừa rồi mới ngủ à?” Hấn nhẹ nhàng nâng gương mặt nhỏ nhắn, giọng mềm nhẹ hỏi!

Đứa bé lau nước mắt lắc đầu, vẫn cong đôi môi đỏ mọng khóc!

“Không ngủ, vậy vì sao cháu khóc?” Không nhịn được, hấn lại kéo nó, cau mày hỏi.

Lần này cô bé dừng tiếng nức nở, rồi lại nức nở.

Mắt to mang theo nước mắt, nhìn chăm chăm bình nhỏ trống trơn trong tay.

Hấn không nhìn vào đôi mắt nó, nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang cầm bình hỏi: “Là khóc vì cái này?”

Nhạc Nhạc đầu tiên là gật gật đầu, sau đó tủi thân nói: “Là..... cháu muốn thổi bong bóng! Nhưng hết cả nước rồi!”

Cô bé kia đau lòng nói, vì nước bong bóng mà tiếc.

Thang Duy Thạc không nhịn được bị dáng vẻ của nó chọc cười, vươn ngón tay nhẹ nhàng gạt đi nước mắt. “Đừng khóc, chú đưa cháu đi mua bong bóng được không?”

Không biết vì sao, hấn rất thích đứa bé này. Bế nó lên, liền thích đến không muốn buông tay.

Đời này hấn còn chưa từng dụ dỗ người phụ nữ nào, đứa bé này tuyệt đối là đầu tiên!

Tiểu Nhạc Nhạc cuối cùng cũng mỉm cười, dùng sức gật gật đầu! “Vâng ạ..... ở cửa hàng phía trước có bán!”

“Được, chú đưa cháu đi!” Nói xong, Thang Duy Thạc đã bế Nhạc Nhạc đi ra.....

24. Q.1 - Chương 24: Người Mẹ Tức Giận

Edit mimi

beta Mag

“Không được đi!” Vũ Tình bỗng lớn tiếng quát bọn họ, con người màu đen nhiễm vài phần tức giận mà tối sầm lại.

Thang Duy Thạc ngừng bước, quay đầu nhìn cô khó hiểu.

“Lát nữa tôi sẽ dẫn nó đi mua, không phiền ngài!” Cô cố ý nhấn mạnh từ ‘Ngài’, giống như bọn họ hoàn toàn xa lạ, không quen biết!

Lời của cô như một chậu nước lạnh, vô tình hắt lên tất cả nhiệt tình của hắn, khiến hắn thật mất mặt đến cực điểm!

Vừa định buông con gái của cô ra, nhưng khi thấy đứa bé kia tha thiết mở to mắt, hắn mềm lòng. Hắn thầm tức giận, nhưng không lộ ra một nét tức giận nào với cô bé kia!

“Bong bóng!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc hướng về phía chú, thấp giọng nói. Sau đó lại ngược mắt to lên, dè dặt nhìn mẹ!

Thang Duy Thạc mặc kệ người phụ nữ kia, chuẩn bị ôm đứa bé đi đến cửa hàng tạp hóa!

“Không được đi!” Vũ Tình cúi đầu, thật nghiêm túc nói! “Nó là con gái của tôi, nếu ngài dám bế ra ngoài, tôi sẽ báo cảnh sát nói ngài lừa bán trẻ con!”

“Oa.....” Nhạc Nhạc nghe mẹ cấm cản, thật tủi thân lại khóc lớn lên!

Nhìn mắt to của đứa bé lại chảy ra nước mắt trong suốt, trái tim Thang Duy Thạc cũng đau thắt lại. “Hạ Vũ Tình, từ khi nào cô trở nên phiền như vậy!”

“Không được mang con của tôi đi, nếu không chúng ta hãy đến đồn cảnh sát!” Cô lại lạnh lùng nói lần nữa, con là của cô, cô phải nói!

“Oa.....” Nhạc Nhạc khóc không ngừng, hơn nữa xu thế còn càng ngày càng không thể khống chế.

“Đừng khóc, chú đưa cháu đi mua, không để ý đến mẹ cháu!” Vừa nói, hắn hung hăng trợn mắt nhìn người phụ nữ đeo khẩu trang một cái!

“Anh dám, tôi thật không biết một tổng giám đốc đường đường như anh, thế nhưng không có việc gì lại nhàn rỗi đi lo đến con nhà người ta. Sao thế, công ty anh phá sản à?” Ánh mắt bị che khuất, lại càng lóe sáng.

“Cô đúng là không biết suy nghĩ!” Hắn tức giận đến rất muốn bóp chết cô, đáng chết, đáng chết!

A Đại im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng, phát ra giọng nói lấy lòng. “Duy Thạc, chuyện của người ta quan trọng như vậy làm gì! Hừ, người phụ nữ như vậy không cần để ý tới, phiền phức, không hiểu tốt xấu!”

“Cô câm miệng cho tôi!”

“Cô câm miệng cho tôi!” Hắn và cô trảm miệng một lời rất ăn ý, hơn nữa ngay cả giọng điệu tức giận cũng cực kỳ giống!

“Xí ~~ đúng là chó cắn Lã Động Tân (*) không thấy được lòng người tốt!” Đương nhiên câu nói tiếp theo, cô dùng tiếng nói thầm rất nhỏ!

Ai ~~ xem ra bớt lo chuyện người là cô nhỉ!

“Oa..... Bong bóng, con muốn bong bóng!” Nhạc Nhạc còn chưa ngừng khóc, hai mắt tràn đầy lệ, cầu xin nhìn mẹ!

Nghe con gái khóc đáng thương, cô có thể không đau lòng sao? Thở dài, giọng nói khôi phục sự dịu dàng lúc trước. “Nhạc Nhạc, mẹ đang làm việc, để lát mẹ đưa con đi được không?”

“Có thể để chú đưa con đi!” Nhạc Nhạc yêu cầu nói rất nhỏ, bàn tay nhỏ bé thân thiết ôm cổ chú!

(*) Chó cắn Lã Động Tân: Lã Động Tân người Hà Trung, họ Lã tên Nham, tự là Động Tân còn gọi là Thuần Dương kiếm khách. Ông là một trong bát tiên của Đạo gia gồm: Chung Ly Quyền, Lã Động Tân, Trương Quả Lão, Lý Thiết Quài, Lam Thái Hoà, Tào Quốc Cự, Hà Tiên Cô và Hàn Tương Tử. Tương truyền ông chính là Huệ Dương Chơn Nhơn xuống trần đầu thai, trải qua kiếp nạn cuối cùng là “Ái Tình” để đắc đạo.

Trên đường đi Lư Sơn tầm sư học đạo, Lã Động Tân vô tình bị lôi vào chuyện trừ yêu cứu tiểu thư của nhà Vương viên ngoại. Con yêu này chính là Hạo Thiên Khuyển của Nhị Lang thần. Bảo vật dùng để bắt yêu là một bức họa đồ, hề dụ được nó nhảy vào họa đồ thì cuộn lại, có thể khiến nó xương cốt thành tro.

Lã Động Tân được giao nhiệm vụ giữ cửa, canh chừng bức họa đồ. Khi dẫn dụ được Hạo Thiên Khuyển nhảy vào bức họa, Lã Động Tân vội cuộn lại, nhưng được nửa chừng thì nghĩ tới chủ của nó là Nhị Lang thần nên lưỡng lự thả bức họa đồ xuống. Hạo Thiên Khuyển thoát ra liền quay sang cắn Lã Động Tân một cái rồi chạy mất.

Lã Động Tân vừa bị cắn đau vừa làm lỡ việc trừ yêu của người ta, đành phải ở lại nhà Vương viên ngoại canh chừng Hạo Thiên Khuyển. Sau nhờ Hằng Nga tiên tử đưa tin, mời Nhị Lang thần xuống mới thu phục được nó.

Người đời sau dùng tích “chó cắn Lã Động Tân” này để chỉ bản thân vô duyên vô cớ gặp phải những chuyện không như ý, ách giữa đường lại mang vô cớ, làm ơn mà mắc oán.

25. Q.1 - Chương 25: Tức Giận Quay Cuồng

Edit mimi

beta Nhung

“Nhạc Nhạc, con không nghe lời à? Mẹ nói với con thế nào? Không được nói chuyện với người lạ, không được đi với người lạ, con quên hết rồi đúng không?” Giọng nói Vũ Tình vô cùng nghiêm nghị, là vì hình tượng người mẹ nghiêm khắc!

Nhạc Nhạc méo mếu, sau đó dùng lực vặn vẹo người, muốn rời khỏi cái ôm của chú!

Động tác kia của đứa bé, khiến lòng hấn có điểm đau đớn! Nhưng, hấn vẫn đặt đứa bé xuống mặt đất.

Đúng, hấn với đứa bé mà nói, chỉ là người xa lạ.

Ha ha, quen mẹ nó, không phải là quen nó nhỉ!

Trong lòng khổ sở không hiểu, có chút khiến hấn cảm thấy muốn phát nổ!

Đứa bé nhỏ không khóc, chỉ đứng một bên nhìn Thang Duy Thạc, trong mắt có lưu luyến, và một tia đau khổ!

Cửa bị đẩy ra, vang lên tiếng chuông gió ‘Đình đình đang đang’.

Chỉ thấy một chàng trai mặc âu phục màu sáng, đeo một đôi kính gọng vàng, đi vào nói! “Oa, lại có người đến gây sự à? Sao lại bị phá thành thế này?”

Chàng trai giống như rất quen thuộc nơi này, như là nhà của mình! “Tình Tình, có báo cảnh sát không!”

Vũ Tình như rất thân thiết với chàng trai này, bốt đi cả màn chào hỏi, cúi đầu nói: “Không báo, là họ đến ép em rời khỏi đây! Báo cũng vô dụng, dù sao cũng đều khiến em phải đi!”

“Cái gì mà báo cũng vô dụng? Phải báo cảnh sát chứ! Có dọa đến Nhạc Nhạc hay không?” Lúc này chàng trai nhìn sang bảo bối đang khóc ở một bên, thuận tay bế lên!

“Papa, papa.....” Nhạc Nhạc lớn tiếng gọi, giống như có rất nhiều tủi thân muốn nói hết.

Hai chữ ‘papa’ này khiến người nào đó giật mình, trong lòng không hề báo trước tràn lên chua xót.

Nheo mắt sắc lại, nhìn kỹ chàng trai trẻ hơn so với mình này!

Thật nhã nhặn, vừa thấy đã biết là nhân viên quản lý cấp cao!

Thì ra đứa bé đáng yêu này là con gái hấn ta, hấn như có cảm giác mất mát.

Không tự giác dùng ánh mắt trên người Vũ Tình, khóe miệng lộ ra nụ cười châm chọc.

Năm đó hai mắt cô là nước mắt, luôn mềm nói thích mình. Chỉ cần có thể ở cùng một chỗ với hấn, không cầu danh phận.

Chẳng lẽ đây là tình yêu của cô yêu? Rời khỏi hấn không bao lâu liền kết duyên mới?

Người phụ nữ dối trá, kẻ lừa đảo chết tiệt!

“Papa, con muốn bong bóng, đưa con đi mua đi!” Nhạc Nhạc lắc lắc cánh tay chàng trai, ra lệnh yêu cầu!

Giọng nói non nớt này, rơi vào tai Thang Duy Thạc lại không thoải mái, ngược lại thật chói tai.

Quả nhiên là mẹ con, gặp ai cũng đều làm nũng. Hắn nghĩ trong lòng, tức giận không ngừng dâng lên toàn thân.

“Được, papa đưa con đi!” Chàng trai bế Nhạc Nhạc ra ngoài cửa!

Lúc này Vũ Tình lại mở miệng nói: “Kì Kì, anh tiện mua thêm sườn về, buổi tối em làm sườn kho tàu ọi người!”

Hì hì hôm nay cô phát tài rồi, đương nhiên phải khao người nhà và mình một chút chứ!

“Được!” Sau câu này, ‘Cha và con gái’ đi ra khỏi cửa hàng.

Cảm giác đối lập trước sau này, khiến Thang Duy Thạc quả thật cũng bị tức chết!

Khóe miệng hắn mang theo nụ cười châm chọc, bên trong mắt sắc tràn đầy tức giận đi đến chỗ Vũ Tình!

26. Q.1 - Chương 26: Mặt Đỏ Tai Hồng

Edit mimi

beta Mag

“Tốt lắm, tiểu thư nhìn xem có vừa lòng tay nghề của tôi không?” Sau khi bôi thêm một lớp sơn bóng, ‘Tác phẩm’ xem hoàn thành như hoàn mỹ!

A Đại vốn muốn soi mói, nhưng nhìn thấy móng tay đẹp đến bất ngờ, một câu cũng không nói ra được!

“Việc đã làm xong, tiên sinh xin mời trả tiền!” Vũ Tình vươn tay đến chỗ Thang Duy Thạc, làm động tác thu tiền.

Thang Duy Thạc nén tức giận lấy từ ví ra một xấp tiền. Đếm xong, trên trán không khỏi có mấy đường đen!

Mà hai mắt tỏa ánh sáng nhìn chằm chằm cô, trên mặt xuất hiện một tầng lửa giận!

Thang Duy Thạc rút chi phiếu ra, sau đó nói với cô: “Chỗ cô có dùng thẻ không? Tôi có thể dùng thẻ trả!”

“Ngài đùa tôi à, cửa hàng nhỏ chỗ tôi sao có thể có máy quét thẻ! Tôi chỉ thu tiền mặt, nhanh lấy ra đi!” Giọng Vũ Tình tương đối nóng nảy, con mắt đen phun ra hai ngọn lửa nhỏ.....

Cô có thể không giận sao? Hai mươi tám vạn, là hai mươi tám vạn!

Vừa rồi trong lòng cô mừng như điên không thôi, đã nghĩ tối hôm nay có thể trốn trong chăn rồi! Không phải tiền đến miệng rồi bay chứ? Không đúng, cô đã dùng sức lao động của mình, nên nhận được báo đáp!

Thang Duy Thạc bị cô yêu cầu đến mặt đỏ tai hồng, “Đáng chết, cô không biết tôi là người thế nào à? Có món tiền nhỏ thế này mà tôi phải đùa cô sao?”

“Vay nhanh lên cho tôi!” Vũ Tình nhú mày thúc giục.

Đáng chết, hắn là người thế nào? Tên lạnh lùng khốn nạn, súc sinh cũng không bằng, trong lòng cô thầm mắng!

“Nhưng bây giờ tôi không có nhiều tiền mặt như vậy!” Hắn khó xử nói. Không phải sao, bây giờ làm gì cũng có thể dùng thẻ, ai tự nhiên lại nhét một đồng tiền giấy vào ví chứ!

Không nói đến có bị trộm hay không, chỉ đặt nhiều tiền trong quần áo thôi cũng đã không tiện rồi!

Nghe được lời hắt, Vũ Tình cơ hồ muốn khóc! Hai mươi tám vạn, không phải trở thành bọt nước chứ!

“Gần đây có mấy rút tiền không, tôi đến đó rút!” Mẹ nó, chuyện mất mặt như vậy, vẫn lần đầu tiên gặp phải!

Vũ Tình nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu. “Nơi gần đây nhất cũng phải đi xe mấy nửa tiếng!”

Nhìn đồng hồ trên cổ tay, sắc mặt Thang Duy Thạc thật sự càng ngày càng xấu hổ. Lát nữa hắt còn có cuộc hẹn quan trọng, không thể muộn được!

Thang Duy Thạc cầm tiền trong tay để lên trên bàn, sắc mặt ửng đỏ nói: “Đây là mười vạn trả trước cho cô, ngày mai tôi sẽ đưa cho cô thêm mười tám vạn!”

Ngày mai còn phải nhìn thấy hắt? Vũ Tình vô cùng không muốn, nhưng mười tám vạn kia cô lại không thể không muốn!

Quên đi, tiền lấy đến tay, rồi để hắt cút đi!

“Tôi tin anh thế nào? Nếu anh không đến tôi tìm anh đòi tiền thế nào?” Tiếp theo chính là vấn đề tài chính!

A Đại hừ lạnh nói: “Này, tiểu thư đừng làm khó người được không? Bạn trai tôi sẽ gạt tiền của cô à? Còn không phải vì chỗ này của cô quá kém, ngay cả dùng thẻ cũng không được!”

Vũ Tình coi cô ta thành không khí, chỉ nhìn chằm chằm ‘Con nợ’.

Thang Duy Thạc rút cái nhẫn kim cương trên tay ra, đặt lên bàn thu tiền. “Đặt nhẫn này làm tin, cô yên tâm rồi chứ!”

Vũ Tình cầm cái nhẫn này, nó vẫn đeo trên tay hắt, giống như rất có ý nghĩa với hắt. “Được, vậy ngày mai mười giờ anh phải đưa tiền đến, vì buổi chiều tôi có việc, không ở trong cửa hàng!”

Thang Duy Thạc làm một tư thế ‘ok’, quay đầu nói với A Đại. “Em vào xe chờ anh trước!”

A Đại tuy có nghi hoặc, nhưng không dám vi phạm lời hắt, ra khỏi cửa hàng trước.

27. Q.1 - Chương 27: Ghen Tuông Bay Tứ Tung

Edit mimi

beta Mag

Giờ phút này bên trong chỉ có Vũ Tình và Thang Duy Thạc, không khí xung quanh nhất thời trở nên căng thẳng!

Vũ Tình ra vẻ trấn định nhìn hắt, đôi mắt đẹp cố ý dùng sức mở to nhìn thẳng hắt. “Ngài còn có chuyện gì à? Bây giờ không còn sớm, tôi muốn đóng cửa! Tiên sinh nếu không còn chuyện gì, xin mời đi cho!”

Thang Duy Thạc không để ý đến cô đuổi người, thân thể ngược lại nghiêng về phía trước, ép cô về vách tường.

Gương mặt anh tuần từ từ hướng tới gần cô, mắt sâu gắt gao xem xét cô.

Vũ Tình không né tránh được, hai tay che lấy ngực đề phòng hắt đến gần. “Tôi phải đóng cửa, ngài muốn thế nào?”

Nhìn dáng vẻ cô chán ghét mình như thế, lửa giận trong ngực càng ngày càng thịnh, chấy sạch cả người đ hắt. “Kẻ lừa đảo, không phải cô nói yêu tôi à, thích tôi à? Sao nhanh như vậy đã sinh con của người khác, mẹ nó, không phải cô chơi tôi chứ? Có phải tôi không cần cô nữa, thì cô đi tìm người khác thân mật!”

‘Bốp’ một tiếng, vang lên trên mặt hắt.

Cô vừa có chút khiếp đảm, bây giờ lại khôi phục tính nóng giận. “Thang Duy Thạc, tên khốn nạn này, anh dựa vào cái gì mà nói tôi? Chúng ta có quan hệ gì? Anh là gì của tôi? Nói cho anh biết, nếu anh dám nhục mạ tôi, tôi nhất định sẽ kiện anh tội phỉ báng!”

Thang Duy Thạc xoa mặt bị đau, tức giận đến ngón tay run lên. “Hạ Vũ Tình, tôi lớn thế nào, ngoài cô ra, chưa ai dám đánh tôi!” Mẹ nó, bốn năm trước kia một cái tát hấn chẳng thêm so đo, nhưng hôm nay cô lại dám đánh hấn.

“Chỉ vì không ai đánh anh, anh mới khốn nạn như thế đấy!” Nói rồi, Vũ Tình nâng chân mình lên, dùng sức đá vào cẳng chân hấn. “Cút ngay, nơi này không chào đón anh. Sáng sớm mai, anh đưa mười tám vạn tới, chúng ta về sau không còn cơ hội gặp mặt nữa!”

Thang Duy Thạc đau đến nhú máu, nhưng không ôm lấy cái chân đau của mình. “Hạ Vũ Tình, cô vẫn giống năm đó. Thấy tiền sáng mắt, là mẹ đàn bà mười phần hám làm!”

“Đúng thế, tôi chỉ là đứa ham giàu thôi! Tôi là loại người gì, bản thân mình tự hiểu nhất, không phiền đại tổng giám đốc như anh nhắc nhở!” Cô đi đến bên kia, ôm ngực ngao mạn nói!

“Cô yêu gã đàn ông kia à? Đeo kính mắt?” Hấn bỗng hỏi một câu, rồi rạc không liền. Cố ý nói ‘Chồng’ của cô, nói thành đeo kính mắt!

Vũ Tình sững sốt, khó hiểu vì sao hấn lại hỏi vấn đề này.

Vốn cô không cần phải trả lời, nhưng vẫn không nhịn được tức giận nói: “Yêu lắm, anh ấy là ba của con gái tôi, tôi không yêu anh ấy thì yêu ai!”

Trái tim Thang Duy Thạc giống như bị đâm, tương đối không thoải mái. Nhưng chết tiệt, hấn lại không chỗ phát tiết.

“Được, được, tôi muốn nhìn người đàn ông của cô, có bản lĩnh gì!” Quăng một câu xuống, Thang Duy Thạc rời khỏi cửa hàng.

Nhìn bóng lưng hấn, Vũ Tình không biết là vì tức, hay nhớ tới ký ức lúc trước, hai hàng nước mắt từ từ chảy xuống.

28. Q.1 - Chương 28: Duyên Đến Người Một Nhà

Edit mimi

beta Mag

“Mẹ, sườn làm xong chưa?” Nhạc Nhạc đi vào phòng bếp, nhìn mẹ đang xào rau!

Vũ Tình liếc con gái một cái, yêu thương oán giận nói: “Con mèo tham ăn này, sắp xong rồi! Cách phòng bếp xa một chút, cẩn thận bỏng đấy!”

“Hi hi!” Nhạc Nhạc cười, sau đó chạy vào phòng khách, cười đùa với người đang xếp bát đĩa nói. “Papa, sắp ăn cơm đấy!”

Tân Kỳ nhìn đứa bé đáng yêu, trong mắt tỏa ra yêu thích vô cùng!

“Leng keng!” Tiếng chuông cửa vang lên, Tân Kỳ lập tức chạy ra mở cửa!

“Nguyên Nguyên, cuối cùng em cũng về rồi, đang chờ em ăn cơm đấy!” Tân Kỳ khá săn sóc nhận túi đưa đến, xếp lại dép đi!

Nguyên Nguyên đau khổ đổi giày đi vào, oán giận nói: “Công ty vừa muốn cử em đến phía nam, đúng là xui xẻo muốn chết!”

“Mẹ nuôi!” Nhạc Nhạc hưng phấn nhào vào người đến, làm nũng để người ta bế.

Mà Nguyên Nguyên cũng rất yêu thương ôm nó, thuận tiện dùng sức thơm một cái lên má nó. “Có nhớ mẹ không?”

“Có, mẹ nuôi tốt nhất, trên người còn có mùi kẹo rất thơm!” Nhạc Nhạc cười khanh khách nói.

Nguyên Nguyên ần lên gương mặt nhỏ nhắn của nó một cái, sau đó nhăn mũi nói: “Đúng là quỷ con ranh ma, nhưng hôm nay mẹ nuôi không mua kẹo cho con rồi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc có chút thất vọng, nhưng vẫn làm nũng trong lòng mẹ. “Không vấn đề gì, lần sau nhớ mang thì tốt rồi!”

Nguyên Nguyên và Tân Kỳ trao đổi ánh mắt, trong lòng không khỏi đều thầm đánh giá, đứa bé này không phải giáo hoạt ~ bình thường!

Lúc này Vũ Tình đi ra từ phòng bếp, lớn tiếng tiếp đón bọn họ. “Mau đến, ăn cơm nào!”

“Vũ Tình ngại quá, em lại phiền chị!” Nguyên Nguyên lập tức nhận lấy thức ăn trong tay Vũ Tình, đặt lên bàn.

Nhạc Nhạc lập tức ngồi lên ghế dựa, hai tay đặt ở trên bàn, cũng đợi ăn cơm.

Vũ Tình bĩu môi, sau đó khinh thường nói: “Em bớt giả vờ đi, hình như mỗi ngày đều nói xin lỗi chị, lời này chị nghe đến ngấy rồi! Nếu em thật sự cảm thấy thật có lỗi, ngày mai về sớm một chút, sau đó em làm cơm, để chị nghỉ ngơi một ngày!”

Nguyên Nguyên mỉm cười nói: “Em vẫn tiếp tục có lỗi thôi, chị Vũ Tình!” Cô nói thật có lỗi hoàn toàn là khách khí, cô sẽ không nấu cơm đâu!

Tân Kỳ vượt đầu cô một chút, oán giận nói: “Nguyên Nguyên, em không được ức hiếp Vũ Tình đâu! Cô ấy phải buồn bán, còn phải chăm con!”

“Nhưng em tan làm muộn mà, nếu không mỗi ngày anh lại đây giúp Vũ Tình là được!” Cô lẩm bẩm nói với Tân Kỳ.

“Em không ăn giấm à?” Tân Kỳ thấp giọng hỏi ở bên tai cô!

Nguyên Nguyên lập tức lắc đầu, thật không nể mặt nói: “Không sợ, anh theo đuổi chị ấy ba năm, lại ngay cả tay cũng chẳng chạm nổi, em cần ghen sao?”

Lời của cô, khiến Tân Kỳ tức giận đến đỏ mặt.

Viên Nguyên là bạn cùng phòng của Vũ Tình, Tân Kỳ lúc trước vì theo đuổi Vũ Tình, không có việc gì lại chạy đến đây. Cuối cùng không theo đuổi được Vũ Tình, hắn và Nguyên Nguyên ngược lại quen nhau, dần dần hai người thành một đôi.

Mà Nhạc Nhạc cảm thấy gọi cha nuôi rất phiền, liền trực tiếp gọi hắn là papa. Vì mình có mẹ rồi, cho nên gọi Nguyên Nguyên là mẹ nuôi!

29. Q.1 - Chương 29: Chiếc Vòng Xinh Đẹp

Edit mimi

beta Mag

Vũ Tình tắm mình trên giường, hưng phấn đếm món tiền lớn mười vạn, hơn nữa càng đếm càng hưng phấn.

Hơn nữa vốn là mười vạn, cô lại có bản lĩnh đếm ra hai mươi vạn. “Ai, mặc kệ người khác thế nào, tiền vẫn rất thơm!” Vũ Tình đặt tiền vào hòm thật cẩn thận, sau đó khóa hòm vào ngăn kéo nhỏ.

Chiếc nhẫn kim cương màu lam nhạt đi vào tầm mắt của cô. Vũ Tình vô thức cầm lấy, nhớ lại dáng vẻ hắn đeo trên tay.

Nhìn vật nhớ người, một màn chuyện cũ lại phóng lại trong đầu Vũ Tình.....

Không nén nổi, nước mắt từ từ chảy ra, cô giận mình vô dụng, dùng sức gạt nước mắt đi.

Hắn thật ác độc, vì sao có thể vô tình đoạt quyền làm mẹ của cô?

May mà, ông trời thương cô, để cô có bảo bối Nhạc Nhạc này.

Vũ Tình dùng mắt trên người con gái mang hương vị ngọt ngào đang ngủ say, hôn lên trán nó.

Nhạc Nhạc đúng là tri kỷ, cũng hiểu được nỗi đau của người làm mẹ như cô.

Tuy rằng cô nuôi con một mình rất vất vả, nhưng với lựa chọn này, cô không hề hối hận!

Cho dù thỉnh thoảng, lòng của cô vẫn đau âm ỉ, nhưng cô cũng không hối hận!

“Nhạc Nhạc, con là động lực sống của mẹ, biết không?” Chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, cô thì thào nói thầm.....

Nhạc Nhạc đã sớm mở to mắt, nhìn mẹ còn ngủ, nó đã muốn xuống giường, chạy đến đất chơi.

Ai ~~~ bảo bối Nhạc Nhạc là một đứa bé đặc biệt ‘Chịu khó’, chưa bao giờ ngủ nướng!

Sáng sớm sẽ bắt đầu sửa sang lại đồ chơi của nó, hơn nữa là cái loại càng sửa sang lại càng rối, thỉnh thoảng, lại bị mẹ tức giận một trận mà ngừng lại!

Tầm mắt của cô bé bỗng bị một cái hộp nhỏ trên bàn hút vào, dẫm chân lên cái ghế cầm lấy hộp trên bàn, hơn nữa còn tò mò mở ra.

Ánh sáng xanh lóe lên ánh vào mắt to của nó: “Đúng là một chiếc vòng đẹp, hi hi!”

Đứa bé đeo ‘Cái vòng đẹp’ lên ngón tay tính tể, xoay vòng qua lại.

Nhưng tay nó rất nhỏ, thế cho nên ‘Cái vòng đẹp’, bay ra trong nháy mắt, nhanh như chớp đã mất tích trong kẽ hở ở khe giường.

Đứa bé kia hoàn toàn không để trong lòng, lại để lại chiếc hộp đầy nắp vào vị trí của nó.....

Vũ Tình hưng phấn đi vào cửa hàng, từ 8 giờ rưỡi bắt đầu không ngừng nhìn thời gian. Nghĩ đến mười tám vạn kia, cô liền không nhịn được muốn cười.

Nhưng đợi chờ, lại không thấy người đến!

Nụ cười trên mặt dần dần biến mất, biểu tình càng ngày càng nghiêm túc. Đáng chết, hắn sẽ không đùa giỡn cô chứ?

Đang lúc tức giận của cô đạt tới điểm cao nhất, ngoài cửa vang lên tiếng phanh gấp.

Từ cửa xe ‘Bốp’ một tiếng, tiếp theo người đàn ông mặc âu phục Italy tôn quý, đi vào cửa hàng làm đẹp.

Vũ Tình nhìn thấy hắn đi vào rồi, ánh mắt lập tức tỏa sáng, giống như vô số ký hiệu tiền lông lánh cô trước mắt!

“Thì ra cô thấy tôi đến thì vui như thế, thật khiến tôi thụ sủng nhược kinh đấy!” Thang Duy Thạc đi đến trước mặt cô, mang theo ý cười giễu cợt nói.

30. Q.1 - Chương 30: Bồi Thường

Edit mimi

beta Mag

Vũ Tình không nhìn đến nụ cười nhạt của hắn, chỉ có tay hướng lên ý bảo hắn bỏ tiền vào, ngay cả nói cũng lược bớt đi!

Thang Duy Thạc lấy một xấp tiền từ túi xách ra, lấy đến tay lại không đưa cho cô. “Nhẫn của tôi đâu, nhẫn cho tôi!”

Vũ Tình nhẫn mặt đưa hộp nhỏ đến tay hắn. Hừ, thấy cô cẩn thận không, còn cố ý bỏ nhẫn vào hộp!

Thang Duy Thạc lấy hộp đến, tùy tiện mở ra. Thật ra hắn rất tin cô, căn bản không cần.....

Khi chạm đến hòm, trong mắt hắn tỏa ra giận dữ. Đáng chết, cô lại có thủ đoạn như thế.

Hắn, vẫn quá dễ dàng tin người khác! “Hạ Vũ Tình, cô càng ngày càng lợi hại, thủ đoạn càng ngày càng tinh! Xem ra, nhiều năm như vậy cô đi lừa không ít tiền nhỉ!”

Vũ Tình khó hiểu, vô cùng khó hiểu! “Thang Duy Thạc đây là anh có ý gì? Đưa đồ cho anh, không phải anh đưa mười tám vạn cho tôi à! Giữa chúng ta không có chuyện gì để nói, ngày hôm qua tôi đã nói rồi, tôi là người thế nào thì tôi rõ nhất, không cần anh nhắc nhở tôi!”

Câu nói tiếp theo, Vũ Tình nghiêng răng nghiêng lợi nói!

“Muốn tôi đưa tiền? Có thể, có phải cô nên đưa nhẫn cho tôi trước không!” Thang Duy Thạc ném cái hộp trống tuếch cho cô, để cô nhìn cẩn thận!

Đầu óc Vũ Tình trống rỗng trong nháy mắt, căng thẳng cầm hộp lên. “Tại sao có thể như vậy, rõ ràng tôi đặt nhẫn vào trong hộp mà!”

“Được lắm, đóng kịch à! Nhẫn của tôi giá trị ít nhất một trăm vạn, đương nhiên là cô phải thích hơn mười tám vạn này rồi!”

Trong mắt Thang Duy Thạc tràn đầy khinh bỉ, tức giận nhìn cô.

Hắn xem thường nhất là điểm này của cô, háms giàu, vì tiền không tiếc trở thành công cụ ầm giưỡng cho đàn ông.

Tuy rằng, hắn là người đàn ông kia, nhưng hắn vẫn rất tức giận.

Vũ Tình hoàn toàn không nghe hắn châm chọc, để hộp xuống, đổ ra. Lật đi lật lại vẫn không tìm thấy nhẫn của hắn.

Vì lo lắng, mặt cô tái đi, cơ hồ sắp rơi nước mắt. “Tôi đặt trong hộp rõ ràng, bỏ vào rõ ràng, làm sao có thể không có!” Cô thì thào nói với mình.

Nhìn thấy ‘màn diễn trò’ của cô, hắn liền cảm thấy ghê tởm. “Hạ Vũ Tình, cô đúng là diễn viên giỏi, diễn như thật ấy. Nếu không phải sớm biết cô là dạng đàn bà gì, chỉ sợ tôi cũng bị lừa!”

Hắn không tin khiến cô khổ sở đến cực điểm, làm sao hắn có thể mặc sức vũ nhục cô? Vũ Tình không tin, lại lật kiểm tra lần nữa, nhưng cuối cùng vẫn thất vọng!

Thang Duy Thạc đề bàn tay nhỏ bé xuống, dùng sức giữ chặt lại. “Cô nói đi, cô nên bồi thường cho tôi như thế nào!”

Vũ Tình thu cảm xúc kích động về, nâng hai mắt lên đối mắt với hắn. “Tôi sẽ trả mười vạn hôm qua lại cho anh, mười tám vạn này tôi cũng không cần, ngày hôm qua coi như tôi làm không công!”

Thang Duy Thạc như nghe được chuyện cười, giữa đầu cười to, sau đó bỗng ngừng lại. “Tiểu thư, cô đúng là có tài tính toán nhỉ! Nói cho cô biết, nhẫn của tôi ít nhất là một trăm vạn. Hoặc là cô trả nhẫn lại cho tôi, hoặc là đưa ra một trăm vạn!”

Một trăm vạn? Sắc mặt Vũ Tình càng ngày càng trắng!

31. Q.1 - Chương 31: Yêu Cầu Tà Ác

edit Nhung

“Làm sao tôi có nhiều tiền như vậy?” Vũ Tình lớn tiếng kinh hô!

Nghe được cách nói của cô, mày Thang Duy Thạc lại nhăn lại. “Vậy một trăm ngàn đó cô tiêu hết rồi?”

Người phụ nữ này tiêu tiền thật giỏi, lúc trước cũng là như thế. Hình như là máy móc tiêu tiền, có bao nhiêu tiêu bấy nhiêu!

Đáng chết, chẳng lẽ cô dùng một trăm ngàn kia, cho người đàn ông của cô tiêu?

Ý thức được điểm này, trong lòng hắn càng thêm không thoải mái!

“Làm sao, anh muốn lấy số tiền đó về?” Về mặt cô đề phòng nhìn hắn! “Nói cho anh biết, tiền kia là anh đưa cho tôi, đừng hòng lấy về!”

“Tôi không muốn lấy về, tôi chỉ muốn một trăm vạn bồi thường!” Đáng chết, hắn là người đàn ông keo kiệt như thế sao? Đưa tiền ra còn muốn đòi về, đúng là muốn chọc điên hắn!

“Tôi không có một trăm vạn, không có!” Cô vội vàng lắc đầu. “Nếu không vậy thì, tôi trả tiền lại cho anh theo định kỳ! Tháng này có hai mươi tám vạn này, về sau hàng tháng tôi trả anh năm vạn, cho đến khi còn xong mới thôi!”

Cô lơ đãng cúi người, trên cổ áo hình thành một khe rãnh thật sâu.

Mà hình ảnh này, đương nhiên không khiến hắn rung động!

“Tiểu thư, tôi cũng không rảnh quản năm vạn mỗi tháng của cô!” Hắn híp mắt nhìn cô.

Cô càng ngày càng đẹp, so với trước kia còn quyến rũ hơn vài phần. Dưới váy ngắn chân dài thẳng tắp, dáng người so với lúc trước, càng làm người ta mơ màng hơn.

Ánh mắt lại bị cô hấp dẫn, hắn miệng khô lưỡi khô nuốt nuốt nước miếng, chỉ thấy yết hầu rung động lên xuống.

Đáng chết, hắn muốn cô, hắn muốn cô đến điên cuồng.

Hắn bỗng dùng sức kéo Vũ Tình đắm chìm trong thương tâm ngã ngồi lên đùi hắn.

“Này, anh muốn làm gì?” Vũ Tình nóng lòng giãy dụa, dùng sức vặn vẹo thân thể.

Mà hắn thì không chế cô bằng khuỷu tay, lồng ngực dán chặt vào cô. Cô vặn vẹo, khiến hắn càng thêm hưng phấn!

“Vũ Tình, cùng anh một lần, một trăm vạn đó anh sẽ không cần nữa!” Hắn nhẹ giọng nói ra giao dịch bên tai cô, hắn biết mình sẽ đạt được!

Vũ Tình cảm thấy mình chưa từng bị vũ nhục thể này từ trước đến nay, sắc mặt càng thêm nhợt nhạt. “Thang Duy Thạc anh buông ta, ta tôi sẽ vay bạn trả tiền lại cho anh! Tôi sẽ không dùng cách đó bồi thường, mau buông ra!”

“Chỉ cần một lần, anh lại cho em một trăm vạn, được không?” Lần này hắn hoàn toàn cầu xin, môi mỏng đã đỏit khát dán lên cổ cô, hôn đỏit khát.

Hạ Vũ Tình cầm lấy túi trên bàn, dùng sức ném vào hắn. “Lưu manh, anh buông, buông ra!”

32. Q.1 - Chương 32: Yêu Cầu Tà Ác 2

edit Mag

Vũ Tình dùng sức toàn thân giãy khỏi vòng vây của hắn, lấy túi da dùng sức đập vào đầu hắn. “Lưu manh, buông ra!”

Dù sao cô cũng là cô gái yếu ớt, mà đối mặt lại là hắn cường thế như thế.

Cho dù cô dùng toàn lực, vẫn không thể thoát khỏi hắn nắm trong tay.

Thang Duy Thạc chỉ cần một bàn đã có thể khống chế hoàn toàn hai tay của cô, khuôn mặt đẹp mang theo tà khí sát cổ cô, tham lam hấp thụ hương khí trên người cô. “A...thật thơm, như năm đó!”

“Anh buông tôi ra, Thang Duy Thạc nếu anh muốn phát tiết thú tính, đi tìm bạn gái của anh đi. Đừng chạm vào tôi, mau buông ra!” Hai tay bị hắn giữ lấy, hai chân lại bị hắn chặn lại, phản kháng của cô chỉ có thể dựa vào ‘Miệng’ !

Thang Duy Thạc căn bản không nghe lời cô, gương mặt đẹp bỗng cúi thấp, che lại đôi môi đỏ mọng của cô.

Trong nháy mắt khi chạm vào cô, Thang Duy Thạc cảm thấy mình giống như bị điện giật, toàn thân tê dại không thôi. Cánh môi của cô bóng sáng mềm mại, khiến hắn không nhận được nhẹ nhàng cọ xát.

“Ừ..... “ Vũ Tình hé mở môi đỏ mọng, muốn mắng hắn.

Hắn nắm đúng thời cơ, lưỡi dứt khoát tiến vào cuốn lấy hương thơm trong miệng cô.

Vũ Tình không thôi giãy dụa, nhưng lại bất lực, chỉ có thể mặc hắn khinh bạc mình.

Hắn bá đạo mút lấy lưỡi cô, dùng sức ôm lấy cô.

Hương vị của rất ngọt, không biết lúc trước cô có phải đã ăn đường không, nếu không sao có thể ngọt như thế!

Hắn từ trước đến nay luôn thành thạo với chuyện nam nữ, thế nhưng vẫn cứ như vậy mà mê say .

Hắn say mê không phải là cô mất đi lý trí, Vũ Tình nắm lấy cơ hội, cả trên cả dưới dùng sức hợp lại.....

“A..... “ Thang Duy Thạc kêu thảm thiết một tiếng, buông cánh môi của cô ra. Chỉ thấy trên môi mỏng của hắn, rỉ ra máu màu đỏ.....

Cuối cùng có thể mở miệng nói chuyện, cô mắng nói: “Lưu manh, anh buông tôi ra, anh còn dám vô lễ, đừng tưởng rằng anh có mấy đồng tiền dơ bẩn, muốn thế nào cũng được! Nếu anh muốn phát tiết, phải đi tìm vợ anh, tìm bạn tình của anh, nếu bọn họ đều không gợi dậy nổi hứng thú của anh, người phải đi tìm tiểu thư khác, anh đừng hòng ức hiếp tppp!”

Nói xong, không biết cô là bị dọa, hay là tức giận, toàn thân đều run rẩy.

Mặt Thang Duy Thạc trở nên xanh mét, mắt sâu lạnh lẽo đủ để đông chết người. Bỗng hắn khẽ nhếch khóe miệng nhiễm máu, kéo tóc cô đến, khiến cô không thể không ngẩng đầu nhìn mình. “Tôi chỉ có mấy đồng tiền dơ bẩn, ha ha, bây giờ cô giả vờ làm thần thánh thánh nữ không thể xâm phạm? Đúng là quá buồn cười! Lúc trước, không biết là người phụ nữ nào vì năm vạn đồng mỗi tháng, lại hướng tôi tách hai chân ra! Cô cho là cô thanh cao lắm à. Khi cô mười tám tuổi, năm vạn của tôi có thể chơi cô một tháng..... “

“Anh câm miệng cho tôi, Thang Duy Thạc, anh câm miệng lại!” Vũ Tình tức giận hét to, vịn vịn thân thể như phát điên, rút chân dài ra dùng sức đá hắn.

Hắn làm sao có thể nhục nhã cô như thế, làm sao có thể! Hắn biết cái gì, hiểu cái gì? Hắn không biết cái gì cả!

Hắn không hề cho cô cơ hội đánh mình, linh hoạt tránh khỏi tập kích của cô. “ Sao thế, tôi nói không đúng à? Bây giờ cô thẹn quá thành giận, ha ha, đúng là tức cười! Hạ Vũ Tình, cô giả vờ làm con gái nhà lành lừa người khác còn có thể, nhưng cô gạt được tôi chắc?”

“Đúng, đúng, đúng, tôi từng là món đồ chơi của anh, nhưng tôi bây giờ không phải, anh không thể ép tôi làm gì!” Hạ Vũ Tình giữ nước mắt trong mắt, thấp giọng quát.

33. Q.1 - Chương 33: Ra Giá

edit Mag

Càng không thể chiếm được, lại càng muốn lấy được, con người đều có bệnh chung này.

Thang Duy Thạc lấy chi phiếu ra, tuyệt bút vung lên viết xuống một chuỗi con số, sau đó quơ quơ trước mắt Hạ Vũ Tình. “Một trăm vạn, cô ngắm lại xem, lúc trước cô cùng tôi một năm cũng chỉ có sáu mươi vạn, bây giờ tôi ra một trăm vạn chỉ cần một lần của cô, không phải rất rõ ràng sao?”

Tự tôn của Hạ Vũ Tình bị hấn dẫm đi dẫm lại, điều này khiến cô khó chịu không thể ngẩng đầu lên. Cô chỉ cúi đầu, không ngừng lắc. “Không, anh đi đi, anh đừng nhục nhã tôi!”

Hấn bật cười hai tiếng, tay ôm cô lại, tay bá đạo nâng eo mảnh khảnh của cô lên, dùng sức ép vào thân thể mạnh mẽ của mình. Dán miệng bên tai cô, thở ra nhiệt khí nói: “Hạ Vũ Tình, tôi không nhục nhã cô, tôi chỉ muốn có được cô! Chỉ một lần thôi, tôi sẽ không nói cho chồng cô!” Câu nói tiếp theo, hấn nói đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Chỉ cần nghĩ đến cô giữ mình vì chồng cô, hấn liền giận dữ, không thể không có được cô.

“Thang Duy Thạc anh có tiền thì cho người khác, tôi không cần. Tiền nhần kia, tôi nhất định sẽ nghĩ biện pháp trả lại cho anh, mời người buông ra!” Vũ Tình dùng sức kéo hấn.

Sức của cô đối với hấn mà nói, càng như là mát xa. “Chỉ một lần cô cũng không chịu thiệt, dù sao chúng ta trước kia không biết đã làm bao nhiêu lần rồi, thêm một lần cũng chẳng là gì cả! Nhưng cái cô cần phải coi trọng, đây là một trăm vạn đấy!”

“Thang Duy Thạc, một trăm ngàn tôi cũng không cần, một trăm vạn này không biết không cảm thấy quá ít sao?” Thấy không thể thoát khỏi bàn tay hấn, Vũ Tình bắt đầu giễu cợt hấn, chọc giận hấn.

Khóe miệng hấn xả ra một nụ cười châm chọc, thì ra là hấn ra giá thấp. Hừ, quả nhiên là đàn bà háms giàu, nhưng không sao cả, tiền hấn tuyệt đối không thiếu. “Cô ra giá đi, cô cho rằng mình trị giá bao nhiêu tiền?”

“Năm trăm ngàn, anh có thể cho tôi không?” Cô mỉm cười, mở to mắt đẹp khiêu khích nhìn hấn.

“Tôi thấy cô thích tiền đến điên rồi, cô cảm thấy giá trị của cô là giá này à?” Năm trăm ngàn? Vậy mà cô ta cũng có thể nói ra.

“Không phải anh muốn mua sao? Vừa rồi nói đến thống khoái, tôi ra giá, anh lại luyến tiếc. Ha ha!” Cô châm chọc cười nói.

Loại cười nhạo này khiến trên mặt hấn nhất thời không còn ánh sáng, năm trăm ngàn đương nhiên không phải số nhỏ, khiến ai đó xuất ra mà không đau lòng? Nhưng vì thể diện, hấn vẫn lấy chi phiếu ra lần nữa. Đáng chết, hấn không thể để người phụ nữ này xem thường.

Đang lúc hấn viết chi phiếu, Vũ Tình lại rút gậy bóng chày ra, ném vào hấn.....

Hấn viết chi phiếu, hoàn toàn không chú ý tới động tác của cô. Khi cây gậy đánh đến lưng hấn thật mạnh, hấn mới biết được mình bị tấn công tập kích. “Cô điên à, mụ đàn bà chết tiệt!”

Vũ Tình không chút khách khí dùng lực đánh lên người hấn. “Thang Duy Thạc con chó chỉ biết động dục này, cút cho ra ngoài cho tôi, cút đi!”

Động tác trong tay cô giống như không chịu khống chế, đánh hấn nhiều lần. Nhưng không biết là cố ý hay vô tình, cô lại không đánh vào đầu của hấn, chỉ đánh lên cánh tay hoặc lưng hấn.

Cho dù hưng phấn hơn nữa, bị cô đánh như vậy cũng nói hết vị. “Được lắm, tôi đi!”

Nghe hấn nói như vậy, cuối cùng cô cũng thở hắt hắt dừng tay lại. Nhưng không buông gậy bóng chày, gắt gao nắm trong tay. “Anh đi mau, một trăm vạn kia tôi sẽ nghĩ cách trả lại cho anh, mời anh đừng quấy rầy tôi!”

Thang Duy Thạc nhin tức giận xuống trợn mắt nhìn cô, rất lâu sau tràn ngập vị đắng chua hỏi: “Cô thật sự yêu chồng, yêu chồng đến thế ư?”

Vũ Tình nhếch mày, mặt mang ý cười gât đầu. “Đúng vậy, tôi yêu anh ấy, rất yêu rất yêu!”

Không biết vì sao, lòng hấn giống như bị hung hăng đâm vào, khiến hấn rất khó chịu. “Được, tôi đây chúc cô hạnh phúc, hy vọng chồng cô cũng sẽ yêu cô như thế!”

Nói xong, hấn cũng không quay đầu lại rời khỏi cửa hàng.....

34. Q.1 - Chương 34: Không Dám Nhớ Lại

edit Mag

Vũ Tình như quả bóng cao su xì hơi, ngồi lại ghế trên.

Lời nói vũ nhục kia lại quanh quẩn bên tai cô không đi, nước mắt tủi thân tuôn rơi xuống.

Hắn dựa vào cái gì mà vũ nhục cô, hắn làm sao có thể xem thường cô như thế! Cắn chặt môi dưới, cho dù đã chảy máu, vẫn không để ý.

Hắn là Đại thiếu gia ngậm thìa vàng mà lớn, hắn căn bản chưa từng chịu đựng cảnh nghèo khó, ngay cả tư vị bưng đói cũng không.

Cô từng cũng là sinh viên giỏi, nhưng ba bỗng qua đời, mẹ bị bệnh, em trai em gái đang đi học, cô có thể làm sao bây giờ?

Lúc ấy cô mới mười tám tuổi, cô có thể làm thêm để lo ình, nhưng còn người thân thì làm sao?

Cô không phải là cô gái không kiên cường, cô nếm qua vừa làm vừa học, dùng tiền lương đó để sống và giải quyết khó khăn.

Cô thử tạm nghỉ học làm việc chăm sóc người nhà, cũng không có bằng cấp, cô có thể tìm việc làm gì?

Kiểm tiền thật khổ, cộng thêm mẹ thường nằm viện uống thuốc, cô không thể gánh vác nổi.

Vì bất đắc dĩ, cô mới chọn ‘ra biển’! (*)

(*) ta nghĩ là từ lóng chỉ việc làm ở quán bar á ^^

Ngày đầu tiên ra biển, đã gặp hắn.....

Trong một căn phòng.

Mười mấy cô bé ăn mặc đẹp đẽ ngồi trước gương vẽ mày kẻ mắt. Trong lúc đó các cô thuận miệng vui đùa, thỉnh thoảng đến đoạn tiết mục vẩy ngón, mấy cô bé lại cười vang.

Nini lẫn lộn ở đây vài năm, là chị cả của những cô gái này. “Này, tối qua đồng vàng kia uống thuốc xong, cái thứ kia dài ra to ra, rồi ép chị xuống. Không đợi chị hoàn hồn, hắn đã vào được! Đau lắm đấy, hôn mê bất tỉnh luôn! Khi hắn xong việc lúc nào, chị cũng không biết!”

“Oa..... Ha ha”

“Ha ha!” Vài cô gái cười vang, lại tò mò hỏi. “Chị Nini trải nghiệm rộng rãi, chẳng lẽ lúc trước chưa từng gặp chuyện này à?”

Cuối cùng Nini đắp thêm một tầng phấn lên mặt, hung hăng bỏ hộp phấn phác vào hộp. “Chị đây thật chưa từng gặp thằng nào biến thái như thế, nếu không phải chị có bản lĩnh, đã sớm bị tên biến thái kia đùa chết rồi.”

Ngày đầu tiên đi vào nơi này, Vũ Tình kinh hồn nghe các cô gái đối thoại. Khuôn mặt vốn đã nhợt nhạt, bây giờ không còn hạt máu.

Tay cầm cây lược gỗ căng thẳng run run. Liên tục mấy lần, lược đều không chạm vào tóc.

Hồng Ngọc thân là ma ma, đi đến sau Vũ Tình, nói với người trong gương: “Bảo bối của ta, loại trang phục này không được, trang điểm quá nhạt, không hấp dẫn được ánh mắt đàn ông!”

“Em.. em không muốn hấp dẫn ánh mắt đàn ông!” Cô nói theo trực giác, rồi mới phát hiện lời mình, có bao nhiêu sự nhàm chán. Không muốn hấp dẫn ánh mắt đàn ông? Vậy cô đến đây làm gì?

35. Q.1 - Chương 35: Mới Quen

edit Mag

Gặp nhiều cô gái như thế rồi, Hồng Ngọc sao không rõ suy nghĩ của các cô. “Sống ở đâu thì ở yên đấy, dù làm gì cũng phải làm đến tốt nhất. Đi đến bước này rồi, chúng ta phải làm tốt nhất, kiếm cái cho cả vài năm sau. Về sau có tìm bạn trai, cũng có thể gả mình với người xứng đáng!”

Vũ Tình không nói gì, chỉ cầm khăn ẩm, chuẩn bị lau mặt. Ma ma nói đúng, nếu đã đến đây, cô sẽ kiếm nhiều tiền hơn.

Người nhà đang chờ tiền, nếu cô lại không lấy được tiền về, người nhà của cô chỉ sợ ngay cả cơm đều cũng chẳng có mà ăn. Càng đừng nói đến tiền thuốc của mẹ, học phí của em trai em gái.

Hồng Ngọc cầm tay Vũ Tình, mỉm cười nói: “Đến đây đi, nhìn em cũng chưa trang điểm, hôm nay chị Hồng Ngọc sẽ tự tay trang điểm cho em. “

“Cám ơn, chị Hồng Ngọc!” Vũ Tình gật gù đầu, nâng mặt lên phối hợp với Hồng Ngọc.

Động tác của Hồng Ngọc tương đối nhanh, sau hai ba phút, đã biến vẻ mặt còn ngây ngô của Vũ Tình, thành người phụ nữ phong tình vạn chủng mười phần.

Vũ Tình không dám tin, người trong gương là mình. Cô có thể xinh đẹp như vậy sao? Cô vẫn nghĩ đến, mình và hai chữ ‘Xinh đẹp’ này, hoàn toàn khác biệt?

Thang Duy Thạc cùng bạn bè đến nơi đây thả lỏng, mang theo vẻ mặt hứng thú nhìn các tiểu thư đi vào mát xa. Cảm giác đầu tiên, người ở đây rất đẹp.

Khuôn mặt đẹp như tranh, sóng tóc quấn sau đầu, vài sợi tóc bướng bỉnh thả xuống trước ngực. Áo bó màu đen, lộ ra trong không khí da thịt trắng nõn.

Dưới váy ngắn là hai chân dài cân xứng. Khi hần nhìn thấy cặp đùi đẹp của cô gái kia, đôi mắt đen của hần không khỏi mờ ám vài phần.

Vũ Tình vừa mới bị chị Hồng Ngọc đẩy mạnh vào, căng thẳng đứng trước cửa. Các chị em đi vào cùng cô, đã bắt đầu mát xa cho khách.

Mà cô lại không có cách nào hết rụt rè, đi đến chỗ khách của cô. Cúi đầu xuống, cắn chặt môi dưới.

Đây là phòng mát xa hai người, bạn bè Thang Duy Thạc, ông chủ giàu có- Hàn Mặc Vũ, đã nhắm mắt lại hưởng thụ mát xa. Không biết là vì thoải mái, hay là vì đau đến tê đi, thỉnh thoảng lại ngậm thành tiếng.

Thấy tiểu thư mát xa do dự bất động, Thang Duy Thạc đơn giản châm một thuốc lá, bắt đầu phun ra khói.

Thiến Thiến mát xa cho Hàn Mặc Vũ, khẽ gọi chị em mới tới. “Tina, nhanh phục vụ khách đi!”

Tina là tên chị Hồng Ngọc đặt cho Vũ Tình, khi làm việc ở đây không được dùng tên thật. “A..... “ Cô căng thẳng lên tiếng, đi chậm đến chỗ khách.

“Em là người mới?” Thang Duy Thạc không xoay người nằm úp xuống, chỉ ngồi nhìn người vẻ mặt căng thẳng.

“Vâng!” Căng thẳng muốn chết, đầu óc Vũ Tình trống rỗng.

Thang Duy Thạc nhíu mày, có chút không vui. “Chị Hồng Ngọc, sao lại cho tôi người mới đến. Em có biết huyệt vị tốt không?” Hần soi mới nói.

Theo lời này, Vũ Tình tức giận ngẩng đầu. “Xin anh đừng hoài nghi tay nghề của tôi, chúng tôi đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp. Hơn nữa, thành tích tốt nghiệp của tôi vô cùng cao!”

36. Q.1 - Chương 36: Mới Quen 2

Edit nhuquynh91

Beta mimi

Thang Duy Thạc thật không ngờ cô gái này, tính tình còn rất kiên cường, quả là ít người dám cùng hắn nói được như vậy.

Trong sự nhu nhược của cô, mang theo tinh thần không phục, đã hấp dẫn thành công sự chú ý của hắn: “Được, vậy cô mát xa cho tôi, xem tay nghề của cô có thật là tốt như cô nói không.”

Lập tức, hắn xoay người nằm xuống chờ phục vụ.

Động tác của Vũ Tình tuy không lưu loát, nhưng cũng lại bấm các huyệt trên người hắn rất chính xác, bàn tay mảnh khảnh còn rất có lực, khiến người ta có thể cảm thấy được truyền đến lực xuyên thấu từ huyệt vị.

Thang Duy Thạc hí mắt cảm thụ bàn tay nhỏ bé trượt trên lưng hắn, thân thể truyền đến từng đợt run rẩy. Hai tay cô giống như mang theo ma lực, khiến hắn cảm thấy hưng phấn.

Đáng chết, hắn lại.....!

Là do lâu lắm không gần phụ nữ sao? Hắn cùng một ngôi sao nhỏ hạng ba mới chia tay vài tuần lễ, cũng có thể nói hắn đã vài tuần không được ôm phụ nữ.

Hắn phiền muộn thở dài, cố gắng che dấu khát vọng ở hạ thân.

Đáng chết, mỗi lần hắn đến nơi đây, hoàn toàn là vì mát xa, tuyệt đối sẽ không có ý nghĩ gì khác đối với các cô gái mát xa ở đây, tuyệt đối không!

Nơi này không có phòng cho người ngoài, tất cả đều là phục vụ hội viên VIP. Chắc hẳn phải vậy, hội viên VIP có thể đi vào nơi này để thư giãn không phải chủ tịch, tổng giám đốc, CEO, thì cũng là nhân viên quan trọng.

Nơi này không chỉ có cơ sở vật chất tốt, mà ngay cả các cô gái phục vụ, bất kể là hình dáng bên ngoài đều là rất đẹp.

Chất lượng phục vụ mát xa, yêu cầu cũng tương đối hà khắc, từng cô gái vào nơi này làm mát xa nhất định là phải trải qua huấn luyện nghiêm khắc, có thành tích cao trong các cuộc thi, mới có thể làm việc.

Bởi vậy, Thang Duy Thạc cùng vài bạn bè của hắn có thời gian mới tới nơi này mát xa, để bản thân thả lỏng một chút. Về phần các cô gái bao thì sao? Là bọn hắn khinh thường.

Nhưng bây giờ, bởi người phụ nữ đang dấm lưng cho hắn, thế nhưng lại gợi lên hứng thú của hắn. Chân của cô rất nhỏ, tuy rằng không nhìn thấy, nhưng hắn có thể cảm thấy được như vậy.

Khi vừa mới nhìn thấy đôi chân thon dài mảnh khảnh của cô, điều này khiến hắn ảo tưởng đến việc hai chân của cô quần lấy hông của hắn sẽ là cảm thấy như thế nào.

“Cô năm nay bao nhiêu tuổi?” hỏi xong, hắn mới ý thức được bản thân lại hỏi vấn đề này.

“Mười tám!” Vũ Tình nhỏ giọng trả lời.

“Thật trẻ!” Hắn chỉ nói ra ba chữ, không dám nhiều lời, vì hắn sợ chỉ cần hé miệng hắn sẽ rên thành tiếng.

Giọng hắn rất êm tai, dáng người cũng thật chuẩn. Vai rộng hông hẹp, dáng người hình tam giác thật hoàn mỹ

Hơn nữa, đừng nhìn hắn có chút gầy yếu, nhưng da thịt từ bắp vai đến bàn tay, do liền một mạch, chỉ cực dương cương (ý nói cơ bắp ấy, ta thấy dùng từ vâm là hợp lý =>)

Vũ Tình không khỏi bắt đầu ảo tưởng, nếu người khách đầu tiên của cô là hắn, cô tuyệt đối sẽ không hối hận. Cô đã mười tám tuổi, lại còn chưa bao giờ quen bạn trai.

Đối với quyết định của mình, cô không hối hận, chỉ cảm thấy thật đáng tiếc. mười tám năm bảo vệ sự trong sạch của bản thân, chẳng lẽ sẽ bị mất trong tay lão già bụng phệ kia?

Không, cô không muốn, chỉ là tưởng tượng, cô đã có cảm giác buồn nôn.

37. Q.1 - Chương 37: Tình Yêu Mua Bán

38. Q.1 - Chương 38: Vô Hạn Thương Cảm

39. Q.1 - Chương 39: Vì Tiền Liều Mạng

edit nhuquynh91

beta mimi

Nhạc nhạc mới từ nhà trẻ về không lâu, đôi môi đỏ mọng chu lên một cách bực bội, tội nghiệp nhìn mẹ mang theo hộp dụng cụ chuẩn bị ra ngoài: “Mẹ, mang con đi cùng được không? Nhạc Nhạc sẽ không làm ồn, Nhạc Nhạc muốn ở cùng một chỗ với mẹ!”

Cô bé còn chưa kịp làm nũng với mẹ mà mẹ đã muốn đi ra ngoài làm việc!

Vũ Tình nhéo khuôn mặt trắng nõn của con gái rồi tiếp theo hôn một cái thật kêu, sờ sờ mái tóc mềm mại của con trấn an nói: “Cục cưng, mẹ lập tức sẽ trở về, ngoan ngoãn ở nhà với mẹ nuôi nhé!”

“Đừng mà, mẹ!” Nhạc Nhạc vẫn kè sát trong lòng Vũ Tình, gắt gao ôm lấy quần áo của cô.

Mất thấy thời gian không còn kịp, Vũ Tình không còn dụi dụi khuyên bảo nữa. Khuôn mặt trở nên tức giận, nghiêm túc nhìn chăm chăm con gái: “Mẹ muốn đi kiếm tiền, mau buông mẹ ra!”

“Mẹ!” Cô bé sợ sệt buông cánh tay ra, ánh mắt còn gắt gao nhìn chăm chăm cô.

Nguyên Nguyên lúc này từ trong phòng bếp đi ra ôm lấy con gái nuôi: “Nhạc Nhạc, ngoan ngoãn ở nhà với mẹ nuôi đi, một lát nữa ba ba con sẽ đến, mang bánh ngọt đến cho con.”

Vũ Tình cho con gái một cái hôn gió, xoay người đi ra khỏi nhà.....

Trong phòng nghỉ của khách sạn, chỉ nghe tiếng các cô gái vừa nói vừa cười. Vũ Tình mỉm cười nói chuyện phiếm với các cô, nhưng vẫn không dừng động tác ở tay. Liên tục bốn giờ, cuối cùng cô cũng làm xong móng tay cho mười cô gái.

Trời ạ, quả thật là một công việc nặng nhọc. Ngẫm lại mười cô gái, chính là một trăm cái móng tay nha.

Nhưng nhìn lại số tiền kiếm được tương đối cao, cô thật đúng là một chút cũng không thấy mệt.

Nhận tiền xong, Vũ Tình bắt đầu sửa sang lại thùng dụng cụ của mình.

Mà các cô gái cũng tốp năm tốp ba đi ra khỏi phòng nghỉ, bóng đêm buông xuống cũng đại biểu cho việc là các cô phải bắt đầu làm việc!

“Vũ Tình, gần đây em thế nào, vẫn còn chưa quen bạn trai sao?” Hồng Ngọc đi tới bên cạnh cô, quan tâm hỏi. Có lẽ bản tính không chịu khuất phục kia rất giống mình năm đó cho nên rất thích cô.

Vũ Tình ngẩng đầu nhẹ nhàng cười: “Không! Em bây giờ còn không muốn suy nghĩ về vấn đề này, chờ Nhạc Nhạc lớn một chút rồi tính sau!”

“Nhiều đàn ông theo đuổi em như vậy, chẳng lẽ không có một người làm cho em động tâm? Chỉ cần kinh tế của đối phương không kém lắm, có thể đối tốt với Nhạc Nhạc thì em cũng nên suy nghĩ một chút đi?” Hồng Ngọc thoáng chau mày hỏi.

Nhiều năm qua, đàn ông theo đuổi Vũ Tình không ít, điều kiện tốt cũng không thiếu. Nhưng con bé này lại không muốn.

“Cám ơn chị Hồng Ngọc quan tâm! Chỉ là dù sao em cũng không phải chỉ có một mình, em muốn tìm hiểu cẩn thận một tí, em không muốn Nhạc Nhạc về sau tủi thân!”

Vũ Tình cười ngại ngùng, tiếp tục thu dọn đồ đạc của mình.

Biết cô không muốn tiếp tục đề tài này, Hồng Ngọc nói đơn giản: “Thời gian không còn sớm, nhanh về nhà đi!”

“Cám ơn chị Hồng Ngọc, em về đây, tạm biệt!” Vũ Tình vẫy tay, đi ra khỏi phòng nghỉ.

40. Q.1 - Chương 40: Bị Người Quấy Rầy

41. Q.1 - Chương 41

42. Q.1 - Chương 42: Khơi Lại Vết Thương Lòng

43. Q.1 - Chương 43: Một Hòn Đá Ném Hai Con Chim

44. Q.1 - Chương 44: Một Hòn Đá Ném Hai Con Chim (2)

edit jlynvle

Thân thể không ngừng cọ sát, không khí trở nên cực nóng bức.

“Đừng, đừng như vậy! nếu anh muốn làm như vậy, đến phòng đi, đừng ở đây, cầu xin anh!” Cô nhỏ giọng cầu xin, chỉ sợ người khác nghe được!

Cô không thể chịu được tình huống như vậy, đã nhiều năm không gặp lại em gái. Bây giờ, khiến cô sao dám đối diện với em gái đây?

“Không, tôi muốn cô ngay tại nơi này!” Anh điên cuồng hét to, âm thanh vang vọng trong đại sảnh.

Anh nói khiến cô kinh hãi, vươn tay che miệng anh lại.” Không cần lớn tiếng, cầu xin anh, xin anh cho tôi một chút tôn nghiêm, được không? Anh lớn tiếng như vậy, sẽ làm cho vợ anh nghe thấy !” Vũ Tình sợ tới mức khóc hai mắt đầy lệ mà cầu xin.

Thang Duy Thạc trong mắt xuất hiện một nụ cười khó đoán, nụ cười này càng khiến cô thêm kinh hãi.

Nghe thấy? Ha ha, đây chính là mục đích của anh.

Anh lập tức lột quần áo cô, không hề lưu tình!

Mà sức lực của cô căn bản không ngăn cản được. Khi thân thể bị lộ ra.

Cô vô thức lấy tay che lại, lại bị anh kéo ra :” Không được che!”

“Anh rốt cuộc muốn thế nào? Thang Duy Thạc, nếu anh muốn nhục nhã tôi, tôi không còn gì để nói . Nhưng đừng ở đây được không? Mang tôi đến trong phòng được không?” Cô cúi đầu mà cầu xin.

“Không, tôi muốn cô, muốn ở đây tra tấn cô ~” Nếu ở trong phòng, thì còn gì để xem?

Đúng vậy, anh muốn lợi dụng cô để trả thù người phụ nữ kia, tra tấn người phụ nữ kia!

Cô bị anh khống chế, quả thật sợ hãi.” Cầu xin anh, không cần!”

“Cô càng không cần ,tôi càng muốn!” Anh cuồng vọng quát.

Tiếp theo anh bừa bãi vỗ về chơi đùa , căn bản không để ý tới cô đang giãy dụa!

“Thang Duy Thạc, đừng như vậy.....” Vũ Tình thấp giọng lại một lần nữa khẩn cầu, nhưng không cách nào ngăn cản được động tác của anh.

Vũ Tình dùng sức lắc đầu, không muốn thừa nhận sự nhục nhã này.

Vì sao anh xem thường cô như thế, vì sao luôn nghĩ cô là loại phụ nữ tùy tiện?

Không, cô không phải, cô không phải!” Anh buông, buông ra! Tôi không phải là Hạ vũ Tình trước đây ,không được đối xử với tôi như vậy!”

Anh lại đem lời nói của cô bỏ ngoài tai.

Tà ác,anh lại tiếp tục động tác trên người cô.

Mà cảm xúc của cô đã bị khống chế, khiến cô không thể thừa nhận, cô vậy nhưng muốn kêu to thành tiếng.....

Vũ Tình cắn chặt môi, không để phát ra thanh âm. Nhưng đã không thể ngăn cản nữa rồi, cô chỉ còn có thể cố gắng hết sức ,phát ra âm thanh thật nhỏ.

45. Q.1 - Chương 45: Âm Thanh Non Nớt

46. Q.1 - Chương 46: Xấu hổ Không Chịu Nổi (1)

Âm thanh này giống như quả bom,khiến hai người trên sofa bất ngờ ngã ra như phồng.

Thang Duy Thạc bừng tỉnh, vội vàng khóa kéo quần, đứng dậy thuận tay kéo váy Vũ Tình xuống.

Vũ Tình cũng lập tức kéo áo mình xuống, vội vàng lấy tay kéo y phục vương vãi khắp nơi.

Mà Thang Duy Thạc lúc này,mặt đã đỏ bừng, khó có thể nói lên biểu hiện trên gương mặt của anh hiện giờ.Còn Vũ Tình thì khó xử thắm óan.

Lúc này đứa trẻ, đang mặc áo ngủ hình superman, ánh mắt màu đen lạnh lùng không hợp tuổi hỏi:” Papa, hai người đang làm gì?” Giọng nói non nớt, hơi tức giận cùng thất vọng.

Vũ tình cúi đầu xuống, âm thanh này lại làm cô càng thêm khó xử! Cô cúi đầu càng thấp, mái tóc đen dài xõa xuống che lấp cả gương mặt đang đỏ bừng vì xấu hổ.

Thang Duy Thạc ổn định lại tinh thần, xoay người,chỉ trong nháy mắt khôi phục lại bộ dạng nghiêm khắc của người cha, dáng vẻ này giống như người lúc này không phải là anh.” Tiểu Bác, về khi nào vậy ?”

Tiểu bác thân hình nhỏ nhắn ,từng bước đi về phía Papa

Nhìn Papa đang cố gắng che đi người phụ nữ. Dùng giọng nói đáng yêu khác hẳn với bộ dáng lạnh lùng lúc nãy hỏi:” Papa, dì này là ai? Vì sao trẻ như vậy còn ở nhà chúng ta?” Nó cố ý đem “nhà chúng ta” nói thật nặng.

Thang Duy Thạc nghẹn lời, không biết đáp lại như thế nào!” Tiểu Bác,đừng làm càn,trẻ vậy còn chưa ngủ xuống đây làm gì?”

Thang Duy Thạc giữ thân thể nó,không cho nó hướng về phía vũ Tình.

“Papa, đã lâu không gặp,con rất nhớ Papa. Con đang chờ Papa về,nghe được dưới lầu có âm thanh nên con xuống đây!” Nói xong,ánh mắt Tiểu Bác ngẩn愣! Nhìn bộ dạng con giống như đang chịu ủy khuất, Thang Duy Thạc gương mặt đã trở nên nhu hòa.” Bà nội dẫn về khi nào?”

“Hồi chiều bà nội đưa con về !” Tiểu bác nhu thuận trả lời, lơ đãng lạnh lùng nhìn về phía người vẫn còn đang cúi đầu kia.

Nó cố gắng nhìn nhưng không thấy rõ được cô. Cô là người xấu,đã làm cho Papa không về nhà.

Thang Duy Thạc nhìn theo ánh mắt con, quay đầu thấy cô cúi đầu thấp,mái tóc muốn đụng đến đầu gối, chỉ thấy bả vai cô kịch liệt run run, giống như ~ giống như đang khóc!

Thật bất ngờ , thấy được sự bất lực của cô, anh lại cảm thấy áy náy.

Thở dài, Thang Duy Thạc ôm con đến một bên.” Tiểu Bác,đi ngủ đi!”

“Vâng, hôm nay con muốn ngủ chung với Papa!” Tiểu Bác nở nụ cười ôm lấy Papa, bá đạo tuyên bố.

“Không được! Nháo loạn!” Thang Duy Thạc nghiêm túc nói.

47. Q.1 - Chương 47: Xấu Hổ Không Chịu Nổi (2)

Bị Papa cự tuyệt ,trên mặt Tiểu Bác lộ ra sự khổ sở.” Papa, con đã lâu không nhìn thấy ba và mẹ , con về ba mẹ cũng không ở nhà! Mẹ không ở nhà Ba về cũng không để ý Tiểu Bác!hic hic”

Khuôn mặt đã tràn đầy nước mắt.Thoạt nhìn nó như vậy lại đáng yêu.

“Mẹ không ở nhà?” Thang Duy Thạc nhíu mày, con người đen vì tức giận mà trở nên u ám.

“con về nhà liền tìm mẹ nhưng không thấy mẹ đâu cả!” Tiểu Bác vừa gật đầu vừa lấy tay lau đi nước mắt.

“Má Vương,má Vương..... Thang Duy Thạc tức giận kêu lớn tiếng.

Ngay lập tức, một người phụ nữ khoảng năm mươi tuổi chạy đến.” Ông chủ có chuyện gì không?”

“Má Vương,bà chủ đâu?” Thang Duy Thạc nghiêm mặt hỏi.

Lúc này ai cũng có thể cảm thấy được anh rất tức giận,chỉ còn chờ bùng nổ thôi.

Má Vương né tránh ánh mắt anh nói: “ Bà chủ về nhà mẹ đẻ rồi,nói hai ngày nay thân thể mẹ không tốt nên phải về chăm sóc!”

“Tốt lắm, tôi biết rồi” Nói xong, Thang Duy Thạc nhìn đứa con ở trong lòng,gọng nói dịu dàng hơn. “ Tiểu Bác,theo má Vương đi ngủ đi!”

“Không ,con muốn ngủ cùng Papa!” Nó bá đạo ôm lấy cổ anh,nói gì cũng không chịu buông.

“Ngoan,ngày mai Ba dẫn con đến khu vui chơi!” Thang Duy Thạc vô cùng thân thiết vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, dụ dỗ nói! Không thể phủ nhận, tuy Hạ Vũ Hân khiến anh thất vọng cực điểm, nhưng anh cũng rất thích đứa con này!

Đây cũng là nguyên nhân khiến anh không bắt buộc Hạ Vũ Hân ly hôn nữa.

Tiểu Bác lắc mạnh đầu,giống như muốn cùng Ba nó đối nghịch.” Không,Tiểu Bác không cần đến công viên trò chơi, chỉ muốn hôm nay ngủ cùng Papa!”

“Đừng lộn xộn, con là con trai,không được giống như con gái vậy.” Nói xong, Thang Duy Thạc kéo tay nó đưa cho người giúp việc.

“Papa, chẳng lẽ muốn ở cùng với dì kia nên mới không cần Tiểu Bác !”

Lời của tiểu Bác khiến thân thể Vũ Tình trở nên cứng ngắc. Lúc này vì quá căng thẳng,cô ngay cả hô hấp cũng không dám.

Lời nói của con khiến anh xấu hổ không chịu nổi, thậm chí quá hóa giận.” Tiểu Bác,con ngày càng không hiểu chuyện ! Má Vương,mang nó đi ngủ, nếu nó còn ra đây thì cắt tiền thưởng tháng này !”

“Vâng,vâng, tôi sẽ không để cậu chủ ra đây nữa!” Má Vương ôm Tiểu Bác đi vội lên lầu.

Tiểu Bác ra sức dẩy dụa, sau đó hướng gương mặt tức giận đến Vũ Tình.” Người phụ nữ hư,phụ nữ hư.....”

48. Q.1 - Chương 48: Tâm Đau

49. Q.1 - Chương 49: Tâm Đau 2

50. Q.1 - Chương 50: Trầm Mặc Không Nói

51. Q.1 - Chương 51: Lòng Được An Ủi (1)

./images/chars/uw.gif|

52. Q.1 - Chương 52: Lòng Được An Ủi (2)

53. Q.1 - Chương 53: Tiểu Quỷ Bá Đạo

54. Q.1 - Chương 54: Mồ Hôi Lạnh Ròng Ròng

Edit Jaggie

Beta mimi

Đảo qua trên người mấy vị đồng sự một lượt, một đám quản lý công ty áo mũ chỉnh tề căng thẳng ngồi ở ghế trên. Mỗi người cơ hồ đều cúi đầu, ai cũng không dám nhìn cái vị tổng giám đốc kia, như thể chạm vào thuốc nổ vậy.

“Ai có thể nói cho tôi biết, công ty bách hóa Đại Lâu của chúng ta rốt cuộc khi nào mới có thể khởi công?” Về mặt Thang Duy Thạc nghiêm túc phun ra vài lời, ánh mắt lợi hại liếc về phía mấy vị quản lý cấp cao.

Bọn nhát gan này càng khiến hắn thêm tức giận, đáp thật mạnh văn kiện xuống mặt bàn. “Đều không nói được sao? Công ty trả một khoản tiền lớn như vậy, kết quả bây giờ ngay cả khởi động đào móng cũng không xong? Chẳng lẽ các ông phải chờ tới khi bách hóa Macy khánh thành, cướp đi tất cả miếng ăn của công ty chúng ta ư, các ông có thật sự có tài không thế?”

Mấy vị trưởng nhóm đều không khỏi run rẩy, sau đó cật lực lau đi mồ hôi lạnh trên mặt.

Mà trong đó, đương nhiên quản lý Mạo – người phụ trách hạng mục này, đổ mồ hôi lạnh nhiều nhất.

Hắn còn chưa kịp lau mồ hôi lạnh, cái vị tổng giám đốc như Satan kia đã hô tên hắn. “Tổng giám đốc, tôi ~~ tôi đã khai thông đường hết sức rồi. Nhưng bọn họ nói phá bỏ và rời đi nơi khác thì không thể, bọn họ cũng vô lực!”

“Cái gì mà vô năng vô lực, chẳng lẽ bao nhiêu tiền mua đất trong tay chúng ta, ngay tại nơi này trở thành lãng phí hết sao? Một ngày mà tổn thất biết bao nhiêu tiền, đáng chết!” Thang Duy Thạc thở hổn hển(=))), ánh mắt lạnh lùng lại rơi xuống trên người bị quản lý hạng mục. “Đáng chết, còn không đi xử lý, phải lập tức can thiệp!”

“Tôi đi ngay, nhưng có một hộ không chịu chuyển đi!” Vị quản lý hạng mục ủy khuất nhìn tổng giám đốc.

“Đây cũng gọi là lý do sao? Tôi cho ông thời gian hai ngày, nếu còn không đem những người đó đuổi đi, thì ông về sau sẽ không cần đi làm nữa!”

Thang Duy Thạc tức giận kiên quyết nói, sau đó đứng dậy đi ra khỏi phòng họp.

Hắn vừa rời đi, mấy vị trưởng nhóm mới thoáng thở phào nhẹ nhõm. Sau vài phút, mới đều tiêu sái bước ra phòng họp.....

Trải qua một ngày can thiệp không thể đuổi cái “Hộ bị cưỡng chế” đi, vị quản lý hạng mục căng thẳng tiêu sái tiến đến văn phòng làm việc của tổng giám đốc.

“Tổng giám đốc, làm phiền ngài!” Hần cúi đầu khom lưng nói, mà thất lưng kia đủ thấp để ặt hần chạm xuống đất.

Thang Duy Thạc mím môi nhìn cấp dưới vừa đi vào, không mang theo độ ảm áp, mở miệng. “Thế nào rồi, sự tình đã làm thỏa đáng chưa?”

Vị quản lý hạng mục giống như tay cầm khăn tay, lại lau mồ hôi đang đổ trên trán.

Thang Duy Thạc nhìn thấy cái dáng vẻ vừa rồi của hần, trong lòng biết rất rõ. Hần mím môi, đợi công đạo của hần ta.

“Tổng ~ tổng giám đốc, cái kia, cái vị chủ hộ kia kiên quyết không chuyển đi!”

“Tôi đã nói, nếu cô ta không chuyển, thì người bị chuyển đi là ông!” Người ngồi trên ghế lạnh lùng nhắc nhở nói.

“Đừng, tổng giám đốc ngài tuyệt đối không thể làm như vậy! Cái vị chủ hộ kia thật sự rất khó đối phó, nóng cũng không được. Mỗi lần người của chúng tôi đến, đều bị cô ta đánh cho “lên bờ xuống ruộng” (=)))” Khi vị quản lý hạng mục nói, sợ tới mức nước mắt đã chảy ra vài giọt.

“Cô ta muốn gì, cứ tận lực mà đáp ứng!” Đơn giản là tiền, vấn đề thật rõ ràng mà.

“Tôi biết a, nhưng cái cô ta muốn quả thật là chuyện không đâu, tôi không thể làm chủ được.....” Vị quản lý hạng mục tức giận nói ra một vài lời.

55. Q.1 - Chương 55

56. Q.1 - Chương 56

57. Q.1 - Chương 57: Đùa Giỡn

Edit Jaggie

Beta M

Lời nói của hần đã châm lên tất cả ngưỡng chừng cùng lửa giận trong cô, cô châm chọc mở miệng nói: “Thang Duy Thạc anh đúng là không tự mình hiểu được, anh cho là trên thế giới chỉ có một mình anh là đàn ông thôi sao? Chẳng lẽ tất cả phụ nữ trên thế giới đều thích anh sao? Nói cho anh biết, tôi chán ghét anh, chán ghét người đến chết! Mau buông ra, nếu không chồng tôi về, nhất định sẽ không tha cho anh!”

“Ngược lại là em dụ dỗ tôi, quần áo không chỉnh tề mới phải chứ? Em xem lại em xem, rõ ràng là quyến rũ tôi!” Thang Duy Thạc nhẹ kéo một cái, chỗ ngực của cô lộ ra.

“A.....” Vũ Tình kinh hô một tiếng, vội vàng kéo lại cổ áo đang mở rộng. “Đây là không cẩn thận bị bung ra, tôi đã không còn cái tâm tư kia với anh rồi!”

“Coi như hết, tôi đã sớm biết cái trò diễn cao thủ của em. Ha ha, em, nếu như đi diễn phim điện ảnh, nhất định có thể làm diễn viên!” Hần trêu ghẹo nói, tay tiếp tục dấn vào trên ngực cô!

“Cút ngay, anh đừng có đi qua đây!” Vũ Tình gắt gao bắt lấy tay hần, có vài phần cầu xin nói.

Thang Duy Thạc nhìn ánh mắt như thủy tinh trước mặt, không thể không rút tay lại, nhưng cũng không buông cô ra. “Vậy em nói chúng ta ở đâu thì có thể?”

“Anh câm miệng, ở đâu cũng không thể! Tôi là người đã có chồng, hơn nữa anh cũng có vợ có con, anh không có việc gì lại ở đây cùng tôi dây dưa, không biết là biến thái sao?” Cô tức giận hét to.

“Tôi nói cho em biết, em nhắc đến gia đình tôi ư! Tôi chỉ muốn em, rất muốn em. Cho dù em đã có chồng thì sao, Hạ Vũ Tình, chỉ cần tôi muốn em, em muốn bỏ chạy cũng không thoát khỏi lòng bàn tay tôi!” Hấn cầm tức hết to.

Chết tiệt, cô vừa nói chồng chồng cái gì, trong lòng hấn liền bốc lên một trận, hấn hận không thể giết chết chồng cô.

Lời nói bá đạo của hấn, khiến toàn thân cô chấn động.

Vài năm trước, cô hèn mọn vì muốn giữ lại hấn, vứt bỏ tự tôn, quỳ gối bên chân cầu hấn, lợi dụng thân thể đến với hấn, nhưng đến cuối cùng, lại bị hấn hung hăng nhục nhã!

Bây giờ hấn lại lần nữa xuất hiện, cuồng vọng muốn đoạt lấy thân thể của cô? Ha ha, đây không phải rất buồn cười sao? “Thang Duy Thạc, anh nhớ năm đó chính anh đã nói những lời nào không? Cho dù là tôi muốn bán, cũng không đi tìm anh, bởi vì anh sẽ không mua!” Cô giễu cợt nhắc nhở hấn, nhưng những lời này giống như một cây đao tử hung hăng đâm vào trái tim cô.

Hấn không sao cả nhún nhún vai, khẽ hôn lên gương mặt tức giận của cô. “Bảo bối, em không phải đến bây giờ còn cho điều đó là đúng chứ!”

Lời nói thoải mái của hấn, lại làm đau cô. Trong nháy mắt nước mắt rơi lã chã, trong mắt tràn đầy hận ý. “Còn cho là đúng? Thang Duy Thạc chẳng lẽ anh không biết tôi cũng là người sao? Là người còn có tôn nghiêm? Năm đó anh vô tình giẫm lên tôn nghiêm của tôi, thiếu chút nữa khiến tôi tức chết. Nếu không phải vì con tôi, tôi nhất định chết từ lâu rồi!” Nói xong, Vũ Tình mới phát hiện mình nói quá lời, nhanh chóng không nói nữa.

Thang Duy Thạc để ý đến biểu tình của cô, căng thẳng hỏi: “Em thành thật nói cho tôi biết, đứa bé đó có phải hay con gái tôi hay không?” Nghĩ đến, vậy đó hấn đúng là con của hấn rồi!

Vũ Tình kịch liệt lắc đầu, ánh mắt né tránh nói: “Không phải, nó không phải con anh!”

58. Q.1 - Chương 58

59. Q.1 - Chương 59

60. Q.1 - Chương 60: Hấn Muốn Gặp Tôi

Edit Jaggie

Beta M

“Tổng giám đốc ngài đã trở lại, người phụ nữ xấu xí kia đồng ý thỏa hiệp không?” Vị quản lý hạng mục vì muốn lấy lòng tổng giám đốc, không tiếc mắng “Hộ bị cưỡng chế”.

Thang Duy Thạc dừng động tác, tức giận nhìn hấn. “Quản lý Khang, chú ý lời nói của ông! “Người phụ nữ xấu xí”, không phải để ông có thể gọi, hiểu chưa?”

Nhìn thấy tổng giám đốc phát hỏa, quản lý Khang thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình. A!! Đúng là mua rắc rối! Xem ra hấn vuốt đuôi lại chẳng may động vào chân ngựa rồi! “Tôi sai rồi, tôi sai rồi!”

Thang Duy Thạc trách cứ nhìn hấn một lúc lâu, dựa mạnh vào ghế da. “Ngày mai, ông đi nói với cô ta, bảo cô ta đến gặp tôi, có điều kiện gì thì đề suất!”

“A.....Được!” Quản lý Khang lập tức gạt đầu cười, ha ha, chỉ cần không phải hấn đi nói chuyện, như thế nào cũng tốt! Cảm tạ trời đất, cảm tạ trời đất!

Thang Duy Thạc lộ ra một nụ cười tự tin, hừ, ngày mai hấn nhất định sẽ không bỏ qua cho cô!

“Cái gì? Bảo tôi đi gặp tổng giám đốc của các người?” Vũ Tình giương giọng hỏi!

“Đúng vậy, tôi là tới đón cô đi!” Quản lý Khang mặt mang nụ cười, thái độ vô cùng hữu hảo nói! Ha ha, để bảo đảm, hấn vẫn tự mình đến mời cô, sếp đã ra lệnh xuống dưới, nếu lại có sơ hở, hấn chẳng phải sẽ phải về vườn chăn trâu sao? (J: =))) em nghĩ là bị sa thải, nên em dịch thế =)) đọc nó nghe ngu ngu :”> hị hị; M: để thế cho ngộ ^^)

“Tôi không đi, làm sao tin được ông? Đi theo ông lên xe, ông đem tôi đi bán thì làm sao bây giờ?” Vũ Tình rõ ràng nói, cô cũng không phải đứa ngốc.

“Không đâu, tiểu thư, cô lo lắng quá! Chỉ là tổng giám đốc của chúng tôi có việc, cho nên mới bảo tôi mời cô đến công ty!” Quản lý Khang đẩy gọng kính trên mũi, vẻ mặt hiền lành, nghiêm trang nói!

“Không đi, muốn tới thì đến đây!” Làm cái gì? Họ giết chết cô thì làm sao bây giờ?

“Hạ tiểu thư chẳng lẽ cô vẫn muốn như vậy giằng co sao? Cô cũng nhìn thấy xung quanh đây, đều đã bị dỡ xuống, cô bây giờ cũng không thể làm ăn được gì! Cô không đi, không chỉ tổn hại đến lợi ích công ty chúng tôi, đồng thời cũng ảnh hưởng đến doanh thu của cô! Nếu tổng giám đốc chúng tôi cố ý nhường cô một bước, tiểu thư, cô có phải cùng nên ngừng giằng co cùng chúng tôi không?” Quản lý Khang kiên nhẫn nói.

“Muốn nói thì đến đây rồi nói, bỗng tiểu thư không rảnh đi gặp tổng giám đốc nhà các người!” Tổng giám đốc thì có gì đặc biệt hơn người, cô cũng không phải chưa gặp qua!

Lấy tổng giám đốc hù dọa cô ư? Hừ, đúng là xem thường cô!

Xem cô đúng là không muốn đi, quản lý Khang hướng ánh mắt đến bọn thủ hạ!

Tiếp theo hai tên to cao hơi dùng sức, dễ dàng tóm được Vũ Tình không đề phòng. “Này, các người muốn làm cái gì hả?”

“Tiểu thư, thật ngại quá, chúng tôi cũng không còn cách nào. Cô quả thật rất khó đối phó, chúng tôi chỉ có thể đưa ra hạ sách này!” Quản lý Khang vẫn cười cười nói, nhưng biểu tình kia thật sự là của kẻ tiểu nhân không ra gì!

Tiếp theo, chiếc xe Audi lên đường, nghênh ngang mà đi.....

61. Q.1 - Chương 61

62. Q.1 - Chương 62

63. Q.1 - Chương 63: Nhảm Mà Thôi

Edit M&M

Thang Duy Thạc đi bước một đi tới, cuối cùng vây cô lại ở vách tường.

“Anh~anh~anh cách tôi xa một chút, tôi đến là để bàn vấn đề bồi thường!” Vũ Tình đẩy người hấn, lắp bắp nói!

“Suy nghĩ của em chỉ là nhảm mà thôi!” Thang Duy Thạc cong khóe môi lên, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

“Cái gì gọi là nhảm mà thôi, đây là yêu cầu của tôi, nếu anh không thể đáp ứng, vậy chúng ta cũng đừng nói chuyện nữa!” Vũ Tình bị chọc tức, dùng sức đè hấn một cước.....

Thang Duy Thạc Nhảy bèn dễ dàng tránh thoát cô, hôn trộm trên mặt cô một cái.

“Này, anh đừng có xằng bậy. Chúng ta nói chuyện trong phòng, anh không thể đứng đắn được à?” Cô dùng sức lau mặt, chỉ thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn hiện lên nhiều vệt hồng hồng.

“Em nói giá cả chỉ là nói nhảm mà thôi, nói nhảm, ha ha, buổi tối ở trên giường còn có thể thương lượng. Nếu bàn như thế, vậy chúng ta sẽ không bàn!” Thang Duy Thạc kéo tay cô đang lau mặt xuống, bá đạo khóa trong bàn tay mình.

“Thang Duy Thạc, tên háo sắc này, nếu anh không đứng đắn, thì buông tôi ra, bốn tiểu thư không nói chuyện với anh!” sắc mặt Vũ Tình càng thêm đỏ bừng!

Nhìn hai mắt cô bốc lửa, Thang Duy Thạc nhún nhún vai, mang theo ủy khuất nói: “Ai nói không nói chuyện, ai nói anh không muốn nói chuyện đứng đắn? Em có biết sau một ngày khởi công, tổn thất với công ty anh lớn thế nào không? Là em nói giá đất kia căn bản quá nhiều, chỗ đó cách trung tâm khu phố rất xa, trong lòng em không tính sao? Một mét vuông chín mươi vạn, em điên rồi à?”

“Chỉ có giá này, một ngàn hai trăm vạn, cho tôi tôi sẽ đi!” Vũ Tình ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, khiêu khích nói.

Thang Duy Thạc hừ lạnh một tiếng, thân thể dùng sức hướng ép vào trên thân thể của cô.” Là em nói chuyện không đứng đắn, hay là anh không đứng đắn?”

Một phen giữ cảm cô, cố định khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.” Nếu anh dựa trên quan hệ của chúng ta, anh sẽ đồng ý giá này. Nếu chỉ đơn thuần xem căn phòng đó, chỉ có thể năm trăm vạn, cộng thêm cái em gọi là tổn thất buồn bán, cùng lắm chỉ có thể sáu trăm vạn!”

“Sáu trăm vạn? Thang Duy Thạc, không phải là mắt anh không tốt chứ, anh không thấy cửa hàng của tôi là mặt đường à? Nhà nước vẫn luôn nâng đỡ nơi đó, cửa hàng của tôi vài năm nữa có lẽ có thể kiếm trăm vạn mỗi ngày đấy!” Cô bừa bãi mặc sức tưởng tượng tương lai tươi đẹp, khoe miệng không tự giác tạo nên nụ cười mộng ảo.

Từ nhỏ đã gặp cảnh khó khăn, Vũ Tình nhìn thấy tiền hoặc là nghĩ đến tiền sẽ thật hưng phấn, chính cô cũng thừa nhận điểm này.

“Đúng thế, chính phủ là đến đỡ, cho nên mới bảo các em rời đi, muốn phát triển tâm trung tâm thương nghiệp mà!” Thang Duy Thạc nhún nạy, sửa đúng suy nghĩ của cô.

“Mặc kệ, tôi muốn một ngàn hai trăm vạn, nếu không không đi!” Cô kiên trì!

Vốn cô còn chờ nơi đó tăng giá trị, tương lai có thể cho cục cưng một tài sản nhất định, người mẹ như cô thật có lỗi với con, chỉ có thể cho cục cưng những thứ đó. Vì sao hần, muốn đoạt cả tâm nguyện nhỏ bé này của cô?

edit M&M

64 Bị cưỡng chế

“Không đi?” Thang Duy Thạc dương dương tự đắc nhíu mày kiếm, mỉm cười lắc đầu. “tốt thôi, vậy em một là để bị cưỡng chế đi. Một là anh còn có thể miễn cưỡng ứng phó, nếu hơn, thật đúng là không dễ làm?”

Lời hần khiến Vũ Tình có ảo tưởng rất lớn, vừa rồi còn đau xót lại hưng phấn lên.”Đúng thế, theo tôi chỗ này rất tốt, phải bồi thường cho tôi nhiều hơn mới được!”

“Đúng thế, vậy cho em nhiều hơn!” Thang Duy Thạc trở nên hảo hảo hoạt, cánh tay một dùng sức ôm chặt lấy Vũ Tình.

“Này, anh muốn làm gì?” Bị tiền làm choáng váng đầu óc, rồi sau đó khi cảm nhận được, cô sớm đã không thể giãy giụa!

“Ha ha, cùng em ôn chuyện! bây giờ em dùng dùng sức từ chối, bảo tồn thể lực, vì lát nữa để em còn có thể chịu được!” Hần ái muội thấp giọng lẩm bẩm, sau đó một dùng sức ôm lấy cô, đi về phòng nghỉ.....

Thang Duy Thạc dùng sức ném cô lên giường lớn, sau đó cởi caravat. Khoe môi nhếch lên nụ cười gian, từng bước một đi đến chỗ cô.

“Thang Duy Thạc, anh muốn làm gì?” Vũ Tình căng thẳng đi đến một bên giường, hai mắt sợ hãi nhìn hần.

Nụ cười trên mặt hắn càng lúc càng lớn, kéo dài caravat trong tay, một phen bắt được hai tay của cô.” Bảo bối, em ngoan ngoan đi!”

“Thang Duy Thạc, mỗi lần anh đều phải cường thủ hào đoạt (dùng sức mạnh để chiếm đoạt)sao? mỗi lần anh muốn tôi, chẳng lẽ anh đều vô sỉ như thế à?” Cô sợ tới mức nói năng lộn xộn, muốn nói cái gì nói cái đó! Nụ cười trên mặt Thang Duy Thạc đã không còn, thô bạo dùng caravat trói hai tay cô lại.

“Tùy em nói như thế nào, khi đó em không sung sướng à , trong lòng mình tự biết!”

người phụ nữ chết tiệt, lại dám nói hắn ép cô?

Hai tay cô bị trói chặt, nâng chân lên định chạy xuống giường. Nhưng Thang Duy Thạc lại nhanh hơn cô một bước ~ chạy ra phòng, khóa cửa lại! ”Cô bé, em ở trong này đi! Đợi lát nữa tôi phá nhà xong, sẽ thả em ra ngoài!” Thang Duy Thạc lộ ra một nụ cười, nói với người trong cửa!

“Tên tiểu nhân bỉ ổi, anh mau thả tôi ra ngoài! Tôi không ở đó, anh không có quyền phá nhà tôi!” Vũ Tình tức giận đến đá tấm cửa gỗ, phát ra tiếng vang ‘Cạch cạch’.

Thang Duy Thạc không để ý tới người bên trong khóc lóc om sòm, ấn điện thoại nội bộ. ” Khang quản lí, nhanh đi thu dọn, cho anh hai tư giờ phải làm xong!”

“Vâng, vâng, vẫn là ông chủ lợi hại!” Khang quản lí không lỡ mất thời cơ khích lệ ông chủ!” Chúng tôi ý, phải vừa khóc lại vừa cầu”

“Tốt lắm, bỏ bớt lời, nhanh đi làm việc đi!” Giờ phút này, hắn không có thời gian nghe nịnh bợ đâu!

” vâng, vâng!”

.....

“Thang Duy Thạc anh thả tôi ra, chết tiệt, chết tiệt! Thủ đoạn hạ tiện thể này anh cũng dùng, nói cho anh biết, một ngàn hai trăm vạn, nếu không tôi mãi mãi ở nơi này không đi đâu!”

Vũ Tình tức giận đến ngồi thật mạnh trên giường lớn, phòng miệng nói hết bài này đến bài khác.

Nửa giờ sau, điện thoại văn phòng tổng giám đốc lại vang lên lần nữa.

“Alo.....” Thang Duy Thạc cầm lấy điện thoại!” Tổng giám đốc đã làm thỏa đáng tất cả rồi!” Khang quản lí hưng phấn báo cáo!

Thang Duy Thạc nhếch khóe miệng,” Ủ, vậy mau chóng khởi công đi!”

Tốt lắm, nơi đó cuối cùng cũng làm xong!

64. Q.1 - Chương 64: Bị Cường Chế

edit M&M

“Không đi?” Thang Duy Thạc dương dương tự đắc nhíu mày kiểm, mỉm cười lắc đầu. ”tốt thôi, vậy em một là để bị cường chế đi. Một là anh còn có thể miễn cưỡng ứng phó, nếu hơn, thật đúng là không dễ làm?”

Lời hắn khiến Vũ Tình có ảo tưởng rất lớn, vừa rồi còn đau xót lại hưng phấn lên.”Đúng thế, theo tôi chỗ này rất tốt, phải bồi thường cho tôi nhiều hơn mới được!”

“Đúng thế, vậy cho em nhiều hơn!” Thang Duy Thạc trở nên hảo hảo hoạt, cánh tay một dùng sức ôm chặt lấy Vũ Tình.

“Này, anh muốn làm gì?” Bị tiền làm choáng váng đầu óc, rồi sau đó khi cảm nhận được, cô sớm đã không thể giãy giụa!

“Ha ha, cùng em ôn chuyện! bây giờ em dùng dùng sức từ chối, bảo tồn thể lực, vì lát nữa để em còn có thể chịu được!” Hắn ái muội thấp giọng lắm bảm, sau đó một dùng sức ôm lấy cô, đi về phòng nghỉ.....

Thang Duy Thạc dùng sức ném cô lên giường lớn, sau đó cởi caravat. Khóe môi nhếch lên nụ cười gian, từng bước một đi đến chỗ cô.

“Thang Duy Thạc, anh muốn làm gì?” Vũ Tình căng thẳng đi đến một bên giường, hai mắt sợ hãi nhìn hắn. Nụ cười trên mặt hắn càng lúc càng lớn, kéo dài caravat trong tay, một phen bắt được hai tay của cô.” Bảo bối, em ngoan ngoãn đi!”

“Thang Duy Thạc, mỗi lần anh đều phải cường thủ hào đoạt (dùng sức mạnh để chiếm đoạt)sao? mỗi lần anh muốn tôi, chẳng lẽ anh đều vô sỉ như thế à?” Cô sợ tới mức nói năng lộn xộn, muốn nói cái gì nói cái đó! Nụ cười trên mặt Thang Duy Thạc đã không còn, thô bạo dùng caravat trói hai tay cô lại.

“Tùy em nói như thế nào, khi đó em không sung sướng à , trong lòng mình tự biết!”

người phụ nữ chết tiệt, lại dám nói hấn ép cô?

Hai tay cô bị trói chặt, nâng chân lên định chạy xuống giường. Nhưng Thang Duy Thạc lại nhanh hơn cô một bước ~ chạy ra phòng, khóa cửa lại! ”Cô bé, em ở trong này đi! Đợi lát nữa tôi phá nhà xong, sẽ thả em ra ngoài!” Thang Duy Thạc lộ ra một nụ cười, nói với người trong cửa!

“Tên tiểu nhân bỉ ổi, anh mau thả tôi ra ngoài! Tôi không ở đó, anh không có quyền phá nhà tôi!” Vũ Tình tức giận đến đá tấm cửa gỗ, phát ra tiếng vang ‘Cạch cạch’.

Thang Duy Thạc không để ý tới người bên trong khóc lóc om sòm, ấn điện thoại nội bộ. ” Khang quản lí, nhanh đi thu dọn, cho anh hai tư giờ phải làm xong!”

“Vâng, vâng, vẫn là ông chủ lợi hại!” Khang quản lí không lỡ mất thời cơ khích lệ ông chủ!” Chúng tôi ý, phải vừa khóc lại vừa cầu”

“Tốt lắm, bỏ bớt lời, nhanh đi làm việc đi!” Giờ phút này, hấn không có thời gian nghe nịnh bợ đâu!

” vâng, vâng!”

.....

“Thang Duy Thạc anh thả tôi ra, chết tiệt, chết tiệt! Thủ đoạn hạ tiện thế này anh cũng dùng, nói cho anh biết, một ngàn hai trăm vạn, nếu không tôi mãi mãi ở nơi này không đi đâu!”

Vũ Tình tức giận đến ngồi thật mạnh trên giường lớn, phòng miệng nói hết bài này đến bài khác.

Nửa giờ sau, điện thoại văn phòng tổng giám đốc lại vang lên lần nữa.

“Alo.....” Thang Duy Thạc cầm lấy điện thoại!” Tổng giám đốc đã làm thỏa đáng tất cả rồi!” Khang quản lí hưng phấn báo cáo!

Thang Duy Thạc nhếch khóe miệng,” Ủ, vậy mau chóng khởi công đi!”

Tốt lắm, nơi đó cuối cùng cũng làm xong!

65. Q.1 - Chương 65: Điều Kiện Kèm Theo

66. Q.1 - Chương 66: Dây Dưa Không Tha

Edit Janggie

Beta H

Mặc chỉnh tề, Vũ Tình lập tức mở cửa ra, mà trên giường hấn càng tốc độ hơn bắt lấy tay cô.

“Anh còn muốn thế nào, xin đừng làm phiền tôi nữa!” Cô sắp bị phiền muốn chết rồi!

“Vũ Tình, quay lại cạnh anh, mang theo con gái quay lại cạnh anh!” Trong giọng nói bá đạo của hấn mang theo cầu xin, dùng sức giữ cô từ phía sau.

Loại giọng nói này khiến cô đông cứng lại, nếu kiêu ngạo cô nhất định sẽ không chút do dự cự tuyệt. Nhưng loại giọng nói này, lại đánh thẳng vào lòng cô.

Thang Duy Thạc, người cô vẫn không quên nhiều năm qua, vẫn giấu hấn sâu dưới đáy lòng!

Đơn giản là vì hấn, nên cô vẫn là người độc thân đến nay. Nay lại cầu xin cô như thế, cô ~ cô đúng là không thể lập tức nói ra lời cự tuyệt!

Nhìn ra sự do dự trong giây dựa của cô, hấn lúc này ôm lấy cô. “Vũ Tình, trở lại bên cạnh anh đi! Anh không muốn con gái anh gọi người khác là cha, anh càng không muốn em bị người khác chiếm giữ. Vũ Tình, anh rất nhớ những món ăn em nấu. Từ lúc em rời đi, anh chưa từng được ăn món nào ngon như thế!”

Vũ Tình buông lỏng phòng bị, trong nháy mắt cô đã tưởng mình sẽ đáp ứng hấn, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, lại nhớ đến em gái mình.....

Nháy mắt Vũ Tình đẩy cánh tay đang bao quanh mình, chuẩn bị rời đi.

Thang Duy Thạc lại một lần nữa ôm lấy cô, xung quanh không một tiếng động.

Vũ Tình nhắm mắt lại hưởng thụ một chút kích động, tham lam hưởng thụ chút nhu tình ngắn ngủi này.

Tất cả giống như một giấc mộng không có thật, nhưng lại quá tốt đẹp, khiến người ta không muốn tỉnh lại!

Cảm nhận được người trong lòng rung động, nhưng không chỉ một mình cô, hấn cũng luyến tiếc buông cô ra.

Càng ôm cô càng khiến hấn cảm nhận cô là của hấn. Hấn không thể chịu đựng được cô bị người khác ôm, tưởng tượng đến cảnh cô cùng người đàn ông khác nằm trên giường, trái tim hấn từng đợt, từng đợt đau đớn.

Là mộng cũng phải tỉnh lại, cho dù là lưu luyến, là luyến tiếc, cũng chỉ có thể mở mắt ra đối diện với tất cả. “Thang Duy Thạc, tôi còn chưa nói xong, anh đã có gia đình, tôi sẽ không đi làm người thứ ba mà phá đám! Hơn nữa tôi, tôi cũng có cuộc sống riêng của tôi!”

“Hạ Vũ Tình em là người phụ nữ của anh, của anh! Em đừng mơ tưởng trở về bên cạnh người đàn ông kia, em chỉ có thể ở lại bên cạnh anh!” Hấn thật kiên định nói!

Vũ Tình nghe không hiểu lời nói của hấn, không hiểu, quả thật không hiểu! “Anh buông tôi ra, tôi muốn đi!”

Bàn tay hấn to, giống như một cái kẹp, cô căn bản hất không ra! “Một lát nữa về nhà em thu thập đồ đạc cho anh, sau đó chúng ta cùng đi đón Nhạc Nhạc tan học!”

“Anh nói cái gì?” Cô nhíu mày nhìn hấn!

“Anh nói rất rõ ràng, anh tin là em cũng nghe được rõ ràng! Anh cho em hai ngày để ly hôn, nhưng hôm nay em nhất định phải mang theo con chuyển đến nhà anh!” Nhấn nạy của hấn chỉ có một lần!

Điên rồi! Điên rồi, nhưng tóm lại hấn sẽ không tha cho cô!

“Không, không được, anh đã có gia đình!” Cô dùng sức lắc đầu cự tuyệt, điều này sao có thể?

67. Q.1 - Chương 67: Tóm Được Con Ất Chủ Bài

Edit Janggie

Beta H

Thang Duy Thạc nhẹ nhàng lắc đầu, lộ ra nụ cười châm chọc. “Gia đình của anh, có cũng được mà không có cũng không sao, anh căn bản là coi thường nó. Còn nữa, anh muốn đem em mang con trở lại vòng tay của anh, cùng hôn nhân hoàn toàn không vấn đề gì!”

“Vì sao lại cứ phải ép buộc tôi? Anh căn bản không yêu tôi, thậm chí còn không thích tôi!” Cô thật không hiểu!

Lời của cô cũng là lời Thang Duy Thạc muốn hỏi tới, không biết tất cả xúc động này từ đâu mà đến.

“Anh thích thân thể của em, ở trên thân thể của em, anh có thể hưởng thụ khoái hoạt trước nay chưa có!” (BT quá :-SS) Suy nghĩ sau một hồi, hắn nói ra một đáp án khiến cô không biết là nên cười hay là nên khóc.

“Có rất nhiều phụ nữ so với tôi còn trẻ tuổi, xinh đẹp hơn, anh có thể đi tìm họ!”

“Đừng vô nghĩa, anh chỉ muốn em!” Hắn không muốn tốn tinh lực cùng cô nói lý lẽ. “Lời anh nói là mệnh lệnh, em chỉ có thể chấp nhận!”

“Đừng có nói mệnh lệnh, tôi không phải cấp dưới của anh, sẽ không bao giờ nghe theo lời anh!” Cô nâng gót giày, dùng sức đạp mạnh lên chân hắn..

“A.....” Lần này hắn không có phòng bị! Trên mặt chân đau đớn, khiến hắn không thể không buông cô ra.

Trong lòng cô cuồng loạn không thôi, bối rối chạy ra khỏi văn phòng tổng giám đốc.

Thang Duy Thạc hốt hển đập thật mạnh vào tường. “Hạ Vũ Tình, em cho là em có thể chạy trốn sao?”

Trở về nhà, cô toàn thân không ngừng run rẩy, lời nói của hắn như tiếng vọng của ma rủ, liên tục lặp lại bên tai cô.

“Vũ Tình, mày thật không kiên định, thật khiến người ta xem thường! Hắn là chồng của em gái mày, cho dù là mày thương hắn đến nhường nào, loại cảm giác này chỉ có thể đặt ở tận dưới đáy lòng! Mày thế nhưng lại do dự, đáng chết, mày thế nhưng lại khát vọng trở lại bên cạnh hắn, khát vọng.....” Lời cô thì thào tự nói bỗng ngừng lại, hai mắt bên trong tỏa ra một chút đau thương cùng một loại vướng bận thật sâu!

Bao điện thoại bỗng vang lên, Vũ Tình thu lại hết cảm xúc. Đưa điện thoại ra, mặt trên một dãy số lại. “Alo, xin hỏi..”

“Mẹ, mẹ sao lại bảo chú tới đón con, mẹ, mẹ đang ở đâu?” Giọng nói của Nhạc Nhạc ngọt ngào hỏi, nhưng thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng cười của bạn bè.(?????)

“Bảo bối, con đang ở cùng với ai?” Trái tim Vũ Tình cuống cuống giọng nói cấp bách, lạy trời, con gái cô sẽ không lọt vào tay bọn bắt cóc chứ!

“Mẹ, ở cùng với chú. Con ở trong xe của chú, mẹ, xe của chú thật là to nha!”

“Nhạc Nhạc, chú nào, mau nói ẹ!” Cô lo lắng hỏi, tiếng nói đều đang run rẩy .

“Chú bong bong ý, mẹ làm sao vậy, không phải mẹ bảo chú tới đón con sao?..... Hạ Vũ Tình, anh bây giờ ra lệnh cho em, cầm giấy chứng minh nhân dân của em đến khách sạn, nếu không, Nhạc Nhạc liền sống cùng cha của nó!” Thang Duy Thạc giật lấy điện thoại uy hiếp, trong giọng nói thậm chí còn mang theo vài phần thắng lợi vui sướng.....

[Lời tác giả]

Vũ Tình sẽ chấp nhận bị Thang Duy Thạc ức hiếp sao? Duy Thạc có phải cha ruột của đứa nhỏ hay không? Hoàng Vũ Hân chấp nhận buông tay sao?

Nếu bọn họ ở chung một chỗ, Vũ Tình nên giải thích mối quan hệ này cho Tiểu Bác như thế nào?

Vũ Hân cùng Vũ Tình rốt cuộc vì sao không phải cùng một họ, chẳng lẽ là Linh Linh đánh chữ sai sao? Nếu Vũ Hân không phải em gái ruột của Vũ Tình, vì sao cô lại phải vì “cái kia” mà trả giá tất cả?

Giới thiệu vắn tắt nhắc tới “Ngay tại thời điểm hắn chuẩn bị lại theo đuổi cô, lại phát hiện ra một bí mật ngoài ý muốn, khiến hắn thật sự rất bức bối” – Bí mật này đến tột cùng là cái gì?

Tất cả đến cuối cùng, sẽ có đáp án như thế nào? Chẳng lẽ giống như mọi người dự liệu hay sao?

Mấy vấn đề này, Linh Linh sẽ ở chương sau và tiết tử nhất định cởi bỏ.

Hãy tin Linh Linh, phần sau của chuyện xưa tuyệt đối càng ngày càng đáng xem, càng ngày càng tác động đến lòng người!

68. Q.1 - Chương 68

69. Q.1 - Chương 69: Ăn Ý Mười Phần

Edit Janggie

Beta H

“Leng keng.....” Tiếng chuông cửa vang lên.

Thang Duy Thạc thơm một cái lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc, khoe miệng nhếch lên nói: “Bảo bối, mẹ con đến rồi kìa!”

Nhạc Nhạc lập tức chạy xuống bậc thang, chạy về phía cửa lớn! Thang Duy Thạc theo sau, xuyên qua phòng khách đi đến cánh cửa màu đen.

Hắn không lập tức mở cửa, mà cố ý hỏi. “Ai thế?”

“Là tôi, Thang Duy Thạc anh khỏi phải giả vờ với tôi. Anh nhanh chóng mở cửa cho tôi, nhanh lên!” Chỉ thấy âm thanh của Vũ Tình theo chuông cửa truyền đến, hơn nữa còn thấy hình ảnh cô dùng sức trợn mắt với người bên trong cánh cửa.

“Mẹ..... Mẹ.....” Nhạc Nhạc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, hướng tới hình ảnh kia, cười hô. “Mẹ.....”

“Thang Duy Thạc anh nhanh nhanh mở cửa cho tôi, cho tôi vào!” Nghe được tiếng của con gái, cô càng thêm sốt ruột! Bây giờ Thang Duy Thạc mới mở cửa lớn ra, cho người phụ nữ bên ngoài tiến vào.

“Thì ra em cấp bách trở lại nơi này đến vậy, đúng là khiến anh cảm thấy vinh hạnh.” Thang Duy Thạc lộ vẻ phóng đãng không kèm chế được nụ cười, kéo bàn tay nhỏ của con gái hướng Vũ Tình nói!

“Thang Duy Thạc, anh câm ngay miệng lại, anh biết rõ vì sao tôi lại đến nơi này. Đem con trả lại cho tôi, tôi muốn mang nó về nhà!” Vũ Tình nhanh nhẹn kéo bảo bối lại.

Nhưng ngay tại thời điểm cô chạm đến bảo bối, trong nháy mắt, Thang Duy Thạc một phen đem bảo bối ôm vào lòng.

Tiểu Nhạc Nhạc còn tưởng rằng ba mẹ đang đùa, miệng không ngừng cười. “Haha... Mẹ bị papa lừa rồi, papa tuyệt quá!”

Nghe được con gái tán thưởng, hắn càng ngày càng cao hứng. “Papa tuyệt lắm sao? Nói cho papa, con có thích papa không?”

“Thích, thích, papa tuyệt nhất!” Chỉ là lời nói không thể biểu đạt được bé thích papa đến nhường nào, Nhạc Nhạc cánh môi đỏ mọng, ở trên gương mặt papa hạ xuống một nụ hôn.

Thang Duy Thạc lập tức hưng hăng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái.

“Hihihi..... Nhột quá, papa, nhột quá!” Bàn tay nhỏ bé dùng sức đẩy đẩy cầm papa, miệng không ngừng tiếng cười.

Nhìn thấy dáng vẻ bọn họ vô cùng thân thiết, Vũ Tình cơ hồ mắt choáng váng?

Nhạc Nhạc khi nào lại bắt đầu gọi hắn là papa, hơn nữa bé hoàn toàn không sợ đàn ông sao? Đúng là tiểu phản đồ, cô nuôi dưỡng bé nhiều năm như vậy, mà chỉ vài phút, liền thân thiết với cái người như ác ma kia!

Bọn họ càng ngày càng hưng phấn, mà sắc mặt Vũ Tình lại càng ngày càng khó coi. “Nhạc Nhạc, con đừng gọi bậy, chú không phải ba con!”

Một câu này của cô, tiếng cười không ngừng của ba ba và con gái ngừng lại, đồng thời không một âm thanh, hơn nữa đồng thời cùng nhau quay đầu nhìn về phía cô.

Thang Duy Thạc là tức giận, mang theo ánh mắt trách cứ nhìn cô.

Còn Nhạc Nhạc là bộ dạng ủy khuất, lại ánh mắt khó coi nhìn cô.

Thang Duy Thạc tức giận còn khiến cô hài lòng, nhưng nhìn thấy con gái bị ủy khuất, tâm tình Vũ Tình càng trở nên trầm trọng.

“Nhạc Nhạc, con nghe mẹ nói, con có papa rồi, con đã quên rồi sao? Chú không phải papa con!” Cô giải thích.

Mà lời giải thích này chỉ đổi lấy sự “căm tức” càng ngày càng nghiêm trọng, cùng sự “ủy khuất” cũng càng ngày càng nghiêm trọng.

“Papa, papa rất cuộc có phải papa con không, papa.....” Nhạc Nhạc dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn papa, bàn tay nhỏ bé một chút một chút vuốt hai má papa.

“Đương nhiên là đúng rồi, papa chính là papa của Nhạc Nhạc. Đừng nghe lời mẹ con, mẹ lừa con đó!” Thang Duy Thạc chắc chắn nói, hẳn không phải người quá yêu thích trẻ con.

Hơn ba mươi tuổi, hẳn trừ bỏ con mình, cũng chỉ thích đứa nhỏ Nhạc Nhạc này. Cho nên, vẫn theo thời gian suy tính, Nhạc Nhạc nhất định là con gái hẳn không sai!

“Papa, papa đúng là papa con.” Nhạc Nhạc chắc chắn nói, sau đó đem ánh mắt chuyển tới trên khuôn mặt dịu dàng. “Mẹ, mẹ đừng cùng papa tức giận được không? Vì đây là papa của Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc muốn ba mẹ hạnh phúc ở cùng một chỗ, như vậy Nhạc Nhạc mới có ba mẹ yêu thương nha!”

Lời nói của con gái khiến Vũ Tình không biết ứng phó thế nào, chỉ có thể mím môi nhìn bọn họ.

“Vũ Tình, anh đói bụng rồi, đi làm cơm đi!” Thấy cô không đứng im, không giãy dụa tranh cãi âm ỉ, Thang Duy Thạc khéo miệng nhếch lên ra lệnh nói.

“Tôi vì sao lại phải nấu cơm cho anh, anh đừng có nằm mơ!”

“Mẹ, con cũng muốn ăn cơm, Nhạc Nhạc đói bụng rồi!”

Cha con ăn ý đồng thời mở miệng, chỉ có điều lời nói bất đồng. Mà tiếng nói cao vút kia của Nhạc Nhạc, rõ ràng là “ăn hiếp” Vũ Tình.

Vũ Tình chỉ có thể bất đắc dĩ hạ bả vai, giọng nói thật mất hứng hỏi: “Nhà bếp ở chỗ nào?”

Hắn bồng hạ thấp người bên tai cô, để con gái nghe không được thanh âm, nói: “Em thật sự không biết nhà bếp ở đâu sao? Anh nhớ lúc trước, chúng ta ở tại phòng bếp đã làm vô số lần nha!” (BT quá :-SS)

Trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô như trứng tôm nấu chín, nóng bỏng đỏ bừng bừng! “Thang Duy Thạc, anh đừng có không đứng đắn!”

“Chúng ta hai người rất đứng đắn nha!” Hắn đắc ý cười, sau đó hướng cô mê đắm chớp mắt.

Nhạc Nhạc không hiểu ba mẹ vừa nói cái gì với nhau, nhìn nhìn papa lại nhìn nhìn mẹ. “Hai người đang nói cái gì đấy, sao mặt mẹ tự nhiên hồng hồng?”

Vũ Tình vì xấu hổ không chịu nổi, chạy trốn bước nhanh đi vào phòng bếp.....

“Nhạc Nhạc đúng là bảo bối thông minh, papa thích con!”

“Ha ha, Nhạc Nhạc cũng thích papa!” Đại bảo bối lập tức mở miệng.

“Mẹ ở nhà nấu cơm, papa mang bảo bối đi mua sắm!” Hắn bồng dưng vui vẻ, lập tức đưa bảo bối đi mua thật nhiều quần áo đẹp cho trẻ con!

“Được a, Nhạc Nhạc muốn mua đồ chơi, muốn mua em bé!” (búp bê) Tiểu bảo bối này, thật ra đối với khái niệm mua sắm cũng chưa hiểu lắm, dù sao chỉ biết là đi vào cửa hàng mua thật nhiều đồ!

“Đi thôi!” Thang Duy Thạc cầm lấy chìa khóa xe, ôm con gái đi ra ngoài!

70. Q.1 - Chương 70: Đào Dạt Đắc Ý

71. Q.1 - Chương 71: Cô Ăn Dấm Chua

Edit: Nhuquynh

Beta: Hường

Đối với việc bản thân có thêm một người thân, bé thích ứng tương đối nhanh.

Chỉ vài giờ ngắn ngủi, bé đã cùng papa hòa hợp! Mà Thang đại tổng giám đốc đã hoàn toàn biến thành “tiểu người hầu” của Nhạc Nhạc. Con gái nói gì, hần chỉ có lập tức chấp hành.

Nhìn thấy con gái vô cùng náo nhiệt, Hạ Vũ Tình rốt cuộc không thể nhịn xuống không nhìn: “Nhạc Nhạc, đã đến giờ đi ngủ rồi nhưng con vẫn còn chưa tắm rửa đó!”

“Mẹ, cho con chơi với papa một lúc nữa được không?” Bây giờ Nhạc Nhạc đang cùng papa chơi cờ, bé đã thắng vài ván rồi. Cờ của bé đang đứng đầu rồi: “Mẹ, papa thật ngốc, để Nhạc Nhạc thắng papa vài lần nữa được không?”

Khuôn mặt Hạ Vũ Tình thoáng cứng nhắc, thể hiện uy nghiêm của người mẹ: “Hạ Nhạc Nhạc, con rốt cuộc có đi ngủ hay không?”

Nhạc Nhạc le lưỡi với papa, có chút sợ hãi đi xuống sô pha, lập tức đóng cửa đôi chân ngắn ngủn chạy tới bên mẹ!

Mặt Thang Duy Thạc không chút thay đổi nhìn người phụ nữ đối diện, nhìn cô một lúc lâu mới từ từ thu hồi ánh mắt.

Người phụ nữ đáng chết, lại cướp đoạt thời gian ở chung của mình cùng con gái? Không phải là do hần đã đối đãi với cô quá tử tế cho nên bây giờ cô dám bày ra sắc mặt như thế sao?

Vũ Tình cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng của hần, quay lại trừng mắt sau đó dắt con gái bước lên bậc thang.

Nhạc Nhạc đối với nhà mới này vẫn tràn ngập tò mò, nguyên nhân là vì nơi này thật lớn, thật rộng: “Mẹ, nhà này thật kì quái nha, tại sao trong phòng còn có tầng gác nữa?”

“Đừng kì quái, nhanh chút đi!” Động tác của cô có chút thô lỗ, giọng điệu cũng không có một chút dịu dàng.

Nhạc Nhạc thấy mẹ hung dữ, trở nên vô cùng ngoan ngoãn, sau đó lại bắt đầu thể hiện kỹ năng đặc biệt củ mình- làm nũng.

Giống như cổ ý lắc lắc cái mông nhỏ, chủ động bám lấy cánh tay của mẹ: “Mẹ, papa.....”

“Câm miệng, đi nhanh một chút!” Cô nghiêm túc đánh gãy lời nói của con gái, tức giận, tức giận, bụng gằn như chuẩn bị bị nổ tung! Toàn bộ buổi tối, mở miệng chỉ “papa, papa”, trong mắt căn bản là không có người mẹ này!

Nhạc Nhạc chu chu đôi môi, lại bắt đầu dụ người: “Mẹ, mẹ hôm nay thật xinh đẹp nha!” cái mông nhỏ vẫn không ngừng uốn éo, chỉ thấy quần nhỏ dưới váy một chút một chút lộ ra!

Thang Duy Thạc nhìn bóng lưng nhỏ của con gái, không nhịn được lại lộ ra một nụ cười.

Ha ha, đứa bé này thật đúng là con mình. Tiểu Bác bình thường sẽ không bao giờ làm nũng, ánh mắt nhìn hần giống như là một người trưởng thành, hơn nữa con của hần cũng có tính bướng bỉnh giống hần.

Cho nên nếu so sánh con hần và bé con này, thì con gái vẫn có vẻ là tri kỷ!

Hạ Vũ Tình đứng ở cầu thang nhìn dáng vẻ chậm rãi của con gái, càng nhìn càng cảm thấy tức giận: “Con nhanh lên một chút có được không?”

“Mẹ.....” Nhạc Nhạc lại làm nũng kêu mẹ, hoàn toàn không bằng lòng.

Điều này càng khiến Vũ Tình tức giận, cau mày đánh một cái vào mông của con gái: “Mẹ nói con nhanh lên, đừng có chậm chạp!”

Nhạc Nhạc bị đánh đau, cộng thêm bị dọa bởi vẻ giận dữ của mẹ, đột nhiên òa khóc: “Oa.....Oa.....”

“Khóc cái gì, nín ngay ẹ!” Con gái vừa khóc càng khiến cô phiền lòng, lại dùng sức đánh một cái.

Chỉ là hù dọa bé, nhưng cô càng nghiêm túc, Nhạc Nhạc khóc càng lớn: “Mẹ..... Oa....” Nhạc Nhạc không hiểu mình làm sai chỗ nào, thường ngày bé cũng hay làm nũng với mẹ, nhưng hôm nay tại sao lại bị đánh?

“Con còn khóc có phải không?” Vũ Tình ngồi xổm xuống để giúp con gái, thật ra nhìn thấy con khóc, cô cũng mềm lòng!

“Oa.....” Nhạc Nhạc ủy khuất, nước mắt như vỡ đê, từng dòng từng dòng chảy xuống.

“Nín ngay ẹ!” Cô lại cúi xuống, lần này giọng nói đã mềm đi rất nhiều!

Nhưng Nhạc Nhạc thương tâm, đã không nghe mẹ nói: “Oa....”

“Hạ Vũ Tình, cô điên rồi. Cô có bức bối gì thì trút lên tôi, tại sao lại ức hiếp con làm gì? Con có làm gì chọc tới cô, nói cho cô biết, về sau không được ức hiếp con gái tôi!” Thang Duy Thạc đi tới, một phen ôm lấy con gái!

“Papa.....” Tim được người làm chủ inh, Nhạc Nhạc khóc càng lúc càng hung!

Nhìn thấy con gái lại làm phản mình, Vũ Tình càng thêm căm tức, dùng sức nhéo một cái ở cái mông nhỏ của Nhạc Nhạc: “ Con lại khóc à, có phải gần đây mẹ không đánh con nên con coi trời bằng vung rồi à!”

“Tôi thấy cô mới là người coi trời bằng vung, đừng chạm vào con gái!” Thang Duy Thạc một phen kéo tay cô, ôm con gái đi về phòng!

“Oa.....” Bảo bối được ôm đi, nước mắt vẫn còn chảy nhìn về phía mẹ mình.

Vũ Tình buồn bực nhìn con gái, không khỏi cũng chảy nước mắt. Tốt lắm, bảo bối của cả đời cô, kết quả thế nhưng lại dễ dàng làm phản?

Cô có phải hay không thật sự thất bại? Tất cả mọi thứ của bản thân đều hiến dâng cho người khác, thậm chí kể cả.....

Nhưng đến cuối cùng, chỉ có con gái, cũng dễ dàng bị hấn cướp được!

Được ôm đến căn phòng thật to, Nhạc Nhạc được papa đặt trên giường: “Papa, ba đừng giận mẹ, vừa rồi là Nhạc Nhạc không ngoan, chọc mẹ tức giận! Mẹ đối với Nhạc Nhạc rất tốt, chỉ do Nhạc Nhạc không ngoan! Papa đừng bao giờ giận mẹ, được không?”

Thang Duy Thạc kinh ngạc, một đứa bé mới có mấy tuổi, thế nhưng có thể nói ra những lời quan tâm như vậy. Vừa mới bị mẹ đánh xong, thế nhưng vẫn còn lo lắng ẹ, vì mẹ nói chuyện!

Trong nháy mắt ánh mắt luôn lạnh khốc của Thang Duy Thạc phiếm hồng, nhẹ nhàng nhéo nhéo khuôn mặt của con gái: “Vậy con không giận mẹ sao?”

Nhạc Nhạc vừa ủy khuất lau nước mắt vừa lắc đầu, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống: “Không giận, mẹ là mẹ của con! Mẹ thương Nhạc Nhạc nhất, trên thế giới này mẹ là người tốt nhất!”

Nghe con gái nói một cách có hiểu biết như vậy, Thang Duy Thạc càng thêm giận cô!

“Bảo bối đừng khóc nữa, papa kể chuyện cổ tích cho con nghe!” Thang Duy Thạc đắp chăn cho con gái, sau đó khẽ vuốt khuôn mặt bé!

“Thích quá, Nhạc Nhạc muốn nghe chuyện công chúa bạch tuyết!” Thật ra bé có thể đọc lâu lâu truyện cổ tích, nhưng vẫn thích nghe.

Khóe miệng Thang Duy Thạc lộ ra một nụ cười: “Được. Ngày xưa có một cô gái nhỏ lớn lên rất trắng, rất xinh đẹp giống như Nhạc Nhạc....”

Hắn bắt đầu kể truyện cổ tích công chúa bạch tuyết và bảy chú lùn, ha ha, hắn có thể kể truyện cổ tích hoàn toàn là vì Tiểu Bác! Nhưng con hắn căn bản không nghe truyện cổ tích, cho nên hắn không thể sử dụng được! Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngủ say của con gái, Thang Duy Thạc nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

“Anh muốn làm gì?” Vũ Tình hoảng sợ nhìn người đàn ông đang túm cánh tay cô, hai tay ra sức vùng vẫy!

“Chết tiệt cô, tôi thấy là cô điên rồi!” Thang Duy Thạc dùng sức lôi kéo cô, động tác thô bạo căn bản không để ý đến cảm nhận của cô.

“Anh buông tôi ra, buông tôi ra!” Vũ Tình tiếp tục tụt trên mặt đất, một mạch tiến thẳng vào phòng.

Mà phòng này cũng không phải xa lạ gì đối với cô.

Thang Duy Thạc dùng sức đẩy một cái, trong nháy mắt thân thể của cô bị hắn ném tới trên giường.

Vũ Tình vừa từ trên giường bò lên, lại bị hắn hung hăng đẩy về: “Anh muốn thế nào?”

“Cô nói xem tôi muốn thế nào? Hạ Vũ Tình, hôm nay là cô muốn chọc tôi tức chết. Nhạc Nhạc còn nhỏ như vậy, cô không có việc gì tại sao lại đánh con như vậy?” Hắn tức giận trừng mắt với cô, cơ hồ muốn đem cô nuốt luôn.

“Anh có tư cách gì nói tôi, Thang Duy Thạc, anh không có tư cách nói chuyện con với tôi! Đó là con gái của tôi, tôi có quyền được dạy dỗ con!” Giờ phút này trong lòng Vũ Tình tràn đầy bi thương cùng ủy khuất, trong nháy mắt một chút sương mù bịt kín hai mắt của cô.

“Cô dạy dỗ con? Cô không biết xấu hổ nói là cô đang dạy dỗ con? Nhạc Nhạc làm gì sai hay sao? Tại sao cô lại đánh con?”

Bé làm sai gì hay sao? Bé là tiểu phản đồ, bé vì sao lại thích anh như vậy! Hạ Vũ Tình trong lòng gào thét, nhưng những lời này cô chỉ có thể để ở trong lòng.

“Tôi nói cho cô biết từ nay về sau đừng bao giờ chạm vào con gái của tôi. Nếu tôi lại phát hiện cô đánh con, tôi sẽ không cho cô thấy được con nữa đâu!” Hắn tàn nhẫn nói, hắn thật sự rất tức giận rồi.

“Thang Duy Thạc, anh bây giờ muốn làm một người ba tốt sao? Anh cảm thấy xứng sao? Nói cho anh biết, Nhạc Nhạc căn bản không phải là con của anh, hoàn toàn không phải!” Vũ Tình tức giận đến độ lệ rơi đầy mặt, cô mãi mãi không bao giờ quên năm đó chuyện chính hắn là người bắt buộc cô phải bỏ đi đứa con này!

72. Q.1 - Chương 72: Hắn Là Ba Ta

Edit: Nhuquynh

Beta: Hường

Lời nói của cô làm cho hắn càng thêm tức giận đem hai tay của cô để ở sau lưng một tay giữ cằm của cô “Chết tiệt, cô thu hồi lại lời nói vừa rồi ngay!”

Bên trong đôi mắt ưng của hắn nồng đậm sát khí, khiến Vũ Tình kinh hãi run sợ. Nhưng cô đã không còn là người phụ nữ yếu đuối năm đó.

Năm năm thời gian đã làm thay đổi biết bao nhiêu chuyện, thay đổi tình cảm của một người đối với một người, đương nhiên cũng sẽ làm ột người phụ nữ yếu đuối trở nên kiên cường!

“Thang Duy Thạc, tôi nói cho anh biết, bé không phải là con gái của anh, cho dù là mười lần hay hai mươi lần tôi đều sẽ nói như vậy, bé không phải là con gái của anh!” Cô không hề sợ hãi nhìn lại hắn, trên mặt tràn đầy ý hận. Bây giờ muốn con của cô, còn lúc trước hắn muốn cái gì?

“Chết tiệt, Hạ Vũ Tình, cô hận tôi, muốn trả thù tôi thì cứ việc. Nhưng xin cô không cần tổn thương con gái, đừng nói bé không phải là con tôi!” Hắn buồn bực hét to một tiếng, sau đó đem cô gắt gao đặt ở trên giường!

Ý đồ của hắn đã tương đối rõ ràng, Vũ Tình hiểu ra là có giấy dựa cũng vô dụng, tùy ý hắn càn quấy trên người mình. Đã có vài lần kinh nghiệm làm cho hiểu được, càng giấy dựa hắn càng thêm thích thú!

Mà phương pháp hữu hiệu nhất để cự tuyệt hắn chính là không nhúc nhích!

Hắn ở trên người nàng sờ soạng cả nửa ngày, buồn bực dừng lại động tác nhìn cô: “Phản ứng cho tôi, đừng giả giống như con cá chết, em nghĩ rằng em như vậy thì tôi sẽ buông tha cho em sao? Hạ Vũ Tình, tính toán của em đã bị nhầm rồi!”

“Thang Duy Thạc, anh có thể khống chế được thân thể của tôi, nhưng anh không cách nào khống chế được tình cảm và trái tim tôi?” Cô nhìn hắn khiêu khích, khoe miệng thoáng giơ lên! Cô chính là muốn làm cho hắn tức giận. Dựa vào cái gì mà mỗi lần hắn đều sử dụng thủ đoạn hoặc là cương quyết mà bắt cô đi vào khuôn khổ sao?

Nhìn bộ dáng không khuất phục của cô, ánh mắt không ngại khiêu khích kia, Thang Duy Thạc bỗng có xúc động muốn cười, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa hai gò má tuyết trắng của cô!

“Vũ Tình, tại sao bộ dạng của em chung quy lại giống như cọp mẹ, đối với tôi là tràn ngập địch ý vậy?”

“Anh thử nói xem là vì sao? Thang Duy Thạc năm đó anh vô cùng nhẫn tâm bắt tôi phải bỏ đi đứa con, loại thống hận này cả đời tôi không thể quên, cả đời cũng không thể nào tha thứ cho anh!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói!

Nhìn vẻ mặt thù hận của cô, khiến hắn không thể nào không nhớ tới năm đó ở bệnh viện. Hắn thở dài, trở mình khỏi thân thể của cô: “Không thể phủ nhận, thời điểm anh nhìn thấy Nhạc Nhạc, anh cũng hiểu được quyết định năm đó của anh là sai lầm. Bé đúng thật là rất đáng yêu, anh rất thích bé! Hoàn hảo, tất cả đều có thể bù đắp!”

Vũ Tình không đáp lại lời nói của hắn, gắt gao nhắm chặt hai mắt. Mà vì mắt nhắm lại nên không thể đoán được cô đang nghĩ cái gì!

Ngay lúc này, Thang Duy Thạc lại nhẹ nhàng đặt trên môi cô một nụ hôn. Chỉ là một nụ hôn nhẹ, sau đó lập tức rời đi “Cảm ơn em, cảm ơn em đã hết mình bảo vệ một bảo bối đáng yêu như vậy!”

Vũ Tình vẫn không mở mắt, nhưng đôi môi sau khi bị hắn hôn, bắt đầu từ từ run run.

Điện thoại đặt ở đầu giường vang lên, Thang Duy Thạc vươn cánh tay cầm lấy điện thoại.

“Alo.....” Không biết đối phương đang nói cái gì chỉ thấy ánh mắt Thang Duy Thạc càng lúc càng khó coi!

Nghe xong điện thoại, Thang Duy Thạc mím môi từ trên giường đứng lên, đi đến nhặt lên áo khoác, không nói lời nào, đi ra khỏi phòng!

Vũ Tình lúc này mới mở mắt ra, trong mắt cô có bao nhiêu là bi thương và tự trách. Hai tay ôm chặt thân mình, đem cằm dựa trên đầu gối nước mắt bắt đầu chảy xuống! Đáng vẻ đáng thương khiến người ta say lòng.....(= =#)

Sau khi nhận được điện thoại Thang Duy Thạc liền biến mất, đến giờ vẫn không thấy trở về. Vũ Tình cũng chẳng thể vui vẻ, trong lòng luôn lo lắng không cách nào bình tĩnh được.

Xem ra hắn lại nhiều loạn lòng cô một lần nữa, cơ hồ muốn bình tĩnh trở lại là rất khó!

Mà chịu đựng loại người phức tạp như vậy không chỉ có mình cô, mà còn có con cô.

“Mẹ, papa đi đâu nhiều ngày như vậy? Con rất nhớ papa, rất nhớ!” Đang ăn cơm tối, Nhạc Nhạc mở to hai mắt nhìn mẹ hỏi.

“Mẹ cũng không biết, cục cưng ăn cơm nhanh chút!” Vũ Tình đưa cái thìa nhỏ đến miệng con gái, Nhạc Nhạc liền há miệng ăn vào.

‘Cách.....’ một tiếng, cửa lớn bị mở ra! Lập tức nghe được tiếng bước chân hỗn độn, còn có tiếng bước chân vững vàng.

Nhạc Nhạc vừa nghe có người tiến vào, lập tức biết là papa đã trở lại.

Vội vàng nhảy xuống ghế dựa nhanh ra khỏi phòng bếp hướng phòng khách mà chạy đến, còn chưa nhìn thấy người đã bắt đầu hô lớn: “Papa...papa....A.....” Nhạc Nhạc đang chạy bỗng bị một sức mạnh đẩy ngã xuống.

“Mày không được gọi bậy bạ, đó là papa của tao, không phải của mày!” Một giọng trẻ con non nớt vang lên, giọng nói tràn đầy vẻ bá đạo!

“Oa.....” Nhạc Nhạc bởi vì cái mông nhỏ bị đau mà lớn tiếng khóc lên.

Nghe được tiếng con gái khóc, Vũ Tình lập tức từ trong bếp đi ra, nhìn thấy bé trai trước mắt mà giật mình!

Thang Duy Thạc theo sát sau cũng chạy tới, nhìn thấy bảo bối đang ngồi khóc dưới đất, tức giận liếc con mình một cái: “Tiểu Bác, em là em gái của con, không được ăn hiếp em!”

Sau khi dạy bảo con, hấn đau lòng ôm lấy con gái: “Nhạc Nhạc ngoan, đừng khóc!” Trên mặt Nhạc Nhạc tràn đầy nước mắt, lớn tiếng gọi: “Papa, papa, papa.....” Một tiếng lại một tiếng lớn hơn, giống như nói cho người khác biết, đây là papa của bé.

“Nhạc Nhạc ngoan. Không cần kêu to như vậy, sẽ làm đau cổ họng!” Thang Duy Thạc đau lòng vỗ con gái, nhẹ nhàng dỗ dành.

Mà Tiểu bác đứng trên mặt đất thấy papa đang ôm một đứa bé khác, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập tức giận: “Papa, con mới là con của papa! Papa chỉ là ba của con, nó không phải là con của ba!”

Vũ Tình đứng một bên, nghe thấy bé nói vậy, môi khê run run đứng lên!

73. Q.1 - Chương 73: Va Chạm Kịch Liệt

Edit nhuquynh91

“Không phải, đây là papa của tao....” Nhạc Nhạc kêu lên càng lúc càng chói tai, bàn tay nhỏ bé ra sức ôm lấy cổ của papa!

“Không phải, mẹ tao chỉ sinh ra một mình tao, mày không phải là con của mẹ tao!” Tiểu Bác cũng ôm lấy cổ papa, khuôn mặt nhỏ nhắn gờ lên. “Papa, ôm con, ôm con!”

“Tiểu Bác, đừng làm ồn, con là con trai mà!” Thang Duy Thạc nói một câu như vậy, sau đó vươn cánh tay xoa đầu con mình.

Trong quan niệm của Thang Duy Thạc, chỉ có con gái là cần đặc biệt quan tâm, mà Tiểu Bác vốn là một đứa con trai, ôm cái gì mà ôm!

Hắn đã hoàn toàn quên rằng Tiểu Bác cũng chỉ là một đứa bé năm tuổi!

Năm tuổi, thật ra nếu tính theo ngày tháng năm sinh thì cũng chỉ có bốn tuổi! Bảo bối bốn tuổi cho dù là đã độc lập, nhưng dù sao vẫn chỉ là một đứa trẻ!

“Không cần, con muốn papa ôm, con muốn papa ôm!” Tiểu Bác đưa ra bàn tay nhỏ, khát vọng muốn được papa ôm lấy.

Chỉ thấy trên cái trán cao vì buồn bực mà nhăn lại, cái mũi nhỏ nhắn cũng chun lại. Ánh mắt đen láy gắt gao nhìn chằm chằm papa, cái miệng nhỏ cong lên.

Nhạc Nhạc nhanh tay bắt lấy papa, nước mắt càng lúc càng nhiều!

Nhìn thấy con gái khóc như vậy, Thang Duy Thạc cũng không muốn buông con gái ra. Nhìn con mình trên mặt đất, mở miệng vỗ về: “Tiểu Bác, con là một người con trai ngoan, lát nữa papa sẽ ôm con!”

Khao khát mãnh liệt bị papa cự tuyệt, miệng Tiểu Bác bắt đầu run run, cánh tay buông xuống một cách thất vọng, xoay người chạy tới sofa.

Mà trong quá trình chạy, vô tình đụng trúng Vũ Tình.

Vũ tình mím môi, càng lúc càng run, vài lần vươn tay muốn đi an ủi đứa bé kia nhưng rồi lại thôi.....

Tiểu Bác ngồi trên sofa, khuôn mặt nhỏ nhắn đặt ở tay vịn sofa “Ồ...” cũng lớn tiếng khóc, bả vai run run một cách kịch liệt.

Lựa chọn của papa vừa rồi làm nó tổn thương không nhỏ: “Papa vốn chỉ là papa của Tiểu Bác, vì sao lại có thêm một đứa nữa gọi papa? Ồ.....Papa không thích Tiểu Bác, papa không thương Tiểu Bác!”

Được ôm hay không không quan trọng nhưng cảm giác bị vứt bỏ này làm cho trong lòng Tiểu Bác không thể chấp nhận được!

Vũ Tình hiểu được cảm giác khó chịu trong lòng này nên từ từ đến gần Tiểu Bác, chuẩn bị thật lâu, hít vào một hơi thật sâu sau đó vươn tay đem nó ôm vào lòng: “Tiểu Bác ngoan đừng khóc! Đó là papa của con đương nhiên là sẽ yêu con!”

Tay vừa đụng tới thân thể nhỏ nhắn kia, chủ nhân của nó liền khuôn mặt lên, lớn tiếng la lên: “Bà tránh ra, đừng chạm vào tôi!Ồ.....các người là ai, vì sao các người lại đi cướp papa của tôi!Ồ....bà là người phụ nữ hư, bà là người chuyên đi đoạt papa của người khác, là người phụ nữ hư!” Trong lúc khóc kêu, bàn tay nhỏ còn dùng lực đánh vào thân thể trước mắt.

Đôi mày Vũ Tình nhăn lại nhìn khuôn mặt nhỏ trước mắt, cô lẽ trong lời nói của Tiểu Bác đã khiến cô cảm thấy khó xử, hai mắt đã nhòa lệ, thân thể kịch liệt run rẩy, vài lần muốn mở miệng nói chuyện, nhưng đều nghẹn ngào nói không nên lời!

Tiểu Bác ra sức dùng lực toàn thân thúc vào người cô: “ Người xấu, người xấu...Bà tránh ra, tránh ra!”

“Tiểu Bác không thể không lễ phép đối với dì như vậy!” Thang Duy Thạc ôm con gái đi tới khiển trách con không lễ phép.

Mà Nhạc Nhạc đang được ôm trên cao kia trừng đôi mắt to nhìn đứa bé trên mặt đất: “Mày không được ăn hiếp mẹ tao, mày không được ăn hiếp mẹ tao!”

Nhạc Nhạc bắt đầu giãy giụa, bàn tay nhỏ bé dùng sức vỗ cánh tay papa: “Con muốn xuống, papa con muốn xuống!”

Nhạc Nhạc ra sức giãy giụa thân thể làm cho Thang Duy Thạc không thể không đem nó đặt xuống đất.

Hai chân vừa chạm đất, Nhạc Nhạc lập tức chạy đến bên cạnh mẹ, sau đó ra sức đẩy cánh tay Tiểu Bác: “Mày không được ăn hiếp mẹ tao!”

Tiểu Bác không chịu thua cũng hướng Vũ Tình mà đẩy, mà Vũ Tình cũng không có phản ứng gì, để mặc cho nó đẩy.

“Mày là đứa bé hư, đứa bé hư!” Nhạc Nhạc tức giận mở miệng,nắm cổ tay Tiểu Bác mà cắn một cái.Hơn nữa là cắn một cái thật sâu, cắn bằng cả sức lực của mình.

“Oa.....oa.....” Tiểu Bác vì bị đau mà khóc lớn lên, ngay cả trong tiếng khóc cũng có thể thấy được Tiểu Bác đang đau như thế nào!

“Nhạc Nhạc nhả ra, đừng cắn Tiểu Bác!” Vũ Tình lúc này mới hoàn hồn lại nhanh chóng kéo con gái ra.

Ngay cả người luôn bình tĩnh như Thang Duy Thạc cũng bị choáng váng, trời ạ, con gái cũng quá lợi hại! Hẳn hoàn toàn bị hành động của con gái làm giật mình, hoàn toàn quên đứa con đang bị đau của mình.

“Oa.....Papa.....Papa.....” Tiểu Bác đã khóc không thành tiếng.

Tiếng kêu vô cùng thê thảm kia làm cho Thang Duy Thạc khôi phục lại tinh thần: “Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc ngoan mau buông anh trai ra, nhanh lên nào!”

“Nhạc Nhạc, không được cắn nữa!Mau buông Tiểu Bác ra, nhanh lên!” Vũ Tình ôm lấy thân thể con gái, đau lòng nhìn Tiểu Bác đang khóc nức nở.

Vì bọn chúng đều còn nhỏ nên Vũ Tình cũng không dám dùng sức kéo con gái, sợ bị thương đến nó.

Nhưng giờ phút này Nhạc Nhạc giống như không còn nghe khuyên can, càng thêm dùng sức mà cắn.

Thật sự là rất đau, Tiểu Bác dùng tay kia đẩy đầu nhạc Nhạc ra, bàn tay nhỏ bé đánh vào trán Nhạc Nhạc một cái.

Nhạc Nhạc bị đau lớn tiếng khóc lên, lúc này, mới buông cánh tay Tiểu Bác ra: “Oa.....”

Trên cổ tay Tiểu Bác xuất hiện một vết cắn hình “đồng hồ”- tròn tròn mang theo vẻ rướm máu, những dấu răng nhỏ xíu có thể thấy được một cách rõ ràng.

Trán Nhạc Nhạc bị đánh một cái cũng bắt đầu đỏ lên....

Nhìn hai đứa con như vậy, hai người làm cha mẹ tự trách bản thân, nói không nên lời.

74. Q.1 - Chương 75: Bị Bắt Buộc

75. Q.1 - Chương 76: Cự Tuyệt Yêu Cầu

76. Q.1 - Chương 77: Tiến Vào Công Ty Người Mẫu

edit nhuquynh91

Vũ Tình may mắn được vào làm việc ở công ty người mẫu “Hoa Kỳ”, trở thành chuyên viên làm đẹp.

Lúc cô bắt đầu công việc làm móng này, thời gian rảnh rỗi cô thường suy nghĩ xem sẽ trang trí móng tay như thế nào là đẹp, là hấp dẫn để có thể dẫn dắt được trào lưu. Cô thường xem các tạp chí cũng như các tin tức mới nhất trên internet để tìm hiểu xu hướng. Cũng nhờ vậy mà cô biết được công ty người mẫu này tuyển thợ làm móng, cô lập tức nộp sơ yếu lý lịch cùng một ít mẫu móng. Ha ha, trải qua biết bao cô gắng, cuối cùng cô cũng có được cơ hội này!

Hoa Kỳ là một công ty người mẫu tương đối có danh tiếng, toàn bộ công ty có khoảng mấy trăm người mẫu, đó là chưa tính các người mẫu ở các công ty liên minh khác.

Mỗi lần các nhãn hiệu nổi tiếng ở nước ngoài đến ra mắt đều sử dụng người mẫu của Hoa Kỳ! Hơn nữa, Hoa Kỳ ở nước ngoài đều có các công ty con, các người mẫu cơ hồ đều là người bay trên không trung (ta thấy nó hơi ngộ ngộ ^^) , hôm nay ở Đài Bắc, ngày mai có lẽ đã có mặt ở một nơi khác.

“Hạ tiểu thư, tốc độ làm việc của chúng tôi ở đây tương đối nhanh, hơn nữa không có quy luật cố định, hy vọng cô có thể sắp đặt việc gia đình thật tốt!” Đổ quản lý đưa Vũ Tình đến nơi làm việc, vừa đi vừa nói chuyện!

“Đổ quản lý, chị gọi em Tiểu Hạ là được rồi! Chị yên tâm, em nhất định sẽ sắp đặt thật tốt!” Vũ Tình trả lời một cách chắc chắn, dù cho có bao nhiêu khó khăn cô cũng đã đều vượt qua rồi.

Nhạc Nhạc rất ngoan, ngay từ lúc còn nhỏ, cô đã tìm một bảo mẫu tới chăm sóc cho Nhạc Nhạc! Dù sao nếu cô muốn gia nhập xã hội, cô cũng phải có được sự nghiệp của chính mình. Con người phải không ngừng tiến về phía trước thì mới không bị xã hội đào thải.

“Ừ! Em cũng phải chuẩn bị tâm lý, công ty nhận được hợp đồng ở nơi nào, em cũng phải theo người mẫu đến đó!” Không biết là cố ý hay vô tình, ánh mắt của Đổ quản lý luôn dừng trên mặt Vũ Tình, giống như đang nghiên cứu cái gì đó!

“Dạ vâng, em biết rồi!”

“Còn phải trau dồi học vấn, để có thể nắm bắt được xu hướng hiện hành, và có thể kết hợp cùng với trang phục hoặc là sử dụng các sản phẩm đi kèm!” Bọn họ chính là người dẫn dắt và tạo trào lưu mới!

“Dạ vâng!” Vũ Tình tò mò nhìn đồ trang điểm trên chỗ hóa trang, nào là chai chai lọ lọ với nhiều sắc thái đa dạng thu hút ánh mắt của cô.

Ban đầu cô rất thích học trang điểm, nhưng học trang điểm thì phải cần thời gian rất dài. Mà tại thời điểm đó, Nhạc Nhạc còn đang rất nhỏ, cô không có thời gian để đi học “đại công trình” này.

Hơn nữa nếu làm chuyên viên trang điểm thì công việc bắt buộc phải đến các hôn lễ hoặc các nơi khác, như vậy thời gian rất chặt chẽ, cô căn bản sẽ không có thời gian chăm sóc con gái.

Mà chuyên viên làm móng, thời gian tương đối thoải mái hơn, dù sao làm móng tay không ai sẽ làm vào sáng sớm hoặc buổi tối? Cho dù có đi nữa cũng sẽ rất ít!

“Được rồi, tất cả các quy định khác của công ty lát nữa sẽ có người nói cho em biết! Em bây giờ đến đây, làm quen với không gian làm việc một chút! Lát nữa sẽ có nhân viên đem tới trang phục trình diễn tối nay cho em, em phải xem qua để có thể biết được phải làm móng tay như thế nào mà phối hợp được với trang phục!”

Vũ Tình vô cùng kinh ngạc và hưng phấn, thật không ngờ nhanh như vậy mà cô đã bắt đầu công việc: “Ngay lập tức sao...”

“Đúng vậy!” Đỗ quản lý gật đầu, nhìn thấy biểu tình của Vũ Tình thì khẽ nhướn mày: “Như thế nào? Em có khó khăn gì sao?”

“Dạ không, không có gì!” Cô lập tức thu hồi biểu tình khó xử, vội vàng nở nụ cười lắc đầu.

Đỗ quản lý nhìn cô một cái, nở nụ cười, gật gật đầu rồi mới rời khỏi nơi làm việc.

Vũ Tình lúc này cảm thấy đây là một nơi làm việc thật hoành tráng và xa hoa, lộ ra một nụ cười hưng phấn, hơn nữa còn giống như con gái, phát ra tiếng cười khanh khách!

Cô đã thành công một nửa, nửa còn lại còn phải nhờ vào cố gắng của bản thân!

Khi cô còn học trung học, nguyện vọng của cô chỉ là được vào học trường T, sau đó tìm một công việc có lương cao, cải thiện cuộc sống trong nhà.

Nhưng sau lại....

Quên đi, chuyện quá khứ sẽ không nhớ tới nữa! Cô có thể dời con đường và đi đến thành công. Đi một bước tính một bước, chỉ cần cố gắng thì nhất định sẽ thành công! Cô vẫn có một niềm tin vững chắc như vậy!

“Hắc, cô là chuyên viên làm móng mới tới hôm nay sao?” Một giọng nam thật dịu vang lên trong phòng làm việc.

Thấy có người tới, Vũ Tình lập tức thu hồi lại biểu tình ngu ngốc của mình. Quay đầu nhìn đồng nghiệp, người đang nói chuyện với cô, cô lập tức rất kinh ngạc. Đây là đàn ông hay là phụ nữ vậy?

Chỉ thấy một người cao khoảng 1m75, một thân quần áo màu da bó sát, mười phần giống như trang phục của phụ nữ.

Gương mặt nam tính lại trang điểm một lớp phấn cẩn thận, hai mắt so với phụ nữ còn đẹp hơn!

“Người nhà quê kia, có chuyện gì kỳ lạ sao?” Người nam không ra nam nữ không ra nữ kia đang trừng mắt nhìn Vũ Tình, sau đó cố ý lấy áo khoác treo lên giá móc. “Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không có cố ý!” Vũ Tình liên tục xoa người xin lỗi, sợ làm tổn thương đến tự tôn của người kia.

Đây là lần đầu tiên cô đi làm nha, nhất định phải tạo quan hệ tốt với đồng nghiệp mới được.

Sợ người kia không thấy, Vũ Tình cẩn thận đi tới trước mặt xoa người xin lỗi: “Thật xin lỗi, tôi là người mới tới, mong được chiếu cố nhiều!”

Khom người chào, một cúi đầu, hai cúi đầu....

“Được rồi! Cô cho rằng tôi đã chết rồi hay sao, thật đáng ghét!” Người kia giống như bị tâm thần hét to lên, thân thể tức giận liên tục vận vẹo.

Mặt Vũ Tình càng lúc càng đỏ, trời ạ, cô làm sao mà vừa mới vào làm việc đã làm sai liên tục như thế này! Lần này cô ngẩng đầu, cười xin lỗi: “Thật xin lỗi mà, xin lỗi!”

“Được rồi!” Người kia hướng lên trời thở dài, dáng vẻ giống như thật bất đắc dĩ. Sau đó mới cúi đầu nhìn Vũ Tình: “Người nhà quê, cô tên gì?”

“Hạ Vũ Tình, anh kêu tôi là Tiểu hạ là được rồi!” Cô lập tức nở nụ cười nói.

“Ha ha, Tiểu Hạ? Ha ha.....” người kia che miệng cười khẽ, giống như nghe được một câu chuyện cười. “Tôi thật sự không nói sai mà, cô thật đúng là đồ nhà quê!”

“A.....” Vũ Tình khó hiểu nhìn hắn, tên của cô rất quê sao? Chính cô cảm thấy nghe rất được mà!

“Không biết sao? Nhìn cô vẻ mặt rất ngu ngốc! Quên đi, nói cho cô biết, ở đây mọi người đều dùng tên tiếng Anh!” Hắn liếc cô một cái xem thường, phe phẩy cánh tay nói.

Vũ Tình lúc này mới ngộ ra, nghe theo hắn ta nói: “Được rồi, tôi về nhà sẽ suy nghĩ một cái tên tiếng Anh!”

Người kia lại nhìn cô một cái xem thường, sau đó lười biếng nói: “Không phải cô họ Hạ sao? Tôi nghĩ tên tiếng Anh của cô là Summer là được rồi!”

“Summer?” Vũ Tình nghĩ nghĩ, cũng không sai nha. “Được rồi, gọi bằng tên này đi, cảm ơn anh!”

“Không cần cảm ơn, tên tôi là Athena, cô có thể gọi tôi như vậy!” Hắn thật kiêu ngạo nói ra tên mình, giọng nói cũng nói ra được điều đó.

Vũ Tình đè nén xuống xẩm giác muốn cười, chủ động vươn tay nói: “Xin chào Athena, rất vui được biết anh!”

Athena chớp chớp đôi mi thanh tú, không tình nguyện bắt tay cô: “Oa, tay cô thật thô ráp nha, một chút cũng không giống người phụ nữ dịu dàng nha! Trời ơi, còn không mau buông tay tôi!”

Vũ Tình nhìn tay mình, đúng vậy, tay cô không mềm mại, hơn nữa còn có các vết chai sạn: “Ha ha, đúng vậy, tay của tôi thật không mềm mại như tay của Athena. Tôi là con gái cả trong nhà, từ nhỏ đã phải làm việc nhà!”

“Ồ...thì ra là vậy! Ôi, xem ra mạng của cô không được tốt lắm nha!” Trong mắt hắn xuất hiện một tia thương hại!

Vũ Tình không nói gì, chỉ mỉm cười.

Haizzz..... Vận mệnh của Vũ Tình không chỉ có thể dùng từ “không tốt” để hình dung!

Thông qua cuộc nói chuyện phiếm nhọ nhở, Vũ Tình cuối cùng cũng biết Athena là chuyên viên trang điểm cao cấp nhất của Hoa Kỳ.

Mà cô lại là trợ lý làm móng tay của Athena.

“Summer, da của cô cũng không tệ lắm nha, trắng mịn, mà do cô trang điểm, thật là không có trình độ gì cả!...” Chuyên viên chuyên nghiệp có ánh mắt thật soi mói, hắn theo đó bắt đầu phê bình phần nền, tiếp theo là màu mắt... “Lại nói đến phần mắt của cô, thật là giống như ‘hồ xí’, đúng là khó coi chết đi được!”

‘Hồ xí’? Nụ cười của Vũ Tình cuối cùng cũng không nhịn được: “Athena, miệng của anh có chút nhân đức được không? Anh lại dùng ‘hồ xí’ để hình dung mắt tôi, anh không phải là ghen tị với dáng vẻ của tôi đẹp hơn anh đấy chứ?”

Ha ha, xem ra tính tình nóng nảy của Vũ Tình rốt cuộc cũng che giấu không được rồi!

77. Q.1 - Chương 79

78. Q.1 - Chương 80: Bên Trong Xe Nói Chuyện Với Nhau

79. Q.1 - Chương 81: Tôi Là Chị Của Vũ Hân

Edit: nhuquynh91

Điện thoại bên tai chợt dừng bị hấn đoạt lấy sau đó bấm nút tắt: “Em thế nhưng lại đi báo cảnh sát, em ghét anh đến như vậy sao?”

“Không, không có, tôi không chỉ chán ghét anh, mà tôi cũng hận anh nữa!” Vũ Tình lớn tiếng rống lại hấn.

Giờ phút này cô chỉ muốn đuổi hấn đi, đuổi hấn ra khỏi cuộc sống của mình!

Nghe cô nói vậy, bản tính thích chinh phục trong hấn nổi dậy, cô càng muốn chạy trốn khỏi hấn thì hấn càng không buông tay “Em nói đi, em muốn cái gì? Nếu em không muốn làm tình nhân của anh thì làm vợ anh đi. Chúng ta sẽ cho Nhạc Nhạc một gia đình hoàn chỉnh, sau đó em cũng có thể chăm sóc Tiểu Bác!”

Vợ? Vũ Tình không tin những gì mình mới nghe được!

Thang Duy Thạc xoay người lại, sau đó vô cùng nghiêm túc nhìn cô, ánh mắt hấn tràn ngập khát vọng, mà là loại khát vọng xuất phát từ tình cảm “Anh cưới em, làm mẹ của con anh đi. Như vậy có thể không, có thể trở về bên cạnh anh được không?”

Có lẽ chính bản thân hấn cũng không chú ý tới, khi hấn nói những lời này không một chút nào là không tình nguyện, ngược lại còn rất là chờ mong!

Yêu cầu của hấn đánh thật sâu vào tim cô, khiến đầu óc cô hoàn toàn mê muội.

Dù sao đi nữa hấn cũng là người đàn ông duy nhất của cô, cũng là ba của con cô!

Nếu nói cô khi nghe hấn nói vậy mà không có một chút phản ứng thì tuyệt đối là gạt người!

Nhưng làm cho cô đau lòng nhất là, hấn đồng thời cũng là em rể của cô! Vũ Tình quay mặt qua chỗ khác, cố gắng duy trì bình tĩnh quăng ra một câu “Không, tôi không thể chấp nhận!”

Sự từ chối của cô giống như là một chậu nước lạnh làm nguội hết tất cả nhiệt tình của hấn “Vì sao? Tình nhân thì em không muốn, bây giờ ngay cả là vợ của anh em cũng không thích là sao?”

Vũ Tình khẽ nhướn đôi mi thanh tú, sau đó lộ ra một nụ cười “Anh đừng có mà tự cao, có thể đối với nhiều cô gái thì vị trí là vợ anh rất tuyệt, nhưng đối với tôi lại không hề hứng thú!”

Sự khinh thường của cô, lạnh lùng của cô, đẩy mất đèn cầy cuối cùng cũng bức hấn tức giận đến cực điểm “Được, được, nếu đã như vậy, vậy thì cô chờ sẽ chia tay với Nhạc Nhạc đi! Nói cho cô biết, tôi đối với cô một chút hứng thú cũng không có, lúc trước dung túng cùng bá đạo với cô đều là lừa gạt, mục đích của tôi đơn giản là muốn lấy con gái về tay mình! Phụ nữ trẻ đẹp, đáng người chuẩn tôi không thiếu, cô nên nhìn lại mình cao bao nhiêu đi!”

“Thang Duy Thạc, hy vọng từ nay về sau anh đừng đến quấy rối tôi nữa! Nếu đúng là anh thương Nhạc Nhạc, vậy thì đừng làm tổn thương nó!” một nửa là mừng, một nửa là lo lắng.

“Ha ha, tôi không quan nhiều được như vậy. Dù sao nó cũng là con của tôi, tôi nhất định sẽ đưa nó về bên cạnh tôi! Nếu cô không muốn cùng con gái tách ra thì hãy cùng con gái trở về!” Hấn hừ lạnh nói

“Anh mở cửa xe ra đi, có thể cho tôi xuống xe được không?” Nói chung quy, cô cũng chỉ có thể trả lời như vậy thôi!

Thang Duy Thạc bấm mạnh xuống ghế xe, hận không thể đem lưỡi của chính mình cắn đứt. Đáng chết, vừa rồi tại sao hấn lại nói như vậy làm gì? Hấn bây giờ vẫn khát vọng cô, mà không chỉ là bây giờ, mà là mấy ngày nay hấn vẫn vô cùng khát vọng cô.

Vũ Tình dùng sức đá cửa xe, mặc kệ xe hán có giá trị đến ngàn USD đi chẳng nữa “Cho tôi xuống xe, để cho tôi xuống xe!”

Thang Duy Thạc không để ý tới cô nhưng cũng không mở cửa xe.

Hắn không muốn cho cô đi, mấy ngàn mấy vạn lần đều không muốn! Nhưng là mới vừa rồi hắn đã kêu cô ra đi!

“Anh cho tôi xuống xe nhan lên!” Cô buồn bực hét to. Đứa con, hắn thế nhưng lại nghĩ đến chuyện đoạt lấy con của cô!

Hừ, đó là bảo bối của cô, ai cũng đừng nghĩ đến chuyện tách hai mẹ con cô ra!

“Lời của tôi nói cô thực không cần suy nghĩ sao? Cho con một gia đình hoàn chỉnh, chẳng lẽ không được?” Hắn lại một lần nữa hỏi cô.

“Không cần suy nghĩ, tôi không cần!” Cô dùng sức lắc đầu, bỏ qua sự rung động trong lòng. Cô luôn nhắc nhở chính mình, hắn là em rể của cô, là em rể của cô!

“Chết tiệt, tôi cho cô suy nghĩ ba ngày, sau đó trả lời tôi!” Hắn bắt buộc cô, khiến cô suy nghĩ.

“Không cần, ba phút tôi cũng không cần!”

“Vì sao? Chẳng lẽ đây không phải là lựa chọn tốt nhất sao? Tôi thực sự không hiểu trong não của cô đang suy nghĩ cái gì! Cô vì tư lợi cá nhân, vì vui buồn của bản thân mà không suy nghĩ đến con gái, không vì đứa con mà cân nhắc sao?” Hắn tức giận cầm lấy bả vai cô, ra sức mà lắc, hy vọng cô có thể dao động.

“Thang Duy Thạc, anh không có quyền gì nói tôi, không có!” Vũ Tình ôm nỗi hận hét to.

“Năm đó tôi là thằng không ra gì bắt cô phải bỏ đi đứa con, nhưng bây giờ không phải con vẫn còn đó sao? Cô không kết hôn, mà bây giờ tôi cũng độc thân, chúng ta trở thành một gia đình chẳng lẽ lại không được sao?”

“Không cần! Tôi không muốn cưới một người đàn ông đã ly hôn! Một người đàn ông second-hand thì tôi không cần, không cần!” Cô cố ý chọc giận hắn, nhấn mạnh cụm từ “Người đàn ông second-hand”.

Second-hand? Từ này làm cho Thang Duy Thạc nhú mày “Cô thật sự ghét bỏ tôi đến vậy?”

“Đúng vậy, bản thân tôi chưa bao giờ dùng qua hàng second-hand cả. Khi tôi chọn đồ, tôi tình nguyện chọn hàng tạm được nhưng còn mới, chứ không chọn hàng hiệu mà là hàng second-hand!” Cô quay mặt đi không nhìn hắn.

Lần đầu tiên bị người khác nói mình không đáng một đồng như vậy, Thang Duy Thạc tức giận đến thiếu chút nữa hộc máu! Hắn nghiêm mặt, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi “Cô chưa bao giờ dùng hàng second-hand?”

“Đúng vậy, chưa bao giờ dùng!”

“Tôi là hàng second-hand?” Hắn xác định lại một lần nữa, cũng là cấp cho cô một cơ hội khác!

“Đúng vậy, một người đàn ông đã kết hôn một lần thì đương nhiên là hàng xài rồi! A..mà không đúng, không đúng. Anh là một người siêu cấp lạm tình, không thể nói rõ đã được xài bao nhiêu lần rồi nha! Như vậy, tôi lại càng không cần!” Vũ Tình bừa bãi nói xong, cảm thấy càng nói càng hả giận.

Mất Thang Duy Thạc đỏ bừng ra sức dùng tay đem cô áp xuống ghế xe.

“Ừm.....” Vũ Tình hoảng sợ nhìn khuôn mặt trước mắt, trời ạ, miệng của cô thế nhưng bị hắn che lại!

“Ừm.....” Cô dùng sức lắc đầu giãy giụa, không cần, cô không muốn cắn dây dưa như vậy mãi!

Bàn tay của Thang Duy Thạc trượt lên trượt xuống trên người cô, nhanh nhẹn xé rách quần áo của cô.

Đến khi cả hai người đều không hít thở được nữa, hắn mới hỗn hển buông cô ra..

“Thang Duy Thạc, anh không thể đối xử với tôi như vậy, anh không thể!” Đến khi có thể phát ra âm thanh, Vũ Tình lập tức hét to ngăn cản.

Bị sự tức giận cuốn đi lý trí, hần giống như một con sư tử bị chọc giận muốn ra sức trả đũa “Ha ha, không gì tôi không thể, không phải cô nói không muốn dùng hàng second-hand sao? Ha ha, hôm nay tôi nhất định sẽ cho cô dùng thử xem sao!”

Nói xong, hần dùng tay tách chân cô ra chuẩn bị đi vào.

“Thang Duy Thạc, anh có biết tôi là ai không?” Vũ Tình đau khổ hét to một tiếng, dùng sức đẩy thân thể hần.

Thang Duy Thạc cong lên khoe môi, hừ nhẹ một tiếng “Hạ Vũ Tình a, anh làm sao lại không biết em là ai! Em năm mươi tám tuổi đã là tình nhân của anh, và còn là mẹ của con anh nữa!” Hần vừa nói vừa cố định chân cô, lại chuẩn bị đi vào....

“Tôi là chị của Hoàng Vũ Hân, là chị của vợ anh!” Vũ Tình rốt cuộc cũng nhận không được chuyện khó nói này nữa!

Thang Duy Thạc dừng ngay động tác của mình lại, thân thể cứng nhắc ngay trên người cô “Em nói cái gì?”

Vũ Tình rốt cuộc cũng không kiềm chế được nước mắt của mình cứ mặc nó chảy ra, đau đớn nhắm mắt lại “Tôi là chị của Vũ Hân, tôi là chị của Vũ Hân!”

Thang Duy Thạc cũng giống như vừa bị một lực lớn đả kích, ngồi lại ghế của mình “Tại sao lại có thể như vậy, em làm sao có thể là chị của cô ta?”

Vũ Tình kéo lại quần áo của mình, che mặt mà khóc “Anh còn nhớ năm đó, anh gặp tôi trước cửa nhà vợ mình không? Lúc đó, tôi không phải đi gây phiền phức, tôi chỉ về nhà, đó cũng là nhà của tôi...”

Nhớ lại cảnh kia, nước mắt của Vũ Tình lại càng chảy ra nhiều hơn, tâm cũng vô cùng đau đớn. Nhìn người mình yêu ôm em gái mình xuất hiện trước mắt, đó là cỡ nào đả kích cùng tổn thương!

Nếu năm đó không có đứa con trong bụng, cô nhất định đã lựa chọn việc kết thúc cuộc sống của chính mình!

Thang Duy Thạc nhớ tới hình ảnh kia, sau đó hần còn đi tìm cô, cảnh cáo cô không được làm phiền đến người nhà của Vũ Hân, thì ra tất cả đều là hiểu lầm, cô không phải đi gây phiền phức, mà là về nhà mình!

“Em là chị của Hoàng Vũ Hân, vì sao hai người lại khác họ?” Hần cau mày hỏi.

“Vũ Hân theo họ mẹ, còn tôi theo họ cha!” Vũ Tình run run giải thích “Bất kể là họ gì, chúng tôi quả thật là chị em!”

Thang Duy Thạc buồn bực đâm vào tay lái, một cổ buồn bực xoay quanh trong ngực hần “Đáng chết, chị em các người muốn chơi trò gì chứ?”

“Thang Duy Thạc, anh không thể nào theo em gái, lại còn tìm chị được! Tôi không thể ở cùng một chỗ với anh, việc này đối với tôi rất tàn khốc!” Vũ Tình hít hít mũi, cầu xin nói.

80. Q.1 - Chương 82: Hoang Đường Đến Cực Điểm

edit: heoconyeudauht & nhuquynh91

Thang Duy Thạc mím đôi môi mỏng, sắc mặt vô cùng khó coi!

Đáng chết, hần lại muốn lấy cả hai chị em? Việc này thật đúng là vô cùng hoang đường mà.

Vũ Tình thu hồi sự nóng nảy lúc trước, khổ sở cúi đầu khóc.

Ở trước mặt hần, cô luôn không tài nào ngẩng cao đầu đối diện với hần.

“Lúc ấy vì sao em không nói cho anh biết rõ, Vũ Hân chính là em gái của em?” Năm đó ba người bọn họ cùng đối mặt, mà Vũ Hân cũng không nói cho hần biết Vũ Tình chính là chị của cô! “Em mau nói cho anh biết, hai người bọn em rốt cuộc đang làm cái gì?”

“Thang Duy Thạc tôi có thể làm cái gì? Tôi thấy hai người ở cạnh nhau mới biết được người anh muốn lấy chính là em gái mình.”

Vũ Tình lau nước mắt chua xót nói: “Lại nói, nói cho anh thì có tác dụng ư? Anh biết tôi là chị của nó, anh có thể không thích nó sao? Anh có thể bỏ đi suy nghĩ kết hôn với nó sao?”

“Không thể!” Hấn thành khẩn mở miệng nói. Lúc ấy hấn quả thật rất thích Vũ Hân, sự trong sáng và kiên cường của cô hấp dẫn hấn, gọi lên tất cả những tình cảm thương tiếc của hấn.

“Vì vậy, tôi cũng bất lực. Tôi tình nguyện giấu chuyện này trong lòng, cũng không nói! Nếu không phải bây giờ anh vẫn dây dưa với tôi, tôi cũng không thể nào nói ra!” Vũ Tình thì thào tự nói!

Trong đầu Thang Duy Thạc bây giờ cũng hoàn toàn rối loạn, mọi chuyện sao có thể như thế?

Chị gái là tình nhân của hấn, em gái là vợ của hấn, à không, bây giờ là vợ trước. Hai người phụ nữ này đều sinh cho hấn hai đứa con, hơn nữa đều khiến hấn yêu thích mà không thể bỏ được?

“Thang Duy Thạc chúng ta hãy cứ coi như rằng mình chưa gặp mặt nhau, cho rằng tất cả việc này đều chưa xảy ra đi!” Vũ Tình lau khô nước mắt, nhanh chóng khôi phục lại nét bình tĩnh trên mặt mình!

“Nhà em ở đâu? Anh đưa em về!” Hấn bây giờ tâm tình rất tệ, vẫn đưa cô về tốt hơn!

Vũ Tình nghĩ nghĩ, sau đó nói ra địa chỉ!

“Mẹ, vì sao chúng ta không đến chỗ papa?” Ăn xong điểm tâm Nhạc Nhạc có vài phần khổ sở hỏi mẹ!

Vũ Tình không chút nào ảnh hưởng động tác đang ăn, hàm hồ nói: “Papa bận việc phải đi công tác, chờ papa rảnh thì sẽ đến thăm bảo bối!”

“Dạ!” Nhạc Nhạc ngoan ngoãn lên tiếng, đôi mắt to tròn lại tràn ngập thất vọng!

Tiếng điện thoại vang lên, cắt ngang động tác múc cháo của Vũ Tình. “Alo Athena, có chuyện gì sao?”

“Summer hôm nay sao cô không đi làm, người ta rất đói bụng đó!” giọng nam mang theo hờn dỗi vang lên ở đầu dây bên kia!

“Hôm nay tôi nghỉ, không đi làm mà!” Vũ Tình giải thích nói.

“Cái gì? Cô nghỉ? Nhưng người ta hiện bụng rất đói phải làm sao bây giờ?” Athena vô cùng đáng thương nói.

Mỗi sáng Vũ Tình đều mang đồ ăn đến cho hấn, hơn nữa bữa sáng cô làm thường đều là những món ăn ngon lành, hôm nay không được ăn khiến hấn không thể quen được.

“Vậy anh gọi thư ký giúp anh mua bữa sáng đi, nếu không thì hết cách!” Vũ Tình cười nói, thật muốn nhìn thấy biểu tình thương tâm của Athena quá đi!

“Ô ~ vậy người ta chỉ có thể mong cho ngày mai nhanh đến thôi!”

Đáp lại hai tiếng, sau đó ngắt máy! “Ha ha, anh ta không thể thiếu bữa sáng của mình nữa rồi!” Khóe miệng Vũ Tình lộ ra một nụ cười, ha ha, như vậy cô sẽ không cần lo lắng là Athena sẽ đuổi việc mình!

Nhạc Nhạc đặt bàn tay nhỏ bé trên bàn, nhìn thấy mẹ cười, cũng bắt đầu cười khanh khách “Mẹ, mẹ hôm nay mẹ sẽ nghỉ làm à?”

“Đúng vậy, bảo bối!” Vũ Tình ăn xong miếng cháo cuối cùng, dùng sức gạt đầu.

“Nếu vậy thì hôm nay Nhạc Nhạc sẽ không cần đến vườn trẻ phải không? Nhạc Nhạc đã thật lâu không ở cùng với mẹ rồi!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc tràn đầy khát vọng, đôi môi nhỏ nhắn lại chu chu trông thật đáng yêu!

“Không được đâu, bảo bối! Hôm nay mẹ phải tổng vệ sinh, không có thời gian chơi cùng với con đâu!” Vừa nói xong Vũ Tình đã bắt đầu dọn dẹp bàn ăn.

“Mẹ Nhạc Nhạc sẽ không nháo, chỉ cần một ngày hôm nay không đi vườn trẻ được không? Nhạc Nhạc đúng là đã lâu không nhìn thấy mẹ, mẹ...” trong cặp mắt to tròn của Nhạc Nhạc đã tràn ngập nước mắt liệt liệt khát vọng!

“Không được!”

“Mẹ, con thật sẽ không quấy rối, được không? Mẹ về đều là lúc Nhạc Nhạc đã ngủ, chẳng lẽ mẹ cũng không nhớ Nhạc Nhạc sao?” Đứa bé kia mân miệng, đôi chân ngắn ngủn lại không ngừng đi theo Vũ Tình.

Con gái dây dưa, lời nói non nớt khiến cho cô thật có vài phần khó chịu. “Được rồi nhưng chỉ là lần này thôi nhé, lần sau không được lấy lý do này nữa đâu đấy!”

“Cái gì là lần sau không được lấy lý do này nữa ạ?” Nhạc Nhạc còn không giải được những ý tứ trong đó.

Dùng sức điểm cái trán bóng loáng của con gái, Vũ Tình thật nghiêm túc nói: “Chỉ có thể lần này thôi, lần sau không được trốn học nữa!”

Nhạc Nhạc nghĩ nghĩ sau đó liền gật đầu. “Dạ, nhất định chỉ có lần này!”

Vũ Tình sau khi gọi cho vườn trẻ liền bắt đầu dọn dẹp!

Đầu tiên là hướng phòng tắm đang có một đồng đồ quần áo trẻ em bẩn.

Công việc bây giờ đúng là bận quá, mỗi ngày về nhà tắm xong liền trực tiếp chui vào trong chăn, căn bản là cô không có thời gian giặt giữ quần áo!

Mà nhìn bóng lưng bận rộn của mẹ, Nhạc Nhạc hiểu chuyện cũng bắt tay vào giúp mẹ dọn dẹp.

Vũ Tình nhìn bóng lưng nho nhỏ của con gái, trong lòng không khỏi xẹt qua một tia dịu dàng.

Nhạc Nhạc đúng là một đứa con hiểu chuyện, cô rất thỏa mãn, thật sự rất thỏa mãn.

Con bé không biết mệt mà dọn dẹp, hơn nữa giúp cô quét nhà. Nhưng nó căn bản là không biết mình toàn làm rối tung mọi thứ lên.

“Bộp...” Một quả cầu thủy tinh xinh đẹp bị Nhạc Nhạc quét lăn vào dưới sàn!

Tiểu Nhạc Nhạc nhanh chóng vớt cây chổi sang một bên, ghé vào dưới sàn nhà mà tìm kiếm: “Bóng ơi, quả bóng ơi, mày ở đâu? Nhanh chút đi ra đi, nhanh chút đi...”

Nhưng bên trong sàn tối đen một mảnh, nó cái gì cũng không nhìn thấy được. Nhưng Nhạc Nhạc không phải là rất thông minh sao? Cầm lấy cây chổi đem để dưới sàn quơ qua quơ lại một chút.

Cuối cùng, đồ bị rơi dưới sàn cũng theo đó được quét ra....

Siêu thị thứ mười của tập đoàn Thang Thị hợp tác với Nhật Bản đang trong giai đoạn chuẩn bị tung các sản phẩm, máy móc mới ra thị trường, cho nên gần đây Thang Duy Thạc đang rất bận rộn.

“Mọi người đã tìm được người mẫu quảng cáo cho sản phẩm mới chưa?” Thang Duy Thạc hướng giám đốc bộ phận quảng cáo đang ngồi đối diện trong phòng hội nghị hỏi.

Một nữ quản lý bộ phận quảng cáo hơn bốn mươi tuổi, đẩy đẩy gọng kính mắt: “Dạ đã chọn được người, là hai người mẫu gần đây rất nổi tiếng trên internet, một người Yêu Yêu, còn người kia là Kì Kì! Hai người mẫu này đều thích hợp cả!”

“Buổi quảng cáo cho sản phẩm này là hoạt động quan trọng nhất trong năm của công ty chúng ta, cho nên nhất định phải đạt được kết quả tốt nhất. Mỗi một chi tiết nhỏ cũng không được xảy ra sai sót nào, nhất định phải làm cho thật hoàn mỹ!” Thang Duy Thạc nghiêm túc nói, ánh mắt lợi hại đảo qua toàn bộ phòng họp.

“Dạ vâng. Thưa tổng giám đốc, hai người mẫu này thoạt nhìn cũng không kém cạnh nhau, tôi thật khó quyết định là nên dùng người nào!” Có thể bởi vì cô là phụ nữ, nên khi nhìn hai người mẫu cũng khó quyết định khách quan được. Cho nên, cô mới tranh thủ xin ý kiến của giám đốc xem sao.

Thang Duy Thạc mặt nhăn lại, sau đó khóe môi mỏng chợt mở ra: “Vậy cô đem hình của hai người mẫu ra chiếu lại một lần nữa, để mọi người nhìn xem rồi cùng nhau đưa ra quyết định!”

Nữ quản lý lập tức đem ảnh chụp giao cho trợ lý của tổng giám đốc, không lâu sau ảnh chụp của hai mỹ nữ đã được biền lên trên máy tính của mỗi người!

Yêu Yêu, thoát nhìn giống như tên, có một loại như yêu khí vô cùng xinh đẹp, rất giống với hình tượng của Lý mỹ nữ trong trò chơi Internet. Trông bộ dạng có vẻ khiến cho người ta cảm thấy thật hư ảo không giống thật, cảm thấy cách xa đối với cuộc sống bình thường của con người!

Còn Kì Kì, thuộc dạng người mẫu truyền thống, đáng người với tỷ lệ hoàn mỹ đến cực điểm. Thật rất khác với Yêu Yêu khí chất bất đồng, cô khiến cho người ta cảm thấy càng chân thật hơn!

Trải qua một trận thương thảo, mọi người quyết định chọn Kì Kì làm người quảng cáo cho sản phẩm mới.

“Kì Kì, vừa mới nhận được tin tức tập đoàn “Khoa học kỹ thuật Tân Duy” mời em làm người quảng cáo cho sản phẩm mới của họ!” Chị Lily đi vào văn phòng, hưng phấn nói với Kì Kì! Kì Kì hưng phấn nhảy dựng lên, ôm chầm lấy Lily.

“Khoa học kỹ thuật Tân Duy? Sao nghe thấy quen quen?” Đang mở tạp chí ra đọc, Vũ Tình thì thảo tự nói

81. Q.1 - Chương 83: Hội Nghị Tuyên Bố Sản Phẩm Mới

edit: nhuquynh91

“Summer lát nữa em cũng đi theo để chụp ảnh đi!” Chị Lily bỗng nói với Vũ Tình!

“Nhưng bên này lát nữa còn có chương trình biểu diễn, em không phải còn phải làm móng tay sao?” Vũ Tình buông tạp chí nói với chị Lily!

“Việc này giao cho Từ Từ làm là được! Em đi theo Athena đi, vì hợp tác cùng ‘Tân Duy’ mới là việc quan trọng, không thể có sai sót nào!” Chị Lily hưng phấn nhưng lại căng thẳng mà nói!

Có thể nói lần này đối với cô giống như là đi trên một bậc thang cơ hội mới, ‘Tân Duy’ chính là một tập đoàn điện tử hàng đầu. Nếu lần quảng cáo này thành công, danh tiếng của Lily cũng sẽ giống như nước lên thì thuyền lên!

Hơn nữa, tập đoàn Thang Thị đang muốn quảng cáo cho siêu thị thứ mười chuẩn bị khai trương của mình thì đương nhiên phải dùng đến người mẫu của cô. Oh, có thể nói đây là cơ hội trình diễn tốt cho người mẫu của cô rồi!

Vũ Tình tâm tình không có gì bỗng có chút căng thẳng, nghe khẩu khí của chị Lily thì hợp đồng quảng cáo này hình như là rất quan trọng?

“Summer chuẩn bị tốt đồ của cô đi, chúng ta chuẩn bị đi!” Lúc này Athena ôm một thùng đồ nghề chuẩn bị đi ra khỏi phòng hóa trang.

“Vâng, tôi chuẩn bị ngay!” Công việc vô cùng căng thẳng không thể cho Vũ Tình có thời gian lo lắng, cô lập tức sửa soạn lại thùng đựng dụng cụ, sau đó đi theo Athena ra khỏi công ty!

Đến nơi chụp ảnh thì Vũ Tình mới biết được Kì Kì là người đại diện cho sản phẩm mới, việc này thật đúng là khiến cô tràn ngập tò mò nha.

“Sản phẩm mới là cái gì vậy, là đồ chơi sao?” Vũ Tình trong lúc làm móng cho Kì Kì, tò mò hỏi một câu!

“Ai biết được, tôi còn chưa nhìn thấy!” Kì Kì nhắm mắt lại phối hợp với Athena đang vẽ, nhẹ giọng đáp một câu.

Athena dùng màu bạc mà vẽ lên lông mi của cô, khi bốn phía cuối cùng đều được vẽ toàn là màu bạc, Athena mới dừng bút lại. Hai mắt nhìn nhau, sau đó mới vừa nở ra nụ cười nói: “Không sai, vô cùng xinh đẹp!”

Vũ Tình nghe câu nói đó liền lập tức nhận không được mà cuối đầu cười. Athena đúng là một tên siêu cấp tự kỷ, mỗi lần đều phải tự khen mình!

“Haizz.....là người máy sao, đơn giản chỉ có thể làm được vài thứ! Xem tivi cũng biết chỉ có thể ca hát, khiêu vũ gì gì đó!” Athena lúc này mới mở miệng mà nói chuyện cùng hai người đẹp.

Ca hát, khiêu vũ? Nhất định con gái cô sẽ rất thích, hì hì không biết đến lúc đó có thể hay không lấy một cái hàng mẫu mang về cho con gái chơi.

Làm việc ở nơi triển lãm tốt chỗ đó, các công ty sẽ không thu hồi sản phẩm trưng bày. Cho nên Vũ Tình có thể lấy những thứ mà sau buổi triển lãm sẽ không dùng đến nữa như trang phục, giày, mũ, túi da hoặc những món đồ chơi linh tinh gì đó. Ha ha, nhiều thứ đều là hàng hiệu nha.

Sản phẩm trưng bày không thể xem là hàng second-hand cho nên cô rất thích! Không cần phải bỏ ra nhiều tiền mà vẫn có đồ hàng hiệu, ai mà lại không thích cơ chứ!

Cho nên trong đầu Vũ Tình bây giờ không ngừng cầu nguyện cho công ty này sẽ không thu hồi lại sản phẩm trưng bày, như vậy là cô có thể mang về nhà được rồi!

Ngoài cửa truyền đến tiếng kêu của nhân viên công tác, Kì Kì lập tức đi ra ngoài!

Mà Vũ Tình cũng đi theo đến phòng chụp ảnh, trong đầu liền nghĩ đến ‘người máy’ phong thái!

“A.....” vừa tiến vào phòng chụp ảnh thì Vũ Tình liền ngã vào một bức tường đồng vách sắt, trên mũi đau đến nỗi hai mắt cô ướt át. “Đau quá!”

Ánh mắt của Thang Duy Thạc đang tức giận nhưng khi nghe thấy tiếng nói quen thuộc, trở nên khó có thể cân nhắc. “Em đi đường không nhìn sao?”

Đỉnh đầu vang lên âm thanh lạnh lùng kia, khiến Vũ Tình động tác lại. Sao.... làm sao có thể là hắn?

Cô giả vờ giống như không nghe thấy, cuối đầu chuẩn bị vòng qua hắn. Không gì có thể nói, vậy không cần ngẩng đầu lên!

Ý thức được ý của cô Thang Duy Thạc tức giận giữ cô lại. “Đây là thái độ của em đối với bạn bè sao?” Sự coi thường của cô khiến hắn tức giận!

Chẳng lẽ cô đúng là không một chút nhớ tới hắn, đụng tới hắn, ngay cả liếc nhìn hắn một cái cũng không thêm sao?

Bị hắn bắt lại, cô chỉ có thể ngẩng đầu lên. “Thật xin lỗi, không cẩn thận đụng trúng anh!”

“Tôi không phải muốn nói tới chuyện này, Hạ Vũ Tình, em đừng giả ngu với tôi!” Hắn tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Vũ Tình thở dài, khoe miệng thật khó khăn kéo ra nụ cười. “Thật khéo nha, Tổng giám đốc Thang, thật không ngờ lại có thể gặp được anh ở nơi này! Ha ha, tôi còn có chuyện, không cùng anh nói chuyện nhiều được!”

Nói xong cố gắng chuẩn bị bước đi, kết quả là người chuẩn bị đi rồi nhưng áo lại bị hắn nắm lại. Cô không thể không dừng bước lại, vừa cười hì hì quay đầu nhìn hắn. “Tổng giám đốc Thang, đừng kéo quần áo của tôi như vậy chứ, tôi không thể nào đi được!”

“Hạ Vũ Tình, em muốn diễn kịch cùng tôi đến khi nào? Tôi cũng không có thời gian và tinh lực mà nhìn em diễn kịch đâu!” Hắn cảm tức gầm nhẹ!

Cô thu hồi lại nụ cười, bắt đầu nhìn hắn. “Vậy anh muốn tôi nói cái gì, ai biết lại bắt gặp anh chứ?”

Bắt đầu nhìn của cô lay đến hắn rồi. Gặp tình huống như thế này thì biết nói gì bây giờ chứ?

Thang Duy Thạc buông lỏng quần áo của cô ra, yên lặng mà nhìn cô, người phụ nữ khiến hắn mấy ngày nay như đi trong cõi mộng!

Xung quanh, âm thanh của khúc nhạc nhẹ nhàng lúc này bây giờ đã nhanh lên rất nhiều lần, chỉ thấy Kì Kì giơ tay, nhắc chân cùng với người máy biểu diễn những động tác khiêu vũ đầy mị lực!

Người máy kia quả thật là đang khiêu vũ nha, lại là những vũ điệu hiện đại mới nhất nữa chứ?
Mà đây chắc là một tiểu thư người máy, vì trên đầu của nó mang theo một cái nơ hình con bướm đáng yêu.
Vũ Tình bị động tác của người máy hấp dẫn, từ từ bước đến phía trước.

Thang Duy Thạc mím môi nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô một lúc lâu, sau đó mới xoay người rời đi!
Cho dù không cần quay đầu xem, cô cũng biết là hắn đã rời khỏi, vì cảm giác nóng rực trên lưng kia đã tan biến mất!

Tâm trạng căng thẳng giờ buông lỏng, khoe miệng Vũ Tình lại lần nữa lộ ra nụ cười.

Trở lại trong xe, Thang Duy Thạc dùng tay đánh mạnh vào tay lái, vì sao cô lại là chị của cô ta chứ? Hắn thích chơi đùa, và cũng chơi đùa rất nhiều mà. Nhưng cho dù hắn ưa thích đến đâu, sao cũng không phân biệt được mà muốn cưới cả chị lẫn em chứ? Ông trời đúng là đùa cợt hắn mà! Khi hắn bị cô hấp dẫn, hắn chuẩn bị theo đuổi cô, thế nhưng lại phát hiện ra rằng cô là chị vợ của mình! Đây là vô cùng vi phạm luân lý, mà cho dù hắn thật thích cô, nhưng chuyện vi phạm luân lý như vậy thì hắn sẽ không làm! Quên đi, quên mất cô đi!

Có một câu cô nói rất đúng, nếu hắn thương con gái, quan tâm đến con gái, thì nên để con gái ở bên cạnh cô! Vì vậy, hắn sẽ không tranh giành con gái với cô, nhưng hắn sẽ có trách nhiệm với con gái của mình.

Kì Kì có hình tượng cùng với khí chất vô cùng bay bổng, hơn nữa cô thật biết phối hợp biểu diễn cùng người máy.

Toàn bộ hình ảnh của quảng cáo đều được truyền thông đưa tin một cách tán thưởng, hơn nữa hình dáng của người máy chiếm được sự khen ngợi từ khắp nơi!

“Mẹ, người máy thật rất dễ thương nha! Mà hình như nó với Nhạc Nhạc có cùng chiều cao nha?” Nhạc Nhạc xem hết quảng cáo trên tv, hưng phấn hỏi mẹ.

“Đúng rồi nha, hình như cũng cao gần bằng Nhạc Nhạc đó nha!”

“Mẹ, ở cửa hàng có bán không ạ? Nhạc Nhạc rất thích, rất thích!” Nhạc Nhạc liếm môi nói, cơ hồ như muốn chảy cả nước miếng!

“Cho dù có thì mẹ cũng không mua nổi đâu, cho nên con không cần phải hy vọng nha!” Vũ Tình bắt được ý của con gái, ngay lập tức đánh gãy tưởng tượng của nó!

Nhạc Nhạc có một chút thất vọng, nhưng nó hiểu được mẹ con nó là người nghèo, sẽ mua không nổi thứ đắt tiền như vậy!

“Thất vọng rồi sao?” Vũ Tình nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái đang cúi xuống hỏi.

“Dạ không ạ!” Nhạc Nhạc lắc đầu.

“Thật không vậy?”

“Dạ thật ạ, vì Nhạc Nhạc có heo nhỏ là được rồi ạ!” Nhạc Nhạc đem heo nhỏ đưa ra ẹ xem, để chứng minh ẹ thấy là mình thật sự không thất vọng!

Vũ Tình cười cười, hôn lên khuôn mặt của con gái một cái.

Nhạc Nhạc có hiểu biết liền đáp lại mẹ một cái hôn thật lớn!

“Kì Kì tiểu thư không chỉ có dáng người xinh đẹp, hơn nữa cũng vô cùng thông minh nha, đúng là tài mào song toàn mà!” Quản lý bộ phận quảng cáo áp chế những ghen tị trong lòng, nở nụ cười nói!

Thân là người của công chúng, Kì Kì hướng ống kính pose một vài kiểu rồi mới nở nụ cười cùng giám đốc quảng cáo gật đầu nói: “Cám ơn chị!”

Vì chúc mừng buổi ra mắt sản phẩm thành công, công ty cố ý tổ chức yến tiệc đãi khách. Thân là người phát ngôn Kì Kì, đương nhiên là vị khách đặc biệt vô cùng!

82. Q.1 - Chương 86: Cầm Túc

Edit: nhuquynh91

Athena vô cùng ghen tị liếc Kì Kì một cái, sau đó đem ánh mắt hướng về phía Vũ Tình.

Cái gì! Đồ nhà quê này có biểu tình rất kì quái nha, hai mắt ánh lên những ngọn lửa nguy hiểm giống như muốn đem người khác thiêu đốt : “Summer, cô làm sao vậy? Việc gì làm cô tức giận vậy?”

Athena coi như tình chị em mà bá vai Vũ Tình, nghi hoặc hỏi.

“A...không có gì cả!” Vũ Tình xấu hổ nháy mắt cười, cố ý chuyển đề tài “Athena, xem ra chúng ta nên bắt đầu công việc thôi!”

Kì Kì như bạch tuột quần lấy Thang Duy Thạc, mang theo nụ cười mỉa hoặc mà nói chuyện với hắn!

Mà Thang Duy Thạc căn bản không nghe thấy cô ta nói cái gì, bởi vì tâm trí sớm đã bị một bóng lưng chiếm lấy. Chỉ thấy ánh mắt thâm thúy đen như mặt hồ trong nháy mắt tràn ngập sự tức giận, cho nên cảnh trở nên tối hơn. Người phụ nữ chết tiệt kia thể nhưng lại cười nói với đồ biến thái, hơn nữa lại còn cười với bộ dạng như thể kia nữa. Đáng chết hơn nữa cô thể nhưng lại để cho hắn chạm vào cô, ôm cô?

Thang Duy Thạc mân miệng lên, tay nắm thành quyền chặt thêm một chút, hơi thở trở nên nặng hơn.

Mà biểu hiện này một lần nữa đã làm rõ được vấn đề, chính là tổng giám đốc Thang của tập đoàn Thang thị- Thang đại soái ca tức giận, không, không thể dùng hai từ “tức giận” để biểu đạt nguyên vẹn được tình huống lúc này, mà phải nói là soái ca đang vô cùng căm tức, hơn nữa thiếu một chút còn muốn đem người nào đó mà cấu xé...

“Tổng giám đốc, anh đang nhìn gì thế?” Hai ngón tay mảnh khảnh của Kì Kì lập tức trượt lên gò má của Thang Duy Thạc, sau đó theo một đường rộng lớn từ trán trượt xuống lại....

Ánh mắt của Thang Duy Thạc tập trung nhìn chằm chằm vào người đứng cách đó không xa lắm...”Đại tiểu thư” Athena cảm nhận được một ánh mắt nóng như lửa đang nhìn chằm chú về phía mình lập tức quay đầu lại, ánh mắt vô cùng vui mừng, trong mắt nhanh chóng tràn ngập khuôn mặt hoàn mỹ của Thang Duy Thạc.

“A...” hắn kinh hô một tiếng, lập tức ngượng ngùng cúi đầu, thẹn thùng mà lôi kéo Vũ Tình: “Summer, Thang Duy Thạc đang nhìn tôi kìa, trời ạ, tìm tôi gần nhảy ra ngoài rồi nha!”

Athena kích động nắm chặt lấy tay của Vũ Tình, sau đó đặt tay cô lên ngực hắn, khiến cho Vũ Tình cảm nhận được tim hắn đang đập rất nhanh.

Vũ Tình thật tự nhiên lấy tay đặt trên ngực hắn, cảm thấy tim hắn thật sự là đang đập rất nhanh: “Là thật nha!”

“Đúng thế, trời ơi!” Athena căng thẳng mà hít một hơi thật sâu, sau đó mới buông Vũ Tình ra.

Vũ Tình bị dáng vẻ của hắn chọc cho phì cười, lại lơ đãng nhìn về phía người nào đó mắt đang tràn ngập tức giận. Cô giả vờ như không thấy, tiếp tục chải tóc.

“Tiểu thư Kì Kì, mọi người đã chuẩn bị xong tất cả rồi, chỉ còn chờ cô lên sân khấu!” Nhân viên công tác còn chưa còn chưa thấy người đã nghe tiếng truyền vào. Nhưng khi vừa vào đến thấy ông chủ lớn đang đứng ngay cửa, miệng liền há hốc đứng ngay tại chỗ “Tổng giám đốc Thang!”

Thang Duy Thạc nhẹ gạt đầu một cái, sau đó không nói gì cả liền tiêu sái đi ra khỏi phòng hóa trang.

Kì Kì liếc nhân viên công tác một cái, sau đó thật tức giận hướng về phía Athena mà đi đến....

Thang Duy Thạc thế nhưng lại rất nghe lời mà ngồi phía dưới sân khấu biểu diễn, nhìn chăm chăm vào laptop trước mặt. Vì hấn qua chuyên tâm làm việc trên máy tính cho nên không chú ý tới các hoạt động bên cạnh mình.

“Ê, sao anh lại lôi kéo tôi đến đây làm gì?” Vũ Tình nhẹ giọng oán giận, dùng sức đá vào chân Athena.

Athena mang theo nụ cười quỷ dị mà lôi kéo Vũ Tình ngồi xuống bên cạnh của Thang Duy Thạc.

“Im lặng nào!” Athena liếc mắt nhìn cô một cái khiến cô ngừng giãy giụa “Tôi kéo cô đến đây đương nhiên là vì để cho cô nổi tiếng nha, cô ngấm lại xem, ngồi ở chỗ này đương nhiên là sẽ có càng nhiều cơ hội được trên tv nha!”

“Lên tv?” Vũ Tình ngu vẩn hỏi lại “Nổi tiếng?”

“Đương nhiên, làm nghề này thì phải nổi tiếng, chỉ cần có cơ hội được lên tv thì nhất định không thể bỏ qua!” Athena tỏ ra vẻ mình làm đúng mà nói.

Vũ Tình bỗng nhiên cảm thấy hấn nói rất đúng nha, cô nghĩ lại đây là ngành làm đẹp, chỉ có nổi danh mới thành công được! Nhưng mà ngồi gần người đàn ông này như vậy khiến cô không được tự nhiên “Chúng ta qua bên kia ngồi không được sao? Tôi thấy có rất nhiều phóng viên đang ngồi bên đó mà!” Vũ Tình chỉ chỉ về vị trí phía trước không xa.

“Nói cô ngu ngốc thật không sai mà! Đương nhiên là phải ngồi bên cạnh ông chủ lớn, cơ hội chúng ta lên tv sẽ cao hơn nha!” Athena thấp giọng nói, biểu tình có chút tức giận “Được rồi, cô an tâm mà ngồi trong này đi, lập tức sẽ có giới truyền thông chú ý tới chúng ta!”

Nhìn thấy hấn giống như sắp tức giận đến nơi, Vũ Tình chỉ có thể nhin xuống sự không tình nguyện của mình, im lặng mà xem biểu diễn.

Thang Duy Thạc xử lý xong dự án, thở phào nhẹ nhõm cầm lấy chai nước khoáng đang đặ trên bàn, mở nắp chai, uống một hơi cạn sạch!

Vừa mới buông chai nước, bỗng cảm thấy hình như mình đang bị đám đông bao vây, hấn vội vàng trở nên cảnh giác đề phòng.

Athena xinh đẹp lộ ra chút ngượng ngùng trong mắt, so với phụ nữ còn muốn khoe ra nụ cười đẹp với đôi môi đỏ mọng “Hi, Tổng giám đốc Thang!”

Bỗng nhiên lại lọt vào sự tập kích của một tên gay, Thang Duy Thạc thật tức giận đến nỗi muốn đánh người, nhưng mà đang ở trước giới truyền thông, hấn cũng không muốn có chuyện gì xảy ra.

Hấn mặc dù là phong lưu, cũng không nghĩ mình sẽ cùng với gay quan hệ “Mời anh nghiêm túc một chút!” Nói xong hấn giăng mạnh tay mình ra.

Athena không quan tâm tới sự lạnh lùng của Thang Duy Thạc, tiếp tục giở ra các trò dụ dỗ đàn ông của hấn. Cánh tay trắng nõn của hấn lại một chút một chút xoa tay của Thang Duy Thạc “Tổng giám đốc Thang rất coi trọng buổi triển lãm này nha, rất ít có ông chủ lớn nào ngày hôm sau vẫn có mặt ở hiện trường!”

Vũ Tình ngồi bên cạnh Athena, nhìn thấy tình huống lúc này, thiếu chút nữa...thiếu chút nữa bật cười thành tiếng...

83. Q.1 - Chương 87: Được Xem Tin Tức Liên Tục

Edit: nhuquynh91

Mặt Thang Duy Thạc vì tức giận đã biến thành màu đen, đồng thời cũng tràn ngập sự sợ hãi.

“Ha ha...” Nhìn thấy hấn kinh ngạc, Vũ Tình nhin không được nữa mà bật cười thành tiếng.

Thang Duy Thạc tức giận trừng mắt nhìn cô, khiến cô lập tức ngậm miệng lại!

Nhưng Vũ Tình cũng không bỏ qua cơ hội khiến mình được vui vẻ, mà hần càng tức giận thì miệng cô lại nở nụ cười càng lớn!

Người phụ nữ chết tiệt, nhìn thấy hần bị như thế này thì cô càng vui mừng hơn phải hay không? Vì trong đầu ra sức oán trách Vũ Tình mà thiếu cảnh giác, cánh tay của Athena thừa cơ hội đó mà đã tiến vào trong âu phục của Thang Duy Thạc mà xoa bóp.

“Anh đừng tay lại cho tôi!” Thang Duy Thạc gầm nhẹ một tiếng, sau đó nắm chặt lấy tay của Athena, lấy cánh tay che chắn không cho Athena dựa vào sát người mình hơn “Hey, anh muốn làm cái gì vậy?”

“Tổng giám đốc Thang, anh làm sao vậy? Sắc mặt sao lại đen như thế? A... có phải anh cảm thấy không thoải mái trong người đứng không, hay là để tôi xem giúp anh nha!” Vừa nói xong, cánh tay Athena cũng đã giẫy khỏi Thang Duy Thạc, lại tiếp tục sờ tới sờ lui trên miệng hần!

“Hey, anh đừng có làm càn nha!” Thang Duy Thạc không dám làm động tác mạnh, vì sợ người khác chú ý tới mình mà chỉ có thể lén lút mà cự tuyệt.

“Tổng giám đốc Thang, sao trên trán anh lại ra nhiều mồ hôi như thế? Có phải nơi này nóng quá không? Anh có muốn hay không cởi bớt áo ngoài ra! Nào, để tôi giúp anh nha!” Nói xong, Athena đã bắt đầu động thủ mà cởi áo của Thang Duy Thạc, mà Thang Duy Thạc lúc này không còn cách nào khác phải lập tức đứng dậy.

“Tổng giám đốc Thang, người ta chỉ muốn giúp anh cởi áo mà thôi, anh trốn cái gì chứ!” Athena cũng đứng lên theo, hai tay còn nắm lấy quần áo của Thang Duy Thạc không buông.

“Anh buông tay ra!” Thang Duy Thạc ra sức kéo tay hần ra, nhưng mà cánh tay này vừa được đẩy ra thì cánh tay kia đã lập tức nắm lấy áo hần.

Vốn một người đàn ông đẹp trai đã khiến cho người khác phải ghen tị, đằng này lại cùng lúc có hai người đàn ông đẹp trai đứng chung với nhau càng khiến cho người khác không thể hô hấp được. Trong trường hợp lúc này là một người đàn ông đẹp một cách tuần mỹ dụ dăng đi dây dưa với một người đàn ông đẹp nhưng lại lạnh lùng, khiến cho người khác phải giật mình, như thế nào không làm cho người khác không chú ý được, như thế nào lại khiến cho người khác không chảy máu mũi đây?

Tâm trạng của Vũ Tình lúc này không chỉ còn là vui vẻ mà còn là kinh ngạc cùng lo lắng. Trời ạ, Athena có thể là đã hơi quá đáng hay không? Giống như anh ta đã mấy trăm năm rồi không gặp được một người đàn ông nào nên bây giờ rất là thèm khát vậy.

Mà cô rất hiểu Thang Duy Thạc, nhìn biểu tình của hần như vậy thì đúng là hần đang vô cùng tức giận. Nhưng đây là chuyện trăm năm mới gặp một lần, cô vẫn phải nhìn thật kĩ nha! Ha ha, cô phải nhớ rõ tình huống ngày hôm nay, nhớ kĩ con heo giống Thang Duy Thạc này lọt vào tay một tên gay!

Đúng rồi, đúng rồi, di động, di động có thể chụp hình. Vũ Tình vội vàng lấy di động ra, bật chế độ chụp ảnh!

Thang Duy Thạc nhìn thấy hành động của Vũ Tình, tức đến không chịu được! hần hí hóp mắt nhìn cô, mà ánh mắt hần lúc này giống như một con dao, muốn đem ra mà đâm cô!

Động tác của Athena càng lúc càng quá đáng, hơn nữa còn bắt đầu hờn dỗi mà kêu lên. Nhóm phóng viên lập tức phát hiện ra một màn này, ánh đèn bắt đầu chớp nhoáng liên tục. Càng khoa trương hơn nữa là nhiếp ảnh gia trong buổi triển lãm không nhìn được tò mò mà đem máy ảnh nhắm ngay dưới khăn đài.

“A... Tổng giám đốc Thang nhanh một chút, cởi quần áo ra đi, người ta giúp anh cầm nha!” Athena lớn tiếng hô, khoe miệng lộ ra một nụ cười ma mãnh!

Thấy đã bị truyền thông phát hiện, Thang Duy Thạc tức giận dùng sức đánh cho Athena một đấm. Mà Athena đang trong tình trạng “động dục” nên không kịp né tránh, trong nháy mắt khuôn mặt trắng nõn lãnh trọn một cú đấm.

Sau khi thoát khỏi ma trảo của Athena, Thang Duy Thạc từng bước từng bước tiến về phía trước, một phen kéo người phụ nữ kia lại gần mình....

Chính lúc Vũ Tình đang đặc ý dò dặt thì thoáng thấy hình ảnh của một người nào đó càng lúc càng lớn, cuối cùng cũng chỉ có thể thấy được nút áo trên bộ tây trang đen bóng....

“Ừa, người đâu rồi?” Đang lúc cô cố điều chỉnh lại hình ảnh trong mắt thì lại bị một cánh tay túm lấy làm thân thể cô ngã vào bên trong lồng ngực rắn chắc của một thân thể ai đó. Và khi cô còn chưa kịp phản ứng lại chuyện gì đang xảy ra với mình thì miệng đã bị hai phiến môi nhanh nhẹn che lại....

Các phóng viên đương nhiên là không bỏ qua hình ảnh này, ánh sáng chớp nhoáng cùng với tiếng lách cách của máy ảnh được nhấn liên tục.

Athena giống như đã bị một đả kích rất lớn, chạy đến bên Thang Duy Thạc ôm cổ hắn : “Tổng giám đốc Thang, anh không thể thích đồ nhà quê đó được, anh không thể hôn kẻ ngốc này! Tổng giám đốc.... tổng giám đốc Thang, người ta thích anh mà!”

Trường hợp lúc này đúng là khó có thể khống chế, ba người ôm nhau, quan trọng hơn chính là trong đó có một người dây dưa không dứt, mà đó lại là một tên gay!

Không sợ là không có chuyện mà chỉ sợ chuyện ngày hôm nay trong tay các phóng viên sẽ chuyển biến như thế nào, vừa ra tay săn tin thể nhưng đã có được một tin chấn động kèm theo ảnh chụp nữa nha!

Nhưng, nếu các phóng viên nghĩ rằng tin tức chấn động này sẽ dừng lại tại đây thì đúng là một sai lầm!

Kì Kì đứng trên sân khấu nhìn xuống đám người loạn xạ kia, rốt cuộc không thể tỏ ra bàng quang nữa mà đi xuống! Chỉ thấy đôi chân dài của cô bước vài bước là có thể tới nơi, sau đó vội vàng chạy vào đám người...

“Các người buông Thang Duy Thạc ra nhanh lên, Athena cái kẻ biến thái này đừng ăn đậu hủ nhà người ta nữa, Thang Duy Thạc là người đàn ông của tôi, chết tiệt, buông anh ấy ra!” Kì Kì lúc này bám theo Athena, cố gắng dùng sức mà lôi kéo trang phục bó sát trên người hắn.

“Xoạt” một tiếng đã thấy quần áo trên người của Athena bị xé rách, da thịt trắng nõn liền bị lộ ra bên ngoài, còn có cả “tiểu đậu đỏ” đỏ sậm phía trước cũng theo ra bên ngoài mà chào hỏi mọi người.

“A.....” Athena vô thức lấy tay che đi những chỗ thân thể bị lộ ra bên ngoài, sau đó pháy ra một tiếng kêu như bị bệnh tâm thần!

“Ô.....thân thể của người ta, thân thể của người ta nha...” Hắn cúi đầu nhanh chóng cầm lấy quần áo mà chạy ra khỏi đám người....

Mà Thang Duy Thạc đúng sức cản một cái trên đôi môi đỏ mọng của Vũ Tình để trả thù sau đó mới từ từ mà buông cô ra. Lúc này mặt Vũ Tình đỏ bừng, không khí trong người như bị rút cạn, hai mắt phủ một tầng sương mù nhìn người đàn ông trước mặt mình....

“Ba” một tiếng vang lên, Vũ Tình cảm thấy mặt mình rất đau, vô thức lấy tay che mặt không hiểu chuyện gì đã xảy ra....

Thang Duy Thạc cũng bị động tác này làm cho ngẩn người ra....

“Đồ nhà quê, cô thế nhưng cũng muốn thưởng thức người đàn ông của tôi? Cô đúng là đồ không biết xấu hổ!” Kì Kì không thèm để ý hình tượng của mình mà hét lớn bên tai Vũ Tình.

Vũ Tình nghe thấy âm thanh vang lên trên đỉnh đầu mình, ngẩng đầu lên dùng sức mà rống trả: “Mặt của cô bị hồng à, chẳng lẽ cô không thấy là anh ta hôn tôi sao? Đáng chết, cô dựa vào cái gì mà đánh tôi?” Vũ Tình thở hổn hển, nhanh tay cầm lấy bình nước khoáng trên bàn, dùng sức mà ném về phía người phụ nữ cao hơn mình thật nhiều kia “Đáng chết, xem ai còn dám ức hiếp tôi!”

Vũ Tình không còn như xưa, mà hung dữ hơn, không thể dễ dàng mà tha thứ cho người ức hiếp mình!

Mà thân là nhân vật của công chúng, hiện đang đối mặt với giới truyền thông như vậy, Kì Kì đương nhiên là không thể cùng Vũ Tình đánh nhau, mà chỉ không ngừng hướng mặt về phía người đàn ông bên cạnh, nũng nịu nói: “Tổng giám đốc, anh mau giúp em xử cô ta đi!”

Thang Duy Thạc vẫn không động đậy, nhưng nhìn thấy dáng vẻ cô tức giận đến bật khóc thê kia rất mê mẩn lòng người nha!

Mà nhìn bọn họ đứng gần như vậy, lửa giận trong lòng Vũ Tình càng bốc cao lên, cho nên cô đem bình nước trong tay hướng vào người nào đó thật đáng giận mà hất tới....

Lúc này nhân viên bảo vệ cũng đã chạy tới, giữ lấy người đang công kích Tổng giám đốc cùng người mẫu Kì Kì, còn có tên bắt nam bắt nữ đang vì lạnh run mà hét chói tai kia.

“Hey, các người tại sao lại bắt tôi chứ, tôi là nhân viên trang điểm mà.... Đừng có kéo tôi....!” Vũ Tình dùng sức giãy dụa kèm theo hét to: “Các người đi bắt người phụ nữ kia đi, còn có người đàn ông bên cạnh cô ta nữa, là bọn họ ức hiếp tôi, vì sao các người lại bắt tôi chứ?”

“Thật xiu lỗi thưa cô, do cô làm ảnh hưởng nghiêm trọng đến trật tự buổi triển lãm nên chúng tôi bắt buộc phải mang cô ra ngoài!” Nhân viên bảo vệ thật lễ phép giải thích mà bước chân của họ cũng không hề dừng lại....

Vũ Tình cùng Athena, hai người bị nhân viên bảo vệ ném ra bên ngoài cửa phòng triển lãm!

Vũ Tình tức giận hướng đến bên trong cánh cửa hét lớn: “Nào các người đúng là bị hỏng thật rồi, tôi là người bị hại, vì sao các người lại không đem hai người kia ném ra ngoài chứ, tại sao lại đi ném tôi!” Đáng chết, cô còn chưa lấy được cái người máy biết khiêu vũ kia nữa mà!

Athena lôi kéo quần áo của Vũ Tình, dùng lực chặn miệng cô lại “Được rồi, cô có kêu to lên như vậy cũng chẳng làm được việc gì. Người ta là tổng giám đốc, có đạo lý nào lại đi ném tổng giám đốc ra ngoài không chứ?”

Vũ Tình buồn bực nhìn hấn, hất tay đang che miệng mình ra “Đều tại anh cả, vì sao lại đi chọc giận Thang Duy Thạc chứ. Mà cái dáng vẻ lúc này của anh thật là biến thái, ghê tởm chết được!”

84. Q.1 - Chương 88: Nhổ Bữa Sáng Ra Cho Tôi

Edit: nhuquynh91

“Cô nói tôi ghê tởm, tôi biến thái?” Athena kêu oa oa, dùng sức nắm lấy cổ áo của cô “Tôi biến thái cũng không lợi hại bằng cô nha, Hạ Vũ Tình, cô là đồ nhà quê!”

“Tôi lợi hại như thế nào? Nói cho anh biết, hôm nay đều tại anh, nếu không tôi đã có được người máy kia rồi, anh mua đèn cho tôi đi!” Vũ Tình nâng chân lên đá Athena, phát tiết hết tức giận trong lòng.

Athena xoa xoa chân bị đau nói: “Hừ, tôi mua cho cô? Tôi làm gì có tiền chứ, tổng giám đốc Thang hình như rất thích dáng vẻ của cô, cô đi theo hấn mà đòi, coi như là tiền phí cho nụ hôn vừa rồi đi!”

“Đáng chết, anh nói cái gì?” Về mặt Vũ Tình trong nháy mắt đỏ bừng, tiếp tục đá vào chân hấn.

“Này, tôi nói cho cô biết nha, nếu cô còn dám đá tôi nhất định sẽ đuổi việc cô, không cho cô vào làm ở “Hoa Kì” được nữa!” Athena ngẩng đầu lên tức giận quát to!

Vũ Tình buồn bực nhìn hấn, sau đó hướng đầu hấn mà chụp một cái thật mạnh “Anh cho là trải qua sự việc vừa rồi, tôi còn có thể làm việc ở “Hoa Kì” nữa sao? Đừng quên, Kì Kì là cây hái ra tiền, chứ không phải là tôi nha! Athena, tôi thấy anh cũng nên cẩn thận một chút thì hơn, có lẽ anh cũng sẽ bị đuổi việc như tôi đó!”

Athena nhún nhún vai, khẩu khí thật thoải mái mà nói: “Đó là việc không thể xảy ra, tôi là ai chứ, tôi là người đã thắng giải thưởng lớn trong giới trang điểm, cho dù là mười cái Kì Kì cũng không bằng một mình tôi đâu!”

“Vậy là tôi thảm rồi, tôi không là người có bản lĩnh lớn giống anh nha, tôi chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt mà thôi!” Vũ Tình có chút hối hận, vừa rồi cô có phải đã qua manh động rồi hay không?

Cái này được lắm, cô chờ mà về thu dọn đồ đạc rồi bỏ của mà chạy lấy người đi! Nhìn thấy vẻ đáng thương hề hề của cô, tâm tình của Athena bắt đầu tốt lên.

“Hừ, Summer, nếu vừa rồi tổng giám đốc Thang không hôn cô, tôi có lẽ còn có thể thích cô. Haizz, nhưng thật đáng tiếc, cô lại trở thành tình địch của tôi. Cho nên tôi sẽ không giúp cô!” Athena nói một cách tiểu nhân.

Vũ Tình liếc hắt một cái, sau đó đứng lên, muốn đi vào phòng triển lãm.

“Thưa cô, nơi này không chào đón cô!” Nhân viên bảo vệ ngăn lại đường đi của cô, nhẹ nhàng nở nụ cười nói ra lời cự tuyệt.

“Tránh ra, tôi đi vào lấy đồ của mình, lấy xong tôi sẽ đi ra ngay!” Vũ Tình hét to với nhân viên bảo vệ, sau đó hướng cửa mà đi vào.

“Thưa cô, xin cô đừng làm bọn tôi khó xử, chúng tôi chỉ dựa vào miếng ăn này, cấp trên không cho cô vào, chúng tôi không còn cách nào khác cả!” Nhân viên bảo vệ buồn rầu nói, cô gái này thoát nhìn rất mảnh khảnh, nhưng tính tình thì lại nóng nảy quá chừng!

“Tôi cũng không muốn làm khó các anh, nhưng tôi chỉ muốn lấy lại dụng cụ kiếm cơm của mình mà thôi! Để cho tôi vào nhanh đi mà, tôi sẽ không gây phiền toái cho các anh nữa đâu!” Lần này cô dùng ngữ điệu thật dịu dàng, cơ hồ còn có chút làm nũng.

Mà chiêu này quả nhiên thật lợi hại nha, hai người bảo vệ vừa rồi còn cố chấp, bây giờ hai mắt nhìn nhau, có chút khó xử nói: “Nếu không như thế này đi, cô muốn lấy thứ gì, chúng tôi sẽ lấy giúp cô được không?”

Vũ Tình nghĩ nghĩ, sau đó gật đầu nói: “Vây cũng được, đồ của tôi là...” Vũ Tình tả lại rõ ràng đồ mình để ở đâu, màu gì, kích thước như thế nào...

Sau đó một nhân viên bảo vệ đi vào trong lấy đồ cho cô, còn Vũ Tình mặt không chút thay đổi đứng đợi trước cửa.

“Này, lời tôi vừa mới nói cô tin thật sao?” Athena nhìn vẻ mặt tái nhợt của cô, tâm bỗng có chút không đành lòng.

Vũ Tình không thèm để ý đến hắt, đàn ông quả nhiên đều là đồ vong ân bội nghĩa, toàn là đồ vô tình. Ngay cả Athena là một tên bán nam bán nữ cũng như vậy, thật đáng giận mà!

“Này, tôi nói chuyện với cô đó, đồ nhà quê!” Thấy cô không thèm để ý đến mình khiến hắt có chút lo lắng.

Vũ Tình bước qua một bên, mặc kệ Athena.

“Summer, đồ nhà quê...”

“.....”

“Nói chuyện đi, sao cô bi quan vậy, chỉ là một công việc lật vặt thôi mà!” Hắt nói với giọng tương đối thoải mái.

Vũ Tình bồng cúi đầu, hai giọt nước mắt rơi xuống bậc thang đá cẩm thạch.

Nhìn cô không ngừng run run hai bả vai, Athena cuống cả lên “Cô khóc sao? Tình Tình đừng khóc, khóc cái gì chứ?” Hắt vươn tay ra an ủi cô.

Vũ Tình lại cáng khóc lớn hơn, nước mắt càng lúc rơi xuống càng nhiều.

“Ô.....”

Cô cho tới bây giờ đều không có lỗi với ai cả, không, phải nói là cô đều phải chịu thiệt. Cô lo lắng cho người nhà, chăm sóc người mình yêu, cũng quý trọng người bạn mới quen này, nhưng vì sao bọn họ đều tổn thương cô? Giống như cô đã làm sai rất nhiều chuyện vậy!

Cô không, cô chưa từng có lỗi với bất kì người nào cả!

“Tình Tình...” Athena ở phía sau gọi tên cô!

Lúc này nhân viên bảo vệ lúc nãy đã đi tới, trong tay vừa vịn đưa ra tất cả đồ của Vũ Tình.

“Cám ơn anh, cám ơn anh!” Vũ Tình gật đầu cảm ơn, nhận lấy đồ chuẩn bị rời đi!

“Tình Tình...” Athena nắm lấy áo của Vũ Tình, hy vọng được cô đáp lại.

“Cút ngay, đừng chạm vào tôi!” Vũ Tình giật áo mình lại, bước đến bên đường gọi taxi.

“Tình Tình, cô nghe tôi nói đã, vừa rồi là tôi chỉ nói đùa thôi, tôi làm sao có thể vì ghen tuông mà làm mất tình bạn của chúng ta được chứ! Tôi sẽ giúp cô, sẽ không để cô thất nghiệp đâu!” Hấn lo lắng lôi kéo cánh tay cô, vẻ mặt vô cùng gấp gáp.

Vũ Tình ủy khuất mà rơi nước mắt, khóc lớn lên giống như đứa trẻ: “Ô... tôi lúc nào cũng coi anh là chị em tốt, nhưng anh lại đi coi tôi là tình địch, còn nói không giúp tôi!”

“Thật ra tôi chỉ đùa thôi mà, ai biết đâu cô lại cho là thật!” Khóe miệng hấn lộ ra nụ cười tương đối gian tà.

“Tại sao anh không chịu nghỉ lại, mỗi sáng anh đều ăn bữa sáng của tôi, tại sao lại còn đi ức hiếp tôi chứ!” Nói tới đây, nước mắt của Vũ Tình lại rơi nhiều hơn!

Athena le lưỡi, có chút ngượng ngùng “Đồ nhà quê này, cô cũng thật là keo kiệt mà, tự dưng lại đi nói chuyện này ra!”

Vũ Tình lau quệt nước mắt, lại khôi phục tính tình nóng nảy: “Nói cho người Athena, nếu người khiến ta đánh mất công việc, người liền đem thức ăn sáng lúc trước ta cho người mà nhổ ra!”

Lúc này mặt Athena đã tái cả rồi, này..này ăn cho no vào rồi, làm sao có thể nhả ra bây giờ? Không chừng sắp bị lôi ra tới nơi rồi!

“Không thèm nói chuyện với anh nữa!” Vũ Tình tức giận la lên.

Athena bỗng nở nụ cười thần bí, sau đó tràn đầy tự tin nói: “Tin tôi đi Tình Tình, tôi sẽ không để cô thất nghiệp đâu, hơn nữa công ty sẽ hết sức mà giữ cô lại!”

Vũ Tình khó hiểu, không tin hơi lại: “Có gốc mới tin lời anh!”

“Vây chúng ta cứ thử xem sao, ha ha...” Athena chớp chớp đôi mi thanh tú, phẩy phẩy cánh tay nói.

Từ trong bãi đỗ xe đi ra, ngay lập tức liền thấy cô đang nói chuyện cùng với tên biến thái lúc này!

Lúc này, trong Thang Duy Thạc ngoài sự tức giận ra thì hoàn toàn không có gì khác! Hai người kia tuyệt đối là muốn làm cho hấn xấu mặt, đúng là chọc hấn tức chết mà!

Thang Duy Thạc hoàn toàn có thể tưởng tượng được giờ phút này hình ảnh khi này đã bùng nổ khắp trên mạng. Mà khiến cho hấn không chịu được là, mình thế nhưng lại cùng một tên gay có quan hệ. Hai người kia đúng là tức chết hấn, tức chết hấn mà!

Athena giống như là rất sợ hãi, nhẹ nhàng vỗ ngực “Muốn hù chết tôi à, có người nào lại lái xe như vậy chứ!”

Đến khi nhìn thấy người trong xe, biểu tình của Athena biến hóa ngay lập tức, ập tức hướng về phía Thang Duy Thạc mà liếc mắt đưa tình.

Vũ Tình sau khi thấy người ngồi trên xe liền quay mặt đi chỗ khác. Co chán ghét hấn, không muốn nhìn thấy hấn! Vừa rồi cô bị Kì Kì đánh, hấn cứ như thế mà đứng bên cạnh mà không thèm để ý đến cô.

Không biết từ khi nào, Athena đã tiến đến bên chiếc xe Benz! “Hey, tổng giám đốc Thang, anh tới đón tôi sao? Đúng là rất cảm ơn anh nha, tôi hôm nay cũng không có lái xe đến!”

Thang Duy Thạc cảm tức liếc hấn một cái, trong mắt toàn là phiền chán, phiền chán!

Athena nở một nụ cười mỉa hoặc “Tổng giám đốc Thang, để cho người ta lên xe nha!”

“Anh cút ngay cho tôi, nhìn thấy dáng vẻ của anh là tôi thấy ghê tởm!” Thang Duy Thạc lạnh lùng nói!

“Oa....anh nói người ta như vậy, người ta rất đau lòng nha!” Athena che mặt khóc rống lên, bộ dạng rất ủy khuất!

“Tình Tình, Tình Tình...” Bị ủy khuất, Athena lập tức ôm lấy Vũ Tình tìm kiếm sự an ủi.

85. Q.1 - Chương 89: Xé Rách Búp Bê

Edit: nhuquynh91

Thang Duy Thạc đẩy cửa xe ra đi xuống xe, sau đó một tay túm lấy Athena ném sang một bên, một tay kéo cổ tay Vũ Tình “Đi theo tôi!”

“Hey, anh muốn dẫn tôi đi đâu, mà anh tìm tôi có việc gì không? Có chuyện gì muốn nói thì có thể nói ở đây cũng được mà!” Cô thật là muốn điên lên, vì sao mỗi lần hấn đều bá đạo mà bắt cô đi vậy chứ!

“Hey, tổng giám đốc Thang, anh bắt người hầu của tôi đi làm gì vậy? Tổng giám đốc Thang à, anh muốn diễn kịch sao? Nếu vậy anh dẫn tôi đi là được rồi, vì tiểu Tình Tình của tôi diễn kịch không được tốt lắm đâu!” Bàn tay tuyết trắng của Athena giữ chặt tay kia của Vũ Tình, sau đó lại lộ ra một nụ cười.

“Anh buông cô ấy ra cho tôi, đừng chạm vào cô ấy!” Thang Duy Thạc lạnh lùng nói, mà hấn lại dùng ánh mắt giống như con dao, thẳng tắp muốn đâm vào thân thể của cô.

“Thang Duy Thạc, thân thể này là của tôi, anh không có quyền quản nó, mau buông tôi ra!” Cô quả thật bị hấn làm cho điên lên mà, hấn bá đạo qua sức rồi!

Phải làm cho rõ ràng nha, thân thể này là của cô, cô mới là người có quyền định đoạt chứ!

Athena lập tức gật đầu phụ họa, quay về phía Thang Duy Thạc mà nói: “Đúng vậy, tổng giám đốc Thang, anh đừng làm khó Vũ Tình! Cô ấy đã không muốn đi cùng anh rồi, hay để tôi đi thay nha!”

Thang Duy Thạc căm tức nhìn hấn, sau đó dùng lực mà kéo làm cho thân thể của Vũ Tình ngã vào trong ngực hấn “A... đau quá!”

Vừa rồi mũi của cô đập trúng xương cốt của hấn, đau quá, đau quá!

Tuy rằng thân thể của Vũ Tình đã bị Thang Duy Thạc ôm lấy, nhưng một bàn tay của cô vẫn bị Athena cầm chặt. Trong nháy mắt, Vũ Tình giống như một con búp bê, bị hai người đàn ông vô cùng đẹp trai giằng xé!

Thang Duy Thạc vẫn dùng ánh mắt căm tức mà nhìn Athena, còn Athena thì mang theo giọng cười ghê tởm, mãnh liệt hướng về phía hấn mà liếc mắt đưa tình.

Hai người sống chết mà giằng xé, không ai chịu buông tay!

Mà lúc này Vũ Tình đang ở trong lòng Thang Duy Thạc, bỗng cảm thấy Athena cười rất quỷ dị mà ánh mắt kia vô cùng quỷ dị hơn! Cô không rõ cảm giác của mình có đúng không, nhưng chắc chắn là, Athena lúc này cùng với Athena mà cô biết dường như rất khác nhau! “Anh mau buông cô ấy ra, nếu không anh không biết tôi sẽ đối phó với anh như thế nào đâu!” Sau khi giằng co hồi lâu, Thang Duy Thạc bực tức nói.

Mà Athena sau một hồi giằng co, bỗng lộ ra một nụ cười lớn hơn nữa “Nếu tôi buông cô ấy ra sẽ được lợi gì?”

“Anh sẽ biết!” Thang Duy Thạc liền nói ra lời này, bọn họ giống như đã đạt được một thỏa hiệp nào đó, Athena lập tức buông tay Vũ Tình ra “Tình Tình, tôi mới nhớ tới mình có việc phải đi, tôi đi trước đây!”

“Athena, anh không thể cứ như vậy mà đi, Anh không cứu tôi sao?” Vũ Tình hướng lưng Athena mà hét to, hơn nữa là loại hét to một cách tuyệt vọng.

Nhưng Athena ngửa cả đầu cũng không quay lại, cứ tự nhiên mà ngồi vào xe taxi.

“Athena, Athena...” Vũ Tình chưa từ bỏ ý định cầu cứu, vẫn tiếp tục gọi to cho đến khi xe đi xa mới thôi!

Thang Duy Thạc thật muốn bóp chết cô, người phụ nữ chết tiệt, thế nhưng lại không muốn rời xa một tên bán nam bán nữ như thế “Người ta đã đi xa rồi, cô còn gọi làm gì!”

Vũ Tình ngược đôi mắt to nhìn hấn, trong nháy mắt từ ánh mắt ảm đạm chuyển thành lửa giận ngút trời “Anh.. cái đồ đầu heo này, đừng chạm vào tôi, tôi rất ghét anh!”

Đầu heo? Cầm Thang Duy Thạc thiếu chút nữa là rớt xuống “Cô mới kêu tôi là cái gì?”

“Heo, đầu heo, đầu heo! Anh là đồ đầu heo! Thang Duy Thạc, anh đúng là đồ lạm tình!” Cô mang theo mùi vị nồng ghen tuông mà nói lớn.

Mà Thang Duy Thạc mang theo mùi vị dấm chua càng đậm hơn mà rống trả “Được lắm, cô đói bụng đến độ ngay cả một tên gay mà cũng ăn quàng à!”

“Gay sao? Athena đẹp trai hơn anh, so với anh còn tốt hơn gấp mấy ngàn lần!” Cô thuận miệng nói ra hết, dù sao sau khi nói vậy cô cũng cảm thấy thật thoải mái!

“Chết tiệt, cô đừng có mang tôi ra mà so sánh với hấn!” Thang Duy Thạc nghiến răng nói, sau đó kéo cô ngồi vào trong xe.

“Anh muốn làm gì, không phải đã nói rồi sao, chúng ta bây giờ là hai người xa lạ mà!” Ở trong xe hấn cô sẽ cảm thấy căng thẳng, sẽ nhớ tới chuyện xảy ra lúc trước ở trong xe hấn!

Cô không thể yếu đuối để hấn muốn thế nào thì liền như thế ấy được, như vậy cô sẽ hận chết mình!

“Tôi không biết, tôi cái gì cũng đều chưa từng nói cả!” Hấn cũng không nói gì giả dối cả.

“Nhưng tôi là chị vợ của anh, anh không thể nào mà giả trò xằng bậy với tôi được!” Vũ Tình nhắc nhở hấn.

“Câm miệng, tôi chỉ có em gái, làm gì có chị gái chứ!”

“Nhưng tôi là chị gái của Vũ Hấn, thì đương nhiên cũng là chị của anh!” Cô thành thật giải thích, sợ hấn không rõ thôi!

Thang Duy Thạc dùng sức vỗ vào còi xe, xe lập tức phát ra tiếng tin tin. Vũ Tình lập tức quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, nhìn xem có thể hay không kêu cảnh sát đến.

“Đừng nhìn, không có cảnh sát đâu!” Hấn nhẹ giọng nói.

Vũ Tình thất vọng hạ bả vai xuống, không biết phải nên làm như thế nào cho đúng!

“Tôi nói một lần nữa, Hoàng Vũ Hấn không phải vợ của tôi, cho nên cô đừng nhắc đến cô là chị vợ của tôi! Nghe rõ rồi chứ?” Hấn nâng cằm cô lên, nghiêm túc nói!

“Cho dù là như vậy thì chúng ta cũng có quan hệ gì đâu? Anh buông tôi ra đi, đừng quẩn quýt lấy tôi nữa!”

Nghe được lời nói của cô, hấn cười châm chọc nói “Tôi quẩn quýt lấy cô? Hạ Vũ Tình, còn muốn tôi nhắc nhở cô sao, hôm nay là ai đến bên cạnh tôi, là ai làm cho tôi phải chú ý, là ai mà lấy di động ra chụp hình tôi?”

Lời nói của hấn khiến cho cô nhất thời nghẹn cứng, nhưng cô lập tức phản ứng lại ngay “Anh không cần tự mình đa tình như vậy, tôi chụp là chụp Athena chứ không phải chụp anh!”

“Phải vậy không?” Thang Duy Thạc nhú mày, tỏ vẻ nghi vấn!

“Đương nhiên là vậy!” Vũ Tình dùng sức mà gạt đầu!

Mà Thang Duy Thạc bỗng đoạt lấy túi xách của cô, lấy điện thoại ra!

86. Q.1 - Chương 91: Duyên Phận Hay Là Trùng Hợp

Edit: nhuquynh91

“A... Có phải Nhạc Nhạc đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không?” Vũ Tình cổ họng có chút nghẹn, lo sợ hỏi lại.

“Không, Hạ tiểu thư, cô đừng có gấp, Nhạc Nhạc khỏe lắm!” Cô giáo ở vườn trẻ lập tức giải thích, nhưng cũng không nói chuyện nhẩn kim cương, mà chỉ muốn cô nhanh một chút đến vườn trẻ.

Vũ Tình buông điện thoại, dùng sức phụ giúp Thang Duy Thạc cũng đang nghe điện thoại.

“Hiệu trưởng, Tiểu Bác xảy ra chuyện gì sao?” Thang Duy Thạc có vẻ thật căng thẳng, thanh âm thật nghiêm túc!

Tiểu Bác xảy ra vấn đề gì sao? Vũ Tình lo lắng tự hỏi.

Không biết đầu bên kia điện thoại nói gì mà trán Thang Duy Thạc đã giãn ra đôi chút “Được rồi, tôi lập tức đến ngay!” Nói xong, cắt đứt điện thoại!

“Thang Duy Thạc, anh để cho tôi đi, Nhạc Nhạc ở vườn trẻ không biết phát sinh chuyện gì, cô giáo muốn tôi phải mau đến đó!” Tuy rằng cô giáo nói Nhạc Nhạc không xảy ra chuyện gì, nhưng cô thân là mẹ, vẫn rất lo lắng!

“Nhạc Nhạc xảy ra chuyện gì? Đúng là thật trùng hợp? Cô giáo của Tiểu Bác cũng muốn anh nhanh chóng đến đó một chuyến!” Nhưng hẳn cũng rất lo cho con gái, cái này đúng làm cho hẳn muốn phân thân ra được.

“Tiểu Bác không có chuyện gì chứ?” Cô nhịn không được mà hỏi “Không biết có chuyện gì mà cô giáo của Nhạc Nhạc cũng muốn tôi đến nhanh một chút!”

“Vậy thì em đi đi, anh cũng phải đi xem Tiểu Bác một chút!”

Lúc này hai người đã quên cãi nhau, tức giận, kiêu kị và những cảm xúc khác, mà bây giờ chỉ muốn lo lắng cho con mình, đơn thuần là cha mẹ lo lắng cho con cái mà thôi!

Tiểu Bác là bảo bối, Nhạc Nhạc cũng là bảo bối. Hẳn đành phải mở cửa xe, để cho Vũ Tình xuống.

Mà Vũ Tình cũng không trì hoãn một giây nào, lập tức xuống xe.

“Đến vườn trẻ thì lập tức gọi cho anh, nếu không anh sẽ rất sốt ruột!” Thang Duy Thạc hướng ngoài cửa xe mà hô to.

Vũ Tình vội vàng hướng hẳn gật đầu, sau đó vẫy taxi.

Thang Duy Thạc đã hướng về phía vườn trẻ mà cho xe chạy tới...

Mà hiệu trưởng ở vườn trẻ đã đứng trước cửa mà chờ, khi vừa nhìn thấy chiếc xe Benz màu đen, lập tức nở ra nụ cười.

Thang Duy Thạc dừng xe lại lập tức bước ra khỏi xe “Thang Xa Bác xảy ra chuyện gì sao?”

“Thang tiên sinh, anh không cần gấp, mời đến văn phòng của tôi, tôi sẽ đem sự tình kể lại rõ ràng cho anh!”

Thang Duy Thạc gật gật đầu, sau đó theo sự hướng dẫn của hiệu trưởng mà đi vào văn phòng.

“Thang tiên sinh, gần đây anh có đánh mất thứ gì hay không?” Hiệu trưởng tương đối uyển chuyển hỏi, ha ha, nếu bọn họ giúp đỡ Tổng giám đốc Thang tìm được nhẫn kim cương, không biết hẳn sẽ cảm tạ vườn trẻ như thế nào! Cô rất chắc chắn, chiếc nhẫn kia không phải là đồ chơi của Nhạc Nhạc! Thứ quý trọng như thế thì một người bình dân làm sao có thể có được!

“Mất đồ? Tôi không rõ hiệu trưởng vì sao lại hỏi như vậy, cái này cùng với Tiểu Bác thì có quan hệ gì? Cho dù là tôi có làm mất thứ gì quan trọng, thì tôi nên đi tìm cảnh sát mới đúng chứ!” Thang Duy Thạc khẽ nhướn mày, có thể nhìn rõ được là hẳn đã rất mất hứng!

“Không phải, chỉ là hôm nay Thang Xa Bác phát hiện trên tay của một bạn khác có thứ gì đó rất quý, mà Thang Xa Bác nói đó là của anh. Chúng tôi chỉ muốn xác nhận một chút là Thang tiên sinh gần đây có bị mất cái gì quan trọng không?” Hiệu trưởng kiên nhẫn giải thích, nhưng cũng không nói rõ đó là vật quý gì!

Cô không thể nói thẳng ra là chiếc nhẫn này có phải của anh hay không? Thật nực cười là nếu ai được hỏi về món đồ kia thì đều sẽ nói là của mình cả!

“Không có mất gì cả!” Thang Duy Thạc không chút suy nghĩ lắc đầu.

Hiệu trưởng thoáng xúng xính sốt, có chút thất vọng. Thì ra là nhầm lẫn? Cái nhẫn kim cương đúng thật là của Nhạc Nhạc! “Vậy thật xin lỗi đã làm phiền đến công việc của anh, chúng tôi cảm thấy sự tình không phải đơn giản nên mới gọi điện cho anh, thật là xin lỗi!”

Biết được con mình không có chuyện gì, hần mới có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Nhưng hần vẫn còn lo lắng ột tiểu bảo bối khác nữa “Hiệu trưởng, vì tôi đã đến đây rồi, vậy cô có thể cho Thang Xa Bác về luôn đi!”

Hiệu trưởng vẫn còn chút lo lắng, sau đó đẩy mắt kính trên mũi nói “Thang tiên sinh, xin anh suy nghĩ kĩ lại một chút, đợi lát nữa người nhà của đứa trẻ kia tới, sau đó tôi sẽ mang vật kia ra!”

Thứ quý trọng như vậy, cô không thể qua loa nha!

Nghe cô nói như thế, Thang Duy Thạc thấy có điểm kì quái, bắt đầu suy nghĩ lại xem mình có mất thứ gì hay không?

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, thứ quý trọng, cũng chỉ là cái nhẫn kim cương kia. Nhưng cái nhẫn kia là do Hạ Vũ Tình tham lam mà lấy đi. Ở trong tay cô, chắc là không thể bị quăng mất được!

Vũ Tình ngồi taxi đến, đã mất bình tĩnh mà chạy vào trong.

“Hạ tiểu thư, cuối cùng cô cũng đến!” Cô giáo trong vườn trẻ hướng Vũ Tình chào hỏi!

Hiazz, tại sao cô lại bị đãi ngộ kém như vậy chứ? Thang Duy Thạc đến thì hiệu trưởng tự mình nghênh đón, hơn nữa còn ra cửa đứng chờ, còn Vũ Tình lại là do cô giáo nghênh đón, nhưng cô giáo cũng tốt lắm, giọng nói cũng có chút kiên nhẫn.

Vũ Tình lo lắng cho con gái, không rảnh bận tâm đến lời của cô giáo nói “Con gái của tôi làm sao vậy, có chuyện gì xảy ra sao?”

“Hạ tiểu thư, cô sơ suất quá đi, cô có biết con gái mình mang cái gì đến vườn trẻ không?” Cô giáo hỏi một cách kinh ngạc.

Vũ Tình lắc đầu “Tôi không biết, là cái gì vậy?” Là dao sao, đây là thứ nguy hiểm đầu tiên cô nghĩ đến, nhưng không nha, Nhạc Nhạc chưa bao giờ chơi thứ gì nguy hiểm cả.

Nhìn cô đáng vẻ mờ mịt, cô giáo vội nói “Như thế này đi, Hạ tiểu thư, cô cùng tôi đi gặp hiệu trưởng đi, sau đó đưa Hạ Nhạc Nhạc cùng với đứa trẻ kia đến gặp hiệu trưởng luôn!”

“Được rồi!” Vũ Tình đứng là đang rất mơ hồ, nhưng hay là nghe theo lời nói của cô giáo vậy!

Cô từ cửa đi vào bên trong văn phòng.....

Thang Duy Thạc thấy người đi vào, không khỏi giật mình!

Chẳng lẽ, chẳng lẽ đứa trẻ kia là con gái hần sao?

Mà Hạ Vũ Tình nhìn thấy người ngồi trong văn phòng, bước chân cũng dừng lại “Anh tại sao lại tới đây? Chẳng lẽ anh là vị chuyện của Nhạc Nhạc mà tới sao?” Vũ Tình trực tiếp hướng Thang Duy Thạc mà hỏi.

Câu hỏi của cô vừa rồi khiến cho các cô giáo ở vườn trẻ đều ngây ngẩn cả người “Hai người...hai người quen nhau?” Đây.... Đây là chuyện gì đây?

“Mẹ.....” tiếng khóc rống lên của Nhạc Nhạc truyền tới đầu tiên.

“Papa.... Con tìm được nhẫn của ba rồi!” Thang âm của Tiểu Bác cũng theo sau truyền vào.

Thang Duy Thạc cùng Hạ Vũ Tình, cả hai người cùng quay đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy hai đứa con đều mang theo nước mắt mà chạy vào!

Nhạc Nhạc vừa bước vào thấy người bên cạnh mẹ, bỗng kêu lớn một tiếng “Papa...papa...”

Sau đó xoay đôi chân ngẩn hướng Thang Duy Thạc mà chạy tới, ủy khuất ôm lấy hần “Papa, Tiểu Bác kêu con là kẻ trộm!”

Một tiếng “papa” của Nhạc Nhạc không khỏi làm ột người mẹ chưa kết hôn như Vũ Tình giật mình mà ngượng ngùng. Mà cũng khiến cho hiệu trưởng cùng cô giáo ở đây choáng váng, miệng vì ngạc nhiên mà mở thật to.

Hạ Nhạc Nhạc vừa rồi kêu ai là papa chứ? Hiệu trưởng đẩy gọng kính lên mũi, đảo mắt nhìn quanh. Nhưng trong phòng chỉ có mỗi mình Thang tiên sinh là đàn ông, vậy... vậy không phải vừa rồi Nhạc Nhạc kêu Thang tiên sinh là papa sao?

Nói cách khác...nói đúng hơn là Tiểu Bác cùng Hạ Nhạc Nhạc có cùng papa?

Thang Duy Thạc thuận thế ôm lấy con gái, lau quệt nước mắt trên mặt nó “Nhạc Nhạc ngoan, Nhạc Nhạc ngoan!”

“Nhạc Nhạc không phải kẻ trộm, cái vòng đẹp kia là của Nhạc Nhạc, lúc trước Nhạc Nhạc chơi không cẩn thận làm đánh rơi dưới sàn, hôm bữa Nhạc Nhạc giúp mẹ quét rác mới tìm được nó dưới sàn!”Nhạc Nhạc khóc thì khóc, nhưng mồm miệng vẫn nhanh đem chuyện kể rõ ràng.

“Cái vòng đẹp nào?”

“Cái vòng đẹp nào?”

Thang Duy Thạc cùng Hạ Vũ Tình đồng thời hỏi, cái vòng đẹp sao lại gây ra chuyện lớn chứ?

87. Q.1 - Chương 92: Tin Tức Chết Người

Edit: nhuquynh91

“Mặt trên của cái vòng sáng lên màu lam rất đẹp!” Nhạc Nhạc lau nước mắt, tả lại vẻ đẹp của cái vòng đẹp.

“Màu lam, sáng lên?” Vũ Tình tự mình hình dung cái vòng đẹp, lập tức giật mình há hốc miệng! Chẳng lẽ con gái nói cái vòng đẹp là.... Là của hần....

Tiểu Bác đứng trên mặt đất, buồn bực nhìn papa đang ôm Nhạc Nhạc “Mày đồ là đồ ngu ngốc, cái kia đâu phải là cái vòng đẹp, mà là nhẫn!”

“Không phải, đó là cái vòng đẹp, nếu là nhẫn thì phải tinh tế chứ, giống như mẹ có vậy, còn cái kia rất thô nên là cái vòng đẹp!” Nhạc Nhạc không phục cãi lại, có papa ở đây không có gì phải sợ nó.

Lúc này, hiệu trưởng đem chiếc nhẫn ra, không biết là có nên đưa cho papa của bé trai hay không, hay là nên đưa ẹ của bé gái. Thật ra đưa cho ai thì cũng giống nhau,nhưng là bây giờ thì nên đưa cho ai đây? Mà cũng không cần phải suy nghĩ nhiều, vì chiếc nhẫn đã chỉ rõ chủ của nó.

Thang Duy Thạc cảm thấy rất có lỗi nhìn Vũ Tình một cái, là hần đã sai rồi, lúc trước hần nghĩ cô là tham tiền, cố ý không đưa nhẫn cho hần.

Haizz...thì ra là do tiểu bảo bối đáng yêu của hần gây chuyện nhiều loạn.

Ha ha, bảo bối của hần đúng là đáng yêu đến chịu không được, nó thế nhưng lại coi chiếc nhẫn trị giá trăm vạn là một chiếc vòng đẹp để chơi đùa!

Ngồi bên cạnh Thang Duy Thạc, Tiểu Bác tức giận nhìn chằm chằm vào hai mẹ con ngồi đối diện, đặc biệt là con nhỏ ngu ngốc đang khóc kia.

Nhạc Nhạc thấy Tiểu Bác nhìn chằm chằm vào mình, cũng cố lấy dũng khí mà nhìn lại nó.

Nhưng, nhưng cảm thấy giống như mình vẫn bị hần trừng. Nhạc Nhạc cầm lấy cái bánh trên bàn, hướng mặt Tiểu Bác mà ném tới.

Mà một đứa trẻ mới bốn tuổi, đương nhiên phản ứng lại sẽ chậm, nên cái bánh kia mang theo sốt cà chua văng vào mắt Tiểu Bác.

“Ồ....” lần này người khóc đã đổi thành Tiểu Bác, chỉ thấy nước mắt không ngừng chảy ra.

Thang Duy Thạc lập tức nâng khuôn mặt con lên, sau đó mãnh liệt thổi vào mắt nó.

Mà Tiểu bác đã nhắm chặt mắt lại, nước mắt không ngừng mà chảy ra “Tiểu Bác, mở mắt ra cho papa nhìn xem thử nào!”

Nhạc Nhạc giống như biết mình gặp rắc rối, im lặng ngồi trên ghế mình, cúi đầu cắn cái hamburger còn lại.

Vũ Tình cũng không biết nói gì với con gái mình, chỉ có thể đứng lên để đi xem Tiểu Bác, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nó lên thổi thổi, xoa mắt Tiểu Bác “Tiểu Bác, thử mở mắt ra, cho dì nhìn xem một chút!”

Nước mắt đang ràn rụa chảy ra, nhưng khi nghe lời trấn an của dì, từ từ mở hai mắt ra.

Nhìn thấy mắt Tiểu Bác không có vấn đề gì, Vũ Tình mới thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu dùng sức mà hôn lên mặt của Tiểu Bác “Tiểu Bác tuyệt nhất, Tiểu Bác của dì là đứa trẻ dũng cảm và kiên cường nhất!”

Thang Duy Thạc nheo hai mắt lại có chút kích động nhìn chằm chằm Vũ Tình, không biết vì sao, hần cảm thấy biểu tình lo lắng của Vũ Tình, có chút hơi khác thường.

Tuy rằng Tiểu Bác là đứa trẻ cực kì đáng yêu, tuy rằng Tiểu bác được coi là cháu bên ngoại của cô, nhưng giờ khắc này, cô cũng không tránh khỏi rất lo lắng.

Hay là....

Hay là cô không giống như lời của mình nói, không muốn cùng hần có một chút dây dưa?

Hay là cô muốn thay thế vị trí của Hoàng Vũ Hân, làm mẹ Tiểu bác, làm vợ của hần?

Suy nghĩ đến đây, Thang Duy Thạc trong lòng có một nỗi hưng phấn rất lớn!

Thật ra như vậy là tốt nhất, dù sao hần cũng đã ly hôn, hơn nữa hần với cô còn có Nhạc Nhạc. Bọn họ có trách nhiệm cho Nhạc Nhạc một gia đình đầy đủ, một thân phận hợp pháp!

Còn có một điều trọng yếu hơn là, cô vô cùng xứng đáng với cái vị trí làm mẹ này, nhất định cô sẽ đối xử tử tế với Tiểu Bác! Tiểu Bác dùng sức ôm lấy Vũ Tình, thân thể nhỏ nhắn cố ý dán vào người cô “Dì, dì!”

Nhìn thấy Tiểu Bác như thế dựa sát vào mình, Vũ Tình nhịn không được ôm chặt lấy Tiểu Bác “Tiểu Bác, Tiểu Bác phải là cực cưng hiểu biết nhất, được không?”

“Tiểu Bác là cực cưng có hiểu biết nhất, cũng là cực cưng thông minh nhất!” Tiểu bác mở ra bàn tay nhỏ bé, sau đó vỗ thật mạnh vào hai bàn tay mình....

Nhìn thấy động tác đáng yêu của Tiểu Bác, Vũ Tình không nhịn được mà nở nụ cười.

Thang Duy Thạc không làm gián đoạn cô cùng Tiểu Bác bày tỏ tình cảm, chỉ ngồi một bên mà nhìn!

Nhạc Nhạc nhìn mẹ, lại quay lại nhìn papa, bỗng cảm thấy rất ủy khuất, ánh mắt của cả hai người không đặt trên người mình, mà đều nhìn tên kia! Hơn nữa nhìn thấy mẹ đang dùng sức mà ôm chặt lấy Tiểu Bác, nó càng thêm tức giận, càng thêm ủy khuất.

Đang lúc miệng nó mím thành một đường mỏng thẳng tắp, trong đôi mắt to đã muốn lưu lại nước mắt....

“Nhạc Nhạc, đại bảo bối, con làm sao vậy? Đừng khóc nha!” Thang Duy Thạc nhìn thấy dáng vẻ con gái, cũng hiểu được đó là ghen tị!

“Papa....” Nhạc Nhạc giương bàn tay bé nhỏ, ý bảo papa ôm mình!

“A.... Đây không phải là tổng giám đốc Thang sao?Oa.... tổng giám đốc Thang cùng phu nhân mang theo các con đi ăn cơm sao?” chàng trai một tay đang cầm máy ảnh kỹ thuật số, không cần Thang Duy Thạc đồng ý, bắt đầu chụp ảnh.

Tiếp theo một đám chó săn không biết từ đâu chen chúc mà ra, bao quanh bọn họ, mà lần này các máy ảnh đều hướng vào hai đứa trẻ và một người phụ nữ thoát nhìn thật bình thường.

“A... người phụ nữ này không phải là người đã đánh Kì Kì ở buổi triển lãm sao?” Một thanh âm đột nhiên vang lên.

Thang Duy Thạc ôm Nhạc Nhạc, Vũ Tình ôm Tiểu Bác đột phá vòng vây, hướng về phía cửa mà chạy....

“A... Vũ Tình, chị nổi tiếng rồi nha, chị rất lợi hại a, chỉ có vài giờ đã trở nên hot trên internet rồi!” Nguyên Nguyên từ trong phòng chạy ra, la lớn với Vũ Tình vừa mới bước vào cửa.

Vũ Tình nhìn Nguyên Nguyên không hiểu, sau đó chụp được cái mông nhỏ của con gái “Nhạc Nhạc, đổi giày đi!”

Nguyên Nguyên thật hưng phấn kéo Vũ Tình đến phòng mình, sau đó chỉ vào màn hình vi tính “Chị tự mình xem đi!”

Chỉ thấy trên màn hình toàn tin về Thang Duy Thạc, Thang Duy Thạc cùng Kì Kì, Thang Duy Thạc cùng với nhân viên làm móng, Thang Duy Thạc cùng với gay Athena.... Cứ như vậy, tin về hắn chiếm đầy trên internet...

Hơn nữa không biết ai lợi hại như vậy đã điều tra ra được chi tiết về một người làm móng nhỏ như cô.

Trời ạ, hơn nữa còn đem tiểu sử của cô từ trung học cho đến hiện tại, toàn bộ đều đem đưa lên mạng. Đường nhiên bao gồm luôn cả việc cô nộp đơn vào trường T, rồi bị bắt buộc phải bỏ học. Năm mười tám tuổi trở thành tình nhân của Thang Duy Thạc, cô phá thai hai lần, sinh hạ con gái ở bệnh viện nào, còn có.. còn có chuyện cô là chị của vợ trước của Thang Duy Thạc.

Vũ Tình khiếp sợ nhìn loạt tin tức, cô cảm thấy giống như trong cơ thể mình đang bị lửa giận thiêu đốt “Đáng chết, đáng chết, ai lại ghê tởm đến độ đem toàn bộ lý lịch của chị đào ra chứ?”

“Vũ Tình, chị bình tĩnh một chút. Bây giờ bọn người trên internet tìm tòi rất lợi hại, bọn chúng là chó săn mà!”

“Thật ra việc này không phải là trọng yếu, dựa vào xu hướng hiện nay, em nói cho chị biết, hôm nay chị rất hot đó, còn hot hơn cả ngôi sao gì đó nữa!” Nguyên Nguyên so với cô lạc quan hơn rất nhiều, mang theo nụ cười thật tươi mà phân tích cho cô hiểu.

“Cái này gọi là để tiếng xấu muôn đời, hot? Loại hot này không ai muốn cả!” Vũ Tình tức giận đến khóc rống lên, cô rất sợ, cô sợ tất cả, sợ mọi người đều chê trách.

“Nguyên Nguyên, chị không phải là một người phụ nữ hư, em biết không! Chị cũng hiểu là phải giữ mình trong sạch, nếu chị có lựa chọn nào khác, chị nhất định sẽ không bán rẻ mình! Mười tám tuổi, mười tám tuổi, đó là cơn ác mộng của chị! Nguyên Nguyên, lúc em mười tám tuổi, em trong mắt vẫn là bảo bối nhỏ của cha mẹ đúng không? Nhưng chị mười tám tuổi, đã bị bắt buộc phải làm người lớn, gánh vác tất cả các việc trong nhà. Mười tám tuổi, chị ở trong mắt hắn là người phụ nữ ham giàu sang!” Vũ Tình đau đớn khóc, nước mắt không ngừng chảy xuống.

Nhìn Vũ Tình như vậy, Nguyên Nguyên vừa rồi đang hưng phấn đã bị hoàn toàn dập tắt mà cũng cảm thấy đau lòng cho Vũ Tình

88. Q.1 - Chương 93: Quý Trọng Công Việc

Edit: nhuquynh91

Sáng sớm hôm sau, Vũ Tình vừa thức dậy, nhẹ nhàng xoa xoa hai mắt, thế nhưng lại phát hiện bên khóe mắt vẫn còn mang theo chút ẩm của nước mắt!

Làm bất cứ chuyện gì đều phải làm đến nơi đến chốn, đây là nguyên tắc của cô, cho nên vì “Hoa Kỳ” chưa gọi điện cho cô, thì hôm nay cô cũng phải đi làm! Mặc dù hai mắt còn sưng đỏ, nhưng cô vẫn làm một bữa sáng thật ngon, phục vụ thật no cho bụng mình!

Tiếp theo là đưa con gái đến vườn trẻ, hôm nay Vũ Tình cố ý đi thật chậm, đứng ở cửa vườn trẻ thật lâu, cho tới khi gần tới chín giờ cô mới hướng về phía “Hoa Kỳ” cách đó không xa mà đi đến....

Đi vào “Hoa Kỳ”, trong lòng Vũ Tình vô cùng lo lắng và khổ sở, cô mím đôi môi đỏ mọng lưu luyến nhìn mỗi một chỗ của nơi này. Cô rất thích nơi đây, cô làm việc ở đây rất vui vẻ, hơn nữa còn học được rất nhiều điều. Nhưng bây giờ phải ra đi, cô thật rất khổ sở, rất luyến tiếc !

“Haizz... thì ra cô ta cùng Thang Duy Thạc có quan hệ với nhau nha, đúng là rất khó tin!”

“Đúng vậy nha, thoát nhìn rất hiền nha, không giống như loại người như vậy!”

“Haizz....không đúng, con người không thể chỉ nhìn qua hình dáng bên ngoài được nha! Chị xem cô ta đáng vẻ rất hiền, có thể nào là người đánh nhau đâu? Nhưng ngày hôm qua, cô ta trước mặt truyền thông đã dọa Kỳ Kỳ một trận nha!”

Vài cô người mẫu ngồi sau lưng Vũ Tình khe khẽ nói nhỏ, điều này khiến Vũ Tình tương đối khó xử!

Cô cúi đầu bước nhanh hơn, sau đó nhanh chóng bước vào thang máy.

Nhìn thấy Vũ Tình đi vào, Athena lập tức xoay người ra nghênh đón “Summer thật là rất đáng yêu, rất đẹp nha!”

Vũ Tình không thèm để ý đến lời khen của hân. đem hộp cơm đặt trên bàn, sau đó xoay người ngồi lên ghế!

Athena chạy nhanh lại mở hộp cơm ra, sau đó không để ý đến hình tượng là gặm lấy gặm để. Khi ăn xong cái bánh ngô cuối cùng, hân thật bất lịch sự đánh một tiếng “Ồ.....Summer làm cái gì ăn cung ngon hết nha, Summer là tốt nhất, tôi cứ nghĩ sáng nay cô sẽ không mang bữa sáng cho tôi chứ!”

“Quên đi, tôi cũng chỉ có thể mang bữa sáng hôm nay nữa cho anh thôi! Tôi lập tức sẽ chạy lấy người!” Vũ Tình cúi đầu, khổ sở nói!

“Chạy lấy người? Sao, bây giờ đã hot rồi, nên kiêu ngạo sao?” Athena trêu ghẹo nói, khóe miệng lộ ra một nụ cười!

Vũ Tình thật không thể hiểu được Athena mà cũng nói như vậy với cô, cô chu đôi môi đỏ mọng nói “Tôi không phải hot, mà là thôi! Tại sao ai cũng nói tôi hot hết vậy?”

Nhìn dáng vẻ đau đớn của cô, Athena lại không nhìn được tiếp tục ức hiếp một chút “Ha ha, đồ nhà quê, thật không ngờ năm cô mười tám tuổi đã bắt đầu đi theo tổng giám đốc Thang!”

“Anh không cần phải nói chuyện này, tôi không muốn nghe!” Cô ngẩng đầu kêu lên một cách giận dữ.

Gương mặt xinh đẹp của Athena bày ra một vẻ yêu mị. Mà cái loại dáng vẻ này giống như khắp thiên hạ hân là người đẹp nhất vậy “Hey, nói thật đi, sao cô không đem hân mà trối lại? Tại sao lại làm cho hân chạy mất, còn lấy em gái cô làm vợ nữa?”

Cái người phụ nữ Hoàng Vũ Hân kia thật đúng là giả dối, đúng là cao thủ diễn trò, nếu cho cô ta làm diễn viên thì nhất định sẽ giành được giải vòng nguyệt quế!

“Không nên hỏi, tôi không muốn nói về vấn đề này!” Vũ Tình che tai lại, giống như chỉ cần như vậy, lòng của cô sẽ không loạn, tâm sẽ không đau!

“Cô nha, cô thua là do cô quá thiện lương! Nếu lúc ấy cô nói cho tôi biết....Thang Duy Thạc. Cô không phải là một người phụ nữ ham giàu sang, mà làm tất cả là vì người nhà mình. Hơn nữa Hoàng Vũ Hân là em gái cô, là do cô dùng thân thể để đổi lấy tiền, cho cô ta hoàn thành đại học, thì có lẽ vận mệnh của cô bây giờ sẽ không như thế!” thật nguy hiểm, thiếu chút nữa là nói ra!

“Không phải, tôi đã hỏi anh ta, anh ta nói cho dù lúc ấy có biết điều đó, anh ta vẫn sẽ lựa chọn cưới em gái tôi!” Nói đến việc này, Vũ Tình đau đớn chảy ra nước mắt.

Hắn cưới em gái cô, trở thành em rể của mình. Đây chính là nỗi đau của cô, không thể dứt được!

“Đây là do cô nói trề, ai cũng không muốn mình phải hối hận. Hơn nữa một người kiêu ngạo như Thang Duy Thạc, đánh chết anh ta, anh ta cũng không chịu thừa nhận mình đã phạm sai lầm!” Athena hí hóp mắt nói, giọng nói giống như là rất quen thuộc với Thang Duy Thạc vậy.

“Bây giờ có nói gì thì cũng đã trề, đều là nếu nếu, rất nhiều nếu không dùng được!” Vũ Tình hai tay che mặt dè dặt lại cảm xúc, bây giờ càng khiến cô khổ sở hơn là công việc của cô phải vứt bỏ nha!

Nhìn cô đau lòng như vậy, coi như được rồi, hắn liền nói đến chuyện khác “Đúng rồi, cô bị công ty nào lấy đi vậy?”

“Bị công ty nào lấy đi?” Hai chữ “lấy đi” kia, cô nói rất lớn.

“Chẳng lẽ không đúng sao? Cô bây giờ thật hot mà, phải có rất nhiều công ty gọi điện mời cô làm chứ?Nào, nói cho tôi nghe, bọn họ đưa ra điều kiện gì cho cô!” Athena chớp mắt, tỏ ra đáng vẻ “Tham lam”.

“Không ai mời cả, nhưng tôi phải ăn cơm chứ! Điều là do anh làm hại cả, nếu không phải do anh lôi kéo tôi tiếp cận anh ta, tôi như thế nào sẽ lọt vào mắt truyền thông, rồi sau đó còn tức giận mà đánh Kì Kì, bây giờ thì tôi phải chết đói!”

“Ha ha, lát nữa cô không cần phải cảm ơn tôi nha! Ha ha, chỉ cần tiếp tục cung cấp bữa sáng cho tôi là được rồi!” Hắn thần bí nói.

Vũ Tình thiếu chút nữa bị sự lạc quan của hắn làm cho tức chết, bữa sáng?Cảm tạ? “Nếu tôi và con gái mình không có cơm ăn, chúng tôi sẽ đi tìm anh, ăn của anh, uống của anh!”

“Được rồi nha, tôi vô cùng nguyện ý nha, hôm nay cô liền cùng con gái đến nhà tôi đi! Nhà tôi đã lâu rồi không có người quét dọn nha! Nhưng, không vấn đề gì, tôi bây giờ sẽ đổi một chỗ ở mới, bây giờ bắt đầu tìm người quét dọn!” Athena xoa hai tay vào nhau, bắt đầu kế hoạch!

89. Q.1 - Chương 94: Ai Gọi Điện Đến

Dịch: Shu

“Athena, Summer, các cô đều ở đây, giám đốc Đỗ ời, các cô mau đi đi!” lúc này Lily tươi cười đi đến nói.

Vũ Tình nghe xong câu nói này biết vận hạn đã đến rồi.

Sắc mặt cô trắng bệch, hướng cửa lớn đi đến, giống như anh dũng hi sinh.

Athena cũng giống cô, trên mặt mỉm cười đầy tự tin, tư thế đi như phụ nữ thời xưa.

“Hai người ngồi xuống đi!” Tuổi chừng hơn 40, giám đốc Đỗ có khí chất cao quý uy nghiêm.Cô đứng trước mặt ông không thể không có chút khẩn trương.

Vũ Tình nuốt nước miếng đầy khó khăn, Athena cố gắng mỉm cười.

“Tôi nói ngắn gọn thôi vì công việc còn rất nhiều.” giám đốc Đỗ vẫn giữ bộ mặt nghiêm túc nói :” sáng nay trên thông báo sẽ tăng cho hai người 10% tiền lương.”

Đang lo lắng chờ đợi, Vũ Tình giật mình.Cái gì? Tăng lương? Đáng chết, chẳng lẽ đêm qua cô nghỉ ngơi không tốt nên bây giờ nghe nhầm?

“ Cô Vũ Tình thấy thế nào?” Chờ một hồi không thấy Vũ Tình đáp lời, giám đốc Đỗ lớn tiếng hỏi.

“Không có...Không có ý kiến!” Vũ Tình vội lắc đầu lại nhìn biểu tình của Athena, cô rút cuộc có thể khẳng định mình không bị sao!

Ngồi trên ghế một giờ Vũ Tình vẫn không nhúc nhích.Thật sự không thể hiểu?Không phải đều là tin tức xấu bất lợi, sao cô lại không bị làm sao, ngược lại còn tăng lương?

“Bố già Hương không phải tỏ ra hiểu biết sao? Mau tới cảm tạ tôi đi!” Athena cố gắng dọa cô.

Vũ Tình nghĩ đi nghĩ lại chuyện nhìn thấy hắn, sau đó rất lâu mới hiểu được, thì ra hết thảy đều là cố ý! “Thang Duy Thạc cố ý tạo ra chuyện để hấp dẫn truyền thông?”

“Ai! Cô đúng là chậm chạp, đến giờ mới hiểu được. Hắn thật là hết cách mà.” Có điều Thang Duy Thạc đột nhiên hôn cô cũng không ngoài dự kiến.

Nghe được câu này của hắn, mặt Vũ Tình lại ửng đỏ. Sợ hắn tiếp tục nói nên cô cố ý ngắt lời. “Lời đồn hiện tại có thể làm người ta chết thảm nhưng cũng có thể làm người ta trong nháy mắt có được thành công.”

“Đương nhiên, nếu không cô không thấy có rất nhiều người mẫu hay minh tinh rơi vào các ngõ cụt, sau đó bị rút giá thảm hại đó sao?”

“Là như vậy? Nhưng tôi tình nguyện không cần, tôi không thích như vậy!” Cô vẫn thấy rất khó chịu.

Trong lúc này một khúc nhạc vang lên đánh chan ngang cuộc đối thoại của bọn họ.

Lại chuyện gì đây! Athena ấn điện thoại, làm ra vẻ ghê tởm cái loại âm thanh réo rất này.

“Anh đứng đắn chút cho tôi. Hiện tại anh đã nổi tiếng rồi. Ba nhìn thấy cái bộ dạng quý của anh vô cùng tức giận nên sai tôi báo cho anh buổi tối hôm nay phải quay về nhà!” Âm thanh từ đầu bên kia điện thoại vô cùng lạnh khốc, bên trong đúng là phiền chán.

“Đừng mà, tối nay người ta còn có chuyện.” Hắn vẫn dùng cái loại quái điệu (giọng điệu kì quái) này. “Hôm nay người ta còn phải cùng tiểu phách đáng của người ta đi ăn mừng tăng lương nữa.”

“Nói cho anh biết anh nên thành thật một chút, nếu không tiền tiêu vật thối này sẽ không có đâu.” Đối phương uy hiếp nói.

“Như vậy sao được. Nói cho bà, nếu đúng hạn không cấp tiền tiêu vật cho tôi, tôi đây liền tiếp tục đối nghịch với bà!” Hắn cũng không phải dễ bị dọa. Ha ha, hắn cũng không phải diễn vai trên chộc đầu.

“Tôi nói cho ba anh hạn cho anh hôm nay phải quay về nhà. Hơn nữa anh ăn mặc nghiêm chỉnh cho tôi, đừng biến thành cái dạng bất nam bất nữ.”

“Anh nói xấu tôi? Tốt lắm, chúng ta không cần nói nữa. Những gì anh nói cũng nghe rồi. Chào!” Nói xong hắn không nề tình trực tiếp cắt đứt điện thoại.

Bỏ điện thoại xuống, Athena đắm chiêu nhìn Vũ Tình. Ha ha, hắn giống như chiêm ngưỡng trò chơi a!

“Này! Anh nhìn tôi làm cái gì?”

“Vũ Tình, cô không phải bạn tốt của tôi sao? Đồng bọn tốt?” Hắn đột nhiên vẻ mặt thống khổ, đôi mắt to xinh đẹp lộ ra vài giọt nước mắt.

“Athena, anh sao lại khóc? Gặp phải chuyện gì?” Vũ Tình quan tâm hỏi.

Trong ánh mắt Athena lóe lên tia hài hước, nhưng Vũ Tình đơn thuần căn bản không phát hiện ra. “Vũ Tình, cô cũng biết tôi thích đàn ông, nhưng người nhà tôi lại muốn tôi tìm bạn gái kết hôn.” Hắn muốn nói lại thôi, ra vẻ thống khổ.

“Chuyện này làm sao bây giờ? Để tôi cùng anh, gặp ba mẹ anh nói cho rõ nha?” Cô ngốc nghếch hồ đồ hỏi. Trước đây trong cuộc sống của cô chưa từng gặp qua người như vậy, cho nên cũng không biết hắn phải làm thế nào.

“Thôi, Vũ Tình, nếu cô thực sự muốn giúp tôi vậy giả làm bạn gái tôi được không? Chỉ cần về nhà ứng phó với ba mẹ tôi một chút là OK!” Hắn cố gắng không chế nụ cười xấu xa.

“Chuyện này không phải là lừa gạt sao? Tôi cũng không dám đối diện với họ, tôi sợ lắm! Tôi muốn giúp anh nhưng lòng có thừa mà lực không đủ.”

“Vũ Tình, tôi van cầu cô, chỉ nhìn mặt một cái, sau đó tôi sẽ tìm cơ hội rời đi. Như vậy không cần đến nửa giờ tôi sẽ đưa cô đi.” Hắn lôi kéo tay cô làm cô loạn choạng.

“ Không được, anh đừng làm khó tôi.” Vũ Tình vẫn lắc đầu, giả mạo bạn gái đi lừa bịp trên, chuyện này rất hoang đường.

Athena khóc rống lên, nước mắt chảy xuống.”Được, tôi chỉ có thể chết, không thể sống nữa. Cha mẹ không thể hiểu cho tôi, bạn bè không quan tâm đến tôi. Tôi, tôi sống còn ý nghĩa gì?Không bằng chết sớm một chút, chết đi sau đó gửi hồn người sống kiếp sau phải là một phụ nữ đích thực.”

Nghe được hắn nói như vậy, Vũ Tình rốt cuộc không thể nói lời từ chối.

90. Q.1 - Chương 96: Câu Hỏi Ác Ý

Dịch shu

“Cậu cũng biết tôi làm việc máy móc? Thang Duy Á, nếu cậu thực sự thông cảm với tôi, anh trai này mời cậu lập tức trở về công ty giúp tôi, cậu cũng nên gánh vác trách nhiệm chứ. Mà cậu suốt ngày ở bên ngày vui chơi lộn xộn, biến mình thành dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ.”Thang Duy Thạc thực sự là một anh trai uy nghiêm, giọng điệu cũng rất nghiêm túc.

“Anh, bạn gái em còn đang ở đây, anh cũng phải để cho em chút mặt mũi chứ.”Mặt Athena tối sầm liếc mắt nhìn Vũ Tình một cái rồi đem ánh mắt chống đối anh trai.

“ Muốn tôi cho cậu mặt mũi thì trở về công ty làm việc cho tốt, đừng làm công tử chơi bời nữa.” Thang Duy Thạc nhìn em một cái sau đó ánh mắt trực tiếp dừng trên người Vũ Tình.

“ Anh nói như vậy không đúng rồi. Em mỗi ngày đều cố gắng làm việc, giải thưởng cùng giấy chứng nhận chính là bằng chứng có hiệu lực nhất.” Thang Duy Á – Athena cũng không phục nói, hắn ghét nhất là bị anh trai cùng ba ba xem thường nghề nghiệp của hắn.

Dù sao đây cũng là sở thích của hắn, tại sao bọn họ lại đối xử không công bằng như thế.

Thang Duy Thạc không để ý đến em, khéo miệng mang theo nụ cười cứng nhắc đi đến bên Vũ Tình.

Vũ Tình nhìn thấy hắn đang tiến lại gần liền lập tức khẩn trương, tim đập loạn xạ liên hồi.

Lúc này cô dường như không thể hô hấp, cũng không thể nghe được câu hỏi của Thang phu nhân.

Thang Duy Thạc tự nhiên ngồi cách Vũ Tình không xa trên sofa làm bộ như làm quen với cô: “Hạ tiểu thư, chào cô, tôi là anh trai của Thang Duy Á.”

Vũ Tình cúi đầu không dám nhìn hắn nói: “Chào anh.”

“ Hạ tiểu thư làm ở đâu? Mới nhìn có vẻ tuổi cô vẫn chưa nhiều?” Thang Duy Thạc không cần nghi hoặc của mẹ trực tiếp hỏi Vũ Tình.

Chết tiệt, Thang Duy Thạc cách xa cô ra một chút, ngồi gần như vậy làm cái gì? Cô hiện tại chính là “bạn gái” của em trai hắn, hắn có nhất thiết phải nhiệt tình như vậy không? Lại còn hỏi tuổi cô. Năm 18 tuổi cô đã theo hắn, chẳng lẽ hắn còn không biết năm nay cô bao nhiêu tuổi?

Nín nhịn lại tức giận trong lòng, Vũ Tình, mày không thể giống một học sinh tiểu học ngoan ngoãn trả lời hắn. “ tôi là thợ làm móng, năm nay 27 tuổi.”

“Làm thợ làm móng?” Ngồi một bên Thang phu nhân giương giọng hỏi thoáng mang theo khinh thường.

Trong lòng không ngừng mắng Thang Duy Thạc, Vũ Tình căn bản không chú ý tới giọng điệu của phu nhân.

Thang Duy Thạc nhìn mẹ hỏi Vũ Tình :” Hạ tiểu thư làm công việc rất thời thượng, nhưng không có chút tri thức nào. Hạ tiểu thư, vậy không biết cô đã tốt nghiệp đại học nào?”

“ Đúng, Hạ tiểu thư đã tốt nghiệp đại học nào vậy? Á Á nhà chúng ta cũng tốt nghiệp đại học mỹ thuật Hoàng gia Anh khoa tạo hình đó.”Thang phu nhân lập tức đem đứa con tốt nghiệp học viện ra trưng bày trước mắt để cô biết khó mà thôi lui.

Làm móng?Thợ làm móng? Cô cũng không hi vọng sau này làm con dâu của bà.

Cho dù là người ngốc đi nữa cũng nghe ra sự khinh rẻ trong tiếng nói của bà.

Mà bọn họ đánh trúng chỗ đau lòng của Vũ Tình làm cô không thể mở miệng nói.

Trong mắt cô dâng lên một làn nước mắt u oán liếc mắt nhìn Thang Duy Thạc một cái.Mà Thang Duy Thạc nhìn thấy ánh mắt bối rối cùng đau khổ của cô đột nhiên thấy hối hận vì sao mình lại đưa ra vấn đề này. Đáng chết, hắn sao lại đau lòng, nhìn thấy cô đau khổ tim hắn cũng đau nhói.

Hắn ngồi trầm mặc không có nghĩa mọi người sẽ ngừng hỏi. Thang phu nhân ngồi một bên thấy Vũ Tình không trả lời càng gặng hỏi :” Hạ tiểu thư, xin hỏi cô một chút, cô đã từng tốt nghiệp đại học chứ?”

Vũ Tình cắn chặt môi khiếp đảm nhìn Thang phu nhân. “ Cháu, cháu, ...”

“ Ai da, các người đừng làm bạn gái của con sợ. Các người cứ vây quanh cùng nhau chất vấn cô ấy.Nói cho hai người biết, hai người dọa bạn gái con bỏ chạy, cả đời này con sẽ không lấy vợ, đến lúc ấy xem ai là người sốt ruột.”Athena vừa rồi đang bị phụ thân hỏi, đột nhiên hướng bọn họ đứng lên nói to.

Tiếng cảnh cáo của hần làm Thang phu nhân lập tức dừng câu hỏi.“ Đâu có, mẹ chỉ đối với Hạ tiểu thư có chút tò mò nên mới hỏi. Á Á, nếu con không muốn mẹ hỏi mẹ sẽ không hỏi nữa.”

“ Hừ, bạn gái của con rất nhất gan, các người cũng đừng vì thế mà làm khó cô ấy.” Giọng điệu Thang Duy Á cũng thật mãnh liệt, căn bản mặc kệ cái gì mà trưởng bối thích hay không. Nhưng nói như vậy không phải là hần vô phép vô tắc, không tôn trọng cha mẹ.

Mà Thang phu nhân sợ nhất chính là con trai nhỏ của bà. “ Được, được, mẹ không hỏi, chúng ta đi ăn cơm thôi.”

Người nhà Thang gia không tham dự vào cuộc nói chuyện của bọn họ nhưng ngồi cách đó không xa xem kỹ bạn gái của con trai.

Thang Duy Á dùng kiểu coi mình là nhất để giải cứu cho Vũ Tình.

“Ba!”Tiểu Bác đang chơi đùa trong vườn hoa, đôi chân ngắn cũn chạy vào.

Vũ Tình nghe thấy tiếng của đứa bé, nhìn Thang Duy Thạc hơi co lại, liền quay đầu đi. Chỉ nhìn thấy bàn tay Tiểu Bác lấm lem, trên mặt đều là bùn đất, đôi giày nhỏ xinh cũng dính đầy đất. Tóm lại cục cưng xinh đẹp hiện tại biến thành con búp bê đất.

“ Tiểu thiếu gia, đừng chạy kéo ngã, tôi mang cậu đi tắm rửa.” Lúc này người vú đầu hai thứ tóc tức giận chạy vào theo.

Đang nhìn đến các chủ nhân trong phòng, người giúp việc sợ đến mức té xỉu, không xong rồi, lần này nhất định sẽ bị mắng.

Bình thường các chủ nhân sẽ không có nhà, cũng không ở hết trong phòng khách, nhưng hiện tại sao lại tập trung đông đủ vậy?

Thang phu nhân nhìn cháu đích tôn của mình lại có bộ dạng như vậy liền tức giận nhìn người giúp việc quát :” Cô mang tiểu thiếu gia đi chơi ở đâu mà người toàn là đất thế này?”

“ Tôi...tôi..tôi...” người giúp việc nói ba từ “tôi” liên tiếp mà vẫn không nói được câu kế tiếp.

91. Q.1 - Chương 97: Trêu Đùa Ác Ý

Trên người toàn là đất, Tiểu Bác căn bản không biết mình bẩn như thế nào mà theo thói quen chạy về phía bà nội. “ Bà nội! Bà nội! Con ôm một cái.”

Từ trước đến nay vốn thích sạch sẽ, Thang phu nhân vội vàng lùi ra phía sau mấy bước. “Cực cứng, con đừng qua đây.”

Tiểu Bác nhìn bà nội, thấy bà xua tay với nó lại càng thích chí chạy về phía bà nội. “Bà nội!”

“Còn đứng đây, cô nhanh đem tiểu thiếu gia lên phòng tắm rửa đi.” Thang phu nhân phát ra tiếng kêu bén nhọn không không chế được, hướng tới người giúp việc quát lớn.

Người giúp việc lập tức chạy đến ôm lấy tiểu thiếu gia rồi đi, Tiểu Bác thông minh đúng thời điểm đôi chân ngẩn lập tức nhảy qua. Nhìn thấy phía sau người giúp việc không bắt được mình thì đắc ý cười khanh khách.

Chỉ thấy trên mặt sàn trơn bóng in lại rất nhiều dấu chân. Thang Duy Á cười ha ha, còn Thang phu nhân thì thiếu điều muốn hét chói tai.

Thang Duy Thạc nhìn đứa con trai đầy đất bẩn thì nhíu mày thấp giọng nói: “Tiểu Bác, đừng chạy loạn nữa!”

Nghe được tiếng mắng của ba, Tiểu Bác quay đầu đi đến. “Ba!” đang nhìn ba nó nhìn thấy người ngồi cạnh ba, Tiểu Bác nghĩ ngợi một chút sau đó la lớn: “Dì!”

Vũ Tình mỉm cười gật đầu mấy cái chào hỏi với Tiểu Bác chào hỏi: “Tiểu Bác ngoan!”

Lúc này người giúp việc rút cuộc cũng bắt được tên tiểu tử này. “Tiểu thiếu gia, tôi mang cậu đi tắm sau đó ăn cơm.”

“Dì!” ở trong lòng người giúp việc Tiểu Bác còn quay đầu lại cười hì hì với Vũ Tình.

“Tiểu Bác biết cháu sao?” Thang phu nhân lập tức nghi hoặc mở miệng hỏi, cảm giác thấy có điểm không thích hợp nhưng không đúng chỗ nào lại không nói được.

Vũ Tình xấu hổ ánh mắt không biết nhìn vào đâu, do dự nhìn Thang phu nhân rồi lại nhìn Thang Duy Á.

“Ai da, không ăn cơm đâu! Người ta có đói đến sắp chết rồi, người quan trọng về nhà mà còn không cho ăn cơm, thật phiền chết đi được.” Thang Duy Á lần hai tỏ vẻ buồn bực mở miệng.

“Được rồi, chúng ta đi ăn cơm.” Thang phu nhân lập tức mở miệng rồi đi về phía nhà ăn.

Bữa tối này đối với Vũ Tình mà nói quả thực là vô cùng đau khổ. Đầu tiên nói ăn cơm căn không nằm trong sự mong muốn của cô. Tiếp đến, trong bữa ăn cô cảm thấy rõ ràng là ba mẹ Thang Duy Á không thích mình. Điều này làm cô cảm thấy có chút mất mát trong lòng, thấy không được thoải mái.

Cô cũng cảm thấy chính mình thật khó hiểu, cô chỉ là một diễn viên đóng thế nguy trang làm bạn gái hân thôi, ba mẹ Thang Duy Á thích cô hay không có liên quan gì đến cô. Nhưng chính cô lại cảm thấy quá khổ sở muốn khóc lớn. Càng làm cho Vũ Tình bối rối bất an chính là ánh mắt của Thang Duy Thạc vẫn đặt trên thân thể cô làm cho người cô khổ sở vạn vạn.

“Hạ tiểu thư, cô không thoải mái sao? Vì sao nhìn mặt cô lại đỏ như vậy?” Thang Duy Thạc đột nhiên lớn tiếng hỏi một câu làm mọi người trên bàn ăn hoảng sợ. Nhưng trong lúc đó Thang Duy Á lại mỉm cười. Ha ha, xem ra lão ca của hân đạo hạnh rất nông, nhanh như vậy đã thiếu kiên nhẫn? Phải biết rằng hân còn chưa diễn hết trò đâu.

Vũ Tình trừng mắt nhìn Thang Duy Thạc, liếc mắt một cái trong ánh mắt không tự nhiên mang theo hai luồng tức giận. Cô không để ý đến hân càng làm hân muốn gây khó dễ cho cô. Nhưng hoàn cảnh hiện tại cũng không như cô mong muốn.

“Hạ tiểu thư, cô làm sao vậy? Chẳng lẽ thực sự không thoải mái? Lời của anh trai Duy Á chẳng lẽ cô không nghe thấy?” thật sự là không có giáo dục, đáng chết, vì sao con trai bà lại thích loại con gái sinh ra từ hạng dân nghèo chứ. Trước đó con trai lớn của bà đã bất chấp sự phản đối của gia đình để lấy cái gì mà cô gái tốt. Kết quả thì sao? Kết hôn không lâu hai người liền khắc khẩu không ngừng. Hơn nữa Hoàng Vũ Hân cũng không phải hạng đàn bà đứng đắn gì, cuối cùng cũng bị tóm ở trên giường. Thật sự là dọa người, nếu không phải bọn họ đem chuyện này giấu diếm thật kĩ thì Thang gia đã bị mất mặt từ lâu rồi.

Thế mà hiện tại con trai thứ của bà lại thích một nha đầu nghèo khổ. Càng tức giận là trong tên cô ta cũng có một chữ “Vũ”. Chẳng lẽ gia đình bà có duyên phận đặc biệt với tên “Vũ”. Không đúng, không phải duyên phận mà là nghiệt duyên.

Thang phu nhân chất vấn làm cho Vũ Tình không thể ngẩng đầu lên. “Xin lỗi, cháu không nghe thấy.”

Thang Duy Thạc tỏ vẻ “anh trai” ôn nhu mỉm cười sau đó quan tâm lớn tiếng hỏi :” Hạ tiểu thư có phải rất mệt không? Hay là lên lầu nghỉ ngơi một chút đi, dù sao trong nhà cũng có rất nhiều phòng cho khách.”

Thang Duy Á cũng phụ họa theo :” Vũ Tình, em mệt sao? Nếu em thấy không thoải mái thì lên lầu nghỉ một chút đi.”

“Không, em không sao đâu.” Cô liền lập tức cự tuyệt, loại tra tấn này nên nhanh chóng chấm dứt đi thôi. Phía sau, Tiểu Bác được tắm rửa sạch sẽ bị một người giúp việc toàn thân ướt đầm nước đi ra.

Thang Duy Á chợt phát ra tiếng cười khúc khích bất nhã. Hạ Vũ Tình nhìn người giúp việc chật vật không nhin được cũng gờm miệng mỉm cười. Xem ra Tiểu Bác đích thực không phải một tiểu ác ma bình thường, làm thế nào mà người giúp việc toàn thân ướt đầm nước thế kia.

“Phu nhân, để tiểu thiếu gia ăn cơm ở trong này không ạ?” Người giúp việc cẩn thận hỏi, cô hôm nay đã làm chuyện sai nên phải cẩn thận một chút.

“Ừ!” Thang phu nhân gật đầu, người giúp việc vội vã ôm tiểu tử quý kia ngồi xuống bên cạnh Vũ Tình.

Tiểu Bác vào thời điểm nhìn thấy Vũ Tình lập tức dang cánh tay ra :” Dì, dì ôm con, dì ôm con.”

Thang tiên sinh cùng Thang phu nhân ánh mắt một lần nữa lại tập trung trên người Vũ Tình. Thang tiên sinh không lên tiếng bình tĩnh nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Tình. Thang phu nhân lại không được lòng dạ thâm sâu như vậy, vô cùng nghi hoặc hỏi :” Tiểu Bác sao lại quen Hạ tiểu thư?”

Lại một lần bị nhắc đến tên làm Vũ Tình khấn trương nhìn về phía Thang Duy Thạc. Còn Thang Duy Thạc lại tức giận phớt lờ, chờ câu trả lời của cô.

“Dì ôm con đi, ôm con đi, dì...” Tiểu Bác không để ý đến xung quanh cứ tiếp tục kêu lớn.

“Hạ tiểu thư, sao Tiểu Bác lại có vẻ thân quen với cô như vậy?” Thang phu nhân thật sự càng lúc càng hiếu kỳ, nguyên nhân gì mà bà thấy Hạ tiểu thư vô cùng khấn trương nhưng mặt lại đỏ bừng lên.

“Mẹ, Tiểu Bác biết tiểu Tình Tình của con cũng là bình thường!” Thang Duy Á nuốt nhanh miếng đồ ăn trong miệng xuống, nói thật tự nhiên. “Con chính là chú của Tiểu Bác, đương nhiên nó phải gặp qua tiểu Tình Tình của con rồi.”

Trước một câu “tiểu Tình Tình của con”, sau một câu “tiểu Tình Tình của con” làm cho Thang Duy Thạc trong lòng bùng lên lửa giận dữ dội. “Duy Á, tôi nhớ gần đây không hề gặp cậu, đừng nói là gặp qua cậu, sợ rằng cậu là ai Tiểu Bác cũng không biết.”

“Vậy sao? Anh, chắc là anh nhớ nhầm rồi, sao Tiểu Bác lại không nhớ em chứ.” Thang Duy Á không tin, nhìn đứa cháu nhỏ của mình ngoắc ngoắc. “Tiểu Bác, nhận ra chứ không?”

Tiểu Bác nhìn hẩn sau đó lắc đầu thật mạnh. “ba, dì, người này là ai?”

Một câu này của Tiểu Bác đủ làm cho Thang tiên sinh và Thang phu nhân hiểu ra, Tiểu Bác quen biết Vũ Tình không phải vì cô là bạn gái của Duy Á.

“Dì ôm con một cái đi.” Tiểu Bác bắt đầu hướng về phía Vũ Tình ra sức làm nũng. “Ôm con đi, dì.”

Thang Duy Thạc tươi cười, trong bụng vô cùng đắc ý chờ xem màn kịch vui này.

Tiểu Bác cứ lải nhải không ngớt làm cho Vũ Tình không thể không ôm lấy nó.

Tất cả xấu hổ cùng ủy khuất không nói ra được tấn công lẫn nhau trong lòng cô, làm cho cô nhin không được sống mũi cay cay, hơi nước mờ mờ trong mắt. Cô thật sự muốn kêu to điên cuồng để giải tỏa những bức xúc hiện tại. Cô không hiểu vì sao mình lại phải ở lại đây để chịu sự khinh miệt của Thang phu nhân và sự bốn cợt của Thang Duy Thạc.

Đáng chết, cô tại sao lại tránh cũng không thoát khỏi họ Thang? Thang Duy Thạc, Thang Duy Á, Thang Tiểu Bác, chẳng lẽ bọn họ đều là ông trời phái đến hành hạ cô?

“Dì, con muốn ăn!” Ở trong lòng Vũ Tình, thân hình nhỏ bé bắt đầu vận vẹo, đưa bàn tay chỉ về phía bàn ăn.” Dì cũng phải ăn đi.” Vũ Tình ở trước mặt bao nhiêu người cầm đũa lên chiêu theo tên tiểu tử kia.

Thang tiên sinh mở miệng hỏi thẳng tuột: “Hạ tiểu thư, cô chính là người mà hôm qua cả hai thằng con trai của tôi đều nói sẽ đưa về phải không?”

Lời của Thang tiên sinh làm cho Thang Duy Thạc cùng Thang Duy Á đồng thời phun hết thức ăn trong miệng ra.

92. Q.1 - Chương 99: Thoát Khỏi Trói Buộc

Vũ Tình lại một lần nữa vì lời nói của hắn, không nhận được cảm giác có chút ngọt ngào trong lòng. Nhưng loại ngọt ngào này làm cô cảm thấy bất an, thật không dám hưởng thụ. Vũ Tình dừng quá... Cô không dám nhìn khi hắn trở lại lý trí đến tàn nhẫn, lý trí cảnh báo cô không thể bị lạc vào bể tình cảm trầm luân này được. Mà Thang Duy Thạc cũng biết hiện tại mình muốn cái gì, mình vì cái gì mà thống khổ như vậy. Hắn đã nghĩ thông suốt, cho dù cô là chị gái của Hoàng Vũ Hân thì sao, dù sao bọn họ vốn cũng đã muốn ly hôn, hơn nữa cuộc hôn nhân của họ đổ vỡ không phải là lỗi của hắn, mà do Vũ Hân trong có lỗi, cô ấy đã không thể đóng vai một người vợ tốt. Bọn họ ngoại trừ Tiểu Bác sớm đã không còn chút quan hệ, hắn vì cái gì mà phải cố giữ lấy chút gọi là đạo đức thể tục để rồi làm cho bản thân mình đau khổ.

Đúng vậy, không chiếm được cô làm hắn vô cùng đau khổ, càng đau khổ hơn khi hắn phải đối diện với tình cảm thật của bản thân.

“Vũ Tình, anh mặc kệ, em phải đi theo anh!” Hắn trên miệng hạ mệnh lệnh.

“Không thể!” Cô cũng khẳng định.

“Chết tiệt, em không có quyền được nói như vậy.” Thang Duy Thạc nhìn chằm chằm phía trước lạnh lùng phun ra mấy chữ.

Cùng hắn cãi cọ cũng không có kết quả, cô biết mình nói không lại hắn, bất quá để hắn thay cô quyết định. Cô không thêm để ý đến hắn nữa, chơi đùa với Tiểu Bác trong lòng mình.

“Dì à, dì!”

“Ừ, chuyện gì thế?” Vũ Tình nhìn chăm chú vào đôi mắt xinh đẹp của bảo bối ở trong lòng mình.

“Dì, không phải dì nói sẽ chăm sóc cho Tiểu Bác sao? Sao dì lại không có làm?” Tiểu Bác dùng ánh mắt một mối đáng thương tựa vào trước ngực Vũ Tình hỏi.

Thấy Tiểu Bác ý lại vào mình như vậy, Vũ Tình cũng thật vui mừng, mặc kệ nói thế nào, dù sao nó thích mình cũng tốt hơn nó ghét mình.

Cô trả lời nó âm thanh non nớt như một đứa trẻ:” Bởi vì bây giờ công việc của dì còn nhiều thay đổi nên không thể chăm sóc Tiểu Bác được.”

Bọn trẻ đều mắc một cái bệnh giống nhau thì phải, đó là đều thích đem bàn tay nhỏ bé chu du ở chỗ mềm mềm trên ngực. Tiểu Bác như thói quen ở trên ngực cô vuốt vuốt, giống như bị vật gì đó ngăn cản thỉnh thoảng còn nhéo vài cái. Vũ Tình nhìn thấy bàn tay nhỏ bé làm loạn trước ngực mình khóe miệng không khỏi mỉm cười. “Tiểu Bác, con đang làm gì vậy?”

Tiểu Bác giương khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng cười cười, nhưng bàn tay cũng không hề rời đi. “Dì...”

Tiểu tử kia cũng không biết mình được cái gì từ dì, nhưng chỉ cảm thấy dựa vào lòng dì này thật thoải mái, nó thật thích.

Nghe tiếng con trai mình nũng nịu trong lòng Vũ Tình, Thang Duy Thạc không nhận được liếc cô một cái nói:” Tiểu Bác thật sự thích em, em không cảm thấy thế sao?”

“ Có thể vì nó đã lâu không được gặp mẹ cho nên...”

“ Vũ Hân không có quan tâm đến Tiểu Bác, thậm chí số lần ôm nó còn rất ít. Tiểu Bác chủ yếu là do người hầu chăm sóc nên cũng không thân thiết với mẹ nó.” Thang Duy Thạc nhanh chóng đánh gãy lời nói của Vũ Tình. Trên mặt Vũ Tình rất nhanh xẹt qua một tia đau đớn, nhưng ngay sau đó đã biến mất vào không trung.

“ Nhưng em lại thấy Tiểu Bác vẫn rất thích Vũ Hân, cho nên ngày hôm đó, em còn nhớ rõ nó đã lớn tiếng đòi mẹ...” Nhắc đến chuyện ngày hôm đó, mặt cô chợt hồng lên, trong mắt là thương tâm.

Một câu “ đàn bà hư hỏng” của Tiểu Bác làm cô mãi không thể quên.

“Tìm mẹ là bản năng của con trẻ, Tiểu Bác thực tế rất ít khi nhìn Vũ Hân. Em nghĩ lại xem, từ khi em gặp Tiểu Bác, đã lần nào em thấy nó khóc mà gọi mẹ chưa?” Thang Duy Thạc tự giễu cợt, chính mình năm đó vì nhất thời u mê mà bây giờ tiếc nuối.

Vũ Tình nghĩ lại, quả thật chưa từng nhìn thấy.

“Đi!” Tiểu Bác nhìn Vũ Tình, vẫn là đôi mắt to sang ngời đầy khát vọng.

“ Anh đưa em đến trạm xe bus được rồi, em đi xe bus về cũng được, nếu không anh sẽ phải vòng lại rất xa, cũng rất phiền toái.” Lúc sau Tiểu Bác đã muốn ngủ gục trong lòng Vũ Tình, cái miệng nhỏ nhắn hơi há, nước miếng rớt xuống quần áo của cô.

“Anh đưa em về!” lại một câu khẳng định.

“ Không cần đâu!”

“ Trật tự! Anh muốn gặp con gái anh.”

Cô không thể nói thêm câu nào.

Nguyên Nguyên nhìn thấy người đi vào không khỏi há hốc miệng :” Anh, anh chính là Thang Duy Thạc?”

Thang Duy Thạc ôm lấy con sau đó gật đầu chào hỏi :” Chào cô.”

“ Ba ba ở trong phòng chờ mẹ nuôi đó.” Nhạc Nhạc nghe được một giọng nam quen thuộc vội vã chạy đến.

“Vũ Tình, thật xin lỗi, nhìn thấy bạn cùng phòng dẫn đàn ông về làm em thấy ngại quá.”

“Nguyên Nguyên, em ăn cơm chưa, bây giờ chị đi nấu cơm?”

“ Tiểu thư, chờ chị nấu cơm cho em ăn thì em đã chết đói rồi. Hôm nay Kỳ Kỳ không phải tặng ca nên bọn em đi ăn ở ngoài rồi. Thôi, em vào phòng đây.”

Nguyên Nguyên nhin không được lúc đi ngang qua trộm liếc soái ca một cái, mặt đỏ bừng đi về phòng.

Ông trời ơi, hần thật sự không phải người thường mà. Khó trách có nhiều đàn ông theo đuổi Vũ Tình như vậy mà cô đều kiên trì từ chối.

Bởi vì những người đàn ông này căn bản không bằng phân nửa Thang Duy Thạc.

Vũ Tình nén giận nhìn hần, mắt hững nói :” vào phòng đi, ở phòng khách không tiện.”

Thang Duy Thạc mỉm cười gật gật đầu, đương nhiên là hần nghe theo ý nguyện của cô.

Nhạc Nhạc giống tiểu chủ nhân, bắt đầu đón tiếp ba mình :” Ba mau vào đi.”

Vũ Tình ôm ngang lưng con nhắc lên nghiêm khắc hỏi :” Con tắm rửa chưa? Đã đi ngủ chưa?”

“ Mẹ nuôi có tắm cho con rồi, nhưng không có mẹ Nhạc Nhạc không ngủ được.”

Nhạc Nhạc ủy khuất nói xong, lại vui vẻ chạy lại chỗ ba nó.

93. Q.1 - Chương 100: Ai Bá Đạo Nhất?

Thang Duy Thạc tuyệt đối là cố ý, vẫn ngồi ở chỗ đó không chịu đi.

Nhíu nhíu mày, nghiêng đầu nhìn thấy Tiểu Bác đang ngủ, lại còn đang ôm người phụ nữ đang nói chuyện phiếm với Thang Duy Thạc.

“Nhạc Nhạc. đừng quần quít lấy ba con, con phải đi ngủ.”

Nhạc Nhạc nhìn mẹ, rồi lại nhìn người đang chiếm lấy giường của mình. “Nhưng, nhưng chăn nhỏ gối nhỏ của con đều bị Tiểu Bác chiếm dụng rồi, con ngủ thế nào đây?”

Giọng điệu kia đúng là mang theo mùi vị chua chua.

Thang Duy Thạc khoé miệng gọi lên nét cười, nhìn con bé trong lòng mình :” Nhạc Nhạc có muốn cùng ba mẹ sống bên nhau như trước đây không?”

“ Muốn, con rất muốn!” Có thể sống cùng với cả ba và mẹ đối với một đứa trẻ mà nói đây chính là cuộc sống hạnh phúc nhất.

“ Vậy Nhạc Nhạc sẽ nói với mẹ, để mẹ cùng Nhạc Nhạc đến nhà ba ở được không?” Đây không phải là hấn tiểu nhân, dùng con gái làm “sân sau” để đạt được mục đích sao? Nhạc Nhạc là người tuyệt đối trung thành ủng hộ ba mình. Chỉ vừa nhận được thánh chỉ Nhạc Nhạc đã lập tức tuân mệnh làm việc.

“Mẹ, chúng ta đến nhà ba ở được không?”

“ Câm miệng!” trừng mắt liếc một cái, Vũ Tình lạnh lùng nói lớn với Thang Duy Thạc :” Anh đừng xui con bé, Thang Duy Thạc, chúng ta không thể ở cùng với nhau.”

“ Anh thật không hiểu em cố chấp vì cái gì? Vì Vũ Hân sao? Vũ Tình, em không cần bận tâm đến Hoàng Vũ Hân, xin em hãy quan tâm đến con chúng ta một chút được không?” Thang Duy Thạc thực cũng bị tức chết rồi, hấn đã khom lưng uốn mình, nhún nhường đến vậy rồi, cô còn muốn thế nào?

“ Nhiều năm như vậy, con bé cũng quen sống không có ba rồi, cuộc sống của nó chẳng phải vẫn rất tốt sao?” Cô nhắc mi hỏi ngược lại.

Không để cho hấn có cơ hội mở miệng lần thứ hai. “ Hiện giờ cũng không còn sớm nữa, anh ở lại đây thật không tiện, mời anh về cho.” Cô lạnh lùng như muốn ra lệnh đuổi khách. Tuy nhiên Thang Duy Thạc không đạt được mục đích không bỏ cuộc. Hấn thầm nghĩ trong lòng, nếu không phải ở đây còn có người khác, hôm nay hấn nhất định sẽ cùng con trai ở lại không đi.

Hấn hôn nhẹ lên mặt Nhạc Nhạc sau đó cẩn thận thả con bé xuống.

“Ba, ba phải đi sao, không đi không được sao?” Nhạc Nhạc trong mắt là chờ mong, phi thường chờ mong.

Thang Duy Thạc cũng làm bộ khó khăn nói :” Nhưng mẹ con đuổi ba về rồi, ba không thể không đi.”

Nhạc Nhạc quay đầu lại lập tức nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của mẹ thì sợ tới mức không dám vì ba mà đấu tranh đòi quyền lợi.

Haiz, tiểu bảo bối chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn ba nói :” Ba, tạm biệt!”

Thang Duy Thạc bật cười nhẹ nhàng nhìn con gái sau đó sải bước đến giường lớn ôm lấy con trai. Đang ngủ say, Tiểu Bác bị người khác ôm lấy, giật mình khóc lớn. Nhạc Nhạc nhìn thấy tiểu đệ khóc rống lên thì bĩu môi le lưỡi khinh bỉ :” Vậy mà cũng khóc, thật là ngốc.”

“ Dì, dì!” Bị làm giật mình, Tiểu Bác chưa tỉnh hẳn, mắt nhắm mắt mở gọi tên Vũ Tình.

“ Ngoan, Tiểu Bác, là ba, không có chuyện gì đâu.” Thang Duy Thạc vỗ về Tiểu Bác trấn an. Tiểu Bác khóc vài tiếng rồi gục đầu vào vai ba ngủ tiếp.

“Để Tiểu Bác ngủ lại đây đi, sang mai em sẽ đưa cả hai đứa đến vườn trẻ!” Vũ Tình đột nhiên nói sau đó nhẹ nhàng ôm lấy cục cưng trong lòng Thang Duy Thạc.

“ Vậy cũng được, nếu không nó ngủ trong khi anh lái xe, anh cũng không thể làm thế nào đỡ nó.”

Vũ Tình gật đầu, sau đó mở cửa ý bảo hần đi ra được rồi. Để thằng bé ở lại không có nghĩa là hần cũng được ở lại. “ Ngày mai anh đến đón Tiểu Bắc tan học là được rồi, em sẽ đưa nó đi.”

“ Được.” Thang Duy Thạc đi đến qua người cô, nhin không được dừng lại ở cửa, quay lại hôn cô một cái.

Vũ Tình tức giận trừng mắt với hần, sau đó không tự nhiên nhìn về phía con gái. May mà con bé đang loay hoay với đồng chăn gối của nó nên không để ý đến cảnh vừa rồi. Thang Duy Thạc mang theo vẻ mặt tươi cười đắc ý đi ra cửa lớn. Vũ Tình ôm Tiểu Bắc trở lại phòng mình.

Cô đang định đặt Tiểu Bắc trở lại giường chợt phát hiện ra đại bảo bối của nà, Nhạc Nhạc, giống như sợ vị trí của mình bị ai chiếm mất, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy mép chăn nhỏ.

“ Nhạc Nhạc, con nhường chăn cho Tiểu Bắc ngủ được không?” Biết rõ con gái sẽ cự tuyệt nhưng cô vẫn dõ dằn nó. Quả nhiên Nhạc Nhạc lắc đầu nguây nguẩy. “Tiểu Bắc rất ngang ngược, con không cho nó dùng đồ của con.” Nói xong nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

Vũ Tình cười khê lác đầu, sau đó đặt Tiểu Bắc nằm xuống bên cạnh, lấy chăn của mình đắp cho nó.

Tắm rửa qua loa, từ phòng tắm trở lại thấy hai đứa bé đã ngủ say. Vũ Tình cẩn thận đắp lại chăn cho chúng rồi vén chăn mỏng khê lách vào, dưới ngọn đèn yếu ớt nhìn Tiểu Bắc.

Nó thật sự rất giống Thang Duy Thạc, ngay cả khi tức giận cau mày cũng giống. Đêm dài yên tĩnh làm cho cô nhớ lại những khuất nhục phải chịu đựng tại Thang gia chiều nay. Bàn tay nhỏ nhắn úp lên mặt ngăn tiếng nức nở, một chuỗi hạt long lanh như nối tiếp nhau chân châu rơi xuống.

Bằng cấp? Tốt nghiệp đại học nào? Đây chính là nỗi đau lớn nhất trong lòng cô. Không được ở lại đại học T để hoàn thành việc học hành là tiếc nuối lớn nhất của đời cô. Cố gắng bon chen tranh đấu để vào được trường đại học đáng mơ ước của rất nhiều người đó, cô tưởng rằng tương lai đã rộng mở với cô, thật không thể ngờ vận mệnh lại đưa đẩy đến vậy, làm cô phải rời khỏi ghế nhà trường.

Nằm trong chăn mỏng, cô không thể tưởng tượng nếu mình được tốt nghiệp đại học T thì vận mệnh của cô sẽ thế nào. Cô sẽ có được một công việc ổn định, mỗi ngày không phải đối mặt với những ngón tay. Haiz, nghĩ đến những cái móng tay là cô lại sợ hãi. Nếu năm đó cô tốt nghiệp đại học T thì có lẽ bây giờ Thang Duy Thạc cũng không có cơ hội xem thường cô.

“ Dì!” Tiểu Bắc trong lúc mơ ngủ lại gọi một tiếng, sau đó theo bản năng bàn tay đưa lên trước ngực cô, bắt đầu ở trên ngực cô sờ soạng lung tung, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ thoải mái.

Động tác non nớt của Tiểu Bắc làm cô trở lại với thực tại. Nhìn Tiểu Bắc không muốn rời xa mình, Vũ Tình nhẹ nhàng nhắm mắt hôn khê lên trán của nó.

Mỗi ngày đều dậy sớm hơn mẹ, Nhạc Nhạc hôm nay còn luyến tiếc cũng như vậy, mở to mắt, là người đầu tiên thức dậy.

Nhưng ngay sau đó ánh mắt nó chạm vào mặt tên “tiểu bại hoại”. Nhạc Nhạc nhắm mắt nhú mày, mất một lúc mới nhớ ra được những chuyện hôm qua. Thật đáng ghét, sao nó được đắp chung chăn với mẹ? mà tay lại còn để lên chỗ mềm mềm của mẹ. Nhạc Nhạc trừng mắt thật lớn, đúng là chuyện làm nó không vui mà. Thằng bé kia không được đụng đến chỗ đó, chỗ đó là của nó mà, của nó!!!

Nhạc Nhạc tức giận phùng miêng thở mạnh, nhìn nó say sưa ngủ, bộ dạng giương giương tư đắc thì thấy ngứa mắt không chịu nổi. Không được, không được, Nhạc Nhạc nảy ra ý đồ đen tối. Nhạc Nhạc cẩn thận bò xuống giường, sau đó nhảy ra chỗ cái hòm vuông vuông. Lấy từ trong hòm ra một vài thứ, nhìn về phía giường cười đầy xấu xa. Hừ, xem mày từ nay về sau còn dám ở lại đây không?

Sau đó nó cẩn thận tiến hành hành động trả thù.

Hai người một lớn một nhỏ, người trước người sau cùng mở mắt.

Tiểu Bắc mắt hé ra, sau đó hai mắt “chữ O”。“Dì?”

Vũ Tình vì tiếng hét lớn của Tiểu Bắc mà mở mắt ra. Đập ngay vào mắt cô là khuôn mặt nhỏ nhắn sắc sỡ sắc màu, làm cô nhin không được bật cười. Chỉ thấy hai mắt của Tiểu Bắc bị vẽ hai vòng tròn đen xì, còn giữa trán là chữ “Vương”. Trên khuôn mặt trắng nõn có ba chòm râu màu đỏ, cái miệng nhỏ nhắn bị một

vòng tròn xanh biếc vậy lấy, làm cho khuôn mặt hề của nó nhìn càng buồn cười. Nhìn khuôn mặt hiện tại của Tiểu Bác giống như mặt một con tiểu hổ đáng yêu.

“Dì, dì cười gì vậy?” Tiểu Bác khó hiểu nhìn thấy dì cười ha ha, bộ dạng của nó càng đáng yêu.

Vũ Tình mỉm cười, đảo mắt tìm kiếm bóng dáng của con gái, trong phòng chỉ có ba người, làm chuyện xấu xa này chỉ có thể là tiểu nha đầu này thôi.

94. Q.1 - Chương 101: Có Chuyện Gì Xảy Ra

“Summer, good morning!” Athena ôn nhu nhỏ nhẹ chào hỏi, tay khoác lên vai Summer.

Vũ Tình vội né tránh không nhìn hấn. “Này, đừng có làm càn.” Không phải biết hấn là tử muội cô cũng sẽ không dễ dàng tha thứ cho hành động mờ ám của hấn như vậy.

Khó chịu với kiểu đối xử lạnh nhạt, Athena nhìn Vũ Tình đầy khó hiểu :” Làm sao vậy? Trước giờ không phải chúng ta vẫn luôn như vậy sao?”

“Đó là tôi không biết bản chất thật của anh, nếu sớm biết là anh giả GAY nhất định sẽ không thân mật với anh như vậy.” Vũ Tình nhăn cái mũi nhỏ nhen nói. Athena lập tức che miệng Vũ Tình lại, khẩn trương nhìn xung quanh.

“Hừ, đừng có nói lung tung thế chứ.”

Vũ Tình khó hiểu tròn mắt nhìn hấn.

“Chuyện này chỉ có thể có tôi với cô biết thôi, tôi còn phải dựa vào cách ăn mặc này để đi làm nữa.” Hấn thì thảo rất nhanh, thấy Vũ Tình gật gật đầu mới chậm rãi hạ tay xuống.

Vũ Tình mím chặt môi xoay người sang chỗ khác, sửa sang lại bản thân một chút để bắt đầu làm việc.

Phía sau Lily đi đến, ánh mắt kì quái nhìn Athena :” Sao hôm nay lại thích trang điểm theo phong cách gấu trúc vậy?”

Athena trốn tránh :” Đừng đến gần!” Sau đó lắc hông cầm lấy cái gương soi mặt mình :” Lily, cô không thấy đẹp sao? Tôi muốn tạo trào lưu mới, cô có muốn thử không, tôi giúp cô trang điểm?”

Lily vội vã lắc đầu, dùng ánh mắt tò mò nhìn hấn :” Athena, tôi thấy màu phấn mắt tôi quá, hay là dùng màu má hồng đánh thử đi.”

Athena kinh ngạc nhìn cô, sau đó giọng được nâng lên một tông :” Đây là dẫn đầu trào lưu mới, Lily, cô đừng quê mùa như vậy.”

“Ah, dù sao bây giờ cũng đang lưu hành mode kì quái.” Lily nhìn hấn ra sức gật đầu tán thưởng.

“Thôi đừng đứng đây tán phét nữa, thời gian huấn luyện người mẫu cũng đến rồi!” Hai mươi mấy người mẫu theo Lily vào phòng hóa trang.

“Hô, nguy hiểm thật, xem chút bị Lily nhìn ra sự thật!” Athena vuốt vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm.

“Anh là một đại đàn ông, sợ cái gì chứ?” Vũ Tình cười nhạo nói.

“Này! Tôi không phải là đại đàn ông, tôi là một phụ nữ yếu đuối! haiz, tên đàn ông của cô xuống tay cũng thật tàn nhẫn!” Hấn oán giận nói.

Vũ Tình bị câu “gã đàn ông của cô” làm ật ồ tía tai, trong lòng lại ngấm ngấm vui sướng. “Anh đừng có nói lung tung, cái gì mà đàn ông của tôi, tôi chẳng có người đàn ông nào hết.”

“Không có đàn ông nào hết, vậy cô tự mình sinh con chắc. Ha ha, hôm qua hấn còn bắt tôi gọi cô là chị dâu nha. Nói thật, tôi sẽ không gọi cô là chị dâu đâu, bởi vì tôi thích cô.” Athena như khôi phục thành Thang Duy Á, giọng nói lộ ra khí phách của đàn ông.

“Anh bớt nói giỡn đi!”

“ Em không tin? Ha ha, thôi quên đi! Nói thật, anh trai tôi thực sự thích em mà.” Hấn bắt đầu thử vì anh trai mà nói tốt vài câu, nếu không nhìn thấy cháu mình không được sống với cả ba và mẹ cũng thấy sốt ruột.

Vũ Tình không muốn tiếp tục đề tài này, liền ngắt lời hấn :” Đúng rồi, anh vì cái gì mỗi ngày đều phải biến thành bộ dạng như thế này?”

Thang Duy Á nhún nhún vai, nói thật tự nhiên :” Người nổi tiếng không đi theo những con đường tầm thường. Ha ha, con người thời đại này không phải khẩu vị cũng rất kì quái sao? Nếu em thực sự bình thường, cho dù có nghiêng nước nghiêng thành cũng không làm cho nhiều người chú ý được. Vì thế trong cái vòng luẩn quẩn trai xinh gái đẹp này, thêm cô thì chợ cũng đông, cô đi lấy chồng thì chợ vẫn vui, không phải sao?”

Vũ Tình nghe được câu này, đúng là được mở rộng tầm mắt, gật đầu tán thưởng. “Đúng vậy, anh nói rất có lý. Vậy anh nói xem em có nên đóng vai thành đàn ông không, như vậy sẽ càng nổi tiếng hơn?”

Lời của cô làm hấn như bị sét đánh cháy thui. “ Tiểu Tình Tình, em thật sự muốn đóng đàn ông để được nổi tiếng?”

“ Không, hiện tại thì chưa, nhưng nếu có hai, ba cái công ty muốn nhận em thì cũng tính là nổi tiếng rồi.” Cô đối diện với giá trị hiện tại của bản thân trên thị trường cũng không quá hài lòng. “ Nói không chừng sau này trong ngành sản xuất, muốn nổi tiếng không phải vì giả làm phụ nữ sao?”

“ Tiểu Tình Tình, tốt nhất em cắt ngay cái suy nghĩ này đi. Ha ha, nếu em mà là đàn ông thì tất cả đàn bà cũng sẽ không thích em đâu. Đàn ông có bộ dạng như em nhất định sẽ không có ai thích.” Thang Duy Á cười lẩn lộn. Trời ơi, nếu đem Vũ Tình ăn mặc cho giống đàn ông thì kết cục của hấn chỉ có một chữ, là “ tử” á.

“Tổng giám đốc, chi nhánh bên Nhật Bản có vấn đề cần xử lý khẩn cấp.”Trợ lý Quách bận rộn lo lắng, chậm rãi tiến vào, quên cả gõ cửa, đủ biết tình hình khẩn cấp thế nào.

Thang Duy Thạc tâm mi thật sâu nhăn lại.“ Lập tức đem tài liệu đến cho tôi.” Rốt cuộc là làm sao vậy?

“ Thiết kế chế tạo người máy của chúng ta bị lọt ra ngoài, chúng ta phải làm thế nào bây giờ?” Trợ lý Lưu nói, mồ hôi lạnh đầm đìa trên mặt.

“ Người máy có thể hát và làm điệu bộ của con người là phát minh mới được công bố của chúng ta trong năm nay, tin tức vừa mới phát ra đã xảy ra chuyện, việc này có thể gây ra tổn thất lớn cho công ty chúng ta.”

“ Đặt hai vé máy bay nhanh nhất đến Nhật Bản, tôi với cậu lập tức đi.” Thang Duy Thạc liếc mắt nhìn trợ lý của mình một cái, bình tĩnh nói.

“ Cái gì? Để Tiểu Bác ở nhà tôi vài ngày?Vì sao?Nhà anh không phải có rất nhiều giúp việc sao?”Vũ Tình đối với cuộc điện thoại này cảm thấy vô cùng khó hiểu, đặt ra một loạt câu hỏi.

“ Vũ Tình, bây giờ anh đang có chuyện gấp lắm, không giải thích nhiều với em được, chỉ có thể xin em chăm sóc cho Tiểu Bác giúp anh. Trong công ty có chuyện khẩn cấp, anh phải đi Nhật Bản ngay.”Thang Duy Thạc nói rất nhanh.“Khi nào về anh sẽ gọi cho em.”

“ Này!” Cuộc gọi đã bị ngắt, Vũ Tình nhìn điện thoại trên tay mà tức giận. “ Lúc nào cũng dùng cái giọng ra lệnh ấy để nói chuyện với tôi, tôi là osin của anh chắc?”

95. Q.1 - Chương 103: Ngủ Lại Khách Sạn Nhật Bản

Edit: nhuquynh91

“A... Có phải Nhạc Nhạc đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không?” Vũ Tình cổ họng có chút nghẹn, lo sợ hỏi lại.

“Không, Hạ tiểu thư, cô đừng có gấp, Nhạc Nhạc khỏe lắm!” Cô giáo ở vườn trẻ lập tức giải thích, nhưng cũng không nói chuyện nhẩn kim cương, mà chỉ muốn cô nhanh một chút đến vườn trẻ.

Vũ Tình buông điện thoại, dùng sức phụ giúp Thang Duy Thạc cũng đang nghe điện thoại.

“Hiệu trưởng, Tiểu Bác xảy ra chuyện gì sao?” Thang Duy Thạc có vẻ thật căng thẳng, thanh âm thật nghiêm túc!

Tiểu Bác xảy ra vấn đề gì sao? Vũ Tình lo lắng tự hỏi.

Không biết đầu bên kia điện thoại nói gì mà trán Thang Duy Thạc đã giãn ra đôi chút “Được rồi, tôi lập tức đến ngay!” Nói xong, cắt đứt điện thoại!

“Thang Duy Thạc, anh để cho tôi đi, Nhạc Nhạc ở vườn trẻ không biết phát sinh chuyện gì, cô giáo muốn tôi phải mau đến đó!” Tuy rằng cô giáo nói Nhạc Nhạc không xảy ra chuyện gì, nhưng cô thân là mẹ, vẫn rất lo lắng!

“Nhạc Nhạc xảy ra chuyện gì? Đúng là thật trùng hợp? Cô giáo của Tiểu Bác cũng muốn anh nhanh chóng đến đó một chuyến!” Nhưng hần cũng rất lo cho con gái, cái này đúng làm cho hần muốn phân thân ra được.

“Tiểu Bác không có chuyện gì chứ?” Cô nhịn không được mà hỏi “Không biết có chuyện gì mà cô giáo của Nhạc Nhạc cũng muốn tôi đến nhanh một chút!”

“Vậy thì em đi đi, anh cũng phải đi xem Tiểu Bác một chút!”

Lúc này hai người đã quên cãi nhau, tức giận, kiêu kỳ và những cảm xúc khác, mà bây giờ chỉ muốn lo lắng cho con mình, đơn thuần là cha mẹ lo lắng cho con cái mà thôi!

Tiểu Bác là bảo bối, Nhạc Nhạc cũng là bảo bối. Hần đành phải mở cửa xe, để cho Vũ Tình xuống.

Mà Vũ Tình cũng không trì hoãn một giây nào, lập tức xuống xe.

“Đến vườn trẻ thì lập tức gọi cho anh, nếu không anh sẽ rất sốt ruột!” Thang Duy Thạc hướng ngoài cửa xe mà hô to.

Vũ Tình vội vàng hướng hần gật đầu, sau đó vội taxi.

Thang Duy Thạc đã hướng về phía vườn trẻ mà cho xe chạy tới...

Mà hiệu trưởng ở vườn trẻ đã đứng trước cửa mà chờ, khi vừa nhìn thấy chiếc xe Benz màu đen, lập tức nở ra nụ cười.

Thang Duy Thạc dừng xe lại lập tức bước ra khỏi xe “Thang Xa Bác xảy ra chuyện gì sao?”

“Thang tiên sinh, anh không cần gấp, mời đến văn phòng của tôi, tôi sẽ đem sự tình kể lại rõ ràng cho anh!”

Thang Duy Thạc gật gù đầu, sau đó theo sự hướng dẫn của hiệu trưởng mà đi vào văn phòng.

“Thang tiên sinh, gần đây anh có đánh mất thứ gì hay không?” Hiệu trưởng tương đối uyển chuyển hỏi, ha ha, nếu bọn họ giúp đỡ Tổng giám đốc Thang tìm được nhẩn kim cương, không biết hần sẽ cảm tạ vườn trẻ như thế nào! Cô rất chắc chắn, chiếc nhẩn kia không phải là đồ chơi của Nhạc Nhạc! Thứ quý trọng như thế thì một người bình dân làm sao có thể có được!

“Mất đồ? Tôi không rõ hiệu trưởng vì sao lại hỏi như vậy, cái này cùng với Tiểu Bác thì có quan hệ gì? Cho dù là tôi có làm mất thứ gì quan trọng, thì tôi nên đi tìm cảnh sát mới đúng chứ!” Thang Duy Thạc khẽ nhướn mày, có thể nhìn rõ được là hần đã rất mất hứng!

“Không phải, chỉ là hôm nay Thang Xa Bác phát hiện trên tay của một bạn khác có thứ gì đó rất quý, mà Thang Xa Bác nói đó là của anh. Chúng tôi chỉ muốn xác nhận một chút là Thang tiên sinh gần đây có bị mất cái gì quan trọng không?” Hiệu trưởng kiên nhẫn giải thích, nhưng cũng không nói rõ đó là vật quý gì!

Cô không thể nói thẳng ra là chiếc nhẩn này có phải của anh hay không? Thật nực cười là nếu ai được hỏi về món đồ kia thì đều sẽ nói là của mình cả!

“Không có mất gì cả!” Thang Duy Thạc không chút suy nghĩ lắc đầu.

Hiệu trưởng thoáng xúng xính, có chút thất vọng. Thì ra là nhầm lẫn? Cái nhẫn kim cương đúng thật là của Nhạc Nhạc! “Vậy thật xin lỗi đã làm phiền đến công việc của anh, chúng tôi cảm thấy sự tình không phải đơn giản nên mới gọi điện cho anh, thật là xin lỗi!”

Biết được con mình không có chuyện gì, hần mới có thể thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Nhưng hần vẫn còn lo lắng ột tiểu bảo bối khác nữa “Hiệu trưởng, vì tôi đã đến đây rồi, vậy cô có thể cho Thang Xa Bác về luôn đi!”

Hiệu trưởng vẫn còn chút lo lắng, sau đó đẩy mắt kính trên mũi nói “Thang tiên sinh, xin anh suy nghĩ kĩ lại một chút, đợi lát nữa người nhà của đứa trẻ kia tới, sau đó tôi sẽ mang vật kia ra!”

Thứ quý trọng như vậy, cô không thể qua loa nha!

Nghe cô nói như thế, Thang Duy Thạc thấy có điểm kì quái, bắt đầu suy nghĩ lại xem mình có mất thứ gì hay không?

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, thứ quý trọng, cũng chỉ là cái nhẫn kim cương kia. Nhưng cái nhẫn kia là do Hạ Vũ Tình tham lam mà lấy đi. Ở trong tay cô, chắc là không thể bị quảng mất được!

Vũ Tình ngồi taxi đến, đã mất bình tĩnh mà chạy vào trong.

“Hạ tiểu thư, cuối cùng cô cũng đến!” Cô giáo trong vườn trẻ hướng Vũ Tình chào hỏi!

Hiaz, tại sao cô lại bị dãi ngộ kém như vậy chứ? Thang Duy Thạc đến thì hiệu trưởng tự mình nghênh đón, hơn nữa còn ra cửa đứng chờ, còn Vũ Tình lại là do cô giáo nghênh đón, nhưng cô giáo cũng tốt lắm, giọng nói cũng có chút kiên nhẫn.

Vũ Tình lo lắng cho con gái, không rảnh bận tâm đến lời của cô giáo nói “Con gái của tôi làm sao vậy, có chuyện gì xảy ra sao?”

“Hạ tiểu thư, cô sơ suất quá đi, cô có biết con gái mình mang cái gì đến vườn trẻ không?” Cô giáo hỏi một cách kinh ngạc.

Vũ Tình lắc đầu “Tôi không biết, là cái gì vậy?” Là dao sao, đây là thứ nguy hiểm đầu tiên cô nghĩ đến, nhưng không nha, Nhạc Nhạc chưa bao giờ chơi thứ gì nguy hiểm cả.

Nhìn cô dáng vẻ mờ mịt, cô giáo vội nói “Như thế này đi, Hạ tiểu thư, cô cùng tôi đi gặp hiệu trưởng đi, sau đó đưa Hạ Nhạc Nhạc cùng với đứa trẻ kia đến gặp hiệu trưởng luôn!”

“Được rồi!” Vũ Tình đúng là đang rất mơ hồ, nhưng hay là nghe theo lời nói của cô giáo vậy!

Cô từ cửa đi vào bên trong văn phòng.....

Thang Duy Thạc thấy người đi vào, không khỏi giật mình!

Chẳng lẽ, chẳng lẽ đứa trẻ kia là con gái hần sao?

Mà Hạ Vũ Tình nhìn thấy người ngồi trong văn phòng, bước chân cũng dừng lại “Anh tại sao lại tới đây? Chẳng lẽ anh là vị chuyện của Nhạc Nhạc mà tới sao?” Vũ Tình trực tiếp hướng Thang Duy Thạc mà hỏi.

Câu hỏi của cô vừa rồi khiến cho các cô giáo ở vườn trẻ đều ngây ngẩn cả người “Hai người...hai người quen nhau?” Đây.... Đây là chuyện gì đây?

“Mẹ.....” tiếng khóc rống lên của Nhạc Nhạc truyền tới đầu tiên.

“Papa.... Con tìm được nhẫn của ba rồi!” Thang âm của Tiểu Bác cũng theo sau truyền vào.

Thang Duy Thạc cùng Hạ Vũ Tình, cả hai người cùng quay đầu nhìn về phía cửa, chỉ thấy hai đứa con đều mang theo nước mắt mà chạy vào!

Nhạc Nhạc vừa bước vào thấy người bên cạnh mẹ, bỗng kêu lớn một tiếng “Papa...papa...”

Sau đó xoay đôi chân ngẩn hướng Thang Duy Thạc mà chạy tới, ủy khuất ôm lấy hần “Papa, Tiểu Bác kêu con là kẻ trộm!”

Một tiếng “papa” của Nhạc Nhạc không khỏi làm ột người mẹ chưa kết hôn như Vũ Tình giật mình mà ngượng ngùng. Mà cũng khiến cho hiệu trưởng cùng cô giáo ở đây choáng váng, miệng vì ngạc nhiên mà mở thật to.

Hạ Nhạc Nhạc vừa rồi kêu ai là papa chứ? Hiệu trưởng đẩy gọng kính lên mũi, đảo mắt nhìn quanh. Nhưng trong phòng chỉ có mỗi mình Thang tiên sinh là đàn ông, vậy... vậy không phải vừa rồi Nhạc Nhạc kêu Thang tiên sinh là papa sao?

Nói cách khác...nói đúng hơn là Tiểu Bác cùng Hạ Nhạc Nhạc có cùng papa?

Thang Duy Thạc thuận thế ôm lấy con gái, lau quệt nước mắt trên mặt nó “Nhạc Nhạc ngoan, Nhạc Nhạc ngoan!”

“Nhạc Nhạc không phải kẻ trộm, cái vòng đẹp kia là của Nhạc Nhạc, lúc trước Nhạc Nhạc chơi không cẩn thận làm đánh rơi dưới sàn, hôm bữa Nhạc Nhạc giúp mẹ quét rác mới tìm được nó dưới sàn!” Nhạc Nhạc khóc thì khóc, nhưng mồm miệng vẫn nhanh đem chuyện kể rõ ràng.

“Cái vòng đẹp nào?”

“Cái vòng đẹp nào?”

Thang Duy Thạc cùng Hạ Vũ Tình đồng thời hỏi, cái vòng đẹp sao lại gây ra chuyện lớn chứ?

Không đợi ông ta nói xong, Vũ Tình chạy như gió ra khỏi phòng hóa trang. Người quản lý vội vã đuổi theo cô, vừa chạy vừa gọi với theo :” Vũ Tình tiểu thư, cô đừng vội như vậy, tôi lái xe đưa cô đến vườn trẻ.”

“Thang Duy Thạc, anh không thể có chuyện gì. Không lẽ anh định khoán hai đứa trẻ cho tôi sao? Anh phải thật khỏe mạnh. Tôi còn chưa có lập gia đình mà, về sau bên người còn có hai đứa trẻ, tôi càng không thể tìm một người đàn ông tốt.” Đi thang máy, Vũ Tình hai mắt đầm lệ thì ào ào nói.

“ Mẹ, đây là máy bay sao? Mẹ, có phải chúng ta đang ở trên mây không?” Nhạc Nhạc tò mò nhìn ngó xung quanh.

“ Đây chính là máy bay. Hồi trước em đã được đi rồi, bà nội và bác quản gia cũng đi.” Tiểu Bác trẻ cái môi nhỏ ẩm ướt, bàn tay nhỏ bé lôi kéo tay dì. Lúc này Vũ Tình hoàn toàn không nghe thấy tiếng líu lo của bọn trẻ, cả người ngồi im cứng nhắc.

Trải qua mấy giờ bay, xuyên qua màn đêm, rốt cuộc xe cũng dừng lại ở một khách sạn xa hoa siêu cấp.

Vũ Tình khó hiểu nhìn người quản lý, chậm chạp không chịu xuống xe. “ Không phải đến bệnh viện sao? Chẳng lẽ... Hần đã khó khăn đến mức...?”

Vũ Tình cảm giác như máu trong người bị rút hết đi, toàn thân lạnh cóng.

“ Hạ tiểu thư, xin cô đừng quá lo lắng!” Người quản lý cung kính nói sau đó ôm lấy thằng bé đang say ngủ. Vũ Tình cũng lập tức ôm lấy con gái theo xuống xe.

Tâm trạng cấp bách làm cho cô không có nhiều thời gian lo lắng, lướt nhanh theo chân người quản lý vào khách sạn.

Vũ Tình mang theo tâm trạng bất an nhìn bảng điện tử báo số tầng của thang máy nhích từng số. Cuối cùng thang máy dừng ở tầng thứ 44 càng làm tâm trạng của Vũ Tình thêm hoảng hốt. Bốn bốn? Đây chính là điềm xấu.

“ Hạ tiểu thư, xin cô nhanh một chút, tổng giám đốc thật sự rất muốn nhìn thấy bọn trẻ.” Hạ quản lý thúc giục.

“ Tôi biết rồi.” Vũ Tình bước nhanh đuổi kịp ông.

Trước cửa phòng “4444”, quản lý dừng lại. “4444” toàn là “4”. Ông trời ơi, đây là điềm xấu sao?

Gõ nhẹ vài tiếng ở cửa, sau đó người quản lý trực tiếp mở cửa tiến vào. Toàn thân Vũ Tình run rẩy đến ngừng thở, sau đó cũng cố lấy dũng khí tiến vào. Nhìn vào bên trong. Không một bóng người?

“Thang Duy Thạc, anh ở đâu?” Vũ Tình ôm con gái chạy qua chạy lại trong phòng, nhẩn nại hồi lâu, cuối cùng vẫn là không nhìn được nước mắt tràn dâng.

“Thang Duy Thạc, anh không thể bỏ em lại, anh không thể bỏ mặc bọn trẻ.” Tại đây, vào thời khắc này, Vũ Tình đã thổ lộ lời nói từ tận đáy lòng.

Vừa đẩy cửa một phòng, cô lập tức bị một thân thể ấm áp ôm lấy. Tiếp theo là một giọng cười trêu chọc ở trên đầu cô vang lên. “Hóa ra em lại khao khát được nhìn thấy anh như vậy.”

Bị hấn mạnh mẽ ôm chặt vào lòng như vậy khiến cô ngây ra một lúc, nhưng rất nhanh sau đó :” Thang Duy Thạc, tên khốn kiếp, anh dám đùa giỡn em hả? Dám trêu đùa em?”

Cô dùng sức giãy dụa trong lòng hấn nhưng không có chút suy chuyển nào, cô bắt đầu cắn vào ngực hấn.

“Oa!” bảo bối trong ngực Vũ Tình đột nhiên giật mình khóc thật to. Thang Duy Thạc không cam lòng buông người trước ngực ra. Thân thể được tự do, Vũ Tình vội vàng dỗ dành bảo bối. “Ngoan, đừng khóc, đừng khóc, mẹ ở đây mà.”

Nhạc Nhạc được mẹ vỗ về lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Phía sau Thang Duy Thạc ra hiệu cho người quản lý, đón lấy tiểu nha đầu trong lòng cô, rồi ý bảo hấn có thể ra ngoài.

Sắp xếp xong xuôi cho hai đứa trẻ, Vũ Tình rốt cuộc không kìm nén được lửa giận bộc phát.

“Được rồi, anh không phải muốn nhìn thấy bọn trẻ sao? Tôi đưa chúng đến cho anh rồi, bây giờ tôi sẽ đi.” Nói xong cô liền hướng cửa chính chạy ra.

96. Q.1 - Chương 104: Lừa Gạt

Edit: nhuquynh91

Thang Duy Thạc bước một bước dài tiến về phía trước, trong nháy mắt Vũ Tình đã bị Thang Duy Thạc ôm ngang người “Tự em về? Nếu tôi nhớ không lầm, em cần bản sẽ không nói được tiếng Nhật?”

“Anh đùa à, tôi có thể sử dụng tiếng Anh mà!” Hai chân Vũ Tình trong không trung không ngừng đá, nhưng đá không trúng hấn, cô bắt đầu dùng tay mà chọt hấn “Để cho tôi xuống!”

“Tiếng Anh? Em nói được sao?” Hấn dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn cô, chính xác hơn là ánh mắt xem thường.

Vũ Tình không thêm để ý đến hấn, đúng thế, nếu muốn nói về tiếng Anh thì cô nhất định không phải là đối thủ của hấn “Tôi không cần anh lo lắng, dù sao tôi cũng đã đem con đến rồi, tôi về đây!”

“Ha ha, đã đến đây rồi sao lại đi về chứ!” Thang Duy Thạc càng ôm cô chặt hơn, sau đó xoay người hướng về phía phòng ngủ mà đi tới....

Tiếp theo, chỉ nghe thấy từ trong phòng tổng thống xa hoa phát ra một tiếng hét chói tai kèm theo tiếng chữ rửa. Dần dần âm thanh đó chuyển thành tiếng rên rỉ.

Xem ra đại mỹ nữ Vũ Tình lại bị con sói Thang Duy Thạc làm thịt rồi!

Sau khi bình tĩnh trở lại, Vũ Tình tức giận dùng sức mà đá lên người người đàn ông trên giường “Anh đứng lên cho tôi, cút ngay!”

“Yên nào, anh lại muốn một lần nữa rồi!” Hấn không đứng dậy mà vẫn tiếp tục nằm trên thân thể cô mà hít lấy mùi thơm tự nhiên!

Vũ Tình nghe được lời nói của hấn, khuôn mặt vừa hết đỏ đã nhanh chóng đỏ lại “Tôi không muốn, anh đứng lên cho tôi. Thang Duy Thạc, anh không nên đối xử vậy với tôi, tôi là chị của Vũ Hân, xin anh đừng quên điều đó!”

“Vậy thì thế nào? Em cũng đã sớm là người phụ nữ của anh! Như vậy đi, dù sao chúng ta cũng đã làm việc vợ chồng hàng trăm lần rồi, và cũng có “tiểu chứng cứ” rồi mà!” Hấn vô tư nói, dù sao hấn cũng chỉ vô tình quen hai chị em, nếu bây giờ tiếp tục cùng Vũ Tình ở chung một chỗ thì có chuyện gì nào?

“Nhưng, chúng ta làm như vậy, anh không thấy thật là..thật..khó có thể mở miệng sao?” Đối với việc này cô không cách nào có thể hình dung được.

“Hạ Vũ Tình, đầu em là đầu gỗ à, tại sao lại không bao giờ chịu suy nghĩ vậy? Hạ Vũ Tình, anh hỏi em, cho dù chúng ta không ở cùng nhau, em có thể xóa bỏ được việc là người phụ nữ của anh sao? Có thể xóa bỏ được em sinh con cho anh sao?” Hấn nâng cằm cô lên, ấn một nụ hôn thật sâu lên đôi môi đỏ mọng của cô.

“A... đáng chết, anh đừng mơ là sẽ được!” Vũ Tình dùng sức lắc đầu, tránh né nụ hôn của hấn.

Ngẩng đầu, khoe môi Thang Duy Thạc nở ra một nụ cười tà ác, ở bên tai cô nói nhỏ “Anh không chỉ muốn hôn em, mà còn muốn như thế này....” Nói xong, hấn dùng hành động phía dưới để chứng minh là hấn đang nói về cái gì.

Một, hai,....

“Chán ghét, chết tiệt, anh đúng là đồ ‘4444’, đi chết đi!” trong lúc tức giận, cô hoàn toàn quên rằng vừa rồi đã nhìn thấy số phòng là ‘4444’, trong lòng đã không thoải mái.

Thang Duy Thạc tuyệt đối là một cao thủ, chỉ cần hấn muốn, không người phụ nữ nào lại không khuất phục trước các kỹ xảo của hấn cả, Vũ Tình đương nhiên là cũng không phải ngoại lệ.

“Oa.....Mẹ.....” Nhạc Nhạc vừa mới mở mắt, nhìn thấy toàn cảnh lạ lẫm rồi cuộc không thể chịu được mà khóc lớn lên.

Mà đứa bé bên cạnh nó nghe thấy tiếng khóc lớn như vậy cũng chậm rãi mở mắt. Đứa bé kia ngồi dậy, đảo mắt nhìn quanh cũng không biết được đây là nơi nào.

“Nơi này không phải là nhà, không phải là nhà bà nội, cũng không phải là nhà của dì, đây là đâu?”

“Oa....tao muốn mẹ, muốn mẹ....” Nhạc Nhạc sợ hãi khóc lớn. miệng nhỏ không ngừng tuôn ra một tràng tao...

Mà Tiểu Bác cũng dần dần lấy sự sợ hãi của Nhạc Nhạc, mân đôi môi đỏ mọng nhìn quanh với vẻ mặt sợ hãi. Nếu ở trong này ngồi khóc cũng không phải biện pháp tốt nha, tốt nhất là vẫn nên đi tìm dì!

Hai người lúc tờ mờ sáng mới chấm dứt dây dưa thì có lẽ là đã quá mệt mỏi cho nên ngủ tương đối sâu, căn bản không nghe được tiếng hai đứa con khóc, không nghe được tiếng bước chân của hai đứa nhỏ, càng không biết rằng tiếng bước chân mỗi lúc một gần hơn....

Nhạc Nhạc nhìn thấy ba mẹ đang nằm ngủ chung với nhau, trên mặt lộ ra chút xấu hổ cười nói “Thì ra papa và mẹ ngủ cùng một chỗ nha!”

Mà Tiểu Bác nhìn thấy dì và papa ngủ cùng với nhau, biểu tình bỗng trở nên tức giận “Không đúng, papa phải ngủ cùng với mẹ, dì không phải mẹ, làm sao có thể ngủ chung được!”

“Ba mẹ thì nên ngủ chung với nhau chứ, ha ha....” Vì đây là mẹ Nhạc Nhạc, papa của Nhạc Nhạc mà!

“Đó không phải là papa của mày, không phải là papa của mày, đó là papa của tao!” Lúc trước nó đã quên mất chuyện này.

“Đó là papa của tao, là papa của tao!” Nhạc Nhạc kiên trì nói, nó ghét nhất là bị Tiểu Bác nói kia không phải là papa của mình!

Hai đứa nhỏ, mày một lời tao một lời mà hét to lên, ai cũng không chịu thua. Vũ Tình nằm trên giường, bị tiếng ồn ào bên tai đánh thức! Ô... vì sao lại không cho cô được ngủ vậy chứ?

Không tình nguyện mà mở mắt, nhìn thấy hai đứa nhỏ đang đứng bên cạnh giường, ngay lập tức mọi buồn ngủ trong cô đều biến mất hết!

“Tiểu Bác, Nhạc Nhạc! Sao các con lại dậy sớm vậy, đi về ngủ thêm đi!” Vũ Tình rất mất tự nhiên kéo cao chăn lên để tránh hai cho hai đứa nhỏ phát hiện cô đang một thân quang lỏa!

Tiểu Bác nhìn chằm chằm vào Vũ Tình, đôi mắt đơn thuần lộ ra vẻ giống như đã bị lừa gạt “Dì, sao dì lại cùng papa ngủ chung với nhau như vậy?”

Vũ Tình bị Tiểu Bác hỏi đến á khẩu không trả lời được, thậm chí không dám nhìn vào mắt nó! Trời ạ, nó đúng là rất giống Thang Duy Thạc, còn nhỏ như vậy mà ánh mắt đã có lực xuyên thấu rất lớn, đúng là một nhân vật khó đối phó.

“Dì, sao dì lại ngủ chung với papa vậy?” Tiểu Bác đánh vỡ sự im lặng hỏi một lần nữa, nó rất muốn nghe dì nói vì sao.

Nhạc Nhạc cười hì hì nhìn mẹ, bàn tay nhỏ vung loạn lên, ý muốn đi đến bên chiếc giường lớn.

Vũ Tình bị Tiểu Bác trừng chỉ có thể cúi đầu, giống như lần đầu tiên bị Tiểu Bác nhìn thấy, căn bản không thể ngẩng đầu!

Chờ một lúc lâu vẫn không nghe thấy dì trả lời, Tiểu bác cảm thấy thật thất vọng hét to “Dì là người xấu, người xấu!”

Tiểu Bác bắt đầu khóc to, khóc rất thương tâm!

Vũ Tình nhẹ đẩy người bên cạnh, Thang Duy Thạc lúc này mới mở mắt ra. Giống như Vũ Tình lúc này, mở to mắt ra, đầu óc mơ màng một chút! Hai đứa trẻ như thê nào lại ở đây, tại sao lại như vậy? “Nhạc Nhạc, Tiểu Bác, các con đi ra ngoài đi, ngoan nào!”

Nhạc Nhạc nhìn thấy mặt papa rất nghiêm túc, lập tức xoay người kéo Tiểu Bác “Tiểu Bác, chúng ta đi ra ngoài đi!”

“Mày đừng có đụng vào tao, mày cũng giống như mẹ mày, là tới để cướp papa của tao! Các người đều là đồ hư hỏng!” Tiểu Bác bị đả kích rất lớn, nói xong lập tức chạy ra khỏi phòng!

Vũ Tình cúi đầu, nâng tay lên đánh Thang Duy Thạc một cái. Thang Duy Thạc lấy tay xoa mặt, trợn mắt hỏi cô “Đáng chết, sao em lại đánh anh chứ?” Cái tát này làm cho hắn trở tay không kịp.

“Thang Duy Thạc, là do anh hại tôi bị cô xem thường, tôi hận anh!” Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói xong, bắt đầu đứng dậy mặc quần áo vào.

Khi cô đang mặc quần áo, nước mắt tràn ra khắp khuôn mặt nhỏ nhắn. Cô đúng là rất có lỗi, cô đã làm tổn thương một đứa bé!

“Em muốn hận cứ hận, nói cho em biết, em đừng tưởng là sẽ rời xa được anh!” Thang Duy Thạc càng thêm tức giận ngồi dậy, phiên chân châm một điếu thuốc....

Hít sâu một cái, hướng mặt cô mà thở mạnh ra....

Vũ Tình không né tránh, dù sao cô cũng đã quen với việc này. Cô thường xuyên tiếp xúc với khách lúc còn ở khách sạn, người nào mà không hút thuốc!

Động tác mặc quần áo của cô rất nhanh, lập tức đã mặc xong!

“Cho dù em có mặc quần áo vào, cũng không cho em đi!” Hắn tức giận hét to, đem mẫu thuốc lá dụi thật mạnh vào gạt tàn!

Đúng là làm hấn tức chết mà, hấn đã cố ý dời công việc sang ngày hôm sau, muốn mang bọn họ đi chơi một ngày! Kết quả, mới sáng sớm đã bị cô cho một cái tát vào mặt.

“Tôi muốn về, tôi còn rất nhiều việc!” Cô bây giờ đem tất cả tâm tư đều đặt vào công việc, rất không muốn bị quấy rầy!

“Cái công việc đó của em không còn nữa thì làm sao đây?” Hấn dùng giọng nói tương đối xem thường, có chút khinh thị!

97. Q.1 - Chương 106: Đứa Bé Trong Tay Siêu Sao

Edit: nhuquynh91

Leoni Tiểu Diễm Diễm đến Đài Loan để chuẩn bị cho buổi tuyên truyền mới của mình! Bởi vì một người mẫu siêu đẹp xuất hiện nên tất cả mọi sự chú ý của giới truyền thông đều tập trung vào sự xuất hiện của cô. Tại thời điểm đó, toàn bộ sân bay đều chật cứng, người ở bên trong ra không được, người ở bên ngoài cũng vào không xong. Nhân viên tại sân bay sắp thành một hàng, bọn họ đối với trường hợp này chỉ có thể đứng nhìn mà không thể làm gì khác!

Vì mỗi ngày đều có các ngôi sao đang hot đến Đài Loan nên các phóng viên đã rất quen thuộc. Nhưng trường hợp giống như hôm nay thì chưa từng xảy ra với bất kì ngôi sao nào đã đến trước đó! “Tiểu Diễm Diễm, Tiểu Diễm Diễm...” Rất nhiều fan đứng hai bên, kích động la to.

Vũ Tình ngồi trước màn hình tv nhìn tất cả cảnh đó, đúng là thật hâm mộ!

“Sức hấp dẫn của cô thật là lớn nha, một người nghệ sĩ mà làm cho nhiều người đến từ các quốc gia khác nhau đều yêu thích như vậy, thật sự là quá thành công!” Vũ Tình nhìn vào tạp chí, nháy mắt mấy cái mà nói với Athena.

Athena không nói gì, khóe miệng nhếch lên mang theo chút cười nhìn cô. Chị dâu của hấn lại đi hâm mộ người phụ nữ khác, ha ha, cô có lẽ không biết bản thân mình cũng vô cùng có sức hấp dẫn!

“Hai người chuẩn bị thật tốt nha, Tiểu Diễm Diễm đã tới Đài Loan rồi đó!” Lily vừa đi vào vừa nói.

Athena nhìn Lily bằng ánh mắt xem thường: “Chị Lily, chị đừng có căng thẳng! Có dạng người nào mà tôi chưa nhìn qua chứ, ngay cả một người quái dị tôi cũng có thể làm cho thành tiên nữ, nói chi một người đẹp như Tiểu Diễm Diễm, tôi chắc là không cần phải lo lắng nhiều!”

Thời điểm hấn nói những lời này, giọng nói thật là chua nha! Vũ Tình bị hấn làm cho nhin không được mà bật cười, nếu mọi người biết được rằng Athena đúng là một người đàn ông “thật thật chính chính” thì không biết sẽ kinh ngạc tới mức độ nào!

Màn hình LCD siêu lớn bỗng phát ra tiếng thét chói tai thu hút tầm mắt của Vũ Tình.

“Tiểu Diễm Diễm xuất hiện rồi! Trời ơi, tôi cứ nghĩ cô ấy sẽ phải trốn đi đường khác chứ, không ngờ cô ấy vẫn xuất hiện như vậy!” Chị Lily tiến lên vài bước đến gần để quan sát siêu sao!

Cuối cùng Tiểu Diễm Diễm cũng bước ra, mà trong tay còn ôm một đứa bé, hơn nữa đứa bé kia còn vô cùng xinh đẹp! Điều này làm cho tất cả các phóng viên cũng như các fan hoàn toàn bất ngờ!

Vũ Tình nhìn thấy đứa bé trong lòng Tiểu Diễm Diễm, kinh ngạc mà há miệng thật to!

“Trời ơi, tôi cứ tưởng đó là con của cô ấy chứ, thật không ngờ là dùng một “Đứa bé Trung Quốc” để tuyên truyền!” Chị Lily nhìn kĩ mặt đứa bé, có chút thất vọng nói!

Ánh mắt Vũ Tình càng lúc càng mở lớn, biểu tình càng lúc càng kinh ngạc!

Trên màn ảnh, “đứa bé Trung Quốc” cười vô cùng rạng rỡ với máy ảnh, cánh tay vươn ra với tới màn hình, lè lưỡi làm mặt quỷ!

Athena lơ đãng nhìn màn hình tv, cuối cùng hấn cũng thấy được “đứa bé Trung Quốc” mà Lily đang nói đến!

Vũ Tình cảm thấy rất khó hiểu, không thể hiểu được vì sao con gái mình lại đang ở trong tay một người ngoại quốc như vậy? Sự sợ hãi mãnh liệt dâng lên trong đầu cô, không được, cô phải đến sân bay, con gái cô bị Thang Duy Thạc bán cho người khác rồi!

“Vũ Tình, em muốn đi đâu đó?” Lily lập tức giữ chặt người đang vô-cùng-lo-lắng, nói: “Em không được đi đâu cả, Tiểu Diễm Diễm sẽ đến đây bây giờ!”

“Không được, con gái của em bị người ta bán đi!” Cô giống như là đã hóa điên, dùng sức gạt tay của Lily ra, hướng tới cửa mà đi.

“Con gái của em bị bán? Chuyện là như thế nào?” Lily không thể hiểu được là chuyện gì đang xảy ra!

Trong lúc các cô đang tranh chấp, Athena bỗng kêu to: “Summer, cô mau lại đây xem đi, mau nhìn vào tv đi....”

Chỉ nghe thấy trong tv lại phát ra một tràng tiếng thét chói tai, nguyên nhân của nó là bởi vì một doanh nhân thành đạt, một người đàn ông vô cùng sáng giá, tuy tuổi còn trẻ nhưng đã lãnh đạo một tập đoàn lớn, một người đàn ông vô cùng đẹp trai tên Thang Duy Thạc cũng đang ôm một đứa con bước ra!

“A.....”

“A.....”

Tiếng thét quá lớn làm ọi người ngồi trước tv đều phải bịt tai lại.

Vũ Tình thấy hấn xuất hiện, cảm xúc cuối cùng cũng ổn định! Ha ha, được rồi, được rồi, chết tiệt, cô còn tưởng hấn đem con cô đi bán rồi chứ!

Nhìn thấy dáng vẻ vui mừng của con gái, Vũ Tình bỗng cảm thấy rất tức giận. Thật là vô tâm mà, xem ra không có người mẹ này, nó sống cũng rất tốt nha!

Leoni dừng bước chân, hướng về phía các máy ảnh mà pose vài kiểu rất đẹp. Sau đó đem cô bé trong lòng giao lại cho người đàn ông vô cùng quyền rũ phía sau, nở một nụ cười thật tươi với hấn! Mà bọn họ không biết nói cái gì đó mà cả hai cùng lộ ra những nụ cười thật tươi!

Tuấn nam và mỹ nữ đứng chung với nhau thật làm cho người khác lóa mắt, mà đây lại là một người đàn ông đẹp trai có danh tiếng đứng cùng mỹ nữ, trong nháy mắt, hàng loạt máy ảnh đều được giơ lên để ghi lại hình ảnh này.

Hai người dưới sự bảo vệ của nhân viên đi ra khỏi sân bay!

Vừa ngồi vào trong xe, Nhạc Nhạc không ngừng vắn vẹo thân thể: “Papa, vừa rồi có rất nhiều người chụp hình Nhạc Nhạc nha!” Nhạc Nhạc hưng phấn cầm lấy bàn tay của papa nói! Tiểu Bác thì có vẻ khó chịu, đối với việc chụp ảnh, nó không thích chút nào!

Thư kí riêng của Thang Duy Thạc quay đầu cung kính hỏi hấn: “Tổng giám đốc, trước tiên anh muốn đi đâu? Về nhà trọ hay về biệt thự ạ?”

“Tối nhà trọ, còn có, kêu quản gia Vương đến đó giúp tôi trông hai đứa bé!” Thang Duy Thạc nghiêng răng nghiêng lợi nói, hấn nhất định phải đem cái người phụ nữ đã chạy trốn kia mà bắt về cho bằng được!

98. Q.1 - Chương 107: Số Mệnh Giống Nhau

Edit: nhuquynh91

Siêu sao quốc tế không lập tức tiến hành hoạt động tuyên truyền, mà về khách sạn nghỉ ngơi trước. Vũ Tình bị căng thẳng cả một ngày, thậm chí cả cơm chiều cũng quên ăn. Kết quả là đem bản thân mình ‘ngược’ rồi tỉnh rồi mù lên rồi mới nhận được thông báo là ngày mai mới bắt đầu công việc!

“Đúng là làm phí phạm thời gian và sức khỏe của người khác mà!” Vũ Tình tức giận dùng hai tay đập vào mặt bàn.

Nhưng Athena với tình bình tĩnh tiêu sái, vì hẳn đã biết thế nào hôm nay siêu sao nhất định sẽ không làm việc ngay! Cho nên, sớm đã phải mông mà chạy lấy người!

Mà người nhất gan Vũ Tình vẫn kiên trì với suy nghĩ nếu bỗng nhận được thông báo cô sẽ kịp thời mà báo cho Athena! Kết quả cô thật là ngốc!

“Hạ Vũ Tình, em còn chưa về à?” Một giọng nói dịu dàng vang lên ở phía sau cô.

Vũ Tình lập tức ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy người trước mắt, biểu tình lập tức trở nên căng thẳng: “Quản lý Đỗ, chị cũng chưa về à?”

“Ừ, bây giờ chị về! Em cũng về sớm một chút đi, ngày mai còn phải đi làm sớm!” Giọng nói của quản lý Đỗ mang theo chút quan tâm!

Về nhà? Bây giờ bên cạnh không có gì vướng bận! Con gái cũng không có bên cạnh, cho nên cô không cần phải vội vã về nhà!

Giống như nhìn ra cô có chút cô đơn, quản lý Đỗ bỗng mở miệng nói: “Nếu không có việc gì bận, ở nhà không có ai chờ em, chị mời em đi ăn tối được không? Chị cũng chỉ có một mình thôi!”

Quản lý mời đó nha, sao mà từ cô dám từ chối chứ!

“Dạ!” Vũ Tình có chút bất đắc dĩ trả lời, sau đó nhanh chóng lấy đồ đạc của mình.

Quản lý Đỗ đưa Vũ Tình đến một nhà hàng thật sạch sẽ, tuy không xa hoa nhưng đồ ăn cũng rất được!

Hơn nữa ở đây, không khí ở đây cũng rất được!

“Ăn ngon không?” Ăn được một lúc, quản lý Đỗ hỏi Vũ Tình.

“Ăn ngon, rất ngon, em rất thích ạ!” không phải cô nói dối, đây chính là sự thật!

Cổ lễ biểu tình của Vũ Tình vô cùng phong phú nên quản lý Đỗ nhìn cô một cách chăm chú!

Cuối cùng, Vũ Tình cũng cảm nhận được cái nhìn của cô “Quản lý Đỗ, có chuyện gì sao ạ?” cô không được tự nhiên dùng khăn ăn lau miệng, lại cúi đầu nhìn quần áo của mình. Vạt trước của quần áo rất sạch nha, không có vết bẩn nào!

Lời nói của Vũ Tình làm quản lý Đỗ có chút xấu hổ cúi đầu nhìn vào bát salad của mình! Hai người cúi đầu tiếp tục ăn, không khí thật kì quái! Mà loại không khí này khiến cho người ta thật khó mà hít thở được, Vũ Tình hít sâu một cái, đánh vỡ sự yên lặng “Quản lý Đỗ, chồng chị không có nhà sao, sao chị lại ăn cơm một mình?”

“Không, chị không có chồng, chị độc thân!” Quản lý Đỗ buông đùa, trả lời một cách thản nhiên, thậm chí còn nở nụ cười khi thấy biểu tình ngạc nhiên của cấp dưới mình!

“Sao có thể như vậy? Còn con chị đâu? Không ở với chị sao?” Vũ Tình tiếp tục hỏi, nếu không cô cũng chẳng biết tiếp tục đề tài gì!

Câu hỏi này khiến ặt quản lý Đỗ hiện lên một tia bi thương, khẽ cười nói: “Chị không có con, cũng không phải là không có, đã từng có, nhưng.....”

Có lẽ vì đều là một người mẹ, Vũ Tình có thể cảm nhận được đau đớn của cô! Con của cô ấy nhất định là không còn ở nhân thế, nhất định là như vậy!

Thì ra quản lý Đỗ phải trải qua đau thương như vậy?

“Thật xin lỗi, em không biết chuyện lại như vậy!” Cô lập tức nhận lỗi.

Quản lý Đỗ lắc đầu, nhìn thật sâu vào mắt của Vũ Tình, sau đó lộ ra một chút chuyện riêng của mình “Thời điểm đó, chị vẫn chỉ là một sinh viên năm 3, trong một lần đi sinh hoạt thì gặp được...”

Vũ Tình nghe quản lí Đỗ kể chuyện xưa, thấy không khác gì chuyện của mình là bao!

Thật ra quản lí Đỗ so với cô còn đáng thương hơn, người đàn ông kia sau khi đùa giỡn với cô liền rời khỏi Đài Loan!

“Quản lí Đỗ, chị đừng khóc, em tin con của chị nhất định sẽ thông cảm cho chị mà!” Vũ Tình không nhận được khuyên nhủ.

“Chị không mong con chị tha thứ cho chị, chỉ cần bảo bối của chị sống tốt ở nơi đó là chị đã vui rồi!” Quản lí Đỗ lau đi nước mắt, ngượng ngùng cười với Vũ Tình “Thật xin lỗi, là chị thất thố!”

“Không sao ạ, chị đừng suy nghĩ nhiều nữa! Thật ra, vận mệnh của em cũng không khác gì mấy! Em là đứa mồ côi cha mẹ, con em năm nay đã được 4 tuổi rồi!” Cô kể về cuộc đời mình một cách đơn giản.

“A, như vậy em so với chị còn có trách nhiệm hơn! Em thật là một người phụ nữ kiên cường...” nghe Vũ Tình nói, quản lí Đỗ càng thêm tự trách bản thân mình.

Nếu con gái của cô còn sống, bây giờ đã rất lớn....

Mong chờ siêu sao quốc tế đã lâu nên khi nhìn thấy cô Vũ Tình có chút kích động!

Phục vụ ột siêu sao quốc tế, chắc chắn là sẽ có cơ hội nổi tiếng! Cô, cô không thể bỏ qua được “Tiểu thư Leoni, chị có yêu cầu gì với móng tay không ?” Vũ Tình dùng tiếng Anh một cách lưu loát hỏi, ánh mắt nhìn cô chờ đợi.

“Cô cứ căn cứ vào trang phục của tôi mà làm, tôi không có yêu cầu gì nhiều!” Siêu sao nở nụ cười, gật đầu một cách thân thiện!

Không yêu cầu, nghĩa là yêu cầu rất cao! Vũ Tình đè nén sự căng thẳng trong lòng, cố gắng mà phục vụ siêu sao!

Trải qua hơn nửa tiếng, Vũ Tình cuối cùng cũng làm xong cho siêu sao một bộ móng tay hình phượng hoàng truyền thống của Trung Quốc!

Vĩ thuộc loại nghệ thuật giản lược cho nên hình phượng hoàng cũng chỉ cần vài nét là hoàn thành! Nhưng đối với một người nước ngoài mà nói, đây cũng là một bất ngờ!

“A... cô giỏi quá, rất giỏi!” Siêu sao nâng hai tay mình lên, nhìn một cách rất vừa lòng!

Hơn nữa khi những người cùng làm việc với siêu sao nhìn thấy cũng rất thích!

99. Q.1 - Chương 108: Nhạc Nhạc Ở Buổi Trình Diễn!

Edit: nhuquynh91

Leoni lên sân khấu biểu diễn, hai tay không biết là cố ý hay vô tình mà ở trong không trung vẫy qua vẫy lại. Mc của chương trình rất vất vả để át được tiếng kêu náo nhiệt bên dưới sân khấu, mà tiếng ồn càng lúc càng lớn hơn.

Vũ Tình đứng dưới khán đài, tất cả chú ý đều tập trung ở các ngón tay của siêu sao, cho nên cô không nghe được là mc đang nói về vấn đề gì, mà thật ra đối với cô, mc có nói gì cũng không quan trọng. Nhưng bỗng lời nói của mc thu hút được sự chú ý của cô!

“Tiểu thư Leoni, móng tay của cô rất đẹp, hơn nữa còn mang đậm bản sắc văn hóa của chúng tôi. Xin hỏi, đây là ý tưởng của cô hay là của nhân viên làm móng?” Nữ Mc nổi tiếng chỉ vào ngón tay của siêu sao hỏi, hơn nữa camera cũng rất phối hợp mà tiến tới quay cận cảnh!

Leoni gật đầu nói “Đây là ý tưởng của người làm móng cho tôi!”

Mc không chút keo kiệt mà vô cùng tán thưởng vẻ đẹp của bộ móng tay, quả thật đây đúng là một tác phẩm nghệ thuật!

Nhưng đây cũng chỉ là một chi tiết nhỏ trong buổi trình diễn của siêu sao!

Cuối buổi biểu diễn, bỗng Tiểu Diễm Diễm nhắc tới một người bạn, nói vô cùng mong muốn được gặp lại người bạn này. Nhưng là người bạn nào? Câu hỏi này khiến tất cả mọi người đều tò mò!

Trong lúc mọi người đang tò mò về ‘người bạn của siêu sao’ thì Mc bỗng tuyên bố “Tiểu thư Leoni, chúng tôi đã sớm biết trên máy bay cô có quen với một người bạn Đài Loan! Mà người bạn này cũng rất muốn được gặp lại cô, cho nên chúng tôi đã mời người ấy đến đây hôm nay. Không biết cô có muốn gặp người bạn của mình không ạ?”

“Thật vậy sao? Đây là thật sao?” Leoni vô cùng kinh ngạc, đứng hai tay xinh đẹp để che miệng!

“Đương nhiên là thật! Lên đây nào, vị khách bí mật, lên đây nhanh nào!” Mc làm nóng không khí trong khán đài, ma dưới đài, các phóng viên cùng các fan đều trông mong nhìn về phía hậu trường, rất nóng lòng muốn biết ai là người may mắn như vậy!

Trong nháy mắt, chỉ thấy một đứa bé vô cùng xinh đẹp, đóng đưa đôi chân ngắn ngủn chạy ra. Nhưng có lẽ là sân khấu quá lớn làm cho đứa bé kia vừa bước ra khỏi cánh gà liền không biết phải đi về hướng nào! Dựa vào bản năng, vừa từ nơi nào bước ra thì trốn lại vào nơi đó! Mà nơi có nhiều người đứng thì chắc là nơi phải đi rồi. Động tác của đứa bé làm ọi người đều bất ngờ, vội vàng đi đến để bắt lấy thân thể nhỏ bé!

Vũ Tình đứng ở xa lo lắng chạy lại gần, đến khi nhìn thấy cô gái nhỏ được nhân viên hậu trường dắt đến bên cạnh Mc thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Vài ngày không được nhìn thấy con gái, từ xa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đó, tất cả mọi sự nhớ thương đều được khơi dậy trong lòng!

Vũ Tình bỗng cảm thấy mình rất nhẫn tâm, làm sao có thể đem con gái bỏ lại Nhật Bản như vậy chứ!

Tất cả đều do hấn! Bị Thang Duy Thạc khinh thường khiến cho cô rất đau, hấn dựa vào cái gì lại dùng giọng nói độc địa như vậy để nói với cô! Bên cạnh đó còn có sự cuồng vọng của hấn làm cho cô hận vô cùng!

Hấn luôn làm cho cô ở trước mặt các con rất khó kham, không thể nào mà ngẩng đầu lên được!

“Tiểu bảo bối, nói cho cô biết ai mang con đến đây?” Mc ngồi bên cạnh đứa bé, dùng giọng nói dịu dàng nhất để hỏi nó!

Trên khán đài, tiểu bảo bối có vẻ thật bất lực, mắt mở to, miệng không dám cười cũng không dám chu ra giống như bình thường! Nghe câu hỏi của Mc, mờ mịt nhìn về phía dưới khán đài, không biết là đang tìm kiếm ai!

“Tiểu bảo bối, cô đang hỏi con đó, ai mang con đến đây?” Lần này người Mc nhẹ nhàng néo néo vào khuôn mặt của nó, lấy lại sự chú ý của bé!

Đứa bé lúc này mới thốt ra hai chữ: “Papa!”

“Vậy con tên là gì, con mấy tuổi rồi!”

“Hạ Nhạc Nhạc, 5 tuổi ạ!” Giống như là đã thích ứng với hoàn cảnh xung quanh, Nhạc Nhạc trả lời ngay lập tức!

“Vậy cô hỏi Nhạc Nhạc, con có nhận ra ai đang ngồi ở đây không?” Mc ý bảo Nhạc Nhạc nhìn Leoni, không ngừng hỏi bên tai nó!

Tiểu Diễm Diễm nở nụ cười chào tiểu bảo bối xinh đẹp, ngón tay không ngừng đóng đưa trước màn ảnh!

“Dạ nhớ! Là cô xinh đẹp ở trên máy bay!” Nhạc Nhạc hướng vào mic hô lên một tiếng làm cho các fan dưới khán đài đều bật cười!

Tiểu bảo bối này thật là đáng yêu mà!

“Vậy cô hỏi con, bây giờ con muốn được ai ôm nhất!” Mc lại chỉ vào Tiểu Diễm Diễm!

Nhưng Mc đã xem nhẹ một vấn đề, Nhạc Nhạc vẫn chỉ là một đứa bé, không thể nào hiểu được ý tứ của cô trong lời nói!

Cho nên, Nhạc Nhạc trước sự chờ mong của mọi người nói ra một đáp án khiến cho người khác dở khóc dở cười “Con muốn được mẹ ôm, mẹ, mẹ ở đâu? Mẹ không cần Nhạc Nhạc sao? Mẹ...”

Nhạc Nhạc tiếp tục hướng về phía cái mic mà không ngừng kêu mẹ!

Tất cả mọi người đều nở nụ cười, bao gồm cả siêu sao cũng không nhịn được mà nở nụ cười. Vì cho dù Nhạc Nhạc không hiểu được ý tứ của Mc thì cũng hiểu được ‘mẹ’ là cái gì!

Ban đầu mọi người đều bật cười, đứa bé này thật đáng yêu!

Nhưng Nhạc Nhạc càng lúc càng khóc lớn hơn, đáng vẻ thật khiến cho người khác cực kỳ đau lòng “Mẹ, ô... Mẹ, Nhạc Nhạc rất nhớ mẹ!”

Dưới khán đài, người nào đó rút cuộc không thể chịu được nữa, đôi mắt đã bắt đầu chuyển sang màu hồng!

“Mẹ.....” đứa bé khóc ầm lên, lại dùng sức cầm lấy mic mà kêu! Dưới khán đài, Vũ Tình vội vàng lau nước mắt, hướng về phía sân khấu mà đi đến!

Đang lúc cô muốn bước lên thì lại bị nhân viên an ninh chặn lại “Tiểu thư, cho dù cô có thích siêu sao như thế nào đi nữa thì cũng không được lên sân khấu!”

“Không, tôi là.....”

“Cô là ai cũng được, tránh ra!” Tiếp theo nhân viên an ninh dùng sức mà đẩy Vũ Tình làm cô phải lùi lại!

Mà lúc cô nhìn lên sân khấu lần nữa, Nhạc Nhạc đã không còn trên sân khấu nữa!

100. Q.1 - Chương 109: Cơ Hội

Edit: nhuquynh91

Vũ Tình vội vàng chạy đến hậu trường tìm kiếm con gái! Ở một chỗ quẹo, nhìn thấy một đám phóng viên vây quanh, dùng đầu gối cũng biết được là đang phỏng vấn ai, nhất định là siêu sao! Nhưng đúng lúc cô muốn đi vòng qua, các phóng viên đặt câu hỏi rất to làm cô phải bước chậm lại!

“Tổng giám đốc Thang, anh và tiểu thư Leoni quen nhau như thế nào?”

“Tổng giám đốc Thang, tiểu bảo bối Hạ Nhạc Nhạc có phải là con của anh cùng tình nhân với mình không?”

“Tổng giám đốc Thang, có phải anh cùng Leoni đang qua lại với nhau không?”

“Tổng giám đốc Thang, có phải anh...”

Vũ Tình hoàn toàn không nghe rõ phần sau của câu hỏi, chỉ cần ba câu hỏi trước đó đã khiến đầu óc cô mê muội rồi! Con gái, con gái cô tại sao cũng bị cuốn vào việc này chứ? Không được, cô không muốn con gái cô bị quấy rầy!

“Mẹ.....” Được papa ôm trên cao, Nhạc Nhạc xuyên qua đám người thấy được mẹ!

Tiếng kêu đó va chạm vào tận đáy lòng cô.....

“Tránh ra, các người tránh ra cho tôi.....” Vũ Tình dùng tất cả sức lực của mình đẩy đám phóng viên kia ra, nhanh chóng đi đến trước mặt bảo bối.

Chính lúc đám phóng viên tránh qua một bên, Thang Duy Thạc thấy người phụ nữ bước tới, vô cùng kinh ngạc, ánh mắt mở to hết cỡ.

Đám phóng viên này giống như ruồi bọ, ngay cả nhân viên an ninh đuổi cũng không đi, nhưng lại bị người phụ nữ kia đẩy ra! Chỉ nhìn thấy hình bóng của cô, mặt Thang Duy Thạc đã đen vài phần!

“Mẹ.....” Nhạc Nhạc vươn tay, muốn được mẹ ôm.

Vũ Tình hoàn toàn không để ý đến máy ảnh trong tay các phóng viên, vươn tay muốn ôm lấy bảo bối!

Thang Duy Thạc bỗng xoay người, đem Nhạc Nhạc ôm qua bên khác “Không phải là cô không cần con sao? Nó không cần cô quan tâm!” Hắn lạnh lùng nói, sau đó cũng không quay đầu lại mà hướng về phía cửa mà đi đến!

“Mẹ.....” Nhạc Nhạc bắt đầu chảy nước mắt, lớn tiếng kêu mẹ!

Thang Duy Thạc không để ý đến con gái đang đau lòng, cứ bước thẳng về phía trước!

“Nhạc Nhạc, Nhạc Nhạc....” Vũ Tình dùng sức vẫy tay.

Nhưng bây giờ cô lại bị các phóng viên bao quanh, không thể động đậy.

“Cô là người làm móng cho tiểu thư Leoni phải không? Cô cũng chính là mẹ của Nhạc Nhạc và là tình nhân của Thang Duy Thạc đúng không?”

Các câu hỏi như thế cứ dồn dập vào cô. Cô chỉ có thể buồn bực nhìn Nhạc Nhạc đi xa dần, còn mình lại bị một đám phóng viên điên cuồng hỏi!

“Thưa cô, cô gọi nhầm số rồi!” Thang Duy Thạc chậm rãi nói!

“Thang Duy Thạc, anh thế nhưng lại đưa con đi, anh thật đáng giận.....” Vũ Tình tức giận đến độ tay cầm điện thoại đang run lên!

“Thưa cô, con là của tôi thì tôi đưa đi! Lúc trước là ai nói cho ta, là ai nói chờ đến sinh nhật Nhạc Nhạc sẽ đem quà đến cho con?” Hắn buồn bực đem lời cô nói lúc trước đáp lại cô!

“Nhưng khi gặp nhau, anh cũng phải cho tôi ôm con một chút chứ?” Đúng vậy, tất cả đều là lời cô nói!

“Ôm một chút thì được cái gì? Cô còn không phải là bỏ rơi con gái để nó phải khóc suốt mấy ngày mấy đêm sao?” Hắn chất vấn.

“Con khóc mấy ngày mấy đêm? Thật vậy sao?” Lòng Vũ Tình chợt nhói đau!

“Chẳng lẽ tính con gái của mình, cô là mẹ nó chẳng lẽ không hiểu sao?” Hắn hỏi thật nghiêm khắc, lời nói của cô giống như cô không phải là một người mẹ tốt!

Câu nói này của hắn đã khiến cô nổi trận lôi đình, tất cả mọi ‘đau lòng’ đều tan thành mây khói cả “anh còn dám chỉ trích tôi sao? Thang Duy Thạc, tôi không muốn xuất hiện cùng anh, không muốn anh quấy rầy cuộc sống bình yên của tôi! Nhưng anh lại không ngừng dây dưa với tôi, thậm chí còn làm loạn công việc của tôi! Anh nói anh muốn con, tôi giao nó cho anh, không đúng ý anh sao?” Pháo nổ xong, lập tức cắt đứt điện thoại!

Tin tức về Vũ Tình lại một lần nữa bùng phát mạnh mẽ!

Hơn nữa, lần này không chỉ trên internet, mà ngay cả truyền thông, tạp chí đều đưa tin về cô! Khiến cô chỉ trong một đêm đã bay thẳng lên mây, hơn nữa lần này cũng có rất nhiều công ty gọi điện cho cô. Cô chỉ là một người làm móng bình thường nhưng lại được đãi ngộ vô cùng nha!

Điều này làm cô tiêu hóa không nổi, đau đầu không thôi!

“A....có công ty giải trí tìm cô hả, cô có đi không?” Athena tò mò hỏi, nhìn vào gương mà dậm thêm phần.

“Không đi đâu cả, quản lý Đỗ đối xử tốt với tôi như vậy, tôi làm sao có thể bỏ đi chứ? Tôi không phải là một người vong ân bội nghĩa, với lại nơi này đãi ngộ tôi cũng không tệ lắm!” Ít nhất là bản thân cô cảm thấy như vậy rất được, hàng tháng khấu trừ tiền tiêu dùng, cô còn lại cũng không ít đâu nha!

“Ngu ngốc!”

“Hả?”

“Người nào cũng muốn hướng đến một nơi cao hơn, muốn được phát triển không ngừng!” Athena cầm lấy hộp bánh, hỏi cô “Còn cô thì sao?”

“Không đi!” cô trả lời thật chắc chắn.

Chết tiệt, ngày hôm qua, ba và anh hấn đã ra tối hậu thư với hấn, bắt buộc hấn phải đi làm ở công ty!

Những ngày thanh thoi của hấn sắp chấm dứt rồi!

“Vũ Tình, Athena sẽ rời khỏi ‘Hoa Kỳ’, đây là một tổn thất lớn đối với công ty chúng ta! May mà còn có em, cho nên em nhất định phải ở lại ‘Hoa Kỳ’. Công ty sẽ bồi dưỡng cho em, để em trở thành một chuyên viên hóa trang nổi tiếng!” Quản lý Đỗ đi thẳng vào vấn đề, không vòng vo ướm át!

“Chuyên viên hóa trang? Em sẽ không làm được đâu!” Cô chỉ biết tự trang điểm cho chính mình, còn trang điểm cho người khác? Cô không muốn tạo ra một thảm họa!

“Đã là đào tạo thì đương nhiên công ty sẽ đưa em đi Anh để học tập, em muốn đi không?” Quản lý Đỗ cười hỏi lại, cơ hội như thế này rất hiếm nha!

101. Q.1 - Chương 111: Đa Tình Là Bản Năng Của Hấn!

Edit: nhuquynh91

Thang Duy Thạc ôm chặt lấy cô, thân thể nóng bỏng của hấn kề sát sau lưng cô “Anh không muốn em đi, chẳng lẽ ngay cả con mình em cũng không cần sao?”

Giọng nói của hấn mang theo cuồng vọng, cuồng vọng mang theo cả nhớ nhung và khát vọng!

Giờ khắc này hấn mới cảm thấy được là bản thân mình vô cùng luyến tiếc nếu cô rời đi, thậm chí cô chưa đi mà đã cảm thấy nhớ!

Cô không đẩy hấn ra, hai mắt khép hờ cảm nhận sự thân mật trong chốc lát này. Hấn làm cho cô cảm thấy mình rất được coi trọng, phải nói là vô cùng trọng yếu!

Cánh tay cường tráng gắt gao ôm chặt cô, đem thân thể gầy của cô làm uốn nhỏ lại.

Nếu giờ khắc này có thể trở thành mãi mãi thì tốt biết mấy!

“Không thể đi, cái sự nghiệp làm chuyên viên hóa trang kia thì phát triển được gì, đó không phải là công việc hầu hạ người sao! Em chỉ cần chăm sóc tốt hai đứa con cho anh, em muốn bao nhiêu tiền, anh đều đưa cho em!” Thang Duy Thạc không tiếc dùng tiền, chỉ cần cô nói ra con số, hấn đều sẽ đưa cho cô, chỉ cần cô không rời bỏ hấn và con. Nửa năm, nghĩ đi nghĩ lại thì đều sợ hãi!

Lời nói của hấn đã đánh tan ảo tưởng của cô, Vũ Tình đẩy hấn ra, khôi phục lại sự lạnh lùng! “Thật xin lỗi Thang tiên sinh, tôi không thiếu tiền, cho nên không muốn đi làm bảo mẫu! Bây giờ tôi có rất nhiều việc, không có thời gian tiếp chuyện với anh. Nếu anh không còn chuyện gì nữa thì tôi phải trở về làm việc đây!”

Mặt Vũ Tình mang theo nụ cười, nhưng bên trong nụ cười đó không theo chút ý cười nào! Mà bên trong đó chỉ có sự lạnh lùng và xa cách, cô đã dựng lên một bức tường phòng thủ để bảo vệ bản thân mình cũng như để ngăn phòng tuyến với hấn!

Thời điểm hấn nghĩ đã có thể bắt được cô, cô đã sớm xô cửa đi ra, biến mất trong phòng hóa trang!

Vì phòng hóa trang là khu vực cấm, mà bây giờ các người mẫu lại cứ tới lui để mê hoặc hấn làm cho hấn rất khó có thể vào đó! Thang Duy Thạc buồn bực nhìn đầu kia của hành lang, cầm lấy di động ấn vài dãy số!

Lần đầu tiên điện thoại được thông nhưng đối phương trực tiếp cắt đứt. Lần thứ hai gọi lại, máy đã bị tắt!

“Summer, Thang tiên sinh tới tìm em kìa, em ra ngoài gặp đi!” Chị Lily bước đến, thay Thang Duy Thạc làm thuyết khách!

“Em không quen anh ta!” Vũ Tình tùy tiện mở một tờ tạp chí, thật ra trong lòng một lần lại một lần nguyên rửa người đàn ông kia! Hắn luôn là người cao cao tại thượng như vậy, luôn xem rằng cô là người ‘tùy tiện’ chỉ cần dùng tiền là mua được!

Đáng chết, cô nhất định phải cho hắn biết, cô cũng có thể là một người phụ nữ có sự nghiệp, cô không phải là người mà hắn chỉ cần ngoắc ngoắc ngón tay là đến, khi không cần thì chỉ cần vứt một bên.

Cô nhất định phải khiến cho hắn có vài phần kính trọng đối với cô, nhất định cô phải chứng minh cho hắn biết hắn là đồ đầu heo ngu ngốc!

Thang Duy Thạc đứng trước mặt các người mẫu một lúc rất lâu rồi, thật là vô cùng mất mặt mà!

Cuối cùng, Thang đại công tử bất đắc dĩ phải mang theo tức giận mà ấn thang máy!

Cửa lớn mở ra trong nháy mắt, Kì Kì vừa xuất ngoại về, vừa vịn xuất hiện trong thang máy!

“Duy Thạc, hôm nay anh biết em sẽ đi làm sao? A... anh làm em rất kinh ngạc nha!” Kì Kì bước ra khỏi thang máy, liềm bổ nhào vào ngực Thang Duy Thạc!

Phản ứng đầu tiên của Thang Duy Thạc là đẩy cô ra, nhưng sau đó lại làm một hành động trái ngược hoàn toàn với phản ứng đầu tiên!

Hắn ôm lấy Kì Kì, nở nụ cười mang theo mười phần mỉa mai, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô!

Xung quanh truyền ra rất nhiều tiếng kêu kinh ngạc, hắn cũng có thể cảm nhận được rất nhiều ánh mắt kinh ngạc! Tốt lắm, ánh mắt này so với ánh mắt thương hại lúc này tốt hơn rất nhiều!

Kì Kì hoàn toàn mê muội, đây là thật sao? Lúc trước, cô còn tưởng rằng số mình quá kém, không thể giữ được hắn! Nhưng tất cả lo lắng của cô chỉ là vô ích, bây giờ trong cô chỉ toàn hưng phấn!

“Tối nay tôi có một bữa tiệc xã giao, tiểu thư Kì Kì có thời gian đi cùng với tôi không?” Thang Duy Thạc lập tức mới cô, mà thanh âm của hắn không lớn, vừa vịn cho người đi qua cũng nghe được.

Tổng giám đốc Thang mời, Kì Kì chỉ có thể liều mạng gạt đầu “Được, được, nếu tổng giám đốc Thang đã mời thì Kì Kì nhất định phải đến chứ!”

“Được rồi, vậy năm giờ chiều nay tôi sẽ đến đón em, sau đó sẽ đưa em đi mua quần áo!” Trên mặt Thang Duy Thạc không có chút biểu tình, chỉ hoàn toàn giống như là ra lệnh!

Nhưng một người đàn ông như thế nào được gọi là lạnh lùng? Người đó chỉ cần trên mặt không có một chút biểu tình nào thì đúng là lạnh lùng vô cùng rồi!

Tất cả các nhóm người mẫu đi qua nơi này đều dừng bước mà nhìn vào hắn, mà lại toàn là dùng ánh mắt si mê để nhìn, làm cho Kì Kì nhất thời cảm thấy mình giống như một nàng công chúa.

Miệng nở nụ cười mang theo sự kiêu ngạo, Kì Kì giơ lên đôi môi đỏ mọng “Dạ được rồi, tối nay em nhất định sẽ là người bạn gái xinh đẹp nhất của anh!”

Mà Vũ Tình vì bị quản lý Đỗ kêu mà đi ra khỏi phòng hóa trang, vừa vịn thấy được cảnh này! Nhưng cô lập tức bước qua, xem như là không quen biết hắn!

Các người mẫu lúc trước hâm mộ Vũ Tình thì bây giờ đang nhìn cô bằng ánh mắt thương hại cùng tiếc nuối nhìn cô.

Thang Duy Thạc hôn nhẹ lên môi của Kì Kì, sau đó nói: “Được rồi, tôi phải đi rồi!”

Kì Kì dùng sức gạt đầu, mang theo ánh mắt si mê nhìn hắn dần dần đi xa.

Vũ Tình cũng không muốn nhìn thấy hắn, trực tiếp đi vào phòng của quản lý Đỗ!

Đầu heo thì mãi mãi là đầu heo!

Đa tình là bản năng của hắn, cô đã sớm hiểu được! Cho nên tất cả đều nằm trong dự đoán của cô, vì đã đoán biết được như vậy thì làm gì có khổ sở chứ!

102. Q.1 - Chương 112: Được Ông Chủ Mời!

Edit: nhuquynh91

“Quản lí Đỗ, chị tìm em có chuyện gì sao?” Hạ Vũ Tình đang ngồi trong phòng quản lí hỏi.

“Đã chuẩn bị tốt hết cả rồi chứ? Còn bảo bối của em đã tìm được người chăm sóc chưa? Em đi rồi, con gái chắc phải là nhớ em lắm!” Quản lí Đỗ cùng Vũ Tình ngồi tán gẫu việc nhà, trong lời nói tràn ngập sự quan tâm.

Nhắc tới con của mình, trên mặt Vũ Tình lộ ra một tia đau xót! Nhưng biểu hiện đau xót đó chỉ thoáng lóe lên mà thôi, sau đó cô lắc đầu cười.

“Ha ha, chị thấy được rằng em vẫn còn rất lưu luyến phải không?” Quản lí Đỗ nở nụ cười nói.

“Em rất lưu luyến, nhưng em đã quyết định rồi, em phải đi Anh quốc!” Cô muốn sống vì bản thân mình một lần, một lần quyết định vì chính bản thân mình!

Quản lí Đỗ nhìn thấy cô đã quyết tâm như vậy, tâm trạng cũng thả lỏng không ít “Vây là tốt rồi, đây là một bản hợp đồng, công ty bỏ vốn cho em đi tu nghiệp, đương nhiên cũng muốn em kí kết sẽ cống hiến sức lực cho công ty, thời hạn là năm năm. Trong vòng năm năm này, nếu em vi phạm hợp đồng thì phải bồi thường cho công ty...”

Quản lí Đỗ nói cho Vũ Tình biết các quy tắc, mặc dù yêu cầu có chút hà khắc, nhưng Vũ Tình vẫn có thể chấp nhận được!

Nếu theo quan điểm của công ty, công ty đương nhiên muốn nhân viên của mình đào tạo không thể ra ngoài làm việc được! Nên Vũ Tình không suy nghĩ nhiều mà trực tiếp kí tên vào hợp đồng!

Xe của tổng giám đốc Thang tiến vào bãi đỗ xe của ‘Hoa Kỳ’ rất đúng giờ, sau đó phá lệ từ trong xe bước ra, đi lên đón Kỳ Kỳ!

Hai người khoa trương ôm nhau, Kỳ Kỳ hưng phấn hét chói tai vì Thang Duy Thạc cầm theo một bó hoa hồng rất to để tặng cô.

Sành điệu, thân thiết, khoa trương, đây là tất cả cảm nhận của mọi người khi thấy bọn họ ở cùng một chỗ!

Từ trưa, Kỳ Kỳ đã bắt đầu ở phòng hóa trang không ngừng lặp đi lặp lại việc Thang Duy Thạc sẽ đến đón cô lúc năm giờ!

Cho nên Vũ Tình không muốn biết là một chuyện vô cùng khó khăn đối với cô! Bên ngoài có tiếng kêu mừng, tiếng hét chói tai, không cần ra xem cũng biết là đang trình diễn cái gì!

Hắn muốn đi dự tiệc sao? Như vậy tốt lắm, cô có thể thừa cơ hội này mà đi gặp con!

Nếu không phải nửa năm sau cô mới được gặp con, cô nhất định là sẽ rất nhớ!

Thu dọn xong tất cả mọi thứ, Vũ Tình chờ cho hai người kia rời đi, sau đó cô cũng sẽ đi!

Nhưng hình như Kỳ Kỳ đang cố ý khoe khoang trước mặt mọi người nên cô ta cùng Thang Duy Thạc không ngừng hôn nhau!

Thang Duy Thạc nhìn đồng hồ, có chút mất hứng mở miệng “Như thế nào, không muốn đi mua quần áo sao? Nếu không đi bây giờ thì sẽ không có thời gian đâu!”

Kỳ Kỳ hướng vào mọi người mà vẫy tay chào tạm biệt, sau đó kéo hắn đi vào thang máy!

Âm thanh huyền ảo vừa chấm dứt, cô cũng bắt đầu rời đi!

Nhưng Vũ Tình vừa mới bước ra tới cửa lớn liền đụng vào quản lí Đỗ “Quản lí!” Cô cung kính chào hỏi!

Quản lý Đỗ nhìn thấy cô đang muốn rời đi, lập tức nói “Vũ Tình, hôm nay có tiệc tối, ông chủ của chúng ta muốn em tham gia!”

“Muốn em?” Vũ Tình khó hiểu, ông chủ? Cô không biết nha, hơn nữa cũng chưa từng gặp qua lần nào!

“Đúng vậy, chỉ em!”

“Vì sao chứ? Em chưa từng gặp qua ông chủ, vì sao lại muốn em đi cùng chứ?” đúng là khiến cô thụ sủng nhược kinh, kinh ngạc không thôi mà!

Trời ạ, cô chỉ là một người phụ nữ bình thường, một người mẹ đơn thân, tại sao lại có một sự vinh hạnh lớn như vậy rơi xuống đầu chứ, sẽ chỉ làm cho cô khó tiêu hóa hơn thôi!

“Nhưng ông chủ đã chú ý tới em, em dù sao cũng là nhân viên của công ty ta, cho nên lần này, ông chủ cũng muốn cho em một cơ hội để quảng bá bản thân! Được rồi. lát nữa sẽ có người đem trang phục đến cho em!”

“Nhưng, nhưng em còn có...”

Lời cô chưa nói xong đã ị quản lý Đỗ trực tiếp cắt ngang: “Bất kể có chuyện gì em cũng không được từ chối, nếu không chọc cho ông chủ mất hứng thì không phải chuyện đơn giản đâu!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của quản lý Đỗ, Vũ Tình đành phải nuốt lời nói của mình vào trong!

Lập tức , trang phục đã được người đem đến!

Vừa mới chuẩn bị xong, Vũ Tình liền nhìn thấy một cái móc treo quần áo điển hình đi vào phòng hóa trang.

Một người đàn ông mặt rất đẹp, cái cằm ngay ngắn khiến hấn thoát nhìn rất nghiêm túc. Nhưng nụ cười nhẹ nhàng trên khuôn mặt lại khiến cho hấn có gì đó rất dịu dàng!

Vũ Tình đương nhiên biết được đây là ông chủ của mình, hai tay nắm lại một cách căng thẳng, nhẹ nhàng gật đầu “Xin chào giám đốc! Cảm ơn anh đã chiêu cố tôi!”

Tạ Uy nhẹ nhàng gật đầu, trêu ghẹo nói: “Không cần cảm ơn tôi, vì cô là nhân tài, công ty bỏ ra một số vốn lớn để đào tạo cô, cũng chỉ muốn thu lời lại thôi! Cố lên, rồi cô cũng sẽ có được gấp nhiều lần chi phí đào tạo nha!”

Được người khác coi trọng có cảm giác thật tuyệt, Vũ Tình rất thích cảm giác này nha!

“Được rồi, tiểu thư Hạ Vũ Tình, chúng ta xuất phát thôi!” Tạ Uy di chuyển cánh tay, làm động tác mời Vũ Tình!

Vũ Tình mang theo sự kính trọng, căng thẳng, còn có chút ngượng ngùng khoác tay ông chủ. Trừ bỏ hấn ra, đây là lần đầu tiên cô đứng gần một người đàn ông như vậy!

Cảm giác được tay của cô đang run, Tạ Uy thoáng quay đầu lại, nói nhỏ bên tai cô “Cô có vẻ rất căng thẳng, không có gì mà phải sợ cả! Yên tâm đi, tôi sẽ không gây áp lực gì cho cô cả!”

Nghe được lời nói của hấn, Vũ Tình nở nụ cười “Anh là một ông chủ lớn, không cần anh phải gây áp lực tôi cũng đã căng thẳng không yên rồi!”

“Ha ha, tôi đáng sợ như vậy sao?” Tạ Uy nở nụ cười nói, mà nụ cười của hấn giống như mang theo một loại ma lực, khiến cánh tay đang cứng đờ của Vũ Tình cũng thả lỏng đi rất nhiều!

“Như vậy đúng rồi, hãy coi tôi như là một người bạn, đừng xem tôi là ông chủ gì cả, tôi rất hiền mà!” Tay hấn áp vào lưng cô, cho cô thêm sức mạnh!

103. Q.1 - Chương 113: Người Giàu Có Tụ Tập.

Edit: nhuquynh91

Tiệc tối hôm nay là do công ty giải trí ‘Kim Thuần’ tổ chức kỉ niệm mười năm thành lập, mà bên cạnh đó còn có siêu sao Tiểu Diễm Diễm tham dự, nên bữa tiệc hôm nay là chỉ dành cho những vị khách quan trọng nhất!

Mà Thang Duy Thạc được đích thân ông chủ của ‘Kim Thuần’ mời nên không thể không đến được!

Lúc Thang Duy Thạc đến làm cho cả căn phòng một trận xôn xao! Nguyên nhân của trận xôn xao này vì Thang Duy Thạc là một người vô cùng đẹp trai, bên cạnh đó lại là một thương gia vô cùng thành đạt! Hơn nữa, hắn còn là một người đàn ông độc thân được rất nhiều phụ nữ theo đuổi muốn được hắn chọn mình làm vợ!

Trận xôn xao này còn chưa kết thúc, một người khác vừa bước vào lại khiến cho cả căn phòng càng trở nên ồn ào hơn!

Hàn Mặc Vũ mang theo bạn gái xuất hiện nhưng vẫn khiến cho âm thanh không giảm đi chút nào.

Tiếp theo là hai vị quan khách cấp cao xuất hiện làm cho trận xôn xao được đẩy lên đến đỉnh điểm! Hai vị này đương nhiên là đang nói đến tổng giám đốc của tập đoàn ‘Giang thị’- Giang Hạo Dục tiên sinh và thiếu chủ của tập đoàn ‘Diệp thị’- Diệp Thiên Lăng.

Bốn người gặp nhau, liền cùng nhau nói chuyện. Bốn vị soái ca cùng đứng một chỗ, đã hấp dẫn ánh mắt của tất cả phụ nữ đang đứng trong căn phòng! Những âm thanh xuyết xoa cứ một lúc lại một lúc vang lên lớn hơn!

Bạn gái của bốn vị soái ca đứng bên cạnh, có ba người mặt đã mang theo nụ cười cứng nhắc kèm theo chút tức giận. Vì sao họ lại mang theo nụ cười cứng nhắc? Bởi vì họ đang đứng cùng với những người đàn ông vô cùng thành đạt trên thương trường, nên họ không dám đắc tội với bất kì người nào!

Nhưng bạn gái của Diệp Thiên Lăng không như vậy, cô vẫn bình thản nói chuyện với một vài người đàn ông khác!

Vì sao cô lại có thể bình thản như vậy? Vì cô chính là em gái của tổng giám đốc tập đoàn ‘Giang Thị’- tiểu thư Giang Mĩ Dục, hơn nữa cô còn là bạn gái của Diệp Thiên Lăng. Một người đàn ông vô cùng giàu có và đẹp trai cùng với mỹ nữ con nhà giàu có, bọn họ đúng là xứng đôi vừa lứa!

Vũ Tình luôn có cảm giác không an tâm, căng thẳng cầm lấy tay ông chủ đi vào đại sảnh xa hoa. Đầu tiên đập vào mắt cô là những người con người vô cùng sang trọng, nơi này đúng là nơi của những người giàu có, là nơi mà Vũ Tình chưa từng đặt chân đến!

Ngọn đèn thủy tinh chiếu xuống mặt sàn bóng loáng làm nổi bật lên sự giàu có xa hoa của nơi này! Nơi này thật là vô cùng sạch sẽ nha! Mà những người ở trong này, theo cô nghĩ toàn là hoàng tử và công chúa. Chỉ có cô là một thường dân mà thôi! Suy nghĩ này làm cô cảm thấy vô cùng áp lực, khiến cô cảm thấy tự ti, thậm chí có chút sợ hãi!

Lúc trước cô có nghe nói đến những tiệc rượu, những người tham dự đều mặc quần áo xinh đẹp, ăn những món ăn ngon nhất. Lúc đó Vũ Tình thật sự rất hâm mộ họ, rất muốn được tham dự một lần.

Hôm nay thì ước mơ ấy đã thành hiện thực, nhưng bây giờ cô cũng đã phát hiện ra bản thân mình không hề thích hợp với nơi này!

Chân tay Vũ Tình vô cùng luống cuống bởi vì hầu hết mọi ánh mắt trong căn phòng đều dồn về phía cô. Sự diễm tinh của cô, sự thanh thuần của cô, sự cẩn thận của cô một lần lại một lần đoạt đi hô hấp của người khác!

Hàn Mặc Vũ huyết sáo một cái, sau đó quay sang người bạn thân đang đứng bên cạnh mình nói “Cô ấy không phải là tình nhân trước kia của cậu sao? Thật là xinh đẹp nha!”

Cô mặc một bộ váy màu tím bó sát, cổ áo được khoét rất sâu xuống dưới, chỉ cần nhìn thoáng qua khe hở đó đã có thể thấy được sự mềm mại của nơi ấy!

Mà chúng theo hô hấp của cô, cao thấp run run, làm cho người nhìn có bao nhiêu mơ màng.

Cánh tay trắng như tuyết cùng với đôi chân dài không được che đậy, lộ ra bên ngoài. Hơn nữa, việc khiến hắn không thể chịu đựng được là cánh tay cô thể nhưng lại đang khoát một cách thân mật vào tay người đàn ông khác.

“Duy Thạc, cô ấy giống như là đang ý lại vào Tạ Uy nha! Chẳng lẽ Tạ Uy đối với con thỏ nhỏ này cũng vô cùng hứng thú sao?” Hàn Mặc Vũ ghé sát vào lỗ tai hắn nói, ý định muốn làm cho hắn tức giận đến phát điên!

Vũ Tình đang căng thẳng nên không dám di động tầm mắt, chỉ cúi đầu nhìn chân mình, hoặc là nhìn ông chủ bên cạnh, cô không dám nhìn loạn xung quanh nha!

Bỗng cảm thấy có một ánh mắt nóng bỏng đang tập trung trên người mình khiến cô không được tự nhiên, cúi đầu nhìn quần áo của mình, sau khi xác định tất cả đều ổn, mới nhẹ nhàng thở ra!

Mà quần áo trên người đúng là khiến cô không được tự nhiên, cô chưa từng mặc quần áo hở hăng đến như thế này cả! Lúc trước nhiều nhất cũng chỉ là hở lưng, nhưng phía trước toàn bộ đều kín cả! Mà bộ quần áo này, ở trước ngực lại hở ra một khe thật sâu, làm lộ ra khuôn ngực. Bởi vậy cô không thể nào mà mặc áo lót được, mà chỉ có thể mặc miếng lót bên trong, điều này khiến cho cô cảm thấy vô cùng bất an!

Đúng vậy, thật ra mặc như vậy, tuy rằng không được tự nhiên, có chút căng thẳng, nhưng cũng có chút hưng phấn! Quá sức tập trung suy nghĩ, bởi vậy không chú ý tới dưới chân có nước, mà cô lại đang mang giày cao gót, lập tức trượt chân té ngã ra sau.....

Người hộ tống Tạ Uy nhanh tay đã giữ chặt được cô....

Mà Vũ Tình bị ôm lại lập tức ngã nhào vào lòng hắn, hai tay cũng ôm lại hắn!

Hai người lúc này, tạo thành một hình ảnh cực kỳ ái muội!

Sắc mặt Thang Duy Thạc càng lúc càng đen, ánh mắt cơ hồ không nhúc nhích nhìn chằm chằm vào cô.

Ánh mắt lợi hại đó không ngừng chiếu trên người Vũ Tình! Vì thiếu chút nữa té ngã, may có nhờ người đỡ, Vũ Tình ngẩng đầu nhìn ông chủ, cười xin lỗi “Thật xin lỗi, không làm đau anh chứ?”

“Ha ha, làm sao lại đau được! Người đẹp đối với mình nhớ nhung yêu thương, tôi vui mừng còn không hết, làm sao có thể đau được! Căn bản là không cảm thấy gì cả!” Hắn buông một câu nói bông đùa, hóa giải tất cả xấu hổ của Vũ Tình!

104. Q.1 - Chương 114: Dắm Chua Bốc Lên

Edit: nhuquynh91

Đôi mắt như mắt chim ưng bắn thẳng vào mắt cô, Vũ Tình vô thức nhắm mắt lại, xoay người đi!

Hắn làm sao lại ở đây? Làm sao lại khéo như vậy, thì ra bọn họ cùng tham dự một buổi tiệc tối!

Cảm thấy người bên cạnh mình có chút thay đổi, Tạ Uy quan tâm hỏi “Làm sao vậy, vẫn còn căng thẳng sao? Đừng sợ, có tôi ở đây rồi!”

Vũ Tình chỉ xấu hổ cười khỏ, cũng chẳng nói lại cái gì! Ánh mắt vẫn dính chặt trên mặt Thang Duy Thạc, sắc mặt càng lúc càng khó coi! Tay đang cầm ly rượu đã bắt đầu run run.

“Nếu không thoải mái thì đi cướp người phụ nữ của mình về! Tại sao lại ở đây mà hờn dỗi chứ!” Hàn Mặc Vũ nói xong, cố ý nói đùa bạn tốt!

Mày Thang Duy Thạc nhăn lại thật sâu, nhìn bạn tốt, lại nhìn người phụ nữ trước mặt! Giống như là đã suy nghĩ rất kỹ, cuối cùng vẫn quay lại ôm lấy người mẫu cao gầy Kì Kì!

Kì Kì kề sát vào thân thể hần, không bỏ lỡ thời cơ thân cận cùng hần!

Thang Duy Thạc càng ôm chặt hơn thân thể cô, hướng về phía người phụ nữ kia mà bước tới!

Siêu sao ngọt ngào lơ đãng nhìn thấy Vũ Tình, lập tức nhiệt tình chào hỏi “Vũ Tình, xin chào!”

Nhìn người đẹp tây phương chào mình, Vũ Tình kích động không biết phải làm như thế nào để chào hỏi lại cho đúng cách! Mà siêu sao giống như là rất thích Vũ Tình, phát hiện ra cô liền lập tức bước đến!

“Cô làm móng tay cho tôi được rất nhiều lời khen ngợi nha, mọi người đều nói cô rất tuyệt!”

“Cám ơn! Tôi đúng là thụ sủng nhược kinh, tôi sẽ tiếp tục cố gắng!” Vũ Tình khiêm tốn nói!

Tiếp theo cô dùng tiếng anh để nói chuyện với Leoni một cách lưu loát, hai người tán chuyện về nhiều đề tài khác nhau, siêu sao thì đi đến đâu cũng là tiêu điểm, bởi vậy Vũ Tình vô tình cũng được chú ý không ít.

Siêu sao cũng không thể nào mà chỉ đứng một chỗ để nói chuyện phiếm được, không lâu sau đã có nhân viên công tác đến dẫn đi ra đại sảnh của bữa tiệc!

Nhìn theo siêu sao rời đi, Vũ Tình toàn thân kích động đến phát run. Nhịp tim điên cuồng nhảy, đầu óc thì hỗn loạn một mảnh.

Lúc này vừa nói cái gì, cô không có chút ấn tượng!

“Người phụ nữ của ta bây giờ đã nổi tiếng rồi nha, Tổng giám đốc Tạ, thật cảm ơn anh!” Thang Duy Thạc cười như không cười nói với Tạ Uy, mà ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Vũ Tình!

“Tổng giám đốc Thang, tôi không hiểu anh đang nói đến ai!” Về mặt Tạ Uy mờ mịt hỏi, tiếp theo bắt lấy tay Thang Duy Thạc đang đưa ra!

Trong nháy mắt chỉ thấy hai người đàn ông bắt tay nhau, mà tay của cả hai người đều đã đổi sang màu trắng!

Vũ Tình có thể nhìn ra là hai người đàn ông đang đánh giá đối phương, cô căng thẳng nhìn Thang Duy Thạc, hai mắt đều là sự giận dữ!

Vì cái gì mà hần luôn muốn dây dưa với cô, đúng là âm hồn bất tán quán quít lấy cô mà!

Kì Kì bên cạnh lắc lắc cánh tay hần, hờn dỗi nói: “Duy Thạc, anh luôn cùng mọi người nói chuyện phiếm, rất không quan tâm đến người ta nha!”

Thang Duy Thạc liếc mắt nhìn cô, sau đó từ từ buông tay ra, trên mặt vẫn nở nụ cười!

Mà khoe miệng Tạ Uy cũng đang nở nụ cười rất lớn, biểu tình cũng vô cùng tốt!

Nếu không phải đang ở rất gần bọn họ, căn bản sẽ không biết được họ vừa mới đánh giá lẫn nhau! Vũ Tình thoáng nhìn ông chủ với ánh mắt xin lỗi, sau đó quay sang liếc trắng Thang Duy Thạc! Thang Duy Thạc đương nhiên không muốn cô nhìn mình bằng ánh mắt đó, nhất thời sự tức giận điên cuồng bùng phát trong người hần!

Đáng chết, cô thể nhưng vì người đàn ông khác mà xem thường hần!

Tốt lắm, tốt lắm, cô đã thích hần ta như vậy, hần sẽ không cho cô được như mong muốn!

Thang Duy Thạc bước lại sát Tạ Uy, sau đó thấp giọng nói: “Tổng giám đốc Tạ thích người phụ nữ này sao? Ha ha, cô ấy quả thật rất đẹp nha, thân hình đúng là thật hấp dẫn người khác. Không giấu gì anh, người phụ nữ này tôi cũng rất thích, hơn nữa cũng đã gắn gửi nhiều năm! Công phu trên giường của cô rất cao, thường xuyên khiến cho tôi....”

“Thang Duy Thạc, anh câm miệng lại cho tôi!” Sắc mặt Vũ Tình từ trắng chuyển sang hồng, ngay tại lúc cô nói, một bàn tay cũng đã dừng trên mặt hần!

Nhất thời không gian đều yên lặng, mọi người không hẹn mà đều tập trung toàn bộ ánh mắt vào Thang Duy Thạc và Hạ Vũ Tình!

Thang Duy Thạc khẽ vuốt gò má của mình, miệng khẽ mở ra.

“Ba....ba....” Nâng hai tay lên, vỗ vào nhau tạo ra vài tiếng , khoe miệng giơ lên lộ ra nụ cười lạnh “Tốt lắm, thật không sai, Hạ Vũ Tình, em đúng là rất khá!”

Nói xong, hắn dùng tay nắm lấy tay cô thật chặt. Vũ Tình dùng sức giãy dụa, vùng ra khỏi tay hắn!

Biểu tình của hắn rất tàn nhẫn làm cho Vũ Tình sợ hãi, cô nâng chân lên chạy xa ra khỏi hắn!

Mà Thang Duy Thạc sao có thể cho cô cơ hội này! Bước một bước lớn đã đuổi kịp cô! Mà lần này, hắn sẽ không cho cô cơ hội để chạy trốn.

Vũ Tình bị hắn ôm chặt trong tay, tiếp theo hắn ôm cô như vậy hướng cửa lớn mà đi!

Cổ áo của cô không biết khi nào đã bị lệch ra, Vũ Tình cũng chỉ có thể dùng tay mà che lại.

“Thang Duy Thạc, đây là nhân viên của tôi, anh không thể như vậy mà mang cô ấy đi!” Tạ Uy cầm lấy tay của Thang Duy Thạc, ngăn cản động tác của hắn!

Vũ Tình hoảng sợ giãy dụa, liền nâng chân lên hướng giày hắn mà đạp!

Nhưng hắn không chút sứt mẻ nào, Thang Duy Thạc tức giận hướng Tạ Uy hét lớn: “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, tôi muốn mang cô ấy về nhà để chăm sóc con, làm ấm giường cho tôi, chẳng lẽ lại không được sao?”

Thang Duy Thạc căn bản không để ý đến ánh mắt của người khác, ôm ngang lấy Vũ Tình, hướng tới cửa lớn mà đi!

“Thang Duy Thạc, thả tôi xuống!” Vừa ra khỏi tầm mắt của mọi người, Vũ Tình cuối cùng cũng dám hét to lên!

“Hạ Vũ Tình, cô nói thả thì tôi sẽ thả cô ra sao? Chết tiệt người phụ nữ này, trách không được cô lại nhẫn tâm bỏ lại đứa con, thì ra cô đã tìm được một ông chủ giàu có mới, có đứa con sẽ cản trở cô, có phải vậy không?” Thang Duy Thạc dùng sức ném cô vào trong xe, sau đó đóng thật mạnh cửa xe!

105. Q.1 - Chương 116: Xem Ai Ác Độc 2

Sau khi Vũ Tình được nữ cảnh sát kiểm tra rồi, đi ra từ trong phòng!

Thang Duy Thạc đứng dậy kéo lấy cô, dùng sức nắm cổ tay cô.

Hắn nhích tới gần tai cô, nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ: “Hạ Vũ Tình cô có phải tức giận quá mức như thế không, cô lại dám báo cảnh sát bắt tôi lại?”

“Lúc trước tôi đã nói với cô, cô không thể gặp mặt tôi! Tôi đã cảnh cáo cô, là cô quá cuồng vọng tự đại, là cô cố tình phạm vào!” Vũ Tình lộ ra một tia đắc ý, chỉ khiến hắn nhìn thấy hả hê.

Sau đó lập tức khôi phục vẻ mặt đau đớn, sau đó hướng về cảnh sát cầu cứu!

“Xin buông người tố giác ra, đây là cục cảnh sát đảng hoàng!” Nữ cảnh sát lòng đầy căm phẫn hô, trên mặt tràn đầy khinh bỉ với Thang Duy Thạc!

Thang Duy Thạc làm sao lại nghe lệnh người khác, lại dùng sức kéo Vũ Tình vào lòng. Tiếp theo hắn mang theo hận ý mãnh liệt, dán lên mặt cô.

Môi đỏ mọng của cô bị hắn che lại, dùng sức, thậm chí phát ra tiếng vang ‘chì chì’.

Sau đó mới vừa lòng buông cô ra, sau đó vô tư nhìn cảnh sát!

Dùng sức lau nước miếng của hắn, buồn bực liếc hắn một cái.

”Thang Duy Thạc anh quá cuồng vọng, đừng quên nơi này là cục cảnh sát!”

Viên cảnh sát cũng kinh ngạc đến chết khiếp, người đàn ông này không khỏi quá cuồng vọng đi. Lại dám trước mặt cảnh sát mặt, lại khinh bạc người tố cáo!

”Đến cục cảnh sát còn không thành thật? Anh mau ngồi xuống!”

“Các người thả tôi ra!”

“Thả ra? Anh là người bị tình nghi, sao tôi thả anh được. Người như anh phải sớm giam lại để tránh ra ngoài gây tai họa dọa người!” Nữ cảnh sát trẻ tương đối kích động hô, hoàn toàn quên mất thân là nhân viên chấp pháp, khi phá án phải có chừng mực!

Lại nhìn lại người tố cáo xong, cô đúng là không thể bình tĩnh !

Người tố cáo bị xây xát, hơn nữa toàn thân có rất nhiều vết ứ máu! Đây~~ đây chứng tỏ, người tố cáo quả thật bị người đàn ông đẹp trai trước mắt này hành hạ!

lửa giận của Thang Duy Thạc lập tức bị ‘người bị tình nghi’ này khơi lên, không thể chịu đựng được, hẳn đúng là không thể chịu đựng được!

” Cô ấy là người phụ nữ của tôi, làm sao?”

“Nhưng vết thương trên thân thể người tố cáo đã được xác nhận!” Không cần Vũ Tình nói, nữ cảnh sát viên đã mở miệng trút giận cho cô!

“Bị thương cái gì? Tôi không hiểu cô đang nói gì?” Lúc này giọng nói hẳn không cương quyết như lúc trước, quay đầu đi chỗ khác thở dốc thật mạnh!

Thân thể trần trụi bị cho người ta thấy, điều này khiến cô thật đỏ mặt.

Cô vội vã chạy ra cửa lớn văn phòng, đi thoáng qua một chàng trai nhã nhặn!

luật sư của Thang Duy Thạc mang theo vẻ mặt kinh ngạc bước vào, động tác nghề nghiệp nghiêm túc thường ngày không làm hắn biểu hiện ra ngoài quá nhiều giạt mình! Sau khi nói chuyện với cảnh sát vài phút, Thang Duy Thạc cuối cùng cũng đi ra khỏi cục cảnh sát!

Đã là đêm khuya, mà Thang Duy Thạc ngồi xe cảnh sát đi vào, về chỉ có thể xem giờ!

Luật sư mở cửa xe ra nói với Thang Duy Thạc: “Thang tổng giám đốc, tôi đưa anh về!”

Thang Duy Thạc gật gật đầu, tiến vào trong xe!

Xe vừa mới đi lên đường, Thang Duy Thạc liền nhìn thấy Hạ Vũ Tình chờ xe ở ngã tư đường!

Trong nháy mắt, bên trong hai mắt phát ra ánh sáng nguy hiểm!

”Dừng xe, cnh đi trước đi!”

Ông chủ lớn nói chuyện, luật sư nào dám không làm theo!

Thang Duy Thạc xuống xe từ từ đi đến bóng lưng kia, tới gần.....

Lúc này Vũ Tình thiếu chút nữa vỗ tay trầm trồ khen ngợi vì mình, giờ khắc này càng thêm chắc chắn báo cảnh sát vô cùng chính xác!

Cô không muốn bị hắn muốn làm gì thì làm, không muốn hắn nghĩ cô là đồ vật của hắn!

Báo cảnh sát là cảnh cáo với hắn, đỡ phải về sau lặp đi lặp lại nhiều lần!

Đó là một thời đại pháp luật, cô muốn học cách dùng luật làm vũ khí bảo vệ mình!

Vũ Tình tựa hồ rất xem nhẹ người nào đó, cho nên sau một giây cô đã bị hắn nắm lấy tay!

Thang Duy Thạc lúc này ôm cổ cô, khiến cô không thể giãy dụa.

” Ha ha, cô cho là báo cảnh sát thì làm gì được tôi à? Nhìn xem, không phải tôi vô sự đi ra ư!”

“Anh buông tôi ra, tôi không tin anh không có việc gì, tôi nhất định sẽ tiếp tục kiện anh!” Vũ Tình dùng sức giãy dụa, tay chân cũng đánh hắn, đá hắn.

Chỉ là tất cả không làm nên chuyện gì, cô bị hấn kéo vào tắc xi.....

Một bàn tay hung hăng đánh lên mặt cô, mà thân thể của cô cũng vì lực bàn tay này mà ngã xuống giường. “Mụ đàn bà chết tiệt, cô lại báo cảnh sát bắt tôi?” sắc mặt Thang Duy Thạc trở nên rất kinh khủng, hai mắt híp lại lộ ra ánh sáng âm lãnh!

Một dòng máu tươi chảy ra từ khóe miệng cô, trên gương mặt đỏ bừng một mảnh, cảm giác rát bỏng khiến Vũ Tình đầu vầng mắt hoa!

Cô Lúc này, mất đi miệng lưỡi sắc bén, thân thể ngã xuống giường lớn, vẫn không nhúc nhích.....

Một tát sao có thể rửa hết tức giận của hấn, chân sau quỳ xuống giường lớn lao vào túm tóc cô!

khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Tình bị ép đối mặt với hấn, trong mê muội cô chỉ biết nhắm chặt hai mắt!

Thang Duy Thạc dùng sức giữ cầm cô, tức giận hô: “Không phải cô rất lợi hại sao, à, bây giờ sao lại không nhúc nhích tĩnh, hả?”

Lúc lâu sau, Vũ Tình cuối cùng có thể nói chuyện.

” Thang Duy Thạc, nếu anh lại đụng vào tôi, tôi sẽ báo cảnh sát bắt anh!”

“Tốt, cô tưởng tôi sợ cô chắc? Hôm nay tôi không làm cô một lần, thì thật có lỗi với việc cô báo cảnh sát!” Nói xong, hấn lại xé quần áo của cô ra.

Kinh khủng, bị thảm không người tính đối đãi, khắc sâu từng phút cho đến rạng sáng.....

106. Q.1 - Chương 117: Sáng Sớm Trêu Tức

Không biết qua bao lâu, khổ hình tàn nhẫn cuối cùng cũng chấm dứt!

Lúc này Vũ Tình ngay cả sức lực để khóc cũng không có, càng miễn bàn đến đánh hấn mắng hấn !

Thang Duy Thạc mặc áo chỉnh tề một thân nhẹ nhàng khoan khoái, khóe miệng gợi lên nụ cười đắc ý nhìn người phụ nữ nằm trên giường vẫn không nhúc nhích!

Khóe miệng Vũ Tình, phía dưới, còn có các góc thân thể, nơi nơi đều in sâu ấn tím và vết máu ứ.

Vô lực nhắm hai mắt lại, chịu đựng đau đớn truyền đến từ tứ chi!

Hấn thật là đáng sợ, lúc trước cô cho là mình đã chết rồi!

Chuyện làm ba giờ trước, đúng là rất kinh khủng !

Cái loại đau đớn này khiến cô không thể thở, khiến toàn thân cô đều đau nhói, cứng ngắc!

Trời ơi, vì sao ông trời khiến cô gặp được ác ma như vậy, vì sao biến cô thành thê thảm như thế?

Thang Duy Thạc nhìn đồng hồ trên cổ tay, sau đó mang theo nụ cười đi đến bên giường, nhẹ nhàng vuốt hai má cô!

”Này, cô đi báo cảnh sát đi. Tôi cho cô thời gian với cơ hội đấy, tôi nhất định sẽ không ngăn cản cô! Đứng lên đi, nhanh đi báo cảnh sát đi!”

Hấn nghiêm mặt thúc giục, trong mắt tràn đầy trêu tức.

Vì hấn biết cô lúc này, không thể xuống giường hai ba ngày, căn bản là không thể đứng lên!

Trong mắt nhắm chặt trào ra hai hàng nước mắt, dọc theo khóe mắt chảy xuôi xuống gối.

Không biết vì sao, hai hàng nước mắt trong suốt kia, lại làm hấn cảm thấy thật chói mắt.

Gương mặt lạnh lùng không được tự nhiên đi qua một bên, nhưng miệng vẫn nói vô tình: “Đứng lên đi, đừng trách tôi không cho cô cơ hội nhé, không phải cô muốn kiện tôi à?” Dùng sức khẽ lắc cánh tay cô, để cô đứng lên!

Hắn không làm sai, tất cả đều là cô gieo gió gặt bão. Đây ~ đây là kết cục cô nên có, cô khiến hắn thật mất mặt, hắn khiến cho cô khó chịu!

Nhớ đến đêm qua, a, không, là bất lực đến sáng hôm nay, Thang Duy Thạc liền hận nghiêng răng.

Chỉ vì cô, đám nhóc kia cũng dám ồn ào với hắn!

Trong bụng cô, từng mang vài đứa con của hắn. Cô có thể nói với hắn thế nào?

Muốn so ác độc với hắn? Vậy hắn sẽ hầu hạ tốt, xem ai tàn nhẫn hơn?

Thân thể Vũ Tình bị hắn kéo ra, càng thêm đau đớn.

” Không.....”

“Không cái gì? Không cho tôi đi à?” Hắn cố ý sửa ý cô, cúi đầu dùng sức cắn lên môi đỏ mọng của cô.

” Bảo bối, không cho anh đi, anh vẫn phải đi rồi. Anh phải đi làm kiếm tiền, ngoan ngoãn ở nhà chờ anh về. Buổi tối chúng ta tiếp tục chơi nhé, nhất định để em hài lòng!”

Vũ Tình cắn chặt môi sưng đỏ, trên mặt tràn ngập thống hận với hắn!

Cô không có sức lực, không sức lực hét lên với hắn!

Không biết là cố ý hay vô tình, hắn nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn tội nghiệp của cô!

Thời gian đã đến, hắn phải ra ngoài!

Vừa mới bước ra khỏi cửa phòng, trên mặt vốn lãnh khốc tàn nhẫn, lại trong nháy mắt này trở nên buồn bực, tức giận, căm tức, còn có một tia đau lòng!

Hắn nhắm mắt lại hít sâu một hơi, khi mở ra lần nữa thì bình tĩnh hơn rất nhiều!

“Papa, chào buổi sáng!” Nhạc Nhạc dậy sớm, ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, hai mắt chứa nước mắt!

Nhìn dáng vẻ thương tâm của con gái, Thang Duy Thạc không nhịn được đi về phía trước ôm lấy nó. ” Bảo bối, sao lại khóc? Tiểu Bắc lại bắt nạt con à? Nói cho papa, papa đi đánh nó!”

Con gái đương nhiên phải nhiều yêu thương, con trai phải đánh nhiều mới có thể thành tài!

Nhạc Nhạc dùng sức lắc đầu, càng thêm ủy khuất chảy nước mắt!

Má Vương lúc này kéo Tiểu Bắc đi ra khỏi phòng, nhìn thấy Thang Duy Thạc xong, lập tức nói: “Nhạc Nhạc chỉ sợ lại đòi mẹ, tiên sinh, mẹ nó đâu, nhanh tìm về đi! Hình như Tiểu Bắc cũng rất thích mẹ Nhạc Nhạc. Tiên sinh, lửa trên người hai đứa trẻ này mấy ngày nay rất lớn, đi cầu cũng không, chỉ suốt ngày khóc!”

Thang Duy Thạc nghe thấy, căm tức với Hạ Vũ Tình lại sâu sắc thêm vài phần!

Đáng chết, đều là cô, đều là cô khiến hai bảo bối chịu nhiều tủ thân như thế!

“Tiên sinh, cậu nghĩ cách nhanh lên, tìm mẹ của chúng về!” Má Vương dùng giọng bẽ trên, tốt bụng khuyên nhủ tiên sinh.

Bảo bối vừa nghe thấy chữ ‘Mẹ’ này, cùng chảy nước mắt xuống.

“Papa, con muốn mẹ, vì sao mẹ không đến thăm Nhạc Nhạc? Hu

Nhạc Nhạc nhớ mẹ!”

“Papa, con cũng muốn dì, papa, papa tìm dì được không?” Tiểu Bắc cũng ủy khuất nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp trai hiện lên vài giọt nước mắt mong nhớ!

Thang Duy Thạc buông con gái ra, đau lòng hôn lên mặt con trai và con gái!

” Ngoan ngoan đi ăn cơm, papa về sẽ mua quà cho các con!”

“Không cần quà, con chỉ muốn mẹ, muốn mẹ!” Quà gì cũng không tốt bằng mẹ, nó chỉ cần mẹ!

Tiểu Bác cũng dùng sức gạt đầu, tỏ vẻ mình cũng chỉ muốn dì.

Thang Duy Thạc liếc mắt nhìn cửa phòng ngủ, thở dài hứa với lũ trẻ.

”Được rồi, papa sẽ cố, buổi tối biến ra mẹ cho các con được không?”

“Không cần mẹ, muốn dì!” Tiểu Bác bồng hô, cái mũi nhỏ nhăn lại vô cùng khẩn trương!

“Đúng đúng, là mẹ của Nhạc Nhạc, dì của Tiểu Bác!” Thang Duy Thạc sửa đúng lời mình, tiếp theo lại làm một lời hứa!

Nhạc Nhạc và Tiểu Bác thế này mới dần dần dừng tiếng khóc lại, trên mặt lộ ra nụ cười!

“Tốt lắm, đi ăn cơm đi! Lát nữa thím Vương sẽ đưa các con đi nhà trẻ!” Thang Duy Thạc giúp hai thân thể nhỏ bé đi vào nhà ăn, thấy bọn chúng đều ngoan ngoan, mới rời đi!

Nhưng, trước khi hẩn rời đi, không biết đã dặn dò gì với Má Vương.

Chỉ thấy trên mặt hiền lành của Má Vương, lộ ra hoảng sợ lớn!

107. Q.1 - Chương 119: Kiên Trì Đến Cùng

Edit: nhuquynh91

Nhìn bả vai của cô không ngừng run run, Má Vương tiếp tục khuyên bảo: “Tiểu thư, có câu này thật ra tôi không nên nói, nhưng tôi nhìn thấy cô và con của mình, tôi cũng rất lo lắng! Một người đàn ông, chỉ cần người phụ nữ làm nũng với anh ta, nhất định anh ta sẽ không trốn khỏi lòng bàn tay của cô đâu! Sao cô không tranh thủ mà bắt chước các con của mình đó!”

Thật ra, không phải là bà muốn nói tốt cho cậu chủ của mình, mà nếu mẹ của Nhạc Nhạc dịu dàng một chút, biết cùng cậu ấy làm nũng, căn bản sẽ không thảm như vậy!

Luôn ngoan cố, luôn cứng rắn như vậy đương nhiên sẽ bị tổn thương! Người phụ nữ dù có ngoan cô đến đâu cũng không thể đánh lại người đàn ông, nhu có thể khắc cường, tại sao lại không biết đạo lý này chứ!

Thật ra đối phó với đàn ông có rất nhiều cách, chỉ có những người phụ nữ ngu ngốc mới chọn cứng đối cứng!

Vũ Tình nhẹ nhàng cười với Má Vương, miệng nói: “Má Vương, tôi muốn nghỉ ngơi một chút!”

Má Vương đương nhiên hiểu ý của cô, thở dài, ra khỏi phòng!

Trong văn phòng, Thang Duy Thạc buồn bực đập mạnh tay xuống bàn, vò rối mái tóc của mình!

Dáng vẻ đáng thương của người phụ nữ kia không ngừng hiện lên trong đầu hẩn, khiến hẩn không thể nào mà chuyên tâm vào công việc! Nhìn đồng hồ giấy tờ trên bàn, hẩn chỉ cảm thấy một chữ ‘phiền’.

Rốt cuộc cũng không nhịn được, cầm lấy điện thoại, bấm vài dãy số. Không lâu sau đã có người nhận điện thoại “Cô ấy thế nào rồi? Khá hơn chút nào không?” Lúc trước có lẽ hẩn đã làm quá mức, nhưng cũng không có người phụ nữ nào lại ngoan cố như cô vậy!

Nếu không làm cho cô biết rõ thì cô sẽ càng lúc càng vô pháp vô thiên!

“Hạ tiểu thư bị thương không nhẹ, thân thể căn bản không thể nhích nhích!” Trong lời nói của Má Vương rõ ràng mang theo ý trách móc.

Mây của Thang Duy Thạc khẽ nhăn lại, thật mất hứng khi có người thay cô trách móc mình “Không động dậy cũng tốt, đỡ phải chạy loạn khắp nơi!”

Nghe giọng nói của cậu chủ, Má Vương thật đúng là vô cùng kinh ngạc. Trong lời nói tuy tức giận nhưng lại mang theo tia yêu thương, đúng vậy, là yêu thương!

“Cô ấy có ăn cơm không? Má Vương, bà hỏi cô ấy muốn ăn cái gì, sau đó nấu cho cô ấy ăn! Buổi chiều, tôi sẽ đón con, bà cứ lo chăm sóc cho cô ấy là được rồi!” Thang Duy Thạc vội vàng dặn dò xong, lập tức ngắt điện thoại!

Con của cô! Bây giờ cô rất muốn nhìn thấy con! Cô rất nhớ bọn nó, đã bao lâu rồi cô không gặp được con! Không biết bọn nó gầy hay béo, có cao lên tí nào không?

Nghe Má Vương nói, bọn trẻ vì nhớ cô mà đều rất buồn, làm cho lòng Vũ Tình loạn cả lên!

Nghĩ đến chuyện bảo bố đi cầu không được, nhất định là sẽ rất đau! Nhưng không có ai giúp nó gánh vác, thân thể nhỏ nhắn chỉ có thể tự mình chịu.

Nghĩ đến đây, một tầng nước mắt lại bật kín hai mắt cô!

Ở trong căn phòng trống trải này, Vũ Tình không kìm chế nữa, để cho nước mắt tùy ý rơi xuống, từng giọt từng giọt rơi trên tay mình!

Trời ạ, cô rất nhớ cảm giác được ôm chặt con gái trong tay!

Nhưng cô sẽ phải đi Anh quốc, lần này nếu nhìn thấy bọn trẻ, rồi sau đó cô lập tức rời đi sẽ khiến cho bọn chúng càng thêm khổ sở!

Không, cô không thể ích kỉ như vậy, cô không thể tàn nhẫn như vậy, chỉ vì để thỏa nỗi nhớ của bản thân mà lại khiến các con đau lòng thêm một lần nữa!

Nhắm mắt lại suy nghĩ hồi lâu, thời điểm cô mở mắt ra, ánh mắt trở nên thật kiên định “Quên đi, nửa năm, nửa năm lập tức sẽ qua đi!”

Đã hạ quyết tâm, Vũ Tình dựa vào tường cố gắng hướng cửa lớn mà đi đến!

Trên người không ngừng truyền đến đau đớn, không ngừng nhắc nhở cô đã bị hấn khuất phục cùng tra tấn như thế nào!

Trong lời nói của hắn mang theo sự nhục nhã, còn có khinh miệt, không ngừng lặp đi lặp lại bên tai cô.

“Ha ha, Hạ Vũ Tình, cô không biết mình là ai sao? Cô chỉ là một lưu oanh. Điều này cũng rất đúng với công việc làm của cô và bản lãnh kiếm ra tiền của cô! Tôi chạm vào cô, đã là coi trọng cô lắm rồi!”

“Khốn nạn, tôi ít nhất cũng có một cái nghề, tôi là một người làm móng! Không phải cái gì mà lưu oanh, không phải!”

“Ha ha, cái gì mà làm móng, cô đừng có gạt người! Hạ Vũ Tình, đời này cô chỉ có thể dùng thân thể mà kiếm tiền thôi!”

Còn những câu nói còn độc ác hơn, những câu nói làm cô đau đớn không thôi, khiến cô không thể không hận hắn!

Trên mặt của cô lộ ra vẻ kiên định chưa từng có, trong ánh mắt tràn ngập sự thù hận: “Thang Duy Thạc, anh đối xử với tôi như thế nào, tôi nhất định sẽ trả lại gấp đôi! Tôi nhất định sẽ không buông tha cho anh, tuyệt đối không!”

Cô xưa nay làm việc gì cũng làm đến nơi đến chốn, nhất định sẽ không bỏ dỡ nửa chừng...

“Reng....” Điện thoại nội bộ vang lên, Thang Duy Thạc ngẩng đầu lên từ xấp giấy tờ, ấn điện thoại.

“Tổng giám đốc, có cảnh sát muốn gặp anh!” Giọng nói của cô thư ký có phần hơi run run, không rõ rại sao cảnh sát lại đến đây! Một điềm báo không lànhflapaj tức nổ ra tring đầu, đáng chết, sẽ không là...

“Mời bọn họ vào!”

Sau đó cửa phòng được mở ra, hai cảnh sát trẻ tuổi ngày hôm qua bước vào “Xin chào Thang tiên sinh, chúng tôi là cảnh sát Đài Bắc. Vì vừa mới nhận được báo án, nói rằng anh lại có hành vi không tốt đối với Hạ tiểu thư, nên chúng tôi tới đây để làm rõ sự việc, hy vọng anh có thể tích cực hợp tác!” Nói rõ nguyên nhân vì sao lại tới, bọn họ bắt đầu lấy các giấy tờ ra.

Nữ cảnh sát trong lời nói mang theo chút lễ phép, nhưng giọng nói có chút hung dữ.

Thang Duy Thạc lần này quả thật là bị tức chết mà, rốt cuộc không đợi luật sư xuất hiện, lớn tiếng hô: “Tôi không có, tôi đã nói nhiều lần rồi, cô ấy là người phụ nữ của tôi, là mẹ của con tôi. Quan hệ của chúng tôi rất bình thường, các anh hiểu chưa?”

108. Q.1 - Chương 121: Khiêu Khích Bạo Long

Edit: nhuquynh91

Luật sư nhìn thấy sự tức giận giống như sư tử của ông chủ, thầm lắc đầu.

Thang Duy Thạc đương nhiên không thấy được hành động lắc đầu của luật sư, thở dài một hơi nói: “Tôi đúng là đã sai rồi ?” Tuy rằng giọng nói mang theo chút nghi vấn, nhưng câu nói lại giống như đã khẳng định.

Luật sư Viên chưa trả lời, mà nhìn hấn! Ông chủ của hấn cái gì cũng biết, chẳng qua có chút cao cao tại thượng, phải nói là rất kiêu ngạo, kiêu ngạo đến độ căn bản không để ý đến cảm nhận của người khác.

“Ông chủ, gần đây anh cùng người phụ nữ của mình có chút bất đồng! Tôi nghĩ tốt nhất anh vẫn nên đi trấn an cô ấy một chút, nếu không cứ như vậy thì rất là phiền toái!” Viên Lỗi trước lúc đi ra đưa ra ý kiến cá nhân của mình, sau đó đi ra khỏi văn phòng tổng giám đốc.

“Vâng!” Thang Duy Thạc nhẹ nhàng lên tiếng!

Luật sư đi rồi, Thang Duy Thạc giống như một con gà trống vừa mới bị đá, đầu tựa vào thành của sofa!

Đầu óc hấn bây giờ toàn bộ đều bị hình ảnh của những vết thương trên thân thể tuyết trắng chiếm cứ, gương mặt đẹp trai xuất hiện vẻ đau lòng cùng hối hận!

Một thanh âm của tiếng mở cửa vang lên, sau đó là bóng Thang Duy Á bước vài văn phòng tổng giám đốc. Thang Duy Thạc liếc em trai một cái, cũng không nói tiếng nào!

“Làm sao vậy? Sắc mặt thối như thế, rất giống như là đi đại tiện không được vậy!” Thang Duy Á thoáng bước lùi ra khỏi chỗ anh trai bạo long của hấn bắt đầu nói móc.

Hấn rất sợ anh trai của mình, ngoan ngoãn, nhìn mặt anh trai như vậy ai mà chẳng run sợ chứ?

Mặc dù biết trêu chọc là sẽ chết, nhưng trước khi dây chết hấn vẫn thích khiêu chiến với tính tình của anh trai hấn. Hơn nữa, chỉ có việc đem anh trai mình chọc đến nổi trận lôi đình như vậy thì hấn mới cảm thấy thật thoải mái.

Vì đề phòng sẽ bị đánh, cho nên hấn muốn đứng cạnh cửa, rời xa khỏi anh trai, lại là vị trí dễ dàng đào thoát nhất! Như vậy hấn có thể bảo vệ được an toàn cho chính mình, mà vẫn có thể phát huy hết được năng lực khiêu khích của hấn!

Mà kẻ đang rối trí là Thang Duy Thạc không có tâm tình để ý đến em trai của mình, phiền chán vò tóc, làm cho chúng càng lúc càng rối loạn lên.

Ha ha, tốt lắm, không tức giận. Thang Duy Á khễ tiến lại gần một bước, hỏi về chuyện mình vừa mới nghe được “Anh trai, nghe nói anh làm cho tiểu Tình Tình bị thương tích đầy mình, cô ấy còn đi báo cảnh sát bắt anh, có đúng như vậy không? Thật là một tiểu Tình Tình dịu dàng có thể làm được việc đó sao?”

“Đáng chết, cậu nghe ai nói?” Sắc mặt Thang Duy Thạc bỗng biến đổi, một bước tiến lên bắt được em trai đang muốn chạy thoát của mình.

Cánh tay của Thang Duy Á bị bắt lấy, hần thấp giọng nói “Đáng chết, ô...vẫn bị hần bắt được!”

“Cậu nói thật cho tôi biết, chuyện này làm sao mà cậu biết được?” Đáng chết, nếu chuyện này mà bị công khai ra, chẳng phải hần sẽ bị mất mặt đến cực điểm sao?

Nhìn anh trai mình đã trở nên vô cùng nghiêm túc, Thang Duy Á hi hi ha ha nói: “Em làm sao lại biết được? Em chỉ định chọc anh, không ngờ đó lại là sự thật!”

Có thể lừa được hần sao? 90% là không thể rồi?

Nhị công tử Thang Duy Á nghe nói có cảnh sát đến tìm anh trai hần, lập tức mang theo biểu tình là Athena chạy đến phòng tổng giám đốc. Sau khi cho thư kí đi ra ngoài, hần liền bắt đầu ghé tai vào cửa nghe lén.

Thang Duy Thạc buồn bực liếc mắt nhìn e trai một cái, sau đó nói vô cùng nghiêm túc “Nói cho cậu biết chuyện này, cậu đừng có đi nói lung tung, nếu không tôi nhất định sẽ điều cậu đến Châu Phi để phát triển công ty!”

Đi châu Phi phát triển công ty? Trời ạ? Như vậy đến đó mỗi ngày hần đều phải đối mặt với ‘Người da đen’ sao, không, không, hần còn muốn tìm một người bạn gái mà! “No, no, anh trai, em sẽ không nói mà, nhất định là không nói! Chúng ta không phải là huynh đệ tình thân sao? Nếu như đi hắt nước bẩn lên người anh chẳng khác nào là hắt nước bẩn lên người chính em sao!”

“Câm miệng, nói cho cậu biết, nếu cậu dám lộ ra một chữ, tôi nhất định sẽ đem cậu ném tới châu Phi!” Thang Duy Thạc nghiêm túc ra lệnh lại một lần nữa nói, mà vẻ mặt vô cùng nghiêm túc khiến người ta càng vô cùng sợ hãi!

“Tổng giám đốc, tôi còn có công việc khác, tôi phải về phòng xử lý cho xong!” Hiện tại công việc đang là cái cớ tốt nhất!

Thang Duy Thạc không để ý tới việc lấy cớ của em trai, ánh mắt lợi hại vẫn nhìn thẳng vào bóng lưng của em trai, cho đến khi hần biến mất ở ngoài cửa lớn!

Thang Duy Á chật vật chạy ra khỏi phòng bắt đầu cảm thấy đau lòng cho tiểu Tình Tình của hần, trong lòng bắt đầu khiển trách anh trai mình: “Anh trai mình đúng là hỗn đản mà, làm sao có thể đối xử với tiểu Tình Tình như vậy! Đúng là vũ phu, vũ phu mà! Chỉ biết dùng đến bạo lực, sao không nghĩ đến sách lược dịu dàng chứ!”

Sau tiếng huyền não vừa rồi, trong phòng lại khôi phục sự yên lặng!

Nhìn đồng công việc chưa hoàn thành xong trên bàn, Thang Duy Thạc quyết định tan sở sớm! Mà từ sáng sớm đến giờ hần cũng chẳng giải quyết được công việc gì, quên đi, trước tiên cứ chạy lấy người đã!

Thư kí vừa ra khỏi thang máy, vừa vặn nhìn thấy tổng giám đốc đang chuẩn bị rời đi!

“Tổng giám đốc, anh tan tầm rồi sao?” Thư ký lập tức hỏi! Thang Duy Thạc gật đầu, lập tức đi vào thang máy.

“Nhưng tổng giám đốc, lát nữa còn một hội nghị cao cấp nữa mà!” Thư ký nói với theo bóng lưng của tổng giám đốc mình. Thang Duy Thạc ngay cả đầu cũng chẳng quay lại nói: “Đưa cho phó tổng chủ trì!”

Em trai của hần cũng đã tới lúc phải có chút nghiêm túc trong công việc rồi, không phải chỉ là một phó tổng giám đốc suốt ngày ngồi thành thoi trong phòng được!

“Papa, papa, hôm nay sao lại đón tụi con sớm như vậy?” Tiểu Bác hưng phấn nhưng cũng khó hiểu nhìn papa, lúc trước đều là phải tới khuya mới đến đón nó cùng Nhạc Nhạc!

Mà Nhạc Nhạc nhìn thấy papa cũng có chút vui mừng nhưng cũng không đến độ hưng phấn như vậy!

Thang Duy Thạc kéo hai bảo bối đi về phía xe mình! “Vì hôm nay papa sẽ đưa các con đi chơi, được rồi, các bảo bối của papa, vào xe nhanh lên nào!”

Thang Duy Thạc sau khi sắp xếp xong các con vào xe, thắt dây an toàn cho bọn hần xong, bắt đầu chính mình cũng ngồi vào ghế khởi động xe!

109. Q.1 - Chương 122: Ngoan Cố Mà Ra

Edit: nhuquynh91.

Thang Duy Thạc chở bọn trẻ đi vào lối vào nhà trọ cú, dừng xe lại, mở cửa ôm con gái cùng con trai của mình ra ngoài.

Nhạc Nhạc nhìn thấy cảnh vật xung quanh lập tức biết được đây là nơi nào!

Tiểu Bác nhận ra sau, từ từ nói: “Đây là nhà của dì mà!”

“Đúng thế, đúng thế, nhà của tao!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhạc Nhạc tràn đầy sự hưng phấn!

Không cần chờ papa, nó liền hướng tới cầu thang mà chạy.

“Nhạc Nhạc đừng chạy, cẩn thận kéo ngã!” Thang Duy Thạc lo sợ hô to, ôm lấy con nhanh chân chạy tới giữ chặt lấy tay của con gái!

Nhạc Nhạc vô cùng hưng phấn nên rất sốt ruột, phải nói là vô cùng sốt ruột! Nước mắt đã bắt đầu chảy ra trên khuôn mặt tuyết trắng “Papa, có phải con sẽ lập tức được nhìn thấy mẹ không?”

“Đúng vậy, con lập tức sẽ nhìn thấy được mẹ!” Nhìn thấy con gái rơi lệ, Thang Duy Thạc lại cảm thấy sinh khí với người phụ nữ kia. Cô có thể nào nhẫn tâm ngay cả đứa con cũng không quan tâm, cô thật điên rồi!

Cô chắc chắn là đang ở đây, không có phương tiện hành động nào nên nhất định cô sẽ trở về đây nghỉ ngơi!

Nhìn thấy cửa lớn quen thuộc, Nhạc Nhạc giẫy ra khỏi tay của papa, lập tức đóng cửa đôi chân ngắn ngủn chạy về phía cửa.....

Hai bàn tay nhỏ bé ra sức đập vào cửa, lớn tiếng gọi: “Mẹ, mẹ, Nhạc Nhạc đã về!”

Người trong phòng đang nhắm mắt, nghe được tiếng “Mẹ”, tâm cô giống như vừa bị cái gì đâm vào, khiến cô vô cùng đau đớn!

“Dì, dì, mở cửa....!” Vừa được papa buông xuống, Tiểu Bác cũng chạy đến kêu cửa!

Nghe tiếng kêu cửa to như vậy, người cô không ngừng run lên, ức chế sự đau đớn, thật cẩn thận di chuyển thân người bắt đầu xuống giường!

“Mẹ, mẹ.....”

“Dì.....”

Thanh âm của hai đứa con càng lúc càng lớn, chúng mặc kệ trong phòng có người hay không, dù sao cũng phải lớn tiếng kêu!

Nghe tiếng kêu của bọn trẻ, Vũ Tình chịu đựng đau đớn, bằng tốc độ nhanh nhất đi về phía cửa! Nhưng giữa hai chân truyền đến sự đau đớn, đau đến độ cô không thể cử động mạnh được, nhưng cô quá mức sốt ruột, nên nhanh chóng buông tay khỏi bức tường.

Trong nháy mắt, thân thể mảnh khảnh mất đi sự chống đỡ, thật mạnh bổ nhào vào cái bàn trước mặt.

Mà người đang đứng bên ngoài cũng nghe được rất rõ âm thanh ngã đổ của bàn ghế trong phòng, bên cạnh đó cũng nghe tiếng của một cái gì đó ngã xuống.....

Vũ Tình vô cùng chặt vật chống vào ghế đứng lên.....

Bọn trẻ ở bên ngoài bắt đầu khóc lên, khiến cô hận không thể lập tức mở cửa ra.....

Sự nôn nóng trong cô vô cùng hối thúc làm cô một giây cũng không dừng lại, cánh tay bám vào bàn ghế đang ngã, tự kéo thân thể mình dậy, tiến lên từng chút một.....

Cuối cùng thân thể đang bị thương của cô cũng đến được cửa lớn.

“Mẹ, mẹ.....” Nghe được tiếng vang bên trong, Nhạc Nhạc càng kêu lớn hơn nữa! Tiểu Bác không lên tiếng kêu lớn, nhưng cũng rất lắng tai nghe âm thanh từ phía trong “Dì, dì, mở cửa ra!”

Biểu tình trên mặt Thang Duy Thạc cứng ngắc, có lẽ chính hắn cũng không ý thức được, giờ phút này trong lòng hắn cũng điên cuồng chờ mong.... “Mẹ.....ô.....” Nhạc Nhạc nghe được tiếng mở khóa, rốt cuộc không kiềm chế được nữa mà khóc lớn lên.

“A.....mẹ.....”

Tiểu Bác cũng bị Nhạc Nhạc cuốn hút, đôi mắt cũng bắt đầu phấp phồng, khóe miệng thoáng hạ xuống.....

Vũ Tình nắm lấy núm cửa từ từ đứng lên, mà khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lúc này đã sớm tràn ngập nước mắt “Nhạc Nhạc, chờ mẹ mở cửa....” Nói xong, cô mở mạnh cửa ra!

“Mẹ, mẹ.....” trong nháy mắt Nhạc Nhạc nhìn thấy mẹ, sự nhớ nhung nhiều ngày bỗng bùng lên, khóc càng lúc càng dữ dội hơn.

Vũ Tình rốt cuộc không thể khống chế được tâm trạng, ôm lấy thân thể con gái, đem mặt chôn ở bên vai con “Bảo bối, bảo bối của mẹ!”

“Mẹ....mẹ.....Nhạc Nhạc rất nhớ mẹ, rất nhớ!” Bàn tay nhỏ bé của Nhạc Nhạc vuốt ve hai má của mẹ mình, hai mắt mang theo nước mắt nhìn mẹ! Vũ Tình run run ôm lấy khuôn mặt nhỏ của con gái, dùng sức mà hôn!

Bàn tay nhỏ bé của Nhạc Nhạc xoa một đến một mảng sưng đỏ, khó hiểu hỏi mẹ “Mẹ, chỗ này làm sao vậy? Mẹ bị ngã sao? Nếu không sao chỗ này lại đỏ như vậy!”

Vũ Tình né tránh ánh mắt lo lắng của con gái, lộ ra nụ cười dịu dàng “Mẹ không cẩn thận nên bị đụng trúng thôi!”

“Phù...phù...” Nhạc Nhạc học mẹ, thổi thổi vào chỗ bị sưng đỏ “Phù..phù..sẽ không đau, phù..phù...”

“Không đau, không đau! Có bảo bối thổi như vậy, mẹ không đau!” Hôn mấy cái trên mặt con gái, nước mắt cô không ngừng tuôn ra!

Thang Duy Thạc không cần Vũ Tình mời, tự mình đi vào phòng, thuận tay đóng cửa lại!

Nhìn thấy trên mặt cô, còn có trên cánh tay, chỗ nào cũng là những vết thâm tím và ứ máu, tâm Thang Duy Thạc vô cùng đau đơn, khổ sở!

Đáng chết, tất cả đều do cô, do cô gieo gió gặt bão. Ai bảo cô ở cùng một chỗ với người đàn ông khác, ai bảo cô đi báo cảnh sát?

Không phải lỗi của hắn, không phải!

Hắn ở trong lòng tự bào chữa ithub, một lần lại một lần phủ nhận trách nhiệm của mình.

Tiểu Bác đang đứng trên sàn, cầm lấy tay dì, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn dì!

Vũ Tình giang một tay ra sờ sờ khuôn mặt Tiểu Bác, nước mắt không ngừng rơi xuống “Tiểu Bác, Tiểu Bác có nhớ dì không?”

Nghe dì hỏi, mặc dù không trả lời nhưng đôi mắt nó cũng bắt đầu phấp phồng!

Nhìn ánh mắt trông mong của Tiểu Bác, Vũ Tình biết nó cũng rất muốn được ôm! Điều này cũng khiến cô kích động không thôi, toàn thân kích động đến độ run lên!

Tiểu Bác không chán ghét cô, Tiểu Bác không hận cô!

Thân thể Vũ Tình không ngừng phát đau, xoay người buông con gái ra, kích động, run run ôm lấy thân thể Tiểu Bác!

110. Q.1 - Chương 123: Không Phải Lấy Lòng

Edit: nhuquynh91.

Giống như vừa hôn Nhạc Nhạc lúc này, Vũ Tình cũng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bác một cái!

Trong nháy mắt, nước mắt bị Tiểu Bác cố đè nén trong mắt này giờ rốt cuộc không khống chế được đã rơi xuống!

Tuy rằng chỉ là vài giọt, nhưng cũng đã đủ để cho thấy nó đối với dì là vô cùng yêu mến cùng nhớ nhung!

Vũ Tình nhìn Tiểu Bác bằng ánh mắt dịu dàng của một người mẹ, lòng cô không ngừng run lên “Tiểu Bác, đừng khóc!”

“Dì.....” Được dì dịu dàng an ủi, làm cho nó có chút ngượng ngùng nhào vào người cô!

Cảm xúc mãnh liệt này đánh thẳng vào sâu trong lòng cô, không cần nhiều lời, cô có thể cảm thấy được một cách rõ ràng Tiểu Bác đối với mình là ý lại cùng yêu thích!

Sau khi cùng Tiểu Bác thân mật xong, Vũ Tình mới đè nén lại kích động mà buông thân thể nhỏ bé ra!

Thân thể cô truyền đến những trận đau đớn, khiến cô không thể nào ôm lấy hai thân thể nhỏ bé kia được! Tay Vũ Tình run run lau nước mắt :”Bảo bối, hai đứa vào bên trong chơi đi!”

Nhạc Nhạc cùng Tiểu Bác quả nhiên chỉ là những đứa trẻ, khóc mau, cười cũng mau! Hai đứa nhỏ nắm tay nhau, chạy vào phòng trong mà chơi đùa!

Lúc này, biểu tình của Vũ Tình cũng đã biến đổi, vẻ mặt cô lúc này là tràn đầy tức giận nhìn chằm chằm vào người đứng bên cạnh “Nơi này không chào đón anh, cứ để các con ở đây chơi vài ngày, anh có thể đi rồi!”

Thanh âm của cô rất lạnh, loại thanh âm này đủ để làm cho người khác rét run, tuyệt không cho hấn chút cơ hội nào! Nói xong cô quay mặt đi chỗ khác, nếu có khả năng, cô thậm chí một câu cũng không muốn nói chuyện với hấn!

Biểu tình lạnh như băng của cô khiến lòng hấn rối bời không thôi. Đáng chết, cô làm sao có thể dùng loại giọng này nói chuyện với hấn, thật giống như cô đã vô cùng hận hấn?

Không, cô không thể hận hấn, tuyệt đối không thể!

“Anh không đi, anh muốn ở đây!” nói xong, mặc kệ Vũ Tình có chấp nhận hay không, hấn đem hoa quả lúc này vừa mua đem tới trên bàn.

“Cầm lấy đồ của anh rồi rút ra ngoài cho tôi, Thang Duy Thạc, anh có nghe không?” Vũ Tình thấp giọng hô, nếu không có hai đứa con, cô nhất định sẽ la to lên!

Hấn hoàn toàn không để ý đến lời cô nói, cởi áo khoác để lên sofa, sau đó giống như nam chủ nhân ở nơi đây mà ngồi vào sofa!

Nhìn động tác của hấn, Vũ Tình càng thêm tức giận! Dựa vào cái gì mà hấn có thể vờ như không có việc gì, ở nơi của cô muốn làm gì thì làm!

Nơi này là nhà của cô, cô không muốn hấn ở đây, càng không muốn cùng hấn hít thở chung một bầu không khí!

Tức giận mãnh liệt khiến cho cô quên đi thương thể trên người mình, bước thật nhanh tới sofa.....

Cảm thấy thân thể nhanh chóng đổ ập về phía trước, cô vô thức lớn tiếng la lên: “A.....”

May mắn thân thể cô không ngã xuống đất, ngược lại lại rơi vào một cái ôm ấm áp!

Không cảm động, chỉ có tức giận “Thang Duy Thạc, không cần anh phải giả tốt bụng, anh là đồ biến thái!” Cô dùng hai tay chỉ còn có chút sức lực đẩy hắn ra “Cút ngay!”

Nhưng vì dùng sức quá mạnh, khiến cho thân thể cô lại mất đi cân bằng. Lần này Thang Duy Thạc dùng sức một chút, ôm ngang lấy cô “Đứng còn không vững, em còn cố ra oai!”

“Không cần anh chạm vào tôi, anh tên hỗn đản này, tôi chật vật như bây giờ đều là do anh ban tặng cả!” Vũ Tình giống như một con mèo hoang đang tức giận, đối với Thang Duy Thạc ra sức mà cào, cắn!

Thang Duy Thạc không ngăn cản cô, vẫn mặc cô phát tiết trên người mình! Được rồi, là do hấn hại cô, chỉ cần cô có thể bỏ qua, hấn chấp nhận để cho cô cắn!

“Tôi không muốn anh chạm vào tôi, anh đi ra ngoài cho tôi, ra khỏi nhà tôi! Thang Duy Thạc tôi sẽ không bỏ qua cho anh, tôi nhất định phải cho anh ngồi tù, tôi nhất định phải cho anh bị trừng phạt!”

“Được rồi, em cứ đi báo án đi! Em cho là em sẽ thắng sao?” Miệng hấn nở nụ cười nhẹ, người phụ nữ này tính tình đúng thật là không thể xem thường!

“Cơ thể của của tôi cảnh sát đã kiểm tra qua, bao nhiêu chứng cứ này cũng đủ để định tội của anh!” Cô mang theo chút đắc ý nói!

“Chết tiệt, thân thể của em không có việc gì tại sao lại đưa cho cảnh sát nhìn? Chết tiệt, là cảnh sát nam hay cảnh sát nữ?” Dấm chua trong hấn cuộn cuộn bốc lên, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm cô và vết thương trên mặt.

“Cảnh sát nam, thân thể là của tôi, muốn cho ai nhìn là chuyện của tôi!” Cô cố ý cùng hấn đối nghịch, nói ra lời nói trái với sự thật!

Cô chán ghét lời nói của hấn, chán ghét tất cả của hấn!

Ánh mắt Thang Duy Thạc đen lại vài phần, mím môi, hô hấp thật mạnh!

Đáng chết, người phụ nữ ngu ngốc này lại muốn khơi lên tất cả sự tức giận của hấn có phải hay không đây! Nếu lúc trước cô không phải chọc hấn tức giận như vậy, hấn cũng sẽ không đối xử với cô tàn nhẫn như thế!

Hai người giằng co, cuối cùng cũng khiến cho hai tiểu bảo bối ghé mắt nhìn! Bọn nó khó hiểu nhìn lẫn nhau, sau đó lại quay lại nhìn hao cái người đang ôm nhau kia!

“Papa, vì sao ba lại ôm dì vậy?” Tiểu Bác khó hiểu hỏi papa, biểu tình có chút khó có thể nắm bắt được! Có lẽ, ở trong đầu non nớt của Tiểu Bác, vẫn chưa thể chấp nhận papa đi ôm người phụ nữ khác!

“Anh ngốc quá, papa đương nhiên là nhớ mẹ nên mới ôm mẹ. Giống như mẹ nhớ chúng ta vậy mẹ liền ôm chúng ta đó thôi! Và vì mẹ ôm không hết papa, nên tất nhiên papa phải ôm mẹ!” Nhạc Nhạc nghênh nghênh đầu, nói ra suy nghĩ của mình!

Thanh âm non nớt của hai đứa con khiến cho Vũ Tình phải thu lại sự tức giận của mình!

Cô không thể quên hai đứa con, không nên dọa đến chúng! Thang Duy Thạc ôm cô đi về phía phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt ở trên giường!

Bỗng dưng hấn trở nên dịu dàng, chỉ đổi lấy sự châm chọc của Vũ Tình “Tôi nói cho anh biết, cho dù bây giờ anh có cố lấy lòng tôi, tôi cũng sẽ không hủy bỏ việc kiện anh, tôi nhất định sẽ đi kiện anh, cho nên anh không cần lãng phí tâm trí ở trên người tôi, chỉ lãng phí thời gian thôi!”

Thang Duy Thạc nghe lời nói của cô, đúng là không biết nên khóc hay nên cười “Em muốn kiện thì cứ kiện đi, anh sẽ không sợ vì em sẽ khởi tố anh mà lấy lòng em đâu!”

111. Q.1 - Chương 124: Tự Trách

Edit: nhuquynh91

Vũ Tình tựa vào đầu giường, cúi đầu nhìn tay mình....

Cô bất đắc dĩ chỉ có thể kháng nghị bằng cách im lặng, bất kể cô có đuối như thế nào thì hấn vẫn không chịu đi!

Bỗng trong đầu cô xẹt qua một ý nghĩ, vươn cánh tay dài mảnh khảnh cầm lấy điện thoại ở đầu giường....

Nhưng tay cô vừa mới đụng đến thì điện thoại trong tay đã bị hấn đoạt đi “Em đưa điện thoại cho anh, em muốn trộm điện thoại của anh à!” Thang Duy Thạc đầu tiên là tức giận nhìn cô, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt phòng bị của cô thì sự tức giận cũng đi đâu mất tiêu, miệng nở ra một nụ cười “Em lấy điện thoại làm gì vậy?”

Thân thể hấn khẽ nhích tới, khuôn mặt trong thoáng chốc đã gần sát mặt cô! Khí thế vương giả của hấn tỏa ra thật mạnh mẽ, khiến cô buột lòng phải trốn sang một bên.

Nhưng cô càng tránh né, hấn càng tiến gần cô thêm “Nói đi, em muốn lấy điện thoại làm gì?”

Giọng nói của hấn mang theo ý đùa giỡn khiến cô không thể không đáp lại “Anh đưa điện thoại cho tôi, tôi sẽ cho anh biết tôi muốn làm gì!” Bàn tay của cô vươn ra, ý muốn cầm lấy điện thoại!

Thang Duy Thạc nhìn lại trong tay là cái điện thoại đã lỗi thời, thuận tay ném xuống sàn nhà. Trong nháy mắt chỉ thấy cái điện thoại rơi trên mặt đất, vỡ thành nhiều mảnh.

“Anh vì sao lại ném điện thoại của tôi chứ, anh ức hiếp tôi chưa đủ, bây giờ còn ức hiếp đến đồ vật của tôi nữa phải không?” Vũ Tình buồn bực nhìn hấn, hấn cứ hành động như vậy, khiến cô làm sao không thể hận hấn chứ!

“Cái đó là thứ gây nên chuyện nên mới có kết cục như vậy, nói cho em biết, không có chuyện gì lại muốn đi báo cảnh sát, em cho là cục cảnh sát rất rảnh rỗi sao, có chuyện gì cũng khai báo được à?” Cô đang tính toán cái gì, hấn nhìn một cái liền đoán được ngay.

Lúc trước cô không phải hay dùng chính cái điện thoại này để báo cảnh sát sao? Cho nên cái điện thoại đáng thương kia nhất định phải có kết cục như vậy!

“Chẳng lẽ anh nghĩ là tôi nguyện ý để anh đánh sao? Nếu không phải do anh làm những chuyện tàn nhẫn với tôi khiến tôi không thể tha thứ thì tôi gọi cảnh sát làm gì?” Vũ Tình ủy khuất hét to, bàn tay nhỏ bé thâm đen dùng sức đẩy mặt hấn ra!

“Chết tiệt, nếu em không đi báo cảnh sát, anh cũng chẳng đối xử với em như vậy! Tất cả đều là do em tự chuốc lấy, em không thể làm theo ý anh một lần sao?” Hấn hỗn hển nói ra.

“Tôi hỏi anh, tôi vì sao lại báo cảnh sát? Tôi trước đó đã cảnh cáo anh rồi, nếu anh chạm vào người tôi, tôi sẽ đi báo cảnh sát! Nghe lời anh? Tại sao tôi lại phải nghe lời anh?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang buồn bực của cô, Thang Duy Thạc không nhịn được vì chính mình mà tự bào chữa “Anh và em thân mật một chút, em cũng đi báo cảnh sát! Em cảm thấy như vậy là không quá đáng sao?”

“Tôi vì sao lại phải thân mật với anh, Thang Duy Thạc, tôi không phải là một món đồ của anh!” Thân mật? Hấn thật đúng là vì chính mình mà tô son trát phấn, hấn gọi cái kia là thân mật sao?

Ngày hôm qua, cô ở nơi đó đã bị hấn tàn phá! Tình trạng lúc ấy không cần cô phải nói ra, cô bây giờ một thân thảm hại như vậy nên không cần nhiều lời nữa!

Thang Duy Thạc không đáp lại, chỉ biết vò vò tóc!

Ngay khi cô nghĩ là hấn đã biết sai, hấn lại buông ra một câu “Như vậy thế nào mới có thể thân mật cùng em, em nói đi!”

“Tôi không muốn nói nhiều, tôi trình trọng nói lại một lần nữa, tôi không muốn liên lụy với anh, không muốn cùng anh có chút quan hệ nào! Phiền chết đi được, anh đúng là rất phiền!” Vấn đề này cô không muốn cùng hắn tổn nước miếng nữa “Thang Duy Thạc, chúng ta không còn gì để nói nữa, anh cứ chờ tòa án gọi đến đi!”

Thang Duy Thạc không nói gì, ngược lại hai tay lại ôm lấy thắt lưng của cô! Thắt lưng mảnh khảnh trong nháy mắt đã bị bàn tay to của hắn ôm lấy!

“Ê, anh muốn làm gì! Các con còn ở ngoài kia, anh muốn làm bậy cái gì đó!” Vũ Tình vô cùng hoảng sợ dùng sức đánh hắn, không thể như vậy nữa, như vậy cô sẽ chết mất!

Thang Duy Thạc không để ý đến tay cô đang đánh mình, đem toàn bộ áo ngủ cùng nội y của cô kéo xuống!

Tách hai chân của cô ra, nhìn vào chỗ tư mật của cô....

Lúc này, trong hai mắt hắn không phải là ánh mắt tàn sát bừa bãi, mà chỉ có sự đau lòng cùng sự hối hận mà bản thân hắn không muốn thừa nhận ra miệng!

Nơi đó tuyệt đối không phải chỉ có thể dùng từ “thảm” là có thể miêu tả được, hai hàng lông mày của Thang Duy Thạc nhăn lại “Đáng chết, lúc ấy vì sao em không nói cho anh biết là mình bị đau!”

Sau khi xem xong, hắn dùng động tác rất nhẹ nhàng để kéo quần của cô lên!

“Tôi như thế nào lại không kêu chứ, tôi dùng sức kêu, dùng sức đánh anh, nhưng anh có ngừng lại sao?” Vũ Tình không chịu thua kém, nước mắt bắt đầu rơi xuống, thật không dụi dụi lau quệt nước mắt, chớp mắt nói “Nói cho anh biết, bây giờ anh đừng diễn trò làm gì, tâm của tôi đã quyết!” Cô kiên định nói, không cho phép chính mình yếu đuối!

“Em nghĩ là anh đang diễn kịch sao? Anh nói cho em biết, em không cần phải cảm động như vậy, em muốn như thế nào anh cũng có thể bồi thường!” Nói xong, hắn bá đạo hôn lên mặt cô.

Vũ Tình dùng sức lau mặt mình, ánh mắt mang theo phần hận nhìn hắn!

Nhìn thấy thương tích trên người cô, hắn đúng là vô cùng hối hận!

Thời điểm lúc ấy, trong phòng tối đen, mà hắn cũng đang vô cùng tức giận! Thật là như thế nào hắn lại tàn nhẫn như vậy, thậm chí chỉ muốn phát tiết buồn bực của mình, hơn nữa cũng chỉ muốn giáo huấn cô một chút thôi!

Nhưng giáo huấn như thế này thì quả thật là quá nghiêm khắc rồi!

“Bang...bang....” hỗn hợp tiếng đập cửa vang lên, đánh gãy sự trầm mặc của hai người trong phòng!

Chỉ nghe thấy cánh cửa gỗ bị vài cánh tay gõ, ha ha, tựa như là các con chó nhỏ đang gõ cửa vậy!

“Mẹ, papa, con muốn vào!” Thanh âm của Nhạc Nhạc truyền đến, Tiểu Bác thế nhưng lại không nói chuyện!

Hai đứa trẻ này....Thang Duy Thạc đành phải đến mở cửa ra!

Hai tiểu bảo bối nhanh chân nhảy vào phòng, miệng còn cười khanh khách không ngừng!

“Nhạc Nhạc, Tiểu Bác, không được ồn!” Thang Duy Thạc nhíu nhíu mày, biểu tình vô cùng nghiêm túc!

Lúc trước hắn đối với con cũng không dùng biểu tình này, nhưng bây giờ lại phát hiện, nếu không nghiêm túc thì bọn chúng liền không có cách nào chịu nghe lời!

Tiểu Bác an tĩnh lại đầu tiên, đứng nghiêm túc ở một bên nhìn dì.

Nhạc Nhạc lại không sợ như vậy, mà nhanh chân chạy đến bên giường, nhìn mẹ mà nước mắt lưng tròng.

112. Q.1 - Chương 126: Bối Rối Và Tự Trách

Edit: nhuquynh91

“Dì, Tiểu Bác không muốn dì rời đi, không muốn xa dì!” Khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nước mắt cùng khát vọng nhìn cô.

Cô gục đầu xuống, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt, trong đôi mắt đã tràn ngập nước, rốt cuộc không thể kiềm chế được mà chảy xuống!

Vũ Tình run run đưa hai tay ôm lấy Tiểu Bác, vùi mặt vào cơ thể nhỏ bé của nó, dùng sức hấp thụ hương vị của tiểu bảo bối!

Tiếng khóc của đứa nhỏ đánh thật sâu vào lòng cô, khiến cô khó có thể thở được “Tiểu Bác, Tiểu Bác, con phải ngoan ngoãn, được không? Con là bảo bối tuyệt nhất, là bảo bối tuyệt nhất của dì!” Vũ Tình nghẹn ngào nói, trong lòng vô cùng khó chịu.

“Dì thích Tiểu Bác mà đúng không, nên dì sẽ không rời Tiểu Bác, được không?” Tiểu Bác lau nước mắt, lại cầu xin lần nữa!

Lời nói của đứa con, khiến môi cô run run không thể trả lời!

Giằng co hồi lâu, Vũ Tình cố nén đau đớn trong lòng, thô lỗ thả Tiểu Bác lại vào ghế, một phen đẩy vòng ôm của Nhạc Nhạc ra!

Lau đi nước mắt trên mặt, đau đớn nói ra vài câu “Các con còn nhỏ, mẹ phải đi công tác, mẹ phải kiếm tiền! Về sau mẹ sẽ chăm sóc các con!”

Hai tiểu bảo bối đều bị cô đẩy ra, khóc càng lúc càng thương tâm!

Nhìn hai đứa con khóc lớn như vậy, lòng Thang Duy Thạc càng thêm đau đớn, càng thêm căm tức.

Hắn thật sự không hiểu, cô làm sao có thể nhẫn tâm như vậy!

Cố nén sự đau đớn từ thân thể, cô tựa vào bàn đứng kên. Cô không thể đứng ở nơi này thêm được nữa, cô không thể nhìn lũ trẻ đau lòng “Mọi người đều về hết đi, tôi mệt rồi!”

Hai tiểu bảo bối nhìn thấy Vũ Tình phải đi, lập tức nhảy xuống ghế chạy lại ôm lấy cô.

“Mẹ, mẹ đừng đi, con muốn ở bên cạnh mẹ!”

“Dì, dì.....” Tiểu Bcas không ngừng gọi dì, không thể như Nhạc Nhạc yêu cầu một cách ngang ngược.

Vũ Tình vô cùng bối rối, dùng sức đẩy hai đứa con ra!

Thang Duy Thạc ngồi đối diện, căn bản không thể ngăn cản hành động của cô!

“Bùm” một tiếng, Tiểu Bác té mạnh xuống nhà. Mà khuôn mặt Nhạc Nhạc cũng bị đập vào lưng ghế, làm một chiếc răng sữa gần như muốn rớt ra. Trong nháy mắt, miệng tràn ngập máu tươi.

Nhạc Nhạc ngây ngốc nhìn mẹ một lúc, cuối cùng khóc lớn lên “Oa.....”

Nhìn thấy miệng con gái tràn đầy máu, Vũ Tình cũng ngây ngốc đứng nhìn.

Tại thời điểm cô muốn đến ôm con gái, Thang Duy Thạc đã nhanh hơn một bước, nhanh tay ôm lấy con gái.

“Ba.....ba....” Nhạc Nhạc tũn thân hét to, cái miệng nhỏ nhắn càng lúc càng nhiều máu! Vũ Tình đau lòng khóc rống tiến lên, muốn đến xem con gái “Nhạc Nhạc, để mẹ nhìn nào!”

Nhưng vừa mới bị mẹ đẩy ngã, nên Nhạc Nhạc lại quay đầu chôn khuôn mặt nhỏ nhắn trên vai papa của mình, không muốn nhìn mẹ!

Thang Duy Thạc nhẹ nhàng an ủi thân thể nhỏ bé của con gái, vô cùng tức giận nhìn chằm chằm vào Vũ Tình “Hạ Vũ Tình, cô điên rồi! Con gái từ nay về sau không có quan hệ gì với cô nữa cả, cô muốn đi đâu thì đi đi!”

“Không.....” Vũ Tình mang theo nước mắt hối hận lắc đầu, lại một lần nữa tiến lên muốn xoa dịu con gái.

Thang Duy Thạc xoay người tránh cô, nói với đứa con đang ngồi dưới đất “Tiểu Bác, đi về cùng papa nào!”

Tiểu Bác vì bị cô dùng sức đẩy ra, hai hàng lệ nhìn dì, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy mắt mát khóc lên “Thì ra là do dì không thích Tiểu Bác, không thích Tiểu Bác....”

Nói xong, xoay người theo papa đi ra cửa lớn.

Vũ Tình đầu óc trống rỗng nhìn theo mọi người rời đi, hai tay che lấy mặt, trong lòng tràn ngập đau lòng cùng áy náy và hối hận, bất đắc dĩ.....

Thật lâu sau, toàn thân vô lực run run dựa vào lưng ghế, Vũ Tình rốt cuộc không thể điều khiển nhịp thở nữa “Cuối cùng mình đã làm cái gì vậy chứ? Mình sao có thể đẩy Nhạc Nhạc ra, sao mình lại đẩy con bé ra.....”

Nhớ lại vừa rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bác tràn ngập sự thất vọng, Vũ Tình hận không thể tát mình vài cái “Tiểu Bác, Tiểu Bác, mẹ thật xin lỗi con, mẹ thật xin lỗi con.....”

Lâu nay cô đều dấu kín trong lòng, không dám nhớ tới cái bí mật đó, nhưng hôm nay Vũ Tình lại nhớ đến, la lớn tiếng lên nhắc nhở chính mình, cô còn có một đứa con nữa!

Tâm vô cùng đau đớn, đau đến không thể hô hấp được.

Môi run run, nước mắt không ngừng chảy xuống, nhưng cô không có cách nào phát tiết ngoài tự trách bản thân.....

Vũ Tình từ bỏ chuyển tu nghiệp, vô cùng áy náy đi theo quản lý Đỗ giải thích lý do vì không yên lòng về con gái, cho nên chọn từ bỏ chuyển đi Anh quốc.

Mà quản lý Đỗ cũng không làm khó cô, trực tiếp bỏ đi hợp đồng lúc trước đã kí.

Nhưng khi Vũ Tình đến nhà trẻ đón hai cục cưng, hai cục cưng đã không ở nhà trẻ nữa!

Cô đến nhà của Thang Duy Thạc tìm, Má Vương cũng không nói cho cô biết con cô đang ở đâu. Cô ngồi chờ rất lâu cũng không thấy bọn trẻ về!

Vũ Tình phát điên, lấy điện thoại ra gọi cho Thang Duy Thạc, Thang Duy Thạc chỉ lạnh lùng trả lại cô một câu: “Các con bây giờ không cần cô nữa, không cần một người mẹ như cô, cô đi Anh quốc đi, đi phát triển sự nghiệp của cô đi...”

“Không.....”

Không chờ cô nói, đối phương đã ngắt điện thoại.

Sau đó cô liên tục gọi lại cho hân thì đều nhận được tín hiệu báo máy bận.

Bất đắc dĩ, Vũ Tình phải bắt taxi, lần đầu tiên đến tập đoàn Thang thị...

Đi vào đại sảnh tráng lệ, Vũ Tình mới cảm nhận được Thang Duy Thạc có bao nhiêu quyền lực.

Nhìn xung quanh, những người đi qua đều thuộc tầng lớp tri thức cao, trên mặt cô xuất hiện rất nhiều sự hâm mộ! Đây là phong thái mà cô luôn mơ ước đến!

Nơi này rất nhiều người qua lại, khiến Vũ Tình cảm thấy vô cùng xấu hổ, bất an đứng trong đại sảnh, không biết nên đi đâu!

Nơi này rất khác so với Hoa Kỳ, ở Hoa Kỳ không có cho người khác một cảm giác rất áp lực như nơi đây. Hơn nữa Hoa Kỳ chỉ là một tòa nhà hai tầng, sẽ không rộng lớn như nơi đây!

Thang Duy Thạc, Thang Duy Thạc ở tầng mấy? Cô làm sao tìm được hân bây giờ?

“Thưa cô, cô muốn tìm ai?” Nhân viên tiếp tân hỏi người đang đứng mù mịt trong đại sảnh.

Vũ Tình nghe thấy tiếng, quay đầu lại, liền nhìn thấy một tiểu thư ăn mặc rất đẹp “Xin chào, tôi...tôi muốn tìm Thang Duy Thạc!” Cô theo thói quen gọi thẳng tên hân ra, nhưng cô căn bản không biết, ở trong công ty không ai sẽ gọi thẳng tên của tổng giám đốc! Chỉ có người cùng đẳng cấp mới gọi thẳng tên “Thang Duy Thạc”

“Cô muốn tìm Tổng giám đốc Thang của chúng tôi sao?” nhân viên lễ tân nhìn cô từ trên xuống dưới, cuối cùng mang theo ngữ điệu giễu cợt hỏi “Cô cùng tổng giám đốc Thang có hẹn trước không?”

Vũ Tình thành thật lắc đầu, chẳng lẽ gặp hấn mà còn phải hẹn trước sao? “Tôi là người quen của Tổng giám đốc Thang, cô có thể cho tôi biết anh ấy ở tầng mấy không?”

“Thật xin lỗi, nếu không hẹn trước, cô không được gặp Tổng giám đốc! Tiểu thư, cô hẹn lịch đi rồi quay lại!” Nhân viên lễ tân nói giọng không mấy khách khí!

“Phiền cô giúp tôi gọi điện hỏi một chút, tôi có việc gấp cần gặp Tổng giám đốc Thang!” Bị cự tuyệt, cô thiếu chút nữa đã chảy nước mắt, ở nhà, Má Vương đã không cho cô biết hiện giờ hai đứa con đang ở nhà trẻ nào!

Đây là biện pháp duy nhất, chẳng lẽ cách này cũng không được?

“Thưa cô, không có hẹn trước, tôi không thể cho cô lên!” Nhân viên lễ tân có vẻ đã rất mất kiên nhẫn!

“Tiểu thư, phiền cô giúp cho....”

Vũ Tình nói còn chưa xong, nhân viên lễ tân đã xoay người không thèm để ý đến cô nữa.

Không còn cách nào khác, cô đành ra ghế ngồi chờ Thang Duy Thạc xuất hiện!

Đúng lúc này, cửa thang máy được mở ra, một anh chàng đẹp trai mang theo khuôn mặt đau đớn đi ra từ bên trong Lại Bị anh trai phái đến nhà xưởng xử lý công việc, Thang Duy Á vừa đi vừa than thở! Mà trong lời nói của hấn, đơn giản chỉ toàn là nguyên rủa anh trai của mình!

Nhìn lơ đãng, hấn bỗng bị thu hút bởi bóng dáng nhỏ nhắn đang ngồi ở ghế đợi! Chỉ thấy khuôn mặt của thân thể nhỏ bé đó tràn đầy sự đau đớn. Hơn nữa, cô còn chưa trang điểm mà đã đi ra ngoài gặp người khác, bộ dạng thật kinh người với hai con mắt bị sưng lại.

“Tiểu Tình Tình, cô đến tìm anh trai tôi à?” Hấn bước nhanh tiến lại gần, nói vào bên tai cô!

Vũ Tình nghe tiếng nói từ phía sau, quay đầu lại, ngoài ý muốn nhìn thấy Thang Duy Á “Athena!” Thật ngạc nhiên mà, cô làm sao lại quên hấn chứ!

“Không phải Athena, mà là Thang Duy Á!” Hấn lấy tay che miệng lại, làm tư thế bí mật không thể nói!

113. Q.1 - Chương 127: Đề Nghi Vô Tình

Edit: nhuquynh91

Vũ Tình nhìn hấn xin lỗi, tiếp theo lập tức hướng hấn cầu cứu: “Duy Á, tôi muốn tìm anh ta, nhưng nhân viên lễ tân không cho tôi lên!”

“Tìm anh trai tôi sao, Tình Tình, tôi cuối cùng cũng biết được anh trai của tôi hai ngày nay vì sao khó chịu như vậy!” Thang Duy Á nhếch nhếch khóe miệng, lộ ra nụ cười thật tươi.

“Duy Á, tôi muốn nhanh chóng gặp anh ta!” Vũ Tình không có thời gian cười đùa, mục đích của cô chỉ có một, đó là muốn được nhìn thấy các con.

Nhạc Nhạc bị gãy răng chắc chắn sẽ rất đau, hôm đó chảy rất nhiều máu cơ mà! Còn Tiểu Bác bị té xuống đất, không biết cái móng nhỏ có bị đau không?

“Được, tôi sẽ đưa cô lên!” Thang Duy Á kéo tay Vũ Tình đi đến thang máy chuyên dụng cho Tổng giám đốc, ha ha, cái gì mà chuyên dụng chứ, hấn cũng đã dùng qua mấy lần rồi!

Nhân viên tiếp tân lúc này có ý xem thường Vũ Tình bây giờ miệng mở lớn, vẻ mặt vô cùng ngu ngốc và khô khan!

‘Linh’ cửa thang máy mở ra, Vũ Tình vô cùng căng thẳng bước ra khỏi thang máy.

Cô có vài phần sợ sệt nhìn Thang Duy Á, nghi hoặc hỏi: “Văn phòng nào là văn phòng của hấn?”

Thật ra lúc trước cô cũng đã có đến đây một lần, nhưng lần đó là bị người khác bắt ép đến, cho nên căn bản cô không nhớ văn phòng hấn ở đâu!

Thang Duy Á chỉ vào một căn phòng “Ngay ở bên kia, cô một mình đi qua đó đi, cho anh ấy một cái kính hi! Tôi phải đi đến nhà xưởng, thời gian không còn sớm nữa!” Nói xong, hấn lại đi vào thang máy.

Thang Duy Á thật ra không dám đi gặp anh trai mình, vì hấn vừa rồi mới đem lên một văn kiện cho anh trai mình duyệt đã bị mắng một trận toí bời. Cho nên, hấn bây giờ thật không muốn gặp anh trai chút nào!

Vũ Tình nhìn cửa thang máy dần đóng lại, có chút kích động đi về hướng Thang Duy Á vừa chỉ! Mà cô cũng rất dễ dàng tìm được phòng của Tổng giám đốc, cô nhìn chằm chằm vào cánh cửa có chút quen thuộc. Vài ngày nay cô đã bị sự áy náy tra tấn vô cùng lớn, hít sâu lần cuối, cô lấy dũng khí gõ cửa.

“Cốc, cốc,.....”

‘.....’

Không có ai đáp lại, Vũ Tình chờ đợi trong vài giây, lại một lần nữa gõ cửa.

‘Cốc....cốc....’

‘.....’

Cô bắt đầu lo lắng, chẳng lẽ cô sẽ không gặp được hấn sao?

Vũ Tình quay đầu nhìn quanh bốn sphias, muốn tìm người nào đó hỏi một chút hấn có ở trong văn phòng hay không!

Nhưng hành lang rộng lớn như vậy lại không có một ai, có một bàn làm việc ở đó, nhưng lại không có ai.....

Cô không thể như vậy mà đi về được. Mặc kệ, cô nhất định phải tìm được hấn!

Cô thử xoay nắm cửa, kết quả thể nhưng cửa phòng lại mở!

Vũ Tình thật cẩn thận mở cửa ra, nhẹ nhàng đi vào!

Nhìn xung quanh một vòng, sự thất vọng tràn ngập trên khuôn mặt nhỏ nhắn! Hấn quả nhiên không có ở.....

“Dạ.....tổng giám đốc.....”

“A.....”

Âm thanh khiến người ta mặt đỏ tai hồng phát ra từ một cánh cửa bên trong góc phòng.....

Khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng kích động không còn hột máu, đầu trống rỗng! Cô là người từng trải, rất hiểu được âm thanh này là đại biểu cho cái gì! Trong văn phòng không phải không có ai, mà là người trong phòng đều đang nghỉ ngơi bên trong!

Lòng ngực truyền đến một trận đau đớn làm Vũ Tình tỉnh người, lúc này cô mới phát hiện, không biết từ khi nào nước mắt đã chảy ra, đã chảy đến tới miệng! Ngực cô phập phồng, hít thở rất khó khăn, giống như mọi thứ đều bị ứ nghẹn ở cổ họng, khiến cô vô cùng khổ sở!

Ghen? Đúng vậy, cô đang ghen!

Vũ Tình vội vàng lau nước mắt, cười chua xót. Cô có tư cách gì để ghen? Cô không có tư cách gì cả!

Nhịn xuống đau đớn trong lòng, Vũ Tình im lặng ngồi chờ trên sofa.....

Nếu có thể, cô sẽ lựa chọn tránh xa. Nhưng cô thật vất vả mới tiến được vào vào đây, thật vất vả mới tìm được hấn.

Cho nên, vì muốn được nhìn thấy các con, cô nguyện ý ở đây chờ!

Không biết đã qua bao lâu, môi dưới đã bị cô cắn muốn nát, cửa phòng nghỉ cuối cùng cũng được mở ra.....

Thang Duy Thạc mang theo khuôn mặt lạnh lùng, vừa đi ra khỏi phòng vừa sửa lại caravat.

Nhìn thoáng qua căn phòng, hần liền nhìn thấy người phụ nữ đang ngồi trên ghế sofa kia, điều này khiến hần dừng lại động tác đang làm....

“Ai cho cô vào đây, đi ra ngoài!” Thang Duy Thạc lạnh lùng phun ra một câu, biểu tình vô cùng nghiêm túc.

Điều này khiến cho cô thư ký vừa mặc quần áo xong vô cùng hoảng sợ “Tổng giám đốc, người ta cũng sắp ra rồi.....” Cô thư ký nghĩ tổng giám đốc đang nói mình, lập tức sợ hãi giải thích, mà đến khi nhìn thấy người đang ngồi trên sofa, liền nuốt lại tất cả lời nói đều vào bụng, chạy nhanh ra khỏi phòng!

Lúc này, Vũ Tình đang thất thần mới biết được hần đã làm xong việc đi ra, khuôn mặt nhợt nhạt trở nên nghiêm túc đối mặt với hần!!

Trong mắt có hận, có yêu, có bất đắc dĩ.....

Thang Duy Thạc lạnh lùng tiến lên bắt lấy cánh tay của cô, kéo ra bên ngoài “Nơi này không phải là nơi cô được đến, đi ra ngoài cho tôi!” Đáng chết, chỉ vì khuôn mặt này mà hai ngày qua hần cuồng loạn không thôi. Cô không phải muốn phát triển sự nghiệp sao, không phải muốn đi Anh quốc sao? Các con cũng không cần cô, cô so với Hoàng Vũ Hân còn cứng đầu hơn.

Vũ Tình dùng sức nắm chặt lấy lưng ghế sofa, không cho hần túm đi ra ngoài! “Thang Duy Thạc, anh giao các con cho tôi được không? Dem Nhạc Nhạc và Tiểu Bác giao cho tôi được không?”

Thang Duy Thạc dừng lại hành động, nhưng cũng không buông tay ra “Cô không phải đã nói không cần các con sao, sao bây giờ lại muốn?”

Vũ Tình dùng sức lắc đầu, sau đó lại dùng sức gật đầu.

“Cô có ý gì, nói nhanh lên!”

Vũ Tình vội vàng nói “Tôi không phải không muốn các con, không hề không muốn! Tôi đã bỏ công việc, cũng không xuất ngoại, tôi sẽ chăm sóc các con. Tôi xin anh, giao các con cho tôi đi!”

Thang Duy Thạc nheo mắt lại, nhìn kỹ khuôn mặt cô “Cả hai đứa luôn sao?”

Vũ Tình tạm dừng một chút, không dám nhìn hần gật gật đầu “Đúng vậy, không phải Tiểu Bác rất thích tôi sao? Tôi nhất định sẽ chăm sóc chúng thật tốt!”

Sợ hần nghi ngờ, cô lập tức giải thích! Cô rất kích động, không thể cho hần biết Tiểu Bác cũng là con của cô, cô không muốn cho hần biết!

“Ha..ha...Hạ Vũ Tình, cô xem chúng là những con mèo nhỏ, những con chó nhỏ sao! Cô muốn thì có, không muốn thì vứt đi là được sao! Cô có biết con gái bị thương rất thảm không! Vết thương trên người thì không nói, mỗi ngày bọn chúng đều khóc rất nhiều!” Nghĩ đến việc các con chịu ủy khuất, Thang Duy Thạc vô cùng tức giận!

Chỉ cần nghĩ đến người phụ nữ này là hần vô cùng tức giận, nhưng hần cũng càng tức giận chính mình hơn nữa, hần thể nhưng dễ dàng bị người phụ nữ này tác động đến cảm xúc của bản thân, tự nhiên luôn nhớ đến cô.

Vì phát tiết cảm xúc của mình, vì chứng minh mình sẽ không bị người phụ nữ này kiểm soát, nên hần mới kéo thư ký vào phòng.....

Nghe nói lũ trẻ khóc rất nhiều, áy náy trong lòng Vũ Tình càng tăng thêm vài phần “Tôi không hề không muốn các con, tôi không có ý như vậy!”

“Dù sao các con cùng cô không còn quan hệ gì, cô đi Anh quốc đi!” Hần tuyệt đối không cho cô gặp các con.

Vũ Tình bắt lấy cánh tay hần, vẻ mặt cầu khẩn “Tôi xin anh, xin anh cho tôi được nuôi con! Tôi không thể xa con được, thật sự không được!”

Một suy nghĩ xẹt qua trong đầu hắn, khóe miệng lộ ra một nụ cười tà ác “Cô muốn nuôi hai đứa con đúng không?”

Vũ Tình không nghĩ ngờ gì gạt đầu, lau quệt nước mắt trên mặt “Đúng vậy, tôi rất muốn!”

Khi nghe cô xác nhận như vậy, hắn nâng cằm của cô lên, bắt cô phải nhìn mình “Cô tới nhà của tôi làm người giúp việc, chăm sóc hai đứa con, dọn phòng, và đương nhiên đến thời điểm tôi cần thì phải ra sức phối hợp!”

“Tôi có thể chăm sóc cho các con, có thể dọn dẹp phòng, nấu cơm, cái gì cũng có thể! Nhưng tôi không thể làm tình nhân của anh!” Cô không thể để cho hắn xem thường, cô không thể trở lại là bạn cùng giường với hắn lần nữa!

Miệng hắn lộ ra một nụ cười tàn nhẫn, nhẹ giọng nói: “Cô sai rồi, không phải tình nhân. Trước đó tôi chưa bao giờ nói đến từ đó cả, tôi chỉ muốn cô là nơi phát tiết của tôi thôi!”

Vũ Tình dùng sức lắc đầu “Không cần.....”

“Không cần?” hắn lặp lại lời cô, sau đó buông cằm cô ra, xoay người đi chỗ khác “nếu cô không đồng ý, chúng ta không còn gì để nói nữa, cô đi đi!”

“Không, tôi đồng ý, tôi đồng ý!” Vũ Tình nhịn xuống bi thương, ủy khuất gạt đầu! Vì các con, cô có thể nhẫn nhịn tất cả.

114. Q.1 - Chương 131: Lựa Chọn Đau Đớn

“Vũ Tình, mẹ muốn nói với con.....” Bà Hạ lại mở miệng một lần nữa, đi kéo tay con gái!

Vũ Tình né tránh, cúi đầu nói: “Mẹ, mẹ đi chăm sóc em gái đi, nơi này con không sao!”

Bà Hạ sao nhìn không ra né tránh của cô, nhưng bà vẫn cầu xin nói: “Vũ Tình, con đưa đứa con này cho em gái con được không? Con có hai đứa, đưa cho em gái con một được không?”

Trong lòng sớm đã biết mẹ muốn nói gì, nhưng nghe thấy lời này, Vũ Tình vẫn tức giận đến rơi nước mắt, trong lòng vô cùng khổ sở. “Mẹ, mẹ đi đi!”

“Vũ Tình, mẹ xin con mà? Con không thể nhìn em gái con, đã mất con, lại còn mất chồng?” Bà Hạ bắt lấy bả vai của cô, dùng sức lắc lắc!

Vũ Tình cúi đầu, cắn chặt môi dưới. Đây là đứa con của cô, sao cô có thể bỏ được?

Sinh mệnh của chúng đều quan trọng với mình, sao cô có thể bỏ? Không, cô không muốn chia xa con cô?

Con là tất cả của cô, cô không cho, không cho!

“Vũ Tình, con ngẫm lại Thang gia giàu có như thế, con con vào đó sẽ được hưởng hạnh phúc, nó vào Thang gia sẽ thành cậu chủ! Chắc hẳn hạnh phúc hơn ở cạnh con rồi?” Bà Hạ bắt đầu dụ.

Nói đến câu này, nước mắt Vũ Tình tuôn rơi xuống. Con của cô, vốn là của Thang Duy Thạc, bọn chúng đều là con của hắn!

Nhưng bọn chúng là đứa trẻ không cha, nghĩ đến đây, Vũ Tình liền cảm thấy thẹn với con cô!

Nhưng, muốn đưa con cô đi, cô căn bản không thể nhận!

“Vũ Tình, đưa con cho Vũ Hân được không? Nó nhất định sẽ coi như mình sinh ra. Con biết em gái con mà, từ nhỏ đã lương thiện rồi. Nó chắc chắn sẽ không bạc đãi con con, nhất định sẽ nuôi nó tốt!” Hai tay Bà Hạ, vội vàng đưa đến chỗ đứa bé.

Vũ Tình vội vàng ôm lại, dùng sức lắc đầu.”Không, mẹ, con không cho!”

Bà Hạ thấy thế, căn bản mặc kệ đứa bé, dùng sức cướp đi! Bà Hạ dùng sức kéo con, Vũ Tình hiểu ý đau đớn!

Sợ làm con đau, cô bắt buộc phải thả con ra.

Bé trai lọt vào tay bà Hạ, trên mặt gầy gò lộ nét đắc ý.

“Không..... Xin mẹ, nó là con con! Mẹ, xin mẹ trả con cho con!” Vũ Tình dùng sức giữ lấy chân nhỏ, quỳ gối trên giường van xin mẹ!

“Sao cô cứ cố chấp như thế, mẹ cho con con đi hưởng phúc mà! Con một thân hai đứa con một lắm, cho em gái con một đứa là tốt rồi! Về sau con chăm bé gái, lại có thể dễ kiếm chồng~ mình con hai đứa thì chẳng nào muốn con!”

“Mẹ, con không kết hôn. Con có thể nuôi hai cháu, mẹ trẻ con cho con!” Cô như phát điên quát mẹ, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên!

“Chả phải cho ai khác, là em gái con mà. Về sau con đến nhà em gái là có thể thấy! Vũ Tình, sao con lại không hiểu như thế?”

Vũ Tình hoảng sợ nhìn mẹ, không khỏi bắt đầu hoài nghi mấy ngày nay, mẹ dịu dàng với mình là có mục đích.

“Mẹ, con có thể sinh chúng thì con có thể nuôi. Con không cho, không cho ~!” Vũ Tình nhìn nước mắt xuống, môi run run, nhìn thẳng mẹ.

Bà Hạ bỗng quỳ rạp xuống đất, run run nói: “ Vũ Tình, coi như mẹ xin con! Con đưa em gái đứa con này đi! Xin con, xin con! Cũng đâu phải người ngoài, em gái con mà, con đừng lo gì cả!”

Mẹ bỗng quỳ xuống, khiến Vũ Tình chấn động. Tất cả cự tuyệt, lúc này rốt cuộc không thể nói ra miệng. “Mẹ, con.....”

“Con yên tâm, đứa bé sẽ tốt thôi.” Nhìn thấy con gái do dự, Bà hạ hứa!

Vũ Tình đau đớn nhắm mắt lại c, nghẹn ngào nói: “Mẹ, mẹ đứng lên đi. Về sau mẹ và Vũ Hân, nhất định phải đối xử tử tế với con con!”

“Con yên tâm, đây là nhất định!”

“Thỉnh thoảng, để con thăm nó!”

“Nhất định!” Bà Hạ nói hơi miễn cưỡng, trốn tránh.

Vũ Tình không nói nữa, chỉ vui mặt vào lòng bàn tay, cô không thể tận mắt nhìn con mình bị bế đi!

Bà Hạ hiểu con gái đã đồng ý, lập tức ôm đứa bé rời khỏi phòng bệnh!

Khoảnh khắc đóng cửa lại, Vũ Tình đau đớn xé lòng khóc lớn lên. “A..... Mẹ, vì sao mẹ tốt với em gái như thế, vì sao với con lại ~~ tàn nhẫn như thế. Vì sao để con quỳ xuống, vì sao? Vì sao con không thể nhẫn tâm khiến Vũ Hân chịu tội! Ô ô.....”

Từng câu từng chữ, Vũ Tình kêu đến dùng hết sức, tiếng khóc bi thảm kia, quanh quẩn thật lâu ở phòng bệnh.

Khi Vũ Tình đang đau đớn vì mất đi con, cô y tá bỗng đẩy cửa tiến vào.”Hạ tiểu thư, không tốt! Con gái cô, con gái cô bỗng.....” Cô y tá không thể nói từ ‘chết’ kia ra miệng, nhưng nét mặt đã nói lên tất cả!

Vũ Tình ngừng tiếng khóc, mở to hai mắt nhìn cô y tá. Không thể tin lời cô ấy, sau một lúc lâu mới run run nói: “Cô nói cái gì, con gái của tôi, con gái của tôi làm sao vậy?”

“Hạ tiểu thư, cô bình tĩnh. Con gái cô, bác sỹ bỗng gọi điện đến, con gái của cô bị chết non!” Cô y tá nhẹ giọng giải thích, cô cũng không muốn người phụ nữ này tổn thương!

Cô hoàn toàn ngốc ra, thì thào hỏi: “Nhưng không phải các người nói, con tôi thật khỏe mạnh sao? Sao có thể nói không thì không?” Cô không tin, không tin! “Nó không phải ở trong hộp giữ ấm sao? Các người không phải nói đứa bé tốt lắm, lập tức có thể đưa đến đây ư?”

“Hạ tiểu thư, tôi cũng rất tiếc, nhưng đây là sự thật đó!” Khi cô y tá nói xong, hai mắt cũng ửng đỏ!

Trong vòng vài giờ, trong nháy mắt mất đi hai đứa con. Cô rút cuộc không thể thừa nhận đả kích nghiêm trọng này, trong nháy mắt té xuống mặt đất.....

Sinh xong không lâu, Vũ Tình cầm theo túi du lịch đi!

Buồn cười là, thật buồn cười, cô mang theo bụng lớn vào viện. Khi ra khỏi viện lại là mình cô về nhà.

Ngửa mặt lên trời khóc ròng, Vũ Tình mặc mọi người xung quanh nhìn chăm chú, lớn tiếng hô. “Ông trời, ông thật tuyệt tình với tôi, để tôi có hai đứa con, rồi lại cùng mất đi chúng? Chẳng lẽ số kiếp của tôi là cô đơn, cô độc ư?”

Về nhà, cô lấy ra một lọ thuốc ngủ!

Mở nắp bình, tất cả bên trong là thuốc viên trắng!

Vũ Tình thương tâm muốn chết nhìn chằm chằm chỗ thuốc này, ngực đủ trăm vị.

Cô là một bà mẹ ngu ngốc, một khắc ôm thân thể nhỏ bé lạnh băng của con gái, cô mới nhìn rõ hình dáng con!

Con là dũng khí sống sót của cô, nếu chẳng còn con, cô sống còn có ý nghĩa gì?

Cô không phải kẻ yếu, đau khổ gì cô cũng có thể chống đỡ!

Nhưng vận mệnh lại vô tình bức cô vào đường chết, lần này cô không thể chịu được nữa rồi!

Quên đi, hãy để cô đi cùng con gái.

Một khắc trước khi cô uống thuốc, gương mặt nhỏ nhắn bỗng thoáng hiện trong đầu cô. Mà nó, ngăn cản động tác của cô, cô không thể chết được, cô nên sống vì con trai của cô!

Ít nhất, cô còn có cơ hội nhìn thấy con. Có lẽ một ngày nào đó nhiều năm sau, nó sẽ biết cô là mẹ nó!

Bằng vào hy vọng nhỏ nhoi này, Vũ Tình ỉnh cơ hội sống!

Nhưng khát vọng mãnh liệt nhớ con, dưới sự giúp đỡ của y tá tốt bụng kia, cô đã nhận một đứa con bị vứt bỏ trước cửa cô nhi viện!

Nhờ đứa con này mà cuộc sống chua xót của cô có thêm rất nhiều niềm vui!

Vũ Tình nhớ rõ, lần đầu tiên ôm đứa con đó, rung động, cảm thấy như đó đúng là con cô!

Có lẽ, đây là cái gọi là duyên phận rồi!

Vũ Tình nhận nuôi đứa con này, hoàn toàn trở thành con ruột của mình!

Con gái được cô nuôi bằng sữa của mình, là mỗi ngày cô dỗ nó, ôm nó, tắm cho nó, thay tã.

Là cô giúp nó tập tễnh học đi, là cô dạy nó nói câu đầu tiên ‘mẹ’.

Vũ Tình dùng tất cả tình thương của mẹ, đặt hết lên người đứa bé này, mà cô cũng tìm được điểm tựa để sống!

!

115. Q.1 - Chương 132: Biến Sắc

Bà Hạ ôm bé trai đi, lập tức lại khôi phục hình tượng người bệ lạnh băng!

“Thăm con cái gì? Đó là em gái cô sinh, cô thăm cái gì?”

“Mẹ?” Vũ Tình không thể tin được lí do mẹ thoái thác, sao bà có thể nói thế?

“Đừng gọi tôi là mẹ, tôi không có đứa con gái không biết xấu hổ như cô! Cô cút ra ngoài cho tôi, về sau đừng có đến đây làm trò nữa!” Bà Hạ dùng sức điên cuồng đẩy Vũ Tình ra ngoài!

“Mẹ, không phải mẹ đã nói sẽ cho con thăm con ư? Sao giờ lại thay đổi?” Vũ Tình ôm Nhạ Nhạ trong tay, khóc lóc dùng sức lắc đầu!

“Tôi không hiểu cô đang nói cái gì, cô đi ra ngoài cho tôi!” Bà Hạ hoàn toàn không thừa nhận, không một chút trốn tránh và áy náy!

“Không.....” Vũ Tình đứng kiên định, chỉ không chịu rời đi! Cô dùng ánh mắt khó hiểu, mờ mịt, thương tâm muốn chết nhìn mẹ. “Mẹ, vì sao mẹ đối xử với con như thế? Chẳng lẽ con không phải con gái mẹ sao?”

Chẳng lẽ con làm nhiều chuyện có lỗi với mẹ ư? Mẹ, nhiều năm qua như vậy, mọi chuyện con làm đều vì mẹ em trai em gái, vì mọi người, chuyện gì con cũng làm, thậm chí con đã tặng con đẻ của mình cho em, vì sao đến cuối, mẹ lại vẫn chỉ như thế?” Câu nói tiếp theo biến thành một tiếng nức nở!

Bà Hạ quay mặt đi không nhìn cô, sau đó lạnh lùng mở miệng: “Trách thì trách cô, tự cô cũng cũng chẳng biết yêu quý mình, cần gì muốn người ta yêu?”

Nghe xong lời mẹ nói, Vũ Tình ngừng tiếng khóc, thầm lặp lại những lời này! Đúng thế, ngay cả chính cô cũng không biết thương tiếc quý trọng mình, tội gì lại bắt mẹ yêu thương??

Lời Bà Hạ, lạnh khốc thậm chí là giễu cợt phủ định tất cả việc làm của Vũ Tình!

Cô không còn gì cả, cái gì cũng không!” Mẹ, mẹ và em gái không cho con gặp con cũng được. Nhưng, xin hãy tử tế với con con!”

“Tiểu Bác là con của em gái cô và cậu họ Thang, việc này không cần cô quan tâm!”

Nghe được lời mẹ, cuối cùng Vũ Tình thả lỏng.

“Oa.....” Cô bé trong lòng Vũ Tình đói bụng, phát ra tiếng khóc thật to!

“Thật đáng ghét, con nhà ai mà khóc lớn thế, khóc làm tôi đau đầu, các người mau ra ngoài cho tôi!” Bà Hạ chột đông cứng lại, giống như tự biết mình nhỡ lời. Vì che dấu phần xấu hổ này, bà dùng sức giúp Vũ Tình!

Vũ Tình bị mẹ đẩy đến trước cửa, lúc này cửa lớn bỗng mở ra!

“Mẹ, con bé Tiểu Bác đến thăm mẹ!” Tiếng nói quen thuộc vang lên, tiếp theo một cô gái tuổi còn trẻ bế con vào!

Vũ Tình dừng động tác, mở to hai mắt nhìn đứa con trong lòng em gái!

Vũ Hân nhìn thấy chị, cũng ngẩn người, sau đó rất bình tĩnh nói: “Chị!”

“Vũ Hân!” Môi Vũ Tình run run, kích động nhìn em gái!” Có thể để chị nhìn nó không? Có thể để chị nhìn nó không?”

“Chị, chúng ta vào trong phòng đi!” Vũ Hân cười thản nhiên, sau đó chỉ chỉ vào bên trong phòng!

“Đi vào phòng gì, chị con phải đi!” Bà Hạ nhăn mày với con gái nhỏ nói.

Vũ Hân đáp lại mẹ bằng một ánh mắt, sau đó đi vào trong phòng đầu tiên!

Vũ Tình không nhìn mẹ, từ từ đi theo vào!

Vũ Hân đặt con lên giường, sau đó rất bình tĩnh nói với Vũ Tình: “Chị, không phải em không cho chị thăm cháu. Mà là chị phải biết tình cảnh của em, cuộc sống nhà giàu sang đúng là không dễ. Vả lại giờ Tiểu Bác rất được yêu chiều ở Thang gia, có lẽ chị không biết, Thang Duy Thạc, à, chính là chồng em, anh ấy thích con thế nào!”

Nghe được ba chữ ‘Thang Duy Thạc’ này, lòng Vũ Tình chùng xuống! Hắn rất thích Tiểu Bác? Rất thích ư?

Khóe miệng Vũ Tình đầu tiên là lộ ra một nụ cười, nhưng lập tức biến mất.

Hắn thích Tiểu Bác là vì hắn nghĩ do Vũ Hân sinh ra!

Nếu hắn biết Tiểu Bác là con của cô, hắn có ghét con không?

Thấy chị không nói lời nào, Vũ Hân tiếp tục nói: “Chị, Tiểu Bác tốt lắm, tất cả mọi người đều yêu nó! Chị cứ yên tâm đi, được không? Về sau, cũng không cần đến thăm Tiểu Bác. Con sẽ lớn dần, nếu chị thăm nó nhiều, nó sẽ nghi. Chị, chị có thể giao con cho em, em thật cảm tạ chị!”

Vũ Hân nói đúng, cô không thể mạo hiểm, nếu con biết mẹ mình là người khác, sẽ là tổn thương với nó? Hơn nữa, hơn nữa, cô cũng không thể để Thang Duy Thạc biết, cô chính là chị của Vũ Hân!”Được, về sau chị không đến nữa! Vũ Hân, có thể để chị bế Tiểu Bác một lần không?”

Vũ Hân nghĩ nghĩ, sau đó gật gật đầu. “Vây đây là một lần cuối cùng cho chị thăm con, về sau đừng đến đây được không? Chị, xem như em xin chị!”

Vũ Tình đặt con trong lòng xuống, hai tay run run ôm lấy đứa con mới sinh được vài ngày đã bị bế kia đi!

Đứa bé được ôm, hai mắt nhắm chặt bỗng mở ra, khóe miệng lộ nụ cười thiên sứ!

Kéo cao quần áo, lộ ra da thịt mềm mại. Đứa con theo bản năng cắn vào đầu vú, bắt đầu dùng sức!

Con dốc sức ấn, cho dù đang hút sữa mềm mại, miệng nhỏ xinh vẫn ngậm chặt! Vũ Tình đầy lệ, nén lòng xuống, đặt đứa con ra xa.

“Oa.....” Có lẽ là tâm linh cảm ứng, đứa con như biết bị mẹ vứt bỏ, mở lớn miệng dùng sức khóc!

“Cục cưng, đừng khóc! Cục cưng, mẹ sẽ mãi mãi yêu con! Biết không? Mãi mãi yêu con!” Vũ Tình nhẹ nhàng ôm bảo bối, cúi đầu thơm một cái lên trán!

Cho dù trong lòng đau đớn, vẫn vương, cũng chỉ có thể buông nó: “Vũ Hân, đứa bé giao cho em!”

Vũ Hân nhận đứa bé, lộ ra một biểu tình thật cảm kích.”Chị, cảm ơn chị, cảm ơn tất cả những gì chị làm cho em!”

Vũ Tình không gật đầu, cũng không lắc đầu. Ôm lấy bé gái im lặng kia, cô vẫn còn bảo bối!

“Chị, bé gái có.....” Vũ Hân bỗng ngừng nói chuyện, xấu hổ.”Em nói, bé gái có muốn quần áo mới không, ở chỗ em có bán quần áo trẻ con, để em mua cho cháu vài bộ?”

Tuy rằng cảm thấy biểu tình của em gái có chút kỳ quái, nhưng lúc này cô chẳng có tâm trạng. “Không cần, tiền mua quần áo cho cháu chị có mà!”

“Oa.....” Bé trai nằm ở trên giường vẫn khóc, hơn nữa giọng càng lúc càng lớn!

Thân là mẹ, Vũ Tình không thể thừa nhận loại tra tấn này, mang theo nước mắt nóng bỏng, tông cửa xông ra!

Đi ra khỏi cửa, Vũ Tình mãi mãi sẽ không biết, sau khi cô đi, mẹ cùng em gái đã nói gì! “Mẹ, đứa bé kia chẳng phải mẹ đã xử lý rồi ư? Đứa bé trong lòng chị ta là ai?” Vũ Hân thật căng thẳng hỏi, hơn nữa trong giọng nói có trách cứ nồng đậm!

“Mẹ lo rồi mà, đây là đứa con nó nhận nuôi, mẹ xử lý tốt lắm!” Bà Hạ thật kiên định nói!

Vũ Hân lúc này mới yên tâm, ánh mắt híp lại nhìn cách đó không xa.”Mẹ, chị không thể có con của Thang Duy Thạc. Không thể cho bọn họ cơ hội đầu lia ngó ý còn vương tư lòng, tuyệt đối không thể!”

“Đúng vậy, đương nhiên mẹ biết chứ!” Bà Hạ gật gật đầu nói.

Trong nháy mắt, hai gò má đầy nước mắt đã lạnh như băng!

Lau nước mắt, điều chỉnh lại tâm tình rồi, Vũ Tình lập tức đóng vở lại, thả lại vào hòm! Cất đi khóa kỹ! Đồng thời cô cũng khôi phục bình tĩnh lúc trước!

Cuối cùng giống như chỉnh lại mọi thứ, dùng sức cất đi!

Ai

cho dù nói ỉn vô số lần, không liên quan đến hấn nữa! Cho dù nói ỉn vô số lần, không thể lại giẫm lên vết xe đổ, nhưng cô vẫn bắt đắ dĩ muốn đạp lên con sông đó!

Cô vô lực ngồi trên sàn, vùi mặt vào bàn tay! Cuối cùng mình vẫn không nén nổi lòng, vẫn không thể sống vì mình một lần!

Vì, cô không thể lại đẩy con mình ra. Tiếng nói nghẹn ngào của Tiểu Bác kia, khuôn mặt nhỏ nhắn thất vọng, lần nữa lại lên án cô mạnh mẽ.

Thật lâu sau, trên mặt chua xót lộ ra một nụ cười!

Có thể có cơ hội sống cùng Tiểu Bác, chắc là khiến cô rất vui! Có phải không?

Dù sao đó là con của cô, con do cô sinh ra!

Cô đã mắc nợ nó nhiều năm, đến lúc cô nên bù đắp cho con mình!

Vũ Tình dùng sức cất thùng, đi đến ngoài!

Đi ra, lại nhìn một vòng xung quanh, im lặng cáo biệt.....

Lại một lần chuyển đến nơi này, trong lòng ngàn vạn cảm khái!

Điện thoại vang lên, Vũ Tình lập tức lấy ra nghe. “Alo, tôi nghe!”

“Ừ, phòng cuối cùng bên trong, biết nơi đó không?” Giọng nói lạnh lùng của Thang Duy Thạc truyền đến!

“Biết ạ!”

“Không sai, biết mình ở chỗ nào! Má Vương trở lại chỗ ở, cho nên việc nhà đều do em làm! Bây giờ, đi chuẩn bị bữa tối đi!” Hoàn toàn là ra lệnh, không một chút độ ảm!

“Vâng!” Đối với yêu cầu của hấn, cô không có ý kiến!

Dù sao, đều là cô nguyện ý làm.....

Nhìn thời gian, thời gian tan làm của hấn sắp đến!

Đặt đồ vào phòng, Vũ Tình bắt đầu đi đến phòng bếp chuẩn bị bữa tối!

Nhạc Nhạc đã lâu không ăn đồ cô làm, không biết con ăn đồ cô làm có vui mừng không? Sau đó tha thứ cho người mẹ như cô!

Sau đó, trên mặt Vũ Tình lộ ra một nụ cười.

Cô cuối cùng cũng có cơ hội gần con, chăm sóc con!

Nữ giúp việc? Thân phận này cũng không tệ lắm! Ít nhất cô không cần làm vợ hấn, cô không thể lấy một người từng làm chồng em gái!

“Papa!” Nhạc Nhạc nhìn thấy mẹ đứng trước cửa, thật sợ hãi trốn sau papa, nhưng vẫn không nhịn được ló đầu nhìn mẹ! Tiểu Bác nhìn thoáng qua dì, nhưng chỉ liếc mắt một cái sau đó bỏ chạy đến trên sofa chơi!

Vũ Tình nhìn hai đứa con lạnh lùng, trong lòng khó chịu nói không nên lời. Không trách con, đều do chính cô! Là cô sai, là cô làm chúng tổn thương!

“Nhạc Nhạc, để mẹ nhìn được không?” Cô ngồi xuống vấy tay với con gái!

Nhạc Nhạc dùng sức lắc đầu, sau đó vùi mặt vào túi ba! ”Papa, con sợ!” Thang Duy Thạc trợn mắt nhìn cô, sau đó xoay người ôm lấy con gái! ”Không sợ, có papa rồi, cô ta sẽ không đánh con!”

Nhạc Nhạc ở trong lòng papa, không nhìn được nhìn thoáng qua mẹ!

đẹp

116. Q.1 - Chương 133: Khế Giật Mình

Vũ Tình đi đến sô pha, Tiểu Bác lập tức đề phòng chạy đi!

Cười chua xót, xem ra cô đã làm hai đứa bé đau lòng!

Dọn đồ ăn ngon lên bàn.

Đi đến phòng khách, nhẹ giọng nói với bọn họ: “Đồ ăn đều chuẩn bị xong, có thể ăn cơm!”

Sự xuất hiện của cô, khiến hai bảo bối vốn cười hì hì, trong nháy mắt mất đi tiếng cười!

Thang Duy Thạc nói với hai con: “Các bảo bối, chúng ta nên đi ăn cơm!”

Hai bảo bối nghe lời chạy đi ăn, Tiểu Bác có vẻ hiếu động, vận vẹo thân thể nhỏ, ngồi lên ghế dựa! Mà Nhạc Nhạc ngoan ngoãn đứng một bên, chờ ba đến bế!

Không biết Thang Duy Thạc là cố ý coi Vũ Tình như nữ giúp việc, hay muốn cho cô có cơ hội gần con, hẳn tránh ánh mắt chờ đợi của con gái, ngồi xuống ghế bắt đầu ăn cơm.

Mà cô đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội lấy lòng con gái, kích động ôm lấy thân thể nhỏ. Thuận tiện ấn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái.”Nhạc Nhạc, đừng giận mẹ! Mẹ không đi, mẹ sẽ chăm sóc con và Tiểu Bác! Mẹ không bao giờ rời khỏi con nữa, được không?”

Nhạc Nhạc chu miệng lên tủi thân nhìn mẹ, bên trong mắt to đầy nước, nhưng không chảy xuống!

Muốn ăn cơm, không muốn khiến con gái khóc, cho nên hẳn không nói thêm cái gì nữa! Trẻ con là trẻ con, một bữa cơm là lành.

Tiểu Bác và Nhạc Nhạc đã không còn né Vũ Tình, bọn chúng thỉnh thoảng lại cười với cô!

Khi Vũ Tình tắm cho hai con, bọn chúng còn chủ động làm thân với cô.

Khi đang dọn dẹp, Tiểu Bác nhìn đi hồi lâu, sau đó cau khuôn mặt nhỏ nhắn nói: “Dì, dì cũng thích Tiểu Bác được không? Vì Tiểu Bác thích dì!”

Nghe được lời Tiểu Bác, lại tí nữa chảy nước mắt! Vũ Tình dùng sức ôm thân thể nhỏ, sau đó hôn lên mặt nó. ”Dì thích Tiểu Bác, Tiểu Bác và Nhạc Nhạc đều là tiểu bảo bối của dì! Dì hứa, về sau không bao giờ đẩy các con ra nữa, không bao giờ không cần con nữa!”

Tiểu Bác yên tâm mỉm cười, sau đó mang theo nụ cười nhắm mắt lại!

Nhạc Nhạc còn nhắm mắt to, tham lam nhìn mẹ.”Mẹ, mẹ.....” Không có chuyện gì, dù sao chỉ muốn gọi mẹ!

Nằm trên giường con gái, Nhạc Nhạc lập tức dán vào người mẹ, bàn tay nhỏ đặt lên nơi mềm mềm, ngang bướng bóp chặt.

“Nhạc Nhạc, mở miệng ẹ xem răng nào!”

Nhạc Nhạc lắc đầu, miệng đóng chặt.

“Để mẹ = xem!”

Vẫn lắc đầu!

“Là mẹ không tốt, đánh mẹ đi!” Vũ Tình cầm bàn tay nhỏ bé của con, sau đó đưa lên mặt!

“Không.....”

“Còn đau không?” Khẽ vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của con hỏi!

Nhạc Nhạc giống như sợ bị mẹ nhìn thấy rằng, chỉ lắc đầu!

Vũ Tình sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi, tối hôm nay mẹ ngủ với con!”

Nhạc Nhạc vui mừng hôn mẹ một cái, sau đó nhắm mắt lại! Lúc này, giường nhỏ bên cạnh, Tiểu Bác đã mỉm cười tiến vào mộng

117. Q.1 - Chương 134: Ngăn Cách Ngoài Thang Máy

Hắn ra lệnh, Vũ Tình cũng chẳng thêm giải thích! “Được rồi, em đưa cơm trưa cho anh!”

Trên có chính sách, dưới có đối sách!

Rõ ràng là không thể nào hoàn thành nhiệm vụ, cô đương nhiên phải đổi phương pháp hoàn thành!

Cửa hàng cách nhà ở không xa, mua một phần cơm hộp! Những thứ kia có hương vị thật không tồi, nhiều năm trước cô đều ăn ở đó!

Hai ngày trước đi ra mua đồ ăn, cô bất ngờ phát hiện vợ chồng ông chủ nhà này, lại bán đồ ăn ở đó!

“Cô à, nhiều năm không gặp đó, cô cũng không thay đổi nhiều, vẫn đẹp như thế!” Bà chủ thân thiện chào hỏi.

Thật bất ngờ, bà chủ còn nhận ra cô. “Bà chủ càng ngày càng xinh đẹp, hơn nữa còn làm đẹp!”

“Ai, người thì già đi, đương nhiên phải làm đẹp rồi! Đỡ cho chồng mình không thêm ngó, vậy chẳng phải toi rồi à!” Bà chủ trêu ghẹo nói, mà ánh mắt thỉnh thoảng nhìn chồng đang vội vàng xào rau!

Cửa hàng rất nhỏ, chỉ có hai vợ chồng bọn họ làm việc!

“Vợ ơi, bà cũng đừng cho tôi tội gây loạn chứ, tôi nào phải người có mối nối cũ đâu!” Ông chủ mập mạp lập tức trở lại nói!

Bà chủ còn cười hạnh phúc! Vũ Tình mỉm cười gật gật đầu, sau đó cầm đồ ăn ngồi vào taxi ~!

Có kinh nghiệm lần trước, nói với cô tiếp tân mình muốn đến phòng người nào đó “Có hẹn trước không?” Mỗi cô tiếp tân nghe nói muốn gặp tổng giám đốc, đều hỏi vấn đề này!

“Có!” Vũ Tình lập tức gật đầu, hắn bảo cô đến, chắc là xem như có hẹn trước đi!

Cô tiếp tân lập tức ấn nút, xem bản ghi chú. “Thật xin lỗi, lúc này, tổng giám đốc của chúng tôi không ghi lịch là có khách. Thật xin lỗi, cô không thể đi lên!”

“Không thể đi lên?” Đáng chết, đi gần một giờ, lại không cho cô đi lên? Thang Duy Thạc tên tiểu nhân biến thái này, nhất định là có ý chinh cô!

Hắn chỉ muốn tra tấn cô, khiến cô quay vòng vòng, hắn sẽ cao hứng! Sớm biết hắn chính là người như vậy, đã không thêm đến!

Không được, cô nhất định phải mắng hắn một chút! Lấy điện thoại lập tức ấn vài dãy số, dán vào tai rồi chờ!

Nhưng đếm rõ số nhip vang, vẫn không ai nghe!

Được đấy, rõ ràng là hần đang trêu đùa cô! Mang theo đồ ăn, kéo mạnh dép xuống sàn! Thuận tay gọi taxi, dọn đường hồi phủ!

Thang Duy Thạc đi ra từ toilet, bụng càng thêm đói!

Nhìn đồng hồ trên cổ tay, mày hần càng ngày càng nhần lại!

Từ khi gọi cho người phụ nữ kia đến nay đã gần nửa tiếng, lại chưa hề đưa cơm đến!

Bụng càng ngày càng đói, trực tiếp ảnh hưởng đến cảm xúc của hần!

Giữa trưa, mặt trời lớn siêu cấp, mang theo một thân mồ hôi, cô về tới nhà! "Thang Duy Thạc, nếu không phải vì con. Tôi mặc kệ anh, anh đúng là tiểu nhân vô sỉ!"

Một thân mồ hôi khiến người thật không thoải mái, lập tức cởi quần áo đi vào trong phòng tắm!

Thang Duy Thạc cầm lấy điện thoại, mới phát hiện cô vừa gọi đến! Bụng đói sôi lên, khiến hần lập tức bấm số điện thoại.

Vang mấy tiếng rồi, điện thoại chẳng có ai nhận! "Đáng chết, dám không tiếp điện thoại của tôi! Hạ Vũ Tình, cô dám ngang nhiên khiêu khích tôi!" Sắc mặt hần âm trầm, có lẽ là vì đói, có lẽ là vì tức!

Được vài phút, hần lại bấm điện thoại của cô.....

"TÚT Tút....." Điện thoại vang lên!

Vừa đúng lúc đi ra từ nhà tắm, cầm lấy điện thoại!

Nhìn thấy số trên màn hình, cô lập tức ấn nút. "Alo, anh muốn chơi cái gì?"

"Chết tiệt, chết tiệt, cô nhanh xuất hiện cho tôi, nhanh đem cơm trưa tới cho tôi!" Cô cũng dám "la" hần, hần cho cô quyền lợi này khi nào?

Còn đưa? Còn sai cô đưa? "Thật xin lỗi, tôi không thừa thời gian, tổng giám đốc Thang, nếu anh thật đói bụng, xin mời tự nghĩ biện pháp giải quyết đi!"

"....." Đối phương trầm mặc mấy giây, cắn răng nghiêm lại nói: "Đưa đến cho tôi, nếu trong vòng nửa giờ cô không có mặt, cô đừng gặp con nữa!"

Dùng con để uy hiếp cô, Cho dù có ngàn, vạn tế bào đang kháng nghị, cô cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đầu hàng. "Đáng chết, anh bảo tôi đi, sau đó anh lại không gặp tôi, anh đừng tưởng tôi dư thời gian lắm!"

"Cái gì mà không gặp? Tôi căn bản không thấy bóng cô! Cô đừng viện cớ, nhanh đến cho tôi!"

"Tổng giám đốc Thang mời anh nói với cấp dưới của anh, anh có hẹn trước với tôi được không? Đừng để tôi không lên được nữa!"

Hai chữ 'Hẹn trước' nhắc nhở hần, ừ nhỉ, đáng chết, không hẹn trước, sao cô lên được? "Em tới đi, tôi sẽ báo cho dưới lầu một tiếng!"

"Được, tôi đi!"

Phấn hận cắt điện thoại, lấy bộ váy liền thân ở trong vali ra.

Mang theo thức ăn, Vũ Tình tức đi vào thang máy.....

Lần này Vũ Tình cũng không ngăn cản, sau khi Thang Duy Thạc đi gọi, ấn thang máy VIP!

Cửa thang máy 'Tình' một tiếng mở ra, đôi nam nữ thân mật quấn nhau tại chỗ, thiếu chút nữa làm Vũ Tình sợ tới mức thét chói tai!

Nghẹn họng nhìn trần trời rồi, cuối cùng nhận ra nam chính. "Athen sao....."

Nữ chính đỏ mặt, đẩy mạnh nam chủ ra, hơn nữa nâng tay đánh mạnh vào mặt nam chủ. “Không biết xấu hổ, lưu manh!” Rồi nhấc chân chạy ra ngoài thang máy.

Khẽ vuốt vị trí nóng bỏng trên hai gò má, nâng mắt có chút ai oán nhìn người cắt ngang chuyện tốt của hắn. “Chị dâu nhỏ, chị đừng mỗi lần thấy em là kích động thế? Bảo chị bao lần rồi, đừng gọi tên đó, giờ em là giám đốc đấy, làm ơn!”

“Đừng gọi bây tôi là chị dâu, tôi để cậu gọi tôi là Tiểu Tình Tình!” Bữa trước khiến cô có vài phần ngượng ngùng! Không biết có nên tiến vào bên trong thang máy này hay không!

Trên mặt Thang Duy Á lộ ra một tia đắc ý khi xem kịch vui, ờ hờ, thì ra ông anh hắn chưa thu phục được Tiểu Tình Tình! Xem ra hắn không phải chậm bình thường!

“Tút tut.....” Di động lại ngang ngược vang lên, vô tình, đúng là quỷ đói chết đòi mạng!

Không tiếp, tắt thẳng tay!

Bước nhanh vào thang máy.

Thang Duy Á trực tiếp ấn nút phòng tổng giám đốc, tiếp theo ngấm đồ ăn trong tay Tiểu Tình Tình.”Đưa cơm cho anh tôi à, Tiểu Tình Tình, tôi cũng muốn ăn thức ăn chị nấu!”

“.....” Cô không nói gì! Thật xin lỗi, hắn bây giờ không còn là thủ trưởng của cô nữa, không cần phải lấy lòng hắn!

“Nghe nói, chị bắt đầu ở chung với con bạo long đó? Thế nào, anh tôi khiến người mệt mỏi lắm đúng không? Nếu ăn không tiêu nói cho tôi biết, tôi giúp chị nghĩ biện pháp!” Nói xong, bắt cần đời thối sáo!

“Thật xin lỗi, tôi không ở chung với anh cậu, mà làm bảo mẫu cho con của anh cậu!”

“Cô nam quả nữ chung sống một nhà, hai người buổi tối không làm gì, ma tin! Hehe, lại nói ông anh tôi, ông ấy mà buông tha cho chị á, tôi chả tin!” Hắn biến thành Athena, khoe khoang khoát tay lên trên vai của cô!

Cô đẩy ra, “Cậu đừng loạn chạm vào tôi, bây giờ cậu là đàn ông đấy!”

‘Ting’ một tiếng, cửa thang máy mở ra, Vũ Tình lập tức bước ra thang máy!

“Tôi không là đàn ông thì là cái gì bây giờ?” Thang Duy Á thầm hô!

“Lá gan của cô càng lúc càng lớn, lại không thèm nghe máy của tôi!” Cửa phòng bị gõ, Thang Duy Thạc lập tức đi thông thả bước đến cạnh cửa, tự mình mở cửa ban công ra!

Bị hắn rống như vậy, ném luôn đồ ăn trong tay. May mà hắn bắt được đúng lúc!

118. Q.1 - Chương 136: Chuyển Biến Kỳ Diệu

Nhìn thấy con có động tác hiểu biết, cho dù có đang tức giận cũng không có cách nào lộ ra.”Tiểu Bắc ngoan, papa không tức giận!” Đi giày con đưa qua, nhẹ nhàng vỗ gương mặt kháu khỉnh.

Tiểu Bắc chớp mắt nhìn papa, quan sát xem papa còn giận không?

Nhạc Nhạc mấy ngày nay quen được chiều, không cười, không khóc, không dễ dàng mở miệng nói chuyện!

Hai mắt to nhìn qua lại, cho đến khi trên mặt ba mẹ đều lộ ra nụ cười, mới yên tâm chớp mắt.

“Papa, khoai chiên với hamburger đâu?” Nhạc Nhạc mỉm cười, không dám mở lớn miệng nói nhỏ xiu!

Thang Duy Thạc cầm gói to đưa ra, Nhạc Nhạc nhận rồi, hai đứa bé kia vui mừng phấn chấn chạy về trong phòng!

Trong phòng khách lớn, chỉ còn lại có hai người!

Người cảm thấy đuối lý, cúi đầu không dám nhìn hấn, muốn đi vào nhà bếp!

Ngay khi cô vui đầu vào nhà bếp, thân thể bị nhấc bổng lên.”A.....”

“Vì sao không dám nhìn anh, hả?” Áp lực lửa giận đầy ngập, nhẹ giọng chất vấn bên tai cô.

“Sai rồi, là tôi không muốn nhìn anh!” Cô thể thốt phũ nhận, sẽ không thừa nhận mình cảm thấy có vài phần có lỗi với hấn!

Tất cả đều là lỗi của hấn, hấn rõ ràng ức hiếp mình!

Hơn nữa với việc làm buổi chiều hôm nay chẳng hề áy náy, thậm chí cô còn thật mừng thầm! Ai bảo hấn cuồng vọng, hấn ngang ngược, hấn coi trời bằng vung!

Nói nhảm nhiều lần, đều là lỗi của hấn, lỗi của hấn.

“Không muốn nhìn thấy anh, em muốn nhìn thấy ai? À? Hạ Vũ Tình, có phải hai ngày này anh quá tốt với em? Cho em vài cái nhìn, em lại dám mở phường nhuộm, có phải không?” Cánh tay dùng sức ép chặt, lực đạo kia giống như muốn bóp nát cô trong lòng.

Cô thật đáng giận, nghĩ đến mấy đêm cô săn sóc mình, hấn cảm thấy mình thật không đáng!

Vốn hấn muốn tra tấn cô một phen. Nhưng khi nhìn thấy hình ảnh cô chăm sóc con, hình ảnh chăm lo gia đình, hình ảnh đến tối hai người nằm cùng nhau!

Hấn lại không nỡ tra tấn cô, hấn rất thích trong nhà có sự tồn tại của cô.

Có cô ở đây, giống như đây mới là một gia đình đầy đủ. Thậm chí hấn thật khát vọng tan làm, trước tiên đến nhà trẻ đón con, sau đó về nhà hưởng thụ “mái nhà” ấm áp.

Nhưng khiến người ta tức giận là, cô sao có thể lên án hấn? Làm sao có thể?

Vũ Tình không nhận được xem thường, tốt với cô? Tốt với cô cái gì, buồn cười! “Nếu anh rất tốt với tôi, thì đã để tôi mang hai con đi rồi! Chứ không phải ở đây, dùng con để uy hiếp tôi!”

Cô lại nhắc tới ‘Hai con’, làm hấn híp mắt lại. “Cô hình như tốt với Tiểu Bác lắm nhỉ, tôi không hiểu vì sao cô kiên trì muốn cả hai con?”

Vũ Tình cả kinh, đúng vậy, sao cô luôn quên, mình là dì của Tiểu Bác.

Cô có quyền gì mà mở miệng muốn hai đứa con, có cái gì để lấy cớ có thể ‘Đồng dạng’ muốn Tiểu Bác như thế? “Tôi, tôi tôi chỉ là muốn giúp anh chăm sóc con thôi! ”Dưới tình thế cấp bách, cô nói ra lí do thoái thác như vậy!

“Ha ha, giúp tôi chăm sóc con?” Những lời này của cô, làm biểu tình buồn bực Thang Duy Thạc có vài phần dịu đi. Nói như vậy, cô lo cho nó thật?

Bị hấn hỏi, cô mới ý thức được mình nói cái gì. Chết đi, cô nói như vậy giống như cô rất lo cho nó.

“Anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ coi nó như trẻ con. Tiểu Bác đáng yêu như vậy, hơn nữa cũng lớn như Nhạc Nhạc của tôi, tôi chưa cần thích, đã muốn chăm sóc nó!” Vũ Tình vội vàng giải thích.

Cái gọi là giải thích chính là che dấu, lời này sẽ chỉ làm hấn càng ngày càng nghi. “Cô cho là Tiểu Bác đáng thương à? Ngoài không có tình thương của mẹ, nó không thiếu gì cả! Nó có tôi, có ông bà nội yêu thích nó!”

Câu ngoài không có ‘Tình thương của mẹ’, khiến cô đau đớn thật sâu. Không tự giác cắn mạnh vào môi dưới, ngừng giây dụa!

Động tác cắn môi của cô, ngoài ý muốn khiến cho hấn chú ý. Động tác này, với một người đàn ông trưởng thành, đúng là một loại mị hoặc.

Hấn quên nghi hoặc, quên trừng phạt cô.

Lúc này hấn thậm muốn có cô, thậm muốn tận tình giữ lấy cô. Hấn trực tiếp đặt cô lên tủ bát, đưa mình về giữa hai chân cô.

“Không được..... Tôi muốn nấu cơm? Không phải anh đói bụng sao?” Lắc đầu, tránh né môi hân.

“Tôi đói bụng, nhưng tôi muốn ăn luôn cô!” Hân kích động nỉ non bên tai cô, hai tay không dừng lại kéo tạp dề của cô ra! “Không được, nơi này là phòng bếp, con còn ở nhà.....”

“Con sẽ không ra đây, chỉ cần cô nhỏ giọng là được!”

Lúc trước bị cô đánh lén, lần này đương nhiên hân thật cẩn thận, sẽ không để cô lại có cơ hội lỗ mắng.

“Nhạc Nhạc..... Tiểu Bác.....” Cô vừa kéo áo, vừa lớn tiếng gọi con.

Tiếp theo chỉ nghe thấy tiếng bước chân hỗn độn, chạy tới phòng bếp!

Thang Duy Thạc dùng sức trợn mắt nhìn cô, bắt đắc dĩ vươn tay lại!

Ngay trong nháy mắt này, Nhạc Nhạc và Tiểu Bác chạy vào phòng bếp.

“Mẹ, sao mẹ ngồi trên tủ bát thế?”

“Đúng đó, di ơi nơi đó không phải chỗ để ngồi đâu!”

Vấn đề của con, khiến Vũ Tình vẻ đỏ mặt bừng, ánh mắt không biết nhìn đi đâu!

Ô ~ đáng được ăn mừng là, tiểu bảo bối xuất hiện, cũng giải cứu cô!

Nhưng, cô vui mừng quá sớm!

Thang Duy Thạc bỗng kéo lấy tay cổ tay cô, sau đó nở nụ cười với hai con nói. “Tiểu Bác, con nói di con có phải thật hư hay không?”

“Đúng vậy, di thật hư! Có một lần Tiểu Bác đi lên, papa còn đánh Tiểu Bác đấy! Nói Tiểu Bác hư, không được lên chỗ cao như thế! Di cũng lên chỗ cao, có phải ba muốn đánh gì không?” Tiểu Bác hỏi!

Vũ Tình nghe thế, thiếu chút nữa bị tức chết. “Tiểu Bác, di tốt với con lắm, sao con lại để ba đánh di?”

“Di.....” Tiểu Bác bị di hỏi như vậy, vượt đầu nhỏ nghĩ nghĩ.”Nhưng, lúc trước papa nói, làm sai chuyện gì thì phải bị trừng phạt ạ! Vì sao di làm chuyện sai lại không bị phạt chứ!”

“Đúng thế, cô giáo cũng nói vậy ạ!” Nhạc Nhạc lại phụ họa một bên, dù sao chỉ cần làm sai, cô cũng sẽ phê bình bạn nhỏ! Được được, hai đứa bé này, là cô chiều chúng quá!

Thang Duy Thạc mỉm cười nắm cánh tay mảnh khảnh, kéo cô đi đến cạnh cửa phòng ngủ.”Nhạc Nhạc và Tiểu Bác ngoan, papa muốn dẫn di vào phòng trừng phạt, các con ngoan ngoãn về ăn hamburger đi!”

Hai đứa bé kia nghe lời chạy về đến phòng mình.

“Papa không được đánh mạnh quá nhé, chỉ cần di nhận sai là được rồi!” Trước khi đi vào phòng, Tiểu Bác còn nói với ba!

Nhạc Nhạc thì cười nhẹ nhàng nhìn ba mẹ, trên mặt papa lộ nụ cười đó, nó chẳng tin papa đánh mẹ! Cho nên, nó thật yên tâm tiếp tục ăn hamburge của nó! Lần này, Vũ Tình không còn có biện pháp đào thoát khỏi hân nữa.....

Sau đó, Thang Duy Thạc đặt cô lên đệm, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa trên thân thể cô. “Em nói nữa đi?”

Cô đỏ mặt không nói gì, vì vừa rồi biểu hiện của cô thật là dọa người....

Thang Duy Thạc cầm di động, bật lại đoạn ghi âm.

Chỉ nghe cô lần thừa nhận một lần, hân không ép cô. Tất cả, đều là anh tình em nguyện!

“Đây là anh ép tôi, anh biết mà!” Cô tức giận hét to, nếu hân không tra tấn mình, mình sẽ không hứa hẹn như thế!

“Thì sao?” Thang Duy Thạc lại ấn xuống đoạn ghi âm khác.

Lúc này trong phòng vang lên, sắc thanh khiến người ta mặt đỏ tai hồng, còn có từng tiếng cầu xin hãy đến...

Cô muốn chém giết, nhưng hân sao có thể để cô đụng đến.

Thang Duy Thạc gọi lên một nụ cười, nhìn cô, lắc lắc điện thoại trong tay. "Thế nào, em nói anh giao thứ này ra, quan tòa tin ai?"

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-nhan-tuoi-18>